DEAN R. KOONTZ

CASA TUNETULUI

Casa Tunetului

Colecția **HORROR** 1

De același autor:

THE BAD PLACE
COLD FIRE
DARKFALL
THE FACE OF FEAR
THE HOUSE OF THUNDER*
LIGHTNING
THE MASK
MIDNIGHT
NIGHT CHILLS
PHANTOMS
THE SERVANTS OF TWILIGHT
SHATTERED
STRANGERS
TWILIGHT EYES
THE VISION
THE VOICE OF THE NIGHT
WATCHERS
WHISPERS

* *Casa Tunetului* a fost publicată anterior sub pseudonimul Leigh Nichols

DEAN R. KOONTZ

Casa Tunetului

Traducere în limba română de
MIHAELA MUNTEANU

Editura OLIMP
București 1993

Coperta reproduce parțial
(în medalion) ediția 1992

DEAN R. KOONTZ
THE HOUSE OF THUNDER
© Berkley Books, New York, 1992

Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparțin Editurii OLIMP

© Editura OLIMP 1993

ISBN 973 - 95861 - 8 - X

CARTEA ACEASTA ESTE PENTRU GERDA.
AȘA CUM S-AR FI CUVENIT
SĂ FIE DE LA ÎNCEPUT.

PARTEA ÎNTÎI

Frica vine în tăcere

PARTEA ÎNTÎI

Frica vine în tăcere

Anul 1980 – atît de îndepărtat în timp și spațiu

1

Trezindu-se, s-a gîndit că era oarbă și a deschis ochii în întunericul purpuriu în care se jucau umbre amenințătoare și diforme. Înainte ca teama s-o învăluie, bezna a devenit o ceață palidă care apoi s-a concentrat, adîncindu-se.

A adulmecat mirosul de așternuturi curate amestecat cu cel de antiseptice și alcool medicinal.

Și-a întors capul și durerea i-a mușcat fruntea, iar un șoc electric i-a străpuns craniul. Ochii i s-au scăldat în foc. Apoi imaginea s-a limpezit și a realizat că era într-o cameră de spital.

Nu-și putea aminti dacă fusese internată. Nu cunoștea numele spitalului și nici măcar pe cel al orașului în care se afla.

Ce se întîmplă cu mine?

A ridicat un braț sleit de puteri și cu degetele a început să desfacă bandajul care-i acoperea jumătate din frunte. Părul pe care-l avea i se păru și el destul de scurt. Se întrebă dacă ea nu-l purta lung, despletit... Forțele îi erau mult prea împuținate ca să-și țină brațul ridicat, așa că-l lăsă să cadă inert peste așternut. Nu putea mișca deloc brațul stîng; fusese imobilizat și străpuns intravenos cu acul perfuziei.

A închis ochii, sigură că nu putea fi decît un vis. A privit din nou, dar camera rămase neschimbată: tavan și pereți albi, pardoseală verde și draperii de un galben pal care încadrau fereastra imensă. În spatele geamurilor se distingeau tonurile de verde ale unei naturi logodite cu veșnicia, pe fundalul unui cer noros cu mici petice albastre.

Era şi un alt pat, dar neocupat; nu mai era nimeni în cameră. Barele de la marginea patului ei erau ridicate ca să împiedice o eventuală cădere; se simţea la fel de neajutorată ca pruncul în leagăn. Îşi dădea seama că nu-şi cunoştea nici numele, nici vîrsta sau orice altceva despre propria-i persoană.

Se răzvrăti împotriva vălului care-i acoperise memoria, încercînd să-l ridice şi să-şi elibereze amintirile încătuşate, dar fără succes; acesta rămînea intact. Ca o floare a gerului, frica şi-a întins petalele de gheaţă în stomacul ei. Încercarea de a-şi aminti n-a avut nici un rezultat.

Amnezie. Atac cerebral.

Aceste cuvinte blestemate se repetau obsesiv, ca bubuiturile unui ciocan, în mintea ei. Evident, fusese victima unui accident, şi suferise un atac cerebral puternic. Întrezări posibilitatea sumbră de fi într-o permanentă stare de debusolare mentală şi o trecură fiorii.

Dintr-o dată, pe neaşteptate şi nesperat, îşi aminti numele ei. Susan. Susan Thorton. Avea 32 de ani.

Dar derularea amintirilor s-a oprit. Nu-şi putea rememora decît numele şi vîrsta. În negura minţii ei nu putea să afle unde locuise. Cum îşi cîştiga existenţa? Era măritată? Avea copii? Unde se născuse? Unde mersese la şcoală? Ce gen de muzică prefera? Nu putea găsi răspuns la întrebările pe care şi le punea, fie că erau vitale sau de o simplă banalitate.

Amnezie. Atac cerebral.

Teama îi accelera bătăile inimii. Apoi, graţie proniei cereşti şi-a amintit că era în vacanţă, în Oregon. Însă nu ştia de unde vine, la ce ocupaţie trebuia să se întoarcă cînd se va termina vacanţa. Dar măcar ştia unde se află. Undeva în Oregon. Ultima imagine pe care era capabilă s-o evoce consta în frumuseţea unei stînci. Îşi amintea detalii ale peisajului. Mergea cu maşina printr-o pădure de pini, nu prea departe de mare, ascultînd radioul şi bucurîndu-se de splendoarea unei dimineţi senine. A trecut printr-un sat adormit, cu căsuţe din piatră şi lemn, a depăşit un tandem de camioane care se deplasau cu încetineală, apoi, pentru cîteva mile, a rămas doar

ea pe drum și apoi... apoi... Nimic. După aceasta, o trezire confuză, cu ochii împăienjeniți, într-un spital.

– E-n regulă. E-n regulă. Hei, bună ziua.

Susan își întoarse capul, căutînd cu privirea persoana care-i vorbea. Ochii erau din nou mistuiți de flăcări și o durere aprigă îi săgetă craniul.

– Cum te simți? Ești palidă, dar după prin cîte ai trecut, era de așteptat, nu-i așa? Sigur că da. Nu se putea altminteri!

Vocea aparținea unei surori care se apropia de pat din direcția ușii deschise. Era o apariție rotunjoară, plăcută, cu ochi căprui, calzi și un zîmbet larg. Purta o pereche de ochelari cu rame albe, atîrnați cu un lănțișor în jurul gîtului. La un moment dat, ochelarii au rămas suspendați și inutili pe pieptul de matroană.

Susan încercă să vorbească. Nu reuși.

Chiar și efortul anemic de a-și căuta cuvintele făcea ca tot capul să-i fie copleșit de fierbințeală. Slăbiciunea aceasta exacerbată o înfricoșa.

Sora ajunsese la pat și-i zîmbi.

– Știam că o să reziști, scumpo. Pur și simplu am știut. Cîțiva de pe aici n-au fost atît de siguri. Dar eu știam că ești o tipă cu "zvîc".

Apăsă butonul de comandă de la capătul patului.

Susan încearcă să vorbească din nou și de această dată reuși să articuleze un sunet, chiar dacă era doar un hohotit scăzut și fără de înțeles, venit din fundul gîtului. Se întrebă dacă va mai reuși vreodată să vorbească. Poate va fi condamnată să scoată zgomote confuze, animalice pentru tot restul vieții. Cîteodată comoția cerebrală se soldează cu pierderea vorbirii, nu-i așa? Nu e așa?

O tobă începu să-i bată tare și neîndurător în cap. Părea că se învîrte într-un carusel, din ce în ce mai repede și-și dorea să poată opri această mișcare care-i dădea o senzație de greață.

Sora observase, probabil, teama în ochii lui Susan și încercă din nou s-o liniștească:

– Gata, acum. Calmează-te. O să fie bine.

A verificat perfuzia cu glucoză, apoi a ridicat brațul stîng al fetei pentru a-i lua pulsul.

Dumnezeule, își spuse Susan, dacă nu pot vorbi, probabil că nu pot nici să merg.

Încercă să-și miște picioarele sub cearceafuri, dar nu și le putea simți, erau ca de plumb, mai amorțite chiar decît mîinile.

Sora îi lăsă brațul, dar Susan se agăță de mîneca femeii în uniformă albă și încercă cu disperare să vorbească.

– Nu te grăbi, îi spuse sora cu blîndețe.

Dar Susan știa că nu are prea mult timp la dispoziție. Odată era să-și piardă cunoștința din nou. Durerea stresantă persista și nu putea să străpungă inelul întunecat al uitării care-i limita memoria.

Un doctor într-un halat alb intră în încăpere, probabil în legătură cu acea chemare a surorii. Era un bărbat dur, cu o figură aspră, încadrată de un păr negru pieptănat strîns în jurul feței, cam la 50 de ani.

Susan îl privea cum se apropie de pat și spuse:

– *Am picioarele paralizate?*

Pentru moment a crezut că într-adevăr rostise aceste cuvinte, dar apoi a realizat că încă nu-și recăpătase vocea. Înainte de a putea încerca din nou, întunericul i-a diminuat percepția la o mică pată, un punct, o gămălie de ac.

Întuneric.

Visa. Era un vis urît, foarte urît, un coșmar.

Pentru a mia oară, visa că se află în Casa Tunetului, zăcînd într-o baltă de sînge cald.

2

Cînd Susan s-a trezit din nou, durerea de cap dispăruse. Imaginile erau clare şi scăpase de ameţeală. Se înnoptase. Camera ei era blînd luminată şi întunericul fără formă rămînea undeva în spatele ferestrelor.

Perfuzia cu glucoză fusese scoasă. Urma acului, braţul lipsit de culoare arătau patetic pe albeaţa cearceafurilor.

Şi-a întors capul şi a zărit figura aspră a omului în halat alb. Stătea lîngă pat, privind-o cu multă atenţie. Ochii lui căprui aveau o putere stranie, tulburătoare. Păreau că privesc mai degrabă în ea decît la ea; pătrunzînd secrete intime, dar netrădînd nimic din propriile-i trăiri.

– Ce... s-a întîmplat cu mine? a întrebat Susan.

Putea vorbi. Vocea ei era istovită, zgîria auzul şi era greu de înţeles, dar fusese condamnată la tăcere de o congestie cerebrală de care-i fusese atît de frică la început.

Era încă slăbită. Resursele ei sărace fuseseră epuizate de efortul de a rosti cîteva şoapte.

– Unde... mă aflu? a întrebat ea cu vocea spartă. Gîtul ei se rănea cu asprimea fiecărei silabe.

Doctorul nu a răspuns imediat întrebărilor ei. A acţionat comanda printr-unul din cele 4 butoane aflate pe o latură a acesteia. O extremitate a patului s-a ridicat, aducînd-o pe Susan într-o poziţie înclinată. A umplut un pahar cu apă pe jumătate, dintr-o carafă metalică de pe o tavă galbenă de plastic.

– Bea-o încetişor, i-a spus. A trecut ceva timp de cînd nu ai mai mîncat sau băut.

A acceptat apa. Era nespus de delicioasă, îi alina gîtul iritat.

Cînd a terminat de băut, i-a luat paharul şi l-a aşezat pe etajeră. A scos un creion luminiscent din buzunarul de la piept al halatului, l-a înclinat şi a început să-i examineze ochii îndeaproape. Ochii lui rămîneau goi şi inexpresivi sub sprîncenele stufoase şi îmbinate care-i dădeau un aer veşnic încruntat.

În timp ce aştepta să-şi termine examinarea, a încercat să-şi mişte picioarele sub aşternuturi. Erau slăbite şi le simţea amorţite, dar se mişcau la comanda ei. Deci nu paralizase.

Cînd doctorul a terminat examinarea ochilor, şi-a pus mîna dreaptă în faţa ei, la numai cîţiva centimetri depărtare.

– Îmi poţi vedea mîna?

– Sigur, a răspuns ea.

Vocea era neclară şi tremurătoare, dar nu-ţi zgîria auzul şi devenise inteligibilă. Vocea lui era penetrantă şi nuanţată, avînd un vag accent gutural pe care Susan nu-l putea defini cu certitudine.

– Cîte degete am ridicat?

– Trei, a răspuns ea, conştientă de faptul că era testată pentru depistarea semnelor unei comoţii.

– Şi acum – cîte sînt?

– Două.

– Şi acum?

– Patru.

A dat din cap aprobator şi liniile adînci de pe fruntea lui s-au mai îndulcit. Ochii lui o examinau cu intensitate, ceea ce îi crea un oarecare disconfort.

– Ştii cum te cheamă?

– Da, sînt Susan Thorton.

– Aşa e. Mai ai şi un alt nume?

– Kathleen.

– Bun. Cîţi ani ai?

– 32.

– Bine. Foarte bine. Se pare că gîndeşti cu claritate.

Vocea ei a devenit uscată şi neplăcută auzului, din nou. Şi-a dres glasul şi a reluat:

– Dar asta este tot ceea ce-mi pot aminti.

Nu-şi relaxase complet încreţiturile feţei, iar acestea şi-au recăpătat contururile una cîte una.

– Ce vrei să spui?

– Păi, nu-mi pot aminti unde locuiesc, cum îmi cîştig existenţa practic... sau dacă sînt măritată...

O studie pentru cîteva clipe, apoi îi spuse:

– Locuieşti în Newport Beach, California.

Cînd a auzit numele oraşului, şi-a putut aminti de casa ei în stil spaniol cu acoperiş de ţiglă roşie, de pereţii albi cu stucatură şi ferestrele în stil gotic. Oricît de mult s-ar fi concentrat, memoria ei nu-i putea reda numele străzii sau numărul casei în care locuia.

– Lucrezi pentru Corporaţia Milestone din Newport, spuse doctorul.

– Milestone? reluă Susan. În ceaţa mentală de pînă acum se aprinse un licăr de recunoaştere. Doctorul o privi insistent.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea cutremurată. De ce mă priveşti în felul acesta?

Clipi surprins, apoi zîmbi încurcat. În mod clar, zîmbetul nu era ceva obişnuit pentru acest om.

– Ei bine... sînt îngrijorat în ceea ce te priveşte, cum e şi firesc. Amnezia temporară se poate produce într-un caz cum este acesta şi se tratează cu uşurinţă. Dacă această amnezie nu este doar temporară, va trebui să schimbăm modalitatea de abordare. Aşa că îţi dai seama cît de important este pentru mine să ştiu ce înseamnă pentru tine evocarea numelui de Milestone.

– Milestone, spuse ea gînditoare. Da, îmi este familiar. Vag familiar.

– Eşti fizician la Milestone. Ţi-ai susţinut doctoratul acum cîţiva ani la UCLA, după care ai început imediat să lucrezi la Milestone.

– Ah, spuse ea şi amintirile începură să capete contur.

– Am aflat cîte ceva despre tine de la oamenii din Milestone; nu ai copii, nu eşti măritată şi nici nu ai fost vreodată.

O urmărea cum încearcă să asimileze tot ceea ce-i spunea.

– Începi să-ţi revii acum?

Susan oftă uşurată.

– Da. E ca şi cum m-aş afla în posesia unor piese disparate dintr-un domino.

– Va mai dura cîtva timp, o asigură doctorul. După un traumatism ca cel pe care l-ai suferit, nu te poţi aştepta la o recuperare rapidă.

Mai avea o mulţime de întrebări, dar curiozitatea ei era anihilată de o oboseală profundă şi de sete. Se lăsă să cadă pe perne, pentru a-şi recăpăta respiraţia şi mai ceru apă.

De această dată primi doar o treime de pahar şi i se spuse să bea cu înghiţituri mici.

Dar nu mai era nevoie să fie prevenită. După ce băuse atît de multă apă şi nimic altceva, se simţea uşor balonată, ca şi cum ar fi mîncat o cină consistentă.

După ce a terminat de băut, îi spuse:

– Nu-ţi cunosc numele.

– Oh, îmi pare rău. Mă cheamă Viteski. Dr. Leon Viteski.

– Mă întrebam de unde provine accentul tău. Viteski... Nu cumva eşti polonez?

Se uită la ea stînjenit, apoi privirea îi alunecă într-o altă direcţie.

– Da. Am fost orfan de război. Am venit în această ţară în 1946, la 17 ani. Unchiul meu m-a adus.

Spontaneitatea îi dispăruse din voce; parcă ar fi rostit un discurs memorat cu foarte multă atenţie.

– Mi-am pierdut în mare măsură accentul polonez, dar bănuiesc că niciodată nu va dispare complet.

I s-a părut că atinsese un punct nevralgic. Simpla observaţie asupra accentului său îl făcuse să se comporte ciudat, ca şi cum s-ar fi aflat în gardă.

El a început să vorbească mai repede decît o făcuse înainte, dornic să schimbe subiectul.

– Sînt medic-şef; conduc personalul medical de aici. Fiindcă a venit vorba... ai idee unde ne aflăm?

– Ei bine, îmi amintesc că eram în vacanţă în Oregon, dar nu pot spune cu exactitate încotro mergeam. Deci ar trebui să fim undeva în Oregon, nu-i aşa?

– Da. În oraşul Willawauk. Are cam 800.000 de suflete şi este capitala regiunii. Ţinutul Willawauk este preponderent rural şi acesta este singurul lui spital. Nu avem facilităţi deosebite, doar 4 etaje şi 220 de paturi. Dar sîntem buni. De fapt, îmi place să cred că ne descurcăm mai bine decît alte spitale sofisticate din marile oraşe, deoarece sîntem capabili să acordăm atenţie fiecărui pacient în parte. Gradul de recuperare al bolnavului depinde în mare măsură de acest lucru.

Vocea lui nu avea nici o undă de mîndrie sau entuziasm, aşa cum te-ai fi putut aştepta. Era aproape la fel de măsurată şi impersonală ca cea a unui robot.

Impresia mea este subiectivă? se întrebă ea. Oare aceasta înseamnă că percepţiile mele sînt deformate?

În ciuda îngrijorării şi a loviturilor de ciocan care se intensificau în capul ei, se ridică de pe pernă şi spuse:

– Doctore, de ce mă aflu aici? Ce mi s-a întîmplat?

– Nu-ţi aminteşti nimic despre accident?

– Nu.

– Ai suferit un accident de maşină. Într-o serpentină extrem de periculoasă, la două mile la sud de Viewtop.

– Viewtop?

– Locul unde doreai să ajungi. În geanta ta există o confirmare a rezervării pe care ai făcut-o.

– E un hotel?

– Da. Se numeşte Viewtop Inn. Este o staţiune. Un loc pitoresc şi vechi. A fost construit cu 50-60 de ani în urmă şi cred că se bucură de mai multă popularitate acum decît atunci. E ceva de genul: "Lăsaţi orice alternativă şi optaţi pentru mine".

În timp ce doctorul Viteski vorbea, Susan își aminti. Închise ochii și revăzu stațiunea într-o serie de fotografii viu colorate care ilustrau un articol apărut într-un număr din februarie al revistei "Travel". Își reținuse o cameră pentru o parte din vacanță, imediat după ce citise despre acest loc; fusese fermecată de pozele cu verande largi ca de han, de multitudinea frontoanelor și de grădinile suspendate.

– Așa că, mai spuse Viteski, deoarece ți s-a defectat direcția, ai pierdut controlul asupra mașinii. Ai trecut de marginea unui taluz abrupt, te-ai dat peste cap de două ori și te-ai oprit într-un pîlc de copaci.

– Doamne Dumnezeule!

– Mașina ta era o rablă. Adăugă dînd din cap: Este un miracol că nu ai murit.

Își atinse cu prudență bandajul care-i acoperea jumătate din frunte.

– Cît de gravă este starea mea?

Ochii lui Viteski se îngustară din nou și Susan avu sentimentul că doctorul juca teatru.

– Nu e prea serios, îi spuse. O tăietură adîncă. Ai sîngerat abundent și s-a vindecat destul de greu la început. Ți se vor scoate firele mîine sau poimîine și cred că nu există motive de îngrijorare. Am fost atent ca rana să fie bine cusută.

– Comoție? întrebă ea.

– Da, dar una ușoară, care n-ar fi trebuit să te aducă în stare de comă. Cu fiecare minut care trecea, simțea că o cuprinde oboseala și i se accentua durerea de cap. Acum o cuprinsese teama din nou.

– Comă?

Viteski făcu un semn afirmativ și continuă:

– În urma examinării, nu am găsit semne de embolie. Nu a fost un traumatism cranian și nici nu s-au format cheaguri de sînge. Nici un fel de semnalmente n-au indicat o presiune craniană. Ai suferit o lovitură puternică la cap, care este în mod sigur cauza intrării tale în comă, dar îmi e teamă că mai mult de atît nu pot spune. În ciuda reclamei comerciale pe care ne-o

face televiziunea, medicina modernă nu are un răspuns pentru orice fenomen. Important este faptul că ai ieşit din comă şi că aparent, cel puţin, efectele ei nu sînt de lungă durată. Ştiu că lapsusurile te fac să te simţi frustată, chiar speriată, dar am certitudinea că în scurtă vreme vor dispare.

Susan se gîndi cu neplăcere la faptul că doctorul interpreta un rol pe care-l repetase de multe ori.

Nu zăbovi prea mult asupra acestui gînd, deoarece de această dată maniera stranie de a vorbi a lui Viteski i se părea mai puţin demnă de analizat faţă de conţinutul spuselor lui. *Comă*. Acest cuvînt pur şi simplu o ucidea. *Comă*.

– Cît timp am fost inconştientă? întrebă ea.

– 22 de zile.

Îl fixă cu privirea, mirarea şi neîncrederea contopindu-se.

– E adevărat, spuse el.

Capul ei schiţă un gest: "Nu. Nu poate fi adevărat".

Întotdeauna avusese un control ferm asupra vieţii ei. Îşi făcea planuri meticuloase cu care încerca să prevină orice eventualitate. Viaţa particulară şi-o organizase cu aceeaşi metodologie ştiinţifică care făcuse posibilă obţinerea doctoratului în fizică cuantică cu un an înaintea celor care-l începuseră odată cu ea. Îi displăceau surprizele şi ideea de a depinde de altcineva decît de propria ei persoană, teama că va fi o neputincioasă o teroriza.

Acum Viteski îi spunea că zăcuse 22 de zile într-o stare de totală inconştienţă, complet dependentă de ceilalţi şi, realizînd acest lucru, se simţea adînc tulburată.

Dacă n-ar mai fi ieşit niciodată din comă?

Sau, şi mai rău încă – dacă s-ar fi trezit paralizată, condamnată toată viaţa să depindă de cineva? Dacă ar fi trebuit să fie hrănită, îmbrăcată . şi condusă la baie de infirmieri plătiţi, pentru tot restul vieţii?

O trecură fiorii.

– Nu, îi spuse ea lui Viteski. Nu pot să cred că am pierdut atît de mult timp. Nu pot. Trebuie să fie o greşeală.

– Cred că ai remarcat cît eşti de slabă, zise Viteski. Ai slăbit 8 kilograme sau chiar mai mult.

Îşi ridică braţele. Arătau ca două beţe. Mai devreme realizase cît de slabe păreau, dar n-a vrut să se gîndească la ce poate să însemne asta.

– Bineînţeles că ai fost hrănită intravenos. Altfel ai fi murit din cauza deshidratării. În lichidele care ţi-au fost administrate există glucoză. Dar nu ai avut mîncare în adevăratul sens al cuvîntului, mai mult de 3 săptămîni.

Susan avea o înălţime de 1,55 metri şi luînd în considerare structura ei delicată socotea că greutatea ideală era de 50 de kilograme. În clipa de faţă avea între 40-42 de kilograme şi efectul acestei slăbiri era îngrozitor. Îşi puse mîinile pe pătură şi realiză cît de osoase şi de înguste îi erau şoldurile.

– 22 de zile, spuse ea gînditoare.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, acceptase ceea ce părea inacceptabil. În clipa în care a încetat să se opună evidenţei, durerile de cap şi îngrijorarea au cuprins-o din nou.

Scufundîndu-se în amărăciune, Susan se lăsă să cadă pe perne.

– E suficient pentru acum, spuse Viteski. Cred că te-am lăsat să vorbeşti prea mult. Te-ai obosit fără să fi fost necesar. Ai nevoie de multă odihnă, chiar acum.

– Odihnă? spuse ea. Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, dar mă odihnesc de 22 de zile!

– Nu se poate spune că te odihneşti cînd te afli în comă, adăugă Viteski. Nu este acelaşi lucru cu un somn normal. Va mai dura pînă îţi vei recăpăta forţa şi vigoarea.

Acţionă butonul de comandă şi coborî capul patului.

– Nu, spuse Susan, intrînd imediat în panică. Aşteaptă. Te rog, aşteaptă un minut.

Îi ignoră protestele şi patul îşi reluă poziţia orizontală.

Se agăţă de marginile patului şi încercă să stea în şezut, dar era prea extenuată ca să se ridice.

– Doar nu te aştepţi să dorm, nu-i aşa? întrebă ea cu toate că nu putea să nege că are nevoie de somn.

Își simțea ochii arzînd și obosiți, iar pleoapele îi cădeau grele.

– Cel mai mult ai nevoie de somn, o asigură Viteski.

– Dar nu pot.

– N-aș zice că nu poți, îi spuse el. Ești pur și simplu istovită. Și nu e de mirare.

– Nu, nu. Voiam să spun că nu îndrăznesc să adorm. Dacă nu mă mai trezesc?

– O să te trezești cu siguranță.

– Și dacă intru din nou în comă?

– Nu se va mai întîmpla.

Frustată de imposibilitatea lui de a-i înțelege temerile, Susan scrîșni din dinți și spuse:

– Și dacă așa se va întîmpla?

– Nu poți continua să trăiești dacă-ți este frică de somn, spuse Viteski încet și cu răbdare, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil mic. Relaxează-te. Ai ieșit din comă. Te vei face bine. Acum s-a făcut tîrziu și am și eu nevoie de mîncare și puțină odihnă. Relaxează-te. E-n regulă? Trebuie doar să te relaxezi.

Dacă aceasta este latura pozitivă a comportamentului său, atunci cum trebuie să fie cînd nu se străduiește să fie drăguț?

Doctorul se îndreptă către ușă.

Ar fi vrut să strige: *"Nu mă lăsa singură!"* Dar puternicul ei simț de autocontrol nu-i permitea să se comporte ca un copil speriat. Nu dorea sprijinul doctorului Viteski sau al altcuiva.

– Odihnește-te, spuse el. Dimineață, totul va părea mai vesel. Stinse lumina.

Umbrele se furișau în spatele mobilelor ca și cum ar fi fost ființe vii. Cu toate că Susan nu-și amintea să-i fi fost vreodată frică de întuneric, acum nu-i era deloc ușor, bătăile inimii se amplificaseră. O lumină fluorescentă și rece se strecura prin ușa deschisă, venind din coridorul spitalului și o alta, care te învăluia liniștitor, provenea de la o lampă minusculă din colțul camerei.

Stînd în spatele ușii, silueta lui Viteski se profila complet pe holul luminat. Arăta ca un decupaj din carton negru, cu fața invizibilă.

– Noapte bună, spuse el.

Închise ușa după el și stinse lumina pe coridor.

Acum avea o singură lampă, un bec de numai 15 wați. Întunericul se furișă mai aproape de Susan și-și așeză degetele lui lungi pe pat.

Era singură.

Celălalt pat era învăluit în umbre, ca niște fîșii de crep de China; părea un pat funerar. Se rugă cu ardoare să i se aducă o colegă de cameră.

Nu procedează corect, gîndi ea. N-ar trebui să fiu lăsată singură. Abia am ieșit din comă. În mod cert ar trebuie să-mi asigure cineva asistență – o soră, o infirmieră, cineva.

Ochii îi erau grei, incredibil de grei.

Nu, își spuse supărată pe sine. Nu trebuie să adorm. Nu trebuie să adorm pînă nu voi fi sigură că somnul meu nu se va transforma într-o altă comă de 22 de zile.

Timp de cîteva minute, Susan se luptă cu îmbrățișarea devoratoare a somnului, strîngîndu-și cu putere pumnii și înfigîndu-și unghiile în carne. Dar ochii o dureau și-i simțea arzînd, încît în cele din urmă decise că nu-i va face rău să-i închidă pentru un minut, cît să se odihnească. Era sigură că poate să-și închidă ochii fără să adoarmă pe loc. Sigur că putea. Nu era nici o problemă.

Se cufundă într-un somn adînc și visă.

În vis, zăcea pe o podea murdară, uriașă, într-un loc rece. Nu era singură. Ei erau cu ea. A alergat clătinîndu-se prin camera întunecoasă, a traversat coridoare înguste de piatră, fugind de imagini de coșmar care de fapt erau amintiri reale ale unei atrocități pe care o trăise la 19 ani.

Casa Tunetului.

3

În dimineața următoare, la cîteva minute după ce Susan se trezise, a apărut sora cea rotofeie. Ca și mai înainte, ochelarii îi atîrnau în jurul gîtului și, în timp ce mergea, pendulau pe pieptul ei matern.

Îi luă temperatura și pulsul lui Susan, fără să se oprească din flecăreală. Se numea Thelma Baker. Spunea că a știut de la început că Susan se va reface. Era soră medicală de 35 de ani; întîi lucrase în San Francisco, apoi aici în Oregon. Pe parcursul carierei ei, rareori i se întîmplase să se înșele în privința șanselor de restabilire ale unui bolnav. Era predestinată pentru această meserie și se întreba dacă într-o viață anterioară nu făcuse același lucru.

– Nu sînt bună de nimic altceva, spuse ea rîzînd din inimă. Fug de gospodărie ca de dracu.

Nu se pricepea deloc nici la administrarea banilor; reglarea contului care trebuia făcută lunar era pentru ea o muncă herculeană. Nu excelase în viața de familie. Avusese doi soți și divorțase de amîndoi. Nu avusese nici copii. Nu prea știa să gătească și detesta să coasă.

– Dar sînt născută să fiu o bună soră medicală și mă simt mîndră de lucrul ăsta, sublinie ea, pentru a nu știu cîta oară, întotdeauna cu un zîmbet larg la care participau ochii și gura, întreaga față, un zîmbet care-ți spunea cît de mult o bucură ceea ce face.

Susan o simpatiza pe femeia aceasta. În mod obișnuit, nu prea avea răbdare cu cei care vorbeau fără șir. Dar flecăreala

doamnei Baker era amuzantă, ciudat de dulce şi destul de auto-depreciativă.

– Ţi-e foame? întrebă doamna Baker.

– Sînt moartă de foame.

Se trezise cu un apetit devastator.

– Astăzi vei începe să mănînci, mai spuse doamna Baker. O dietă uşoară, bineînţeles.

Chiar în timp ce sora îi vorbea, un om de serviciu înalt şi blond îi aduse micul dejun: peltea cu aromă de cireşe, o felie de pîine fără unt cu o singură linguriţă de jeleu de struguri şi pesmet subţire care parcă era din ciment. Pentru Susan nici o altă masă pînă acum nu-i trezise interesul. Dar a fost dezamăgită de dimensiunile porţiilor şi spuse că e prea puţin.

– Nu pare prea mult, spuse doamna Baker, dar crede-mă că te vei sătura înainte de a mînca jumătate din ce este aici. Adu-ţi aminte că n-ai mîncat de 3 săptămîni şi stomacul tău s-a micşorat. Va trece un timp pînă vei avea din nou poftă de mîncare.

Doamna Baker o părăsi pentru a avea grijă şi de ceilalţi pacienţi, iar Susan îşi dădu seama că sora avusese dreptate. Cu toate că nu fusese prea multă mîncare pe tavă, era mai mult decît ar fi putut ea mînca. Pe măsură ce mînca, se gîndea la dr. Viteski. Era încă supărată că o lăsase singură, fără asistenţă. În ciuda comportării călduroase manifestate de doamna Baker, atmosfera de spital i se părea neprimitoare, chiar ostilă.

Cînd s-a săturat, s-a şters cu şervetelul de hîrtie, a dat la o parte masa rabatabilă cu care era dotat patul – şi imediat a avut sentimentul că este urmărită. Îşi ridică privirea.

Stătea în pragul uşii: un bărbat înalt, elegant, în jur de 38 de ani. Purta pantofi şi pantaloni închişi la culoare, halat şi cămaşă albe, cravată verde şi ţinea o foaie de observaţie în mîna stîngă. Faţa sa era senzuală, extrem de atrăgătoare; trăsăturile sale superb conturate păreau să fie sculptate în piatră de un artist dăruit cu har. Ochii săi albaştri împrumutaseră luciul nestematelor şi contrastau uimitor cu părul negru, pieptănat strîns şi dat pe frunte.

– Domnișoară Thorton, spuse el, sînt încîntat să te văd vie și nevătămată.

Se apropie de pat. Zîmbetul său era mai cald chiar decît al Thelmei Baker.

– Sînt doctorul tău. Doctor McGee. Jeffrey McGee.

Îi întinse mîna și ea i-o luă. Era o mînă uscată și puternică, dar a cărei atingere era delicată, deosebit de plăcută.

– Am crezut că dr. Viteski este medicul meu.

– Este șeful personalului medical, spuse McGee, dar eu sînt însărcinat cu cazul tău.

Vocea sa avea un timbru masculin care avea o rezonanță plăcută, învăluitoare.

– El a fost doctorul care te-a examinat cînd ai fost adusă în camera de urgență.

– Dar ieri, dr. Viteski...

– Ieri a fost ziua mea liberă, spuse McGee. Îmi iau două zile libere în fiecare săptămînă, dar numai o singură zi o petrec în afara spitalului – o singură zi, îți reamintesc – și bineînțeles că tocmai pe aceea ți-ai ales-o. După ce ai zăcut fără simțire 22 de zile, după ce m-ai paralizat de îngrijorare 22 de zile, a trebuit să-ți revii din comă tocmai cînd n-am fost eu aici.

Dădu din cap, prefăcîndu-se a fi dezamăgit și-n același timp ofensat.

– Nici măcar n-am aflat pînă azi dimineață.

Se încruntă către ea, simulînd dezaprobarea.

– De acum, domnișoară Thorton, spuse el vrînd s-o necăjească, dacă se vor mai petrece miracole cu pacienții mei, insist să fiu prezent, pentru a putea să cîștig faimă și să mă acopăr de glorie. M-ai înțeles?

Susan îi surîse, surprinsă de maniera de abordare atît de călduroasă.

– Da, dr. McGee. Am înțeles.

– Bine. Foarte bine. Mă bucur că am ajuns la o înțelegere, îi zîmbi malițios. Cum te simți în dimineața asta?

– Mai bine, spuse ea.

– Ești gata să petreci o seară dansînd într-un bar de noapte?

– Poate mîine.

– Mi-ai dat o întîlnire.

Trase cu ochiul la tava cu micul dejun.

– Văd că ai ceva poftă de mîncare.

– Am încercat să mănînc tot, dar n-am putut.

– Așa a spus și Orson Welles.

Susan rîse.

– E destul de bine, spuse el, arătînd spre tavă. Trebuie să începi cu mese mici și dese. Așa se procedează. Nu-ți face prea multe griji în legătură cu recuperarea forțelor. Nici n-o să-ți dai seama cît de repede o să-ți revii. Te mai doare capul în dimineața asta? Ești un pic adormită?

– Nu. Deloc.

– Lasă-mă să-ți iau pulsul, spuse el, căutîndu-i mîna.

– Mi l-a luat doamna Baker puțin mai devreme.

– Știu. Era doar o scuză, ca să te țin de mînă.

Susan rîse din nou.

– Ești altfel decît majoritatea doctorilor.

– Crezi că un doctor ar trebui să se poarte ca și cum ar negocia afaceri, să fie distant, sobru și lipsit de umor?

– Nu neapărat.

– Crezi că ar trebui să mă port ca dr. Viteski?

– Categoric, nu.

– El e un doctor excelent, spuse McGee, imitînd perfect accentul lui Viteski.

– Sînt sigură. Dar bănuiesc că dumneata ai fi chiar mai bun.

– Mulțumesc. Complimentul a fost notat cu grijă și îți va aduce o mică reducere la nota de plată.

Încă o mai ținea de mînă. În cele din urmă se uită la ceas și-i luă pulsul.

– Voi trăi? întrebă ea după ce el termină.

– Cu siguranță. Te-ai reîntors printre cei vii. Continuă s-o ții de mînă și îi spuse: Vorbind serios, cred că puțin umor între doctor și pacient este binevenit. Cred că-l ajută pe pacient să-și mențină un moral ridicat și acesta grăbește însănătoșirea. Dar unii oameni nu-și doresc un doctor prea optimist. Își doresc

pe cineva care să se comporte ca și cum povara întregii lumi s-ar afla pe umerii lui. În felul ăsta, se simt mult mai în siguranță. Dacă glumele mele te deranjează, pot să le moderez sau pot să încetez. Lucrul cel mai important este ca tu să te simți confortabil și să ai încredere în îngrijirea care ți se acordă.

– Poți să continui tot așa și să fii cît de optimist dorești, spuse Susan. Moralul meu trebuie ridicat.

– Nu ai motive să fii îngrijorată. Răul a rămas undeva în urma ta.

Îi strînse mîna cu blîndețe înainte de a-i da drumul. Spre surprinderea ei, Susan simți o undă de regret că-i lăsase mîna atît de repede.

– Dr. Viteski mi-a spus că există lapsusuri în memoria ta, spuse el.

Ea se încruntă.

– Mai puține ca ieri. Cred că mai devreme sau mai tîrziu vor dispare. Dar mai am încă multe goluri.

– Aș vrea să-mi vorbești despre asta. Trebuie mai întîi să-mi fac vizitele. Mă întorc în vreo două ore și te ajut să-ți recapeți memoria.

– De acord, spuse ea.

– Odihnește-te.

– Ce altceva aș putea face?

– Să nu joci tenis pînă la viitoarea vizită.

– Imposibil. Am stabilit un meci cu doamna Baker.

– Va trebui să renunți la el.

– Da, dr. McGee.

Zîmbind, îl urmări cum pleacă. Degaja atîta siguranță și o grație naturală demnă de invidiat. Avusese deja o influență benefică asupra ei.

Germeni de paranoia se dezvoltaseră lent în psihicul ei, dar acum își dădea seama că neliniștile fuseseră de origine subiectivă, datorate slăbiciunii și dezorientării; nu exista o justificare rațională a lor. Comportarea ciudată a doctorului Viteski nu i se mai păru semnificativă și spitalul nu-i mai inspira teamă.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd doamna Baker trecu pe la ea, Susan îi ceru oglinda, dar apoi își dori să n-o fi făcut. Și-a văzut fața palidă și slăbită. Ochii ei gri-verzi erau înroșiți, înconjurați de cearcăne întunecate și umflați.

Pentru a ușura bandajarea frunții tumefiate, cineva de la camera de gardă îi ciopîrțise părul lung și blond, fără nici o grijă pentru felul în care va arăta. Rezultatul era înfiorător. Nemaipunînd la socoteală faptul că după 22 de zile de neglijență, părul îi era gras și încurcat.

– Doamne Dumnezeule, arăt îngrozitor! spuse ea.

– Nu-i adevărat. Trebuie doar să te speli puțin. N-o să rămîi așa. De îndată ce o să revii la greutatea normală, ți se vor împlini obrajii, iar pungile astea de sub ochi vor dispare.

– Trebuie să mă spăl pe cap.

– Nu vei putea să ajungi la baie și să stai la chiuvetă. O să-ți simți picioarele inerte. Pe lîngă asta, nu-ți poți spăla părul atîta timp cît nu ți se scot bandajele, iar asta nu se va întîmpla decît mîine.

– Nu. Astăzi. Acum. Părul meu este soios și capul mă mănîncă. Mă simt îngrozitor și-n felul ăsta nu mă voi restabili.

– N-avem ce discuta, scumpo. N-o să ai cîștig de cauză, așa că n-are sens să vorbești în plus. Tot ce pot face pentru tine este să-ți obțin o spălare uscată.

– Spălare uscată? Ce-i asta?

– Se pudrează talc peste păr ca să absoarbă o parte din grăsimi, apoi se perie, spuse doamna Baker. Asta ți-am făcut de două ori pe săptămînă în timp ce te aflai în comă.

Susan își puse o mînă pe păr:

– A ajutat la ceva?

– Un pic.

– E-n regulă. Am s-o fac și de data asta.

Doamna Baker aduse talcul și o perie.

– Bagajul pe care l-am avut cu mine în mașină, întrebă Susan, a fost recuperat după accident?

– Sigur, e chiar acolo, în dulap.

– Vrei să-mi aduci trusa de farduri?

Doamna Baker rînji.

– E frumos diavolul, nu-i așa? Și e și cumsecade. Îi făcu cu ochiul și-i mai spuse: Nu e nici însurat.

Susan se înroși.

– Nu știu ce vrei să spui.

Doamna Baker rîse îngăduitor și o bătu ușurel pe mînă.

– Nu fi stînjenită, iubito. N-am văzut pe nici una din pacientele doctorului McGee care să nu se străduiască să arate bine. Adolescentele devin agitate cînd el se află prin preajmă. Tinerelor doamne ca tine li se aprinde un licăr inconfundabil în ochi atunci cînd îl privesc. Chiar și doamnele uitate de vreme, pe jumătate înmormîntate în artritele lor, cu 20 de ani mai în vîrstă decît mine – cu 40 de ani mai bătrîne decît doctorul, toate se străduiesc să arate bine pentru el și asta le face să se simtă aproape perfect. După cum vezi, există multe metode de terapie.

Puțin înainte de amiază, doctorul McGee se întoarse, împingînd o măsuță din oțel inoxidabil pe care se aflau două tăvi.

– M-am gîndit că în timp ce discutăm despre problemele tale de memorie, să luăm prînzul împreună.

– Un doctor luînd prînzul cu pacientul său? întrebă ea amuzată.

– Aici tindem să fim mai puțin formali decît în spitalele voastre de oraș.

– Cine plătește masa?

– Tu, bineînțeles. În privința asta redevenim formali.

Rînji.

– Ce avem de mîncare?

– Pentru mine, un sandvici cu pui și salată, plăcintă cu mere. Pentru tine o felie de pîine și biscuiți și...

– Gata, deja a devenit monoton.

– Oh, dar de data asta ai ceva cu mult mai exotic decît pelteaua de cireşe, spuse el. Peltea de lămîie.

– Nu cred că mi-ar merge la suflet.

– Şi o mică felie de piersică confisată. Un meniu pentru un adevărat gurmand.

El îşi luă un scaun şi reglă poziţia patului ei astfel încît să poată sta de vorbă confortabil în timp ce mîncau.

De îndată ce-i puse tava cu mîncare pe masa patului şi-i ridică plasticul care o acoperea, se uită la ea şi-i spuse:

– Arăţi drăguţă şi proaspătă.

– Arăt ca moartea în vacanţă, spuse ea.

– Ba deloc.

– Ba da.

– Pesmetul tău arată ca moartea în vacanţă, dar tu eşti drăguţă şi proaspătă. Eu sînt doctorul, tu eşti pacientul şi pacientul nu trebuie niciodată – dar niciodată, să nu fie de aceeaşi părere cu doctorul. Nu ai luat cunoştinţă de regulamentul de spital? Dacă eu spun că arăţi drăguţă şi proaspătă, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, arăţi drăguţă şi proaspătă!

Susan zîmbi şi se jucă mai departe cu el.

– Înţeleg. Cum am putut fi atît de neascultătoare?

– Arăţi drăguţă şi proaspătă.

– Iată de ce, îţi mulţumesc, dr. McGee.

– E cu mult mai bine.

Îşi "spălase" părul cu pudră de talc, îşi aplicase un machiaj uşor şi se rujase. Datorită cîtorva picături de Murine, ochii ei se limpeziseră, dar erau în continuare galbeni, ca ai unui om bolnav. De asemenea, îşi schimbase halatul de spital cu o pijama de mătase albastră pe care o găsise în bagaje.

Ştia că era foarte departe de a arăta ca-n zilele ei bune; dar faptul că arăta totuşi un pic mai bine, o făcea să se simtă cu mult mai bine, exact aşa cum îi spusese doamna Baker.

În timp ce îşi luau masa de prînz, discutară despre petele albe din memoria ei, încercînd să umple golurile care erau cu

mult mai puține decît cu o zi în urmă. După ce se sculase în această dimineață, descoperise că-și poate aminti multe lucruri fără efort.

Se născuse și crescuse într-o suburbie a Philadelphiei, într-o casă albă, frumoasă, cu două etaje, situată pe o stradă cu case asemănătoare. Gazonul verde. Leagănul de pe verandă. Petrecerile cu vecinii pe 4 iulie. Colindele de Crăciun. Ozzie și Harriet, copiii cu care se juca cînd era mică.

– Se pare că ai avut o copilărie fericită, spuse McGee. Am încercat să luăm legătura cu familia ta, dar nu am reușit să găsim pe nimeni.

Îi povesti despre părinții ei, în parte pentru că voia să fie absolut sigură că nu există goluri în amintirile ei, în parte pentru că era foarte ușor să i te destăinui lui McGee și, nu în ultimul rînd, pentru că simțea nevoia irezistibilă să vorbească după o tăcere și o întunecare de 22 de zile. Mama ei, Regina, murise într-un accident rutier, cînd Susan avea doar 7 ani. Șoferul unui camion care transporta bere suferise un atac de cord la volanul mașinii, așa că trecuse pe roșu cînd Regina Chevy se afla în mijlocul intersecției. Susan nu-și putea aminti mare lucru despre mama ei, dar faptul acesta nu era consecința recentului ei accident sau al amneziei. Își cunoscuse mama doar în primii 7 ani de viață; trecuseră 25 de ani de cînd camionul o omorîse pe Chevy. Trist, dar inevitabil, imaginea Reginei se șterse din mintea ei ca o fotografie care a stat prea mult în soare. Și-l putea aminti foarte bine pe tatăl ei. Frank Thorton era un om înalt, oarecum corpolent și avea un magazin de haine pentru bărbați, bucurîndu-se de un oarecare succes financiar. Susan îl iubise și întotdeauna simțise dragostea lui, chiar dacă nu i-o spusese niciodată. Era liniștit, vorbea cu blîndețe, un pic timid, un bărbat pe deplin mulțumit de propria-i persoană și care se simțea cu adevărat fericit cînd stătea retras, doar cu o carte bună și cu pipa sa. Poate că ar fi existat o mai mare comuniune între el și un prezumtiv fiu, decît cu fiica sa. Întotdeauna se simțise în largul său cu bărbații, și mai puțin bine cu femeile și nu-i fusese deloc la îndemînă să crească o fiică. A murit de cancer la

10 ani după Regina, în vara în care Susan absolvise liceul. Așa că, devenind adultă, rămăsese cu mult mai singură decît înainte.

Dr. McGee își termină sandviciul cu pui și salată, se șterse cu șervetul și întrebă:

– N-ai unchi sau mătuși?

– Un unchi și o mătușă. Dar îmi sînt amîndoi străini. Bunicii nu trăiesc. Dar știi ceva – faptul că am avut o copilărie atît de singuratică nu este atît de trist pe cît pare. Am învățat să mă bizui pe propria-mi persoană și acest lucru m-a ajutat enorm pe parcursul vieții.

În timp ce McGee își mînca plăcinta cu mere, iar Susan ciugulea piersica confisată, vorbiră despre anii petrecuți la universitate.

Urmase Colegiul Briarstead din Pennsylvania, apoi merse în California, absolvise și își susținuse doctoratul la UCLA. Își reamintea acei ani cu o luciditate perfectă, cu toate că ar fi preferat să uite ceea ce se întîmplase în primul ei an la Briarstead.

– S-a întîmplat ceva neplăcut? întrebă McGee, punînd jos o furculiță cu plăcintă de mere, din care jumătate dispăruse deja în gura lui.

Închise ochii.

– Oh!

– Chipul tău..., se încruntă el. Pentru un moment am crezut că ai văzut o stafie.

– Într-un fel, așa și este.

Pofta ei de mîncare dispăruse complet. Puse jos linguriță și împinse masa deoparte.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Este o amintire îngrozitoare, spuse ea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am putut uita.

McGee își lăsă la rîndul lui tava cu plăcinta neterminată.

– Povestește-mi.

– Oh, nu e ceva cu care să merite să te obosesc.

– Obosește-mă.

– E o poveste sinistră.

– Spune-mi, te rog, ce te preocupă. Acum şi din totdeauna mă omor după o poveste sinistră bună.

Ea nu mai zîmbi. Nici măcar McGee nu putea face Casa Tunetului amuzantă.

– Ei bine... în primul meu an de la Briarstead, mă întîlneam cu un tip care se numea Jerry Stein. Era un dulce. Îmi plăcea. Aş putea spune că-mi plăcea foarte mult. De fapt, începusem chiar să discutăm despre căsătorie, după ce am fi absolvit. Apoi el a fost ucis.

– Îmi pare rău, spuse McGee. Cum s-a întîmplat?

– Făcea parte dintr-o societate secretă.

– Oh, Doamne, spuse el, anticipînd ce avea să urmeze. O mînă nevăzută s-a ridicat asupra lui. Este un mod de a muri atît de îngrozitor, de bestial.

– Jerry era un tip atît de capabil..., spuse ea încetişor. Era sensibil, inteligent, avea o deosebită putere de muncă...

– Într-o noapte, cînd eram de gardă la reanimare, mi-au adus un puşti care fusese aproape ars într-un ritual de colegiu. Ne-au spus că era vorba de o probă a focului; masochiştilor le plac lucrurile de genul ăsta şi osîndesc nişte bieţi copii. Mai mult de 80 la sută din corpul lui era ars. A murit după două zile.

– Nu focul l-a ucis pe Jerry Stein, spuse Susan. Ci ura.

O înfiorau aducerile aminte.

– Ura? întrebă McGee. Ce vrei să spui?

Păstră tăcere pentru cîteva clipe, gîndurile ei întorcîndu-se în urmă cu 13 ani. Cu toate că în camera de spital era cald, pe Susan o cuprinse frigul, un frig ciudat pe care-l mai simţise în Casa Tunetului. McGee aştepta cu răbdare, stînd uşor înclinat în scaunul său.

În cele din urmă, ea îşi clătină capul şi spuse:

– Nu mă simt în stare să intru în amănunte. Este mult prea deprimant.

– În viaţa ta au fost neobişnuit de multe decese, cu toate că nici nu împlinisei 21 de ani.

– Da. Un timp m-am simţit ca şi cum aş fi fost blestemată sau ceva de genul ăsta. Toţi oamenii pe care i-am iubit au murit.

– Mama ta, tatăl tău, și apoi logodnicul.

– Stai, nu eram chiar logodiți. Nu încă.

– Dar asta vă doreați.

– Am fi vrut să ne unim prin cununie.

– Am înțeles. Cred că ai nevoie să vorbești despre moartea lui pentru a scăpa de obsesie.

– Nu, spuse ea.

– Nu dezarma atît de ușor. Te bîntuie amintirea lui în ciuda celor 13 ani care au trecut.

Ea îl întrerupse.

– Vezi tu, nu contează dacă vorbesc despre moartea lui sau nu, întotdeauna o să mă obsedeze. A fost prea îngrozitor ca să pot uita. Pe lîngă asta, mi-ai spus că o stare mentală de optimism ar atrage după sine o accelerare a însănătoșirii mele. Îți amintești?

El zîmbi.

– Îmi amintesc.

– Deci n-ar trebui să vorbesc despre lucruri care mă deprimă.

O fixă cu privirea. Ochii lui erau incredibil de albaștri și exprimau fără nici o urmă de îndoială grija pe care i-o purta.

Oftă și-i spuse:

– E-n ordine. Hai să ne întoarcem la problema noastră – amnezia ta. Mi se pare că-ți amintești aproape totul. Ce goluri din memoria ta au rămas încă neumplute?

Înainte de a-i răspunde, acționă mecanismul patului și-i ridică unul din capete ceva mai mult, controlîndu-se singură ca ținuta să-i fie dreaptă. Avea o durere de spate obositoare, deoarece stătuse imobilizată în pat mai mult de trei săptămîni și nu pentru că ar fi avut vreo leziune. Cînd se simți mai confortabil, lăsă comanda patului deoparte și spuse:

– Încă nu-mi pot aminti accidentul. Știu că mergeam singură în mașină printr-o serpentină îngustă. Mă aflam două mile mai la sud de Viewtop Inn. Eram nerăbdătoare să ajung acolo pentru cină. Și apoi nu îmi mai amintesc nimic, ca și cum cineva m-ar fi lăsat în beznă.

– Nu ar fi ceva neobișnuit ca să nu realizezi niciodată cum a fost accidentul în sine, o asigură McGee. În cazuri de genul

ăsta, chiar cînd pacientul își poate aminti toate detaliile vieții sale, rareori își poate aduce aminte de incidentul sau impactul care a constituit cauza amneziei sale. Adesea rămîne ca o pată albă în memoria sa.

– Mi s-a părut îngrijorător, spuse ea, dar nu sînt chiar tristă din cauza asta. Mai este ceva de care nu-mi pot aminti și asta mă înnebunește. Serviciul meu. La dracu, memoria nu-mi indică nici măcar un amănunt minor, un mic detaliu despre munca mea. Vreau să-ți spun că știu că sînt fizician. Îmi amintesc cum am obținut licența la UCLA ca și toate acele cunoștințe sofisticate care țin de specialitatea mea; toate astea s-au păstrat intacte. Aș putea începe să lucrez de astăzi, fără să am nevoie să-mi reîmprospătez memoria cu vreun curs. Dar pentru cine am lucrat? Ce făceam, cu exacticitate? Cine era șeful meu? Cu cine colaboram? Aveam un birou sau poate un laborator? Cred că lucram într-un laborator, nu ți s-ar părea firesc? Dar nu-mi pot aminti cum arăta, ce dotare avea sau în ce loc de pe pămînt se află!

– Ești angajata corporației Milestone din Newport Beach, California, spuse McGee.

– Așa mi-a spus și dr. Viteski. Dar numele ăsta nu înseamnă mai nimic pentru mine.

– O să-ți recapeți memoria. O să vezi. Mai lasă să treacă cîtva timp.

– Nu, spuse ea, clătinînd din cap. Lucrurile diferă într-un anumit fel. Celelalte goluri din memoria mea erau ca și cum ar fi fost acoperite de o ceață grea. Chiar atunci cînd nu-mi puteam reaminti ceva, puteam să intuiesc că, undeva în memoria mea, acele amintiri persistă. Ceața dispare și totul se clatină. Cînd încerc să evoc ceva legat de munca mea, simt că se modifică ceva; în locul cetii își face apariția întunericul... o beznă totală... negrul, un negru perfect în nemărginirea sa și care înseamnă prăbușirea în gol. Este ceva care... mă sperie.

McGee alunecase, ajungînd pe marginea scaunului, fruntea i se încrețise.

– Cînd ai fost adusă la reanimare, aveai în portofel o legitimație de la Milestone. Poate că-ți va împrospăta memoria.

– Poate, spuse ea cu îndoială în glas. Aș dori să o văd.

Portofelul ei era în ultimul sertar al noptierei. Îl deschise și găsi legitimația laminată care avea o fotografie minusculă. Deasupra legitimației, pe un fond alb, cu litere albastre, erau gravate trei cuvinte:

"THE MILESTONE CORPORATION"

Sub aceste cuvinte, era scris numele ei, cu litere de tipar negre. Urma o descriere sumară a aspectului ei fizic, cîteva informații cu privire la vîrstă, greutate, înălțime, culoarea părului și a ochilor. În subsolul legitimației era trecut cu cerneală roșie un număr de identificare al angajatului. Nimic altceva.

McGee stătea lîngă pat, privind-o în timp ce ea își examina legitimația.

– Îți e de vreun ajutor?

– Nu, spuse ea.

– Nici măcar un pic?

– Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată.

O răsuci de mai multe ori, străduindu-se să facă o legătură, să-și pună în funcțiune memoria. N-ar fi fost mai uluită dacă acel obiect ar fi provenit de la o civilizație extraterestră, eventual de pe planeta Marte; nici atunci nu i s-ar fi părut mai alienant.

– Totul e atît de ciudat, spuse ea. Am încercat să-mi amintesc ultima zi de servici, cea de dinaintea plecării mele în vacanță. Nu pot evoca o parte din acea zi. Alte părți ale zilei mi le amintesc cu claritate. Știu că m-am sculat, am luat micul dejun și am răsfoit ziarul. Totul îmi este la fel de proaspăt în memorie ca și prînzul, pe care tocmai l-am mîncat. Mai păstrez în amintire faptul că în acea dimineață am intrat în garaj, apoi în mașină, țin minte că am pornit motorul.

Vocea ei se stingea pe măsură ce fixa cu privirea legitimația. Își înfipse degetele în acel mic obiect ca și cum ar fi fost convinsă că-și poate găsi așa resursele psihice.

– Îmi amintesc drumul cu mașina în acea dimineață... și următorul lucru pe care-l reține este... întoarcerea acasă la sfîrșitul zilei. Între aceste repere nu mai găsesc nimic, e un spațiu gol. Și așa se întîmplă cu toate amintirile legate de servici, nu doar cele legate de acea zi, în toate celelalte zile. În orice manieră încerc să le pătrund, reușesc să-mi scape. Aceste amintiri nu sînt învăluite în ceață, ci pur și simplu nu mai există.

McGee stătea lîngă pat; îi vorbi cu blîndețe și încercă să-i insufle curaj:

– Sigur că există, Susan. Scormonește un pic în subconștientul tău. Gîndește-te că stăteai la volanul mașinii tale în acea dimineață .

– M-am gîndit la asta.

– Mai gîndește-te.

Ea își închise ochii.

– Era probabil o zi tipică de august în sudul Californiei, spuse el încercînd să o ajute să facă o reconstituire a imaginii. Era cald, senin, poate un pic de smog.

– Cald și senin, spuse ea, și nu era nici urmă de smog în acea zi. Nici măcar un singur nor.

– Ai luat mașina și ai scos-o pe drumul pe care urma să-l parcurgi. Acum gîndește-te la ruta pe care conduceai către servici.

Susan tăcu timp de aproape un minut. Apoi spuse:

– N-are rost. Nu-mi pot aminti.

El insistă cu blîndețe:

– Care erau numele străzilor pe care mergeai?

– Nu știu.

– Sigur că știi. Zi-mi numele unei singure străzi. Numai una, ca să repunem mingea în joc.

Încearcă din greu să smulgă din neant relievele unei amintiri – o figură, o cameră, o voce, orice – dar eșuă.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu-mi pot aminti nici măcar numele unei singure străzi.

– Îmi spuneai că-ți amintești că ți-ai scos mașina pe drum în acea dimineață. Foarte bine. Dacă reconstitui asta, atunci cu certitudine îți aduci aminte pe ce drum ai plecat. Ai luat-o la stînga sau la dreapta?

Ochii ei erau încă închiși. Susan persistă în a-și pune întrebarea pînă cînd capul începu s-o doară din nou. În cele din urmă deschise ochii, se uită spre McGee și dădu din umeri:

– Pur și simplu nu știu.

– Philip Gomez, spuse McGee.

– Ce?

– Philip Gomez.

– Cine-i ăsta? Cineva pe care ar fi trebuit să-l recunosc?

– Numele nu-ți spune absolut nimic?

– Nu.

– Este șeful tău la Milestone.

– Adevărat?

Ea încercă să și-l imagineze pe Philip Gomez. Nu putea să evoce figura lui. Nu-și amintea absolut nimic legat de acel om.

– Șeful meu? Philip Gomez? Ești sigur de chestia asta?

McGee își băgă mîinile în buzunarele halatului.

– După ce ai fost internată în spital, am încercat să-ți contactăm familia. Desigur, am descoperit că nu ai familie și nici un fel de rude apropiate. Așa că am telefonat la servici. Am vorbit personal cu Philip Gomez. Potrivit spuselor lui, lucrezi la Milestone de mai bine de 4 ani. A fost extrem de îngrijorat în ceea ce te privește. De fapt, după accident, a telefonat ca să se intereseze de tine cam de 4-5 ori.

– Putem să-l sunăm acum? întrebă Susan. Dacă îi aud vocea, poate că-mi va reveni memoria. M-ar putea ajuta să-mi amintesc.

– Da, dar nu am numărul lui de telefon de acasă, spuse McGee, și nu-l putem chema la servici decît mîine.

– De ce nu?

– Astăzi e duminică.

– Ah, spuse ea.

Nu știa nici măcar ce zi a săptămînii era și acest lucru o făcu să se simtă din nou dezorientată.

– Am stabilit definitiv că-l vom căuta mîine, zise McGee.

– Şi dacă vorbesc cu el şi tot nu-mi voi putea aminti nimic în legătură cu serviciul meu?

– O să-ţi aminteşti.

– Nu, ascultă-mă, nu încerca să mă păcăleşti. Fii sincer cu mine. De acord? Există posibilitatea de a nu-mi reveni în memorie nimic despre munca mea, aşa-i?

– Nu e chiar aşa.

– Dar e posibil?

– Păi... orice e posibil.

Se lăsă să cadă pe perne, simţindu-se deopotrivă extenuată, demoralizată şi îngrijorată.

– Ascultă, spuse McGee, chiar dacă memoria nu-ţi va spune nimic niciodată despre Milestone, asta nu înseamnă că nu te poţi întoarce să munceşti acolo. După toate cele prin care ai trecut, nu ai uitat ceea ce ştiai în domeniul fizicii; eşti încă un om de ştiinţă competent. Nu ai pierdut nimic din educaţia ta, nimic din ceea ce ştiai. Dacă ai fi suferit o amnezie totală, ceea ce ar fi fost cu adevărat grav, ai fi uitat aproape tot ce ai învăţat în viaţa ta, inclusiv să scrii şi să citeşti. Dar nu ai amnezie totală şi ar trebui să fii mulţumită. Oricum, ai răbdare şi-ţi vei aminti totul. Sînt sigur de acest lucru.

Susan spera ca el să aibă dreptate. Viaţa ei de zi cu zi, organizată cu atîta grijă, era temporar dată peste cap. Actuala ei condiţie îi părea un adevărat chin. Dacă factorii perturbatori s-ar fi permanentizat în existenţa ei, atunci ar fi găsit că viaţa este insuportabilă. Întotdeauna îşi controlase cursul vieţii ei; simţise nevoia s-o facă.

McGee îşi scoase mîinile din buzunare şi se uită la ceas.

– Trebuie să plec. O să mai dau pe aici, pentru cîteva minute, înainte de a pleca acasă. Între timp, relaxează-te, mai mănîncă ceva dacă poţi, şi nu-ţi face griji. Cînd va veni timpul, îţi vei aminti totul despre Milestone.

Pe măsură ce-l asculta pe McGee, Susan simţi, fără să înţeleagă de ce sau cum, că ar fi fost cu mult mai bine dacă nu-şi amintea nimic despre Milestone. Fusese cuprinsă de o

răceală de gheață, teama o mușca cu colți de oțel și pentru toate acestea nu găsea o explicație.

Dormi timp de 2 ore. Nu visă nimic de această dată, sau chiar dacă visă, nu-și aminti nimic.

Cînd se sculă, era ușor răcoare. Părul îi era încurcat; se pieptănă, înfiorîndu-se cînd trebui să tragă de el.

Susan abia pusese pieptenele înapoi pe noptieră cînd doamna Baker își făcu apariția în cameră, împingînd un scaun cu rotile.

– E timpul să faci o mică călătorie, scumpo.

– Unde mergem?

– Oh, vom explora holurile și căile de acces ale exoticului, misteriosului și romanticului etaj doi al pitorescului spital regional Willawauk, zise doamna Baker. Este excursia vieții tale. Va fi un prilej de amuzament. Pe lîngă asta, doctorul vrea să începi să faci niște exerciții.

– N-o să am prea multe de exersat, dac-o să stau într-un scaun cu rotile.

– O să ai o surpriză. Numai statul, ridicatul sau doar zgîitul la ceilalți pacienți vor fi suficiente pentru a te obosi. Nu ești tocmai în aceeași condiție fizică ca și un campion olimpic, să știi.

– Dar sînt sigură că pot să merg, spuse Susan. S-ar putea să am nevoie de un pic de ajutor, dar dacă mă lași să mă sprijin de brațul tău pentru început, sînt sigură că o să reușesc.

– Mîine, poți să începi să faci cîțiva pași, zise doamna Baker în timp ce cobora marginile patului. Dar astăzi o să mergi cu căruciorul, iar eu voi juca rolul șoferului.

Susan se încruntă.

– Detest să fiu invalidă.

– Oh, slavă Domnului că nu ești invalidă. Ești doar temporar lipsită de anumite capacități.

Doamna Backer așeză scaunul lîngă pat.

– Mai întîi vreau să te așezi la capătul patului și să-ți miști picioarele înapoi și înainte timp de un minut sau două.

– De ce?

– Îți încălzește mușchii.

Stînd în picioare, fără patul ridicat care să-i susțină spatele, Susan se simți slăbită, fără vlagă. Se încleștă de marginile somierei, fiindu-i teamă că va răsturna patul.

– Te simți bine? o întrebă doamna Baker.

– Grozav, minți Susan și zîmbi forțat.

– Îndoaie picioarele, scumpo.

Susan își mișcă picioarele înainte și înapoi, de la genunchi în jos. Avea senzația că are plumb în ele.

În cele din urmă, doamna Baker spuse:

– E bine. Deocamdată este suficient.

Susan descoperi cu spaimă că deja transpirase. Era foarte slăbită.

– Oricum, zise ea, știu că pot să merg.

– Mîine, spuse doamna Baker.

– Pe cuvînt, mă simt bine.

Doamna Baker se duse la dulap și scoase halatul pe care Susan îl schimbase cu pijamaua cea albastră. În timp ce Susan își punea halatul, o soră găsi o pereche de papuci într-una dintre valize și-i puse în picioarele tremurătoare.

– Gata, scumpo. Acum dă-te ușurel jos din pat, sprijină-te de mine și eu te voi ajuta să te așezi în scaun.

După ce se dădea jos din pat, Susan intenționa să se descotorosească de soră, să stea dreaptă fără ajutorul nimănui și să demonstreze că nu este o invalidă. Cînd picioarele ei au atins podeaua, a realizat instantaneu că nu vor putea să-i susțină întreaga greutate a corpului, dacă se va lăsa pe ele; cu un minut în urmă avusese senzația că are plumb în ele, iar acum și le simțea ca de cîrpă. Ca să nu cadă grămadă și să se simtă umilită, se agăță de doamna Baker și se lăsă pusă în scaunul cu rotile aproape ca un copilaș într-un cărucior.

Doamna Baker îi făcu cu ochiul.

– Tot te mai crezi capabilă să alergi o milă?

Susan era deopotrivă amuzată și stînjenită de încăpățînarea pe care o afișase. Zîmbind și înroșindu-se, ea spuse:

– Mîine. O să merg atît de mult mîine încît o să-mi tocesc papucii. Aşteaptă doar şi vei vedea.

– Ei bine, scumpo, nu ştiu dacă ai simţul umorului sau nu, dar poţi fi sigură că diavolul are ceva mai puţin curaj decît ai tu, iar eu i-am admirat întotdeauna pe cei curajoşi.

Doamna Baker păşi în spatele scaunului cu rotile şi-l scoase din cameră. Iniţial, mişcarea îi întoarse stomacul pe dos, dar după cîteva secunde îşi recăpătă controlul de sine.

Spitalul era proiectat în forma literei T, iar camera lui Susan era ultima din capătul liniei de la vîrful literei T.

Doamna Baker împinse căruciorul pînă la intersecţia coridoarelor şi o conduse în aripa cea mai încăpătoare, ajungînd la baza literei T.

Simplul fapt că-şi părăsi patul şi camera o făcu pe Susan să se simtă cu mult mai bine, revigorată.

Holurile aveau podelele acoperite cu un linoleum verde-deschis; pereţii, pînă la înălţimea de un metru şi jumătate erau zugrăviţi într-o tentă mai închisă, după care deveneau de un galben pal, iar tavanul semăna cu un covor de pietricele. Efectul acestui joc de culori era acela de a-ţi menţine mereu ochii ridicaţi, şi de a crea senzaţia de spaţiu larg şi bine aerisit. Coridoarele erau la fel de curate ca şi camera lui Susan. Îşi aminti de marele spital din Philadelphia, unde tatăl ei murise de cancer. Locul acela era întunecos şi lăsat în paragină, nezugrăvit şi cu urme de praf pe pervazul ferestrelor, cu podele care nu fuseseră spălate de secole. Îşi dădu seama că trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că ajunsese în spitalul Willawauk. Doctorii, surorile şi infirmierele se comportau cu mai multă grijă decît cei din spitalul în care murise tatăl ei. Toţi aceşti oameni îi zîmbeau şi se arătau sincer interesaţi de soarta pacienţilor. În timp ce Susan se deplasa prin holuri, mulţi membri ai personalului medical îşi lăsară deoparte treburile timp de cîteva clipe pentru a schimba cîteva vorbe cu ea; toţi îşi arătau bucuria că-şi revenise şi-şi manifestau încrederea într-o refacere completă.

Doamna Baker o duse pînă la capătul coridorului principal, după care se întoarse şi o luă de la capăt.

Cu toate că Susan începuse să obosească, avea o stare de spirit benefică. Astăzi se simţea cu mult mai bine ca ieri, acum era mult mai în puteri decît dimineaţă sau la amiază. Viitorul i se părea plin de speranţă.

Cînd trecură prin spaţiul dintre ascensoare şi dispeceratul surorilor – care se găsea în mijlocul fiecărui coridor – un bărbat apăru chiar în faţa scaunului cu rotile. Era un pacient într-o pijama cu carouri albe şi albastre, cu halat şi papuci cafenii. Cînd Susan a văzut cine era acesta, aproape că a ţipat. A vrut să ţipe, dar nu a putut, fiindcă îi paralizaseră coardele vocale.

Numele lui era Ernest Harch. Era un om alcătuit din unghiuri drepte, cu o faţă pătrată, trăsături ascuţite şi ochii de un gri rece.

Cînd ea depusese mărturie împotriva lui în faţa instanţei, o fixase cu privirea aceea asasină pînă în ultimul moment. Ea citise cu claritate mesajul lui de intimidare: O să-ţi pară rău pentru fiecare cuvînt pe care-l rosteşti din boxa martorilor.

Dar asta se întîmplase acum 13 ani. De asemenea, îşi luase precauţii pentru ca el să n-o poată găsi cînd va ieşi din închisoare. Încetase de mult timp să mai privească în urma ei.

Iar acum el era aici.

Se uita la ea cum stătea neputincioasă în scaunul cu rotile şi văzu în ochii lui triumfători că o recunoscuse. În ciuda anilor care trecuseră şi a slăbiciunii care o transformase în ultimele trei săptămîni, şi-a dat seama cine era.

A vrut să sară din scaun şi să fugă. Dar nu se putea mişca.

Trecuseră cîteva secunde de cînd uşile liftului se deschiseseră, dar avea sentimentul că se confrunta cu Harch de cel puţin un sfert de oră. Curgerea timpului devenise cu mult mai lentă.

Harch îi zîmbi. Oricui altcuiva zîmbetul acesta i s-ar fi părut binevoitor, poate chiar prietenos; dar Susan ştia să-i citească adevărata semnificaţie, să-i descifreze ura.

Ernest Harch fusese cel care-l recomandase pe Jerry Stein pentru intrarea în societatea secretă. Ernest Harch îl ucisese pe

Jerry. Nu dintr-un accident, ci în mod deliberat, cu sînge rece. În Casa Tunetului.

Şi iată că acum, cu zîmbetul pe buze, îi făcea cu ochiul lui Susan.

Frica de obicei paralizează, dar pe ea o făcu să se controleze, să găsească resurse, să se ridice din scaun pe propriile ei picioare. Făcu un pas, încercînd să se ferească de Harch, să fugă de el şi atunci auzi strigătul de surpriză al doamnei Baker. Apoi mai făcu un pas cu sentimentul că merge pe sub apă, picioarele ei cedară şi cineva o susţinu exact la timp ca să nu cadă.

Îşi dădu seama că cel care o prinsese fusese chiar Ernest Harch. Era în braţele lui. Îi privi faţa care era mare ca o lună plină.

Un timp a fost din nou, doar întunericul.

4

– În pericol? întrebă McGee, părînd pus în încurcătură.

Doamna Baker stătea încruntată la picioarele patului.

Susan se străduia să rămînă calmă şi convingătoare. Era în deplinătatea facultăţilor mentale şi ştia că o femeie isterică n-are şanse să fie luată în serios, în special o femeie cu manifestări isterice, care abia îşi revenise de pe urma unui accident cerebral. Era foarte posibil să se creadă că este confuză sau că are halucinaţii. Pentru ea era o chestiune pe viaţă şi pe moarte ca Jeffrey McGee să creadă ceea ce urma ea să-i spună.

Stătea în pat, în camera ei de spital, la numai cîteva minute după ce leşinase în hol. Cînd şi-a revenit în simţiri, McGee îi lua tensiunea. Susan l-a lăsat răbdătoare s-o consulte înainte de a-i spune că este în pericol.

Acum el stătea lîngă pat, cu o mînă pe marginea acestuia, uşor înclinat şi cu stetoscopul atîrnînd în jurul gîtului.

– În ce fel de pericol?

– Bărbatul acela, spuse Susan.

– Care bărbat?

– Cel care a ieşit din lift.

McGee o privi uşor nedumerit pe doamna Baker.

– E unul dintre pacienţii noştri, rosti sora.

– Şi crezi că e periculos în vreun fel? o întrebă McGee pe Susan, părînd surprins.

Mototolind cu nervozitate gulerul pijamalei, Susan spuse:

– Dr. McGee, îţi aminteşti ce ţi-am spus despre un vechi prieten al meu, Jerry Stein?

– Sigur că-mi amintesc. Erai aproape logodită cu el.

Susan dădu din cap.

– Cel care a murit într-o ceremonie de inițiere a unei frății secrete.

– Ah, nu, spuse compătimitoare doamna Baker. Era prima oară, cînd auzea despre Jerry. E-ngrozitor.

Susan avea gura uscată. Înghiți de cîteva ori și spuse:

– Era ceea ce cei din frăție considerau a fi un ritual al umilinței; consta în a te umili în fața unei fete, de obicei în fața iubitei, fără a crîcni. Ne-au dus pe Jerry și pe mine într-o grotă de calcar, la cîteva mile depărtare de campusul de la Briarstead. Era un loc potrivit pentru ceremonii de inițiere; își găseau locuri înfricoșătoare pentru jocurile lor blestemate și prostești. Oricum, eu n-am vrut să merg. De la bun început n-am vrut să particip. Nu pentru c-ar fi fost ceva care să mă sperie. Atmosfera inițială era caldă, prietenoasă. Cred că la nivelul subconștientului am simțit atingerea... răului. Pe lîngă asta, bănuiam că membrii acestei frății, în timpul ritualului, erau sub influența alcoolului. Aveam două mașini și eu n-am vrut să intru în nici una; n-aș fi mers cu ei dacă mașina ar fi fost condusă de un individ care consumase alcool. Dar m-au convins și-n plus de asta Jerry își dorea atît de mult să intru în frăție. Nu vroiam să-i stric plăcerea.

Se uită pe fereastră la cerul înnourat de septembrie. Vîrfurile semețe ale pinilor se legănau în bătaia vîntului.

Detesta să vorbească despre moartea lui Jerry. Dar trebuia să le spună totul lui McGee și doamnei Baker, ca să înțeleagă că Ernest Harch era o serioasă amenințare pentru ea.

Continuă:

– În apropiere de colegiul Briarstead sînt o mulțime de grote cu 8 sau 10 camere subterane, poate chiar mai multe. Unele dintre ele sînt uriașe. E un loc mucegăit și umed, deși bănuiesc că e ca un rai pentru un speolog.

McGee îi atrase cu blîndețe atenția și spuse:

– Grotele astea uriașe ar trebui să fie o atracție turistică, dar nu cred să se fi auzit vreodată de ele.

– O, nu, n-au fost amenajate în scopuri turistice, spuse Susan. Nu pot fi comparate cu grotele Carlsbad, Luray sau cu oricare altele, la fel de cunoscute. Nu sînt interesante. Calcar în tente cenușii, sinistre ca iadul. Sînt uriașe și asta-i tot. Cea mai mare dintre ele are dimensiunile unei catedrale. Indienii Shawnee au poreclit-o "Casa Tunetului".

– A Tunetului? întrebă McGee. De ce?

– Un curent de apă subteran pătrunde printr-unul dintre colțurile boltei, formînd nișe în perete. În acel spațiu este un vuiet continuu datorită ecoului stîrnit de căderea apei.

Amintirile ei erau dureros de vii și nu putea vorbi despre acea grotă fără să-i simtă atmosfera umedă și rece. O trecură fiorii și-și trase păturile peste picioare.

Privirea lui McGee o întîlni pe-a ei. În ochii lui se putea citi compasiune, dar și înțelegere. Susan realiză că el știa cît de greu îi este să vorbească despre Jerry Stein.

Aceeași expresie o regăsi și în ochii doamnei Baker. Sora o privea ca și cum ar fi dat să se repeadă la ea și să o îmbărbăteze ca o adevărată mamă.

Din nou, McGee o încurajă cu blîndețe să-și continue povestea:

– Ritualul umilinței avea loc în Casa Tunetului?

– Da. Noaptea. Eram conduși în peșteră la lumina unor torțe, apoi se aprindeau cîteva lumînări care erau amplasate pe stîncile din jurul nostru. Acolo eram doar Jerry, eu și încă patru dintre membrii frăției. N-am să le uit niciodată numele sau chipurile. Niciodată. Carl Jellicoe, Herbert Parker, Randy Lee Quince... și Ernest Harch. În acel an, Harch făcea primirile în rîndurile frăției.

Afară cerul se întuneca, învăluit într-o perdea de nori prevestitori de furtună. Înăuntru, umbre gri-albăstrui se furișau prin colțuri, amenințînd să cuprindă toată acea cameră de spital.

În timp ce Susan vorbea, dr. McGee aprinse lumina.

– De îndată ce am ajuns în grotă, după ce au fost aprinse lumînările, Harch și ceilalți trei au destupat sticlele de whisky. Băuseră și mai devreme. Eram convinsă de acest lucru. Au

continuat să bea pînă cînd li s-a înceţoşat mintea. Pe măsură ce beau, grotescul situaţiei se amplifica. La început l-au supus pe Jerry unor ironii mai mult sau mai puţin inocente. De fapt, la început ne amuzam cu toţii, chiar şi noi doi. Apoi, gradat, înţepăturile lor au devenit mai obraznice... mai insinuante. Cu o mare doză de obscenitate. Mai mult decît obscenitate: de scîrboşenie. Eram stînjenită. Am vrut să plec, iar Jerry a vrut să mă lase, dar Harch şi ceilalţi au refuzat să-mi dea o torţă sau o lumînare. Nu puteam să plec prin întunericul de iad, aşa că a trebuit să rămîn. Cînd au început să-l jignească pe Jerry pentru că era evreu, nu mai exista nici o undă de umor şi atunci mi-am dat seama că lucrurile vor lua o întorsătură urîtă. Dar nu vorbea doar băutura din ei. Oh, nu. Nu numai băutura. Puteai să realizezi că aveau o prejudecată, că urau pe cei ce purtau o tichie pe cap. Harch în mod special, dar şi ceilalţi, erau antisemiţi.

– Brairstead nu era un loc prin excelenţă sofisticat, continuă Susan. Nu exista acea contopire obişnuită de culturi. Nu erau mulţi evrei în campus şi nu era nici unul în frăţia la care Jerry dorea să adere. Şi asta nu pentru că regulamentul frăţiei ar fi avut vreo interdicţie care să prevadă că evreii sau alte naţii n-ar avea dreptul să facă parte. În trecut fuseseră cîţiva membri evrei, dar în ultimii ani nu mai pătrunsese nici unul. Cei mai mulţi erau de acord cu intrarea lui Jerry. Făceau excepţie Harch şi cei trei acoliţi ai săi. Plănuiseră ca luna de iniţiere să fie atît de dură, de cumplită şi de insuportabilă pentru el, încît să-şi retragă cererea înainte de terminarea acestei perioade. Ritualul umilinţei din Casa Tunetului trebuia să fie doar începutul. Nu intenţionau cu adevărat să-l ucidă pe Jerry. Nu de la început, cel puţin nu atunci cînd ne-am dus în grotă, cît timp alcoolul nu pusese încă stăpînire pe ei. Vroiau doar să-l facă se se simtă un gunoi. Vroiau să-l jignească, să-l sperie un pic, să-l facă să priceapă că nu era binevenit între ei. Injuriile verbale s-au transformat în agresiuni fizice. Stăteau în cerc în jurul lui, lovindu-l pe unde le venea la îndemînă, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Jerry nu era prost. Şi-a dat seama că nu era un

ritual de inițiere obișnuit. Și nici laș nu era. Nu putea fi intimidat cu ușurință. Cînd au început să-l lovească cu și mai multă brutalitate, Jerry a ripostat și el, ceea ce nu i-a putut face decît mai agresivi, bineînțeles. Cînd loviturile nu mai conteneau, Jerry l-a pocnit pe Harch peste gură și i-a spart buza nemernicului ăla.

– De aici s-a tras totul, spuse McGee.

– Da. Și a început demența.

Tunetul mugi din nou, luminile spitalului pîlpîiră scurt, iar Susan avu senzația ciudată și neliniștitoare că forțe supranaturale vor s-o facă să se reîntoarcă în timp, la întunericul grotei și la vuietul apei. Ea spuse:

– Ceva din atmosfera locului, răceala care-ți pătrundea pînă-n măduva spinării, întunericul, mugetul continuu al apei care se prăvălea, senzația de izolare au concurat pentru ca instinctele primare ale acelor oameni să iasă la suprafață. L-au bătut pe Jerry... și au continuat să-l bată și după ce a căzut pe podea.

Tremura. Acel tremur s-a transformat, devenind frison violent; se revolta, amintindu-și de atrocitatea terorii.

– S-au purtat ca niște cîini sălbatici, care au surprins un străin dintr-o altă haită, spuse ea zguduită. Eu... Eu am țipat la ei... dar nu i-am putut opri. În cele din urmă, Carl Jellicoe și-a dat seama că lucrurile luaseră deja o întorsătură urîtă, așa că s-a retras. Apoi Quince și Parker. Harch a fost ultimul dintre ei care și-a recăpătat autocontrolul, dar primul care a realizat că vor intra la închisoare. Jerry era inconștient. Era...

Vocea ei se stinse, incertă.

Parcă lucrurile nici nu s-ar fi petrecut în urmă cu treisprezece ani, parcă s-ar fi petrecut ieri.

– Continuă... spuse McGee încet.

– Îi... curgea sînge din nas... din gură... dintr-o ureche. Deși era inconștient, se contracta spasmodic. Arăta ca și cum ar fi suferit leziuni nervoase sau cerebrale. Am încercat să...

– Continuă, Susan.

– Am încercat să ajung la Jerry, dar Harch m-a împins, doborîndu-mă. Le-a spus celorlalți că vor ajunge cu toții la

închisoare, dacă nu fac ceva să se salveze. Le-a spus că viitorul le era distrus, că de fapt nu mai aveau nici un viitor... doar dacă ar fi reușit să acopere ceea ce făcuseră. A încercat să-i convingă că trebuiau să-l termine definitiv pe Jerry, apoi să mă ucidă și pe mine și să ne arunce cadavrele în găurile adînci din podeaua grotei. Jellicoe, Parker și Quince erau pe jumătate narcotizați de șocul celor petrecute, dar mai erau pe jumătate beți, deasemenea speriați și buimaci. La început l-au contrazis pe Harch, apoi au fost de acord cu el; s-au gîndit încă o dată și au obiectat din nou. Le era teamă să comită o crimă, dar le era teamă și să nu o facă. Harch era furios pe ei că erau așa de papă-lapte și s-a hotărît să-i forțeze să facă ceea ce dorea el, nelăsîndu-le posibilitatea unei alternative. S-a întors spre Jerry și el... el...

I se făcu rău, amintindu-și.

McGee o luă de mînă.

Susan spuse:

– L-a lovit pe Jerry... în cap... de trei ori... și i-a spart craniul într-o parte.

Doamna Baker scoase un geamăt.

– L-a omorît, zise Susan.

Afară, un fulger brăzdă cerul și tunetul bubui în zare. Primele picături mari de ploaie stropiră fereastra.

McGee strînse mîna lui Susan.

– Am smuls una dintre torțe și am fugit, continuă ea. Atenția lor era concentrată asupra corpului lui Jerry, așa că am reușit să iau un mic avans față de ei. Dar nu suficient. S-au așteptat ca să încerc să ies din grotă, și n-aș fi mai ajuns la ieșire; știam că m-ar fi prins dacă mergeam spre ieșire, așa că am cîștigat cîteva secunde pînă și-au dat seama pe unde o luasem. Am înaintat în adîncul grotelor, printr-un coridor îngust, cu mult pietriș, am pătruns într-o altă încăpere subterană și apoi într-alta. Din prevedere, am stins torța ca să nu-i călăuzească pe urmele mele și am mers în întunericul ca de smoală cucerind fiecare centimetru, bîjbîind, pînă am găsit o nișă în perete, ascunsă în spatele unei stalagmite. M-am strecurat în ea cît de mult am putut și apoi m-am simțit foarte,

foarte liniştită. Harch şi ceilalţi m-au căutat ore în şir, după care au admis că, într-un fel sau altul, reuşisem să ies din caverne. Am mai aşteptat şase sau opt ore, fiindu-mi teamă să-mi părăsesc ascunzătoarea. Am ieşit din caverne cînd m-au biruit setea şi claustrofobia.

Ploaia bătea în geam, siluetele copacilor nu se mai distingeau şi pe cer se aglomerau nori negri, pîntecoşi.

– Isuse, spuse doamna Baker, pămîntie la faţă, sărmană copilă.

– Au fost puşi sub acuzaţie? întrebă McGee.

– Da. Procurorul districtual nu şi-a închipuit că are şanse dacă l-ar fi învinuit de crimă de gradul unu sau doi. Au fost prea multe circumstanţe atenuante, whiskey-ul şi faptul că Jerry a dat prima lovitură cînd i-a spart buza lui Harch. Oricum, Harch a fost condamnat pentru omucidere şi i s-au dat 5 ani de închisoare.

– Doar 5 ani? întrebă doamna Baker.

– Am crezut că va fi închis pe viaţă, spuse Susan cu aceeaşi amărăciune pe care o simţise în ziua în care fusese anunţată sentinţa.

– Şi ceilalţi trei? întrebă McGee.

– Au fost acuzaţi de violenţă şi de faptul că i-au fost complici lui Harch, dar pentru că nu aveau antecedente penale şi proveneau din familii bune, şi pentru că nici unul nu comisese de fapt crima, pedeapsa le-a fost suspendată.

– Ce nerușinare, rosti doamna Baker.

McGee continua s-o ţină de mînă pe Susan, iar ea se bucura de această atingere.

– Bineînţeles că tuspatru au fost imediat exmatriculaţi de la Briarstead, mai spuse ea. Într-un mod straniu, soarta a întins o mînă necruţătoare, pedepsindu-i pe Parker şi Jellicoe. La Briarstead urmau un curs premergător de specializare medicală şi-şi aranjaseră ca ultimul an să-l facă la o altă universitate. Au aflat că nici o şcoală medicală de vîrf nu acceptă studenţi cu antecedente penale. Au mai sperat un an, trimiţînd cereri peste tot şi-n final au trebuit să se mulţumească cu o universitate de

mîna a doua. În noaptea în care au aflat că fuseseră acceptaţi, au sărbătorit victoria, îmbătîndu-se; Parker a pierdut controlul maşinii, s-au dat peste cap de două ori şi au murit amîndoi. Poate că ar trebui să-mi fie ruşine de ceea ce spun, dar m-am simţit uşurată şi recunoscătoare soartei cînd am aflat ce se petrecuse.

– Normal, comentă doamna Baker. E şi firesc. N-ai de ce să-ţi fie ruşine.

– Ce s-a întîmplat cu Randy Lee Quince? întrebă McGee.

– N-am mai auzit nimic despre el, spuse Susan. Şi nu-mi pasă... atîta timp cît ştiu că şi el a plătit.

La intervale scurte de timp, două explozii de fulger şi de tunet au zguduit lumea de afară, iar McGee şi doamna Baker îşi aţintiră privirile spre fereastră, în care ploaia ropotea cu şi mai multă forţă decît pînă atunci.

Apoi doamna Baker spuse:

– O poveste cu adevărat oribilă. Dar cred că nu înţeleg exact care este legătura cu leşinul tău din hol.

Înainte ca Susan să-i poată răspunde, McGee spuse:

– Se pare că omul care a ieşit din lift şi s-a oprit în faţa scaunului cu rotile în care se afla Susan era unul dintre acei membri ai frăţiei din Briarstead.

– Da, confirmă Susan.

– Harch sau Quince.

– Ernest Harch, zise Susan.

– O coincidenţă incredibilă, spuse McGee, lăsîndu-i mîna în cele din urmă, după ce i-o strînse uşor. Treisprezece ani de la comiterea faptei şi o distanţă continentală de la ultima voastră întîlnire.

Doamna Baker se încruntă:

– Dar cred că te înşeli.

– Oh, nu, spus Susan, dînd energic din cap. Nu voi uita niciodată acel chip. Niciodată.

– Dar numele lui nu este Harch, spuse doamna Baker.

– Ba da, este.

– Nu. Este Richmond. Bill Richmond.

– Atunci și-a schimbat numele de cînd l-am cunoscut eu.

– Nu cred că un criminal, care a suferit o condamnare, are dreptul să-și schimbe numele, spuse doamna Baker.

– Nu am vrut să spun că și l-a schimbat legal, cu aprobarea tribunalului, sau ceva de acest gen, spuse Susan simțindu-se frustrată de încăpățînarea cu care sora nu realiza ceea ce era evident. Omul era Harch.

– Pentru ce se află aici? o întrebă McGee pe Thelma Baker.

– O să fie operat mîine, spuse sora. Dr. Viteski o să-i extirpe două chisturi din regiunea sacrală.

– Nu sînt chisturi spinale?

– Nu. Sînt chisturi de țesut gras. Dar sînt foarte mari.

– Benigne? întrebă McGee.

– Da. Dar cred că sînt puternic înrădăcinate și-i provoacă un oarecare disconfort.

– A fost internat de dimineață?

– Da.

– Iar numele lui este Richmond. Ești sigură?

– Da.

– Dar se numea Harch, insistă Susan.

Doamna Baker își scoase ochelarii și-i lăsă să atîrne, suspendați de lanțul plat. Își încreți șaua nasului, uitîndu-se ironic la Susan, și întrebă:

– Cîți ani avea Harch cînd l-a ucis pe Jerry Stein?

– Era în ultimul an la Briarstead în acea perioadă, spuse Susan, avea 21 de ani.

– Asta lămurește lucrurile, spuse sora.

– De ce? întrebă McGee.

Doamna Baker își puse din nou ochelarii și zise:

– Bill Richmond are numai 20 de ani.

– Nu se poate, zise Susan.

– Sînt sigură că nu are mai mult de 21 de ani. Trebuie să fi avut 8 ani cînd a fost ucis Jerry Stein.

– Nu are 21 de ani, spuse Susan speriată. Are 34 de ani.

– Oricum, în mod cert nu arată mai în vîrstă de 21 de ani, spuse doamna Baker. De fapt, arată chiar mai tînăr. Cu mult

mai tînăr decît atît. E aproape un copil. Dacă ar fi mințit într-un fel sau altul, cred că era mai rezonabil să-și adauge cîțiva ani, nu să-și scadă.

Luminile pîlpîiră din nou, tunetul se abătu asupra cerului plumburiu. Dr. McGee o privi pe Susan și întrebă:

– Cît de bătrîn ți s-a părut cînd a ieșit din lift?

Reflectă asupra acestui fapt pentru un moment, apoi simți o senzație de gol în stomac.

– Păi... arăta *exact* ca Ernest Harch.

– Exact ca Harch pe care-l regăsești întorcîndu-te în timp?

– Mm... da.

– Ca un student de 21 de ani?

Susan încuviință cu încăpățînare.

McGee puse punctul pe i.

– Vrei să spui că nu ți s-a părut că arăta de 34 de ani.

– Nu. Dar poate s-a conservat bine. Unii de 34 de ani pot să pară cu 10 ani mai tineri.

Era derutată de acea aparentă discrepanță în ceea ce privea vîrsta, dar nu și în privința identității acelui bărbat.

– Este Harch.

– Poate că e doar o izbitoare asemănare, zise doamna Baker.

– Nu, insistă Susan. El este, fără nici un dubiu. L-am recunoscut și am văzut că și el m-a recunoscut pe mine. Și nu mă simt în siguranță. Mărturia mea l-a trimis la închisoare. Dac-ați fi văzut felul în care m-a privit în boxa martorilor...

McGee și doamna Baker își ațintiră ochii asupra ei și-n privirile lor era ceva ce o făcea să se simtă într-o instanță judecătorească, așteptînd sentința. Le susținu privirea un timp și apoi renunță, simțindu-se jenată de îndoiala pe care o putea citi.

– Ascultă, zise McGee. Mă duc să mă uit la actele tipului. Poate chiar o să schimb cîteva vorbe cu el. O să vedem ce se poate face.

– Bine, spuse Susan, fără vreo speranță.

– Dacă este cu adevărat Harch, vom lua măsuri să nu ajungă sub nici o formă în apropierea ta. Și dacă nu este Harch, vei putea să te odihnești fără probleme.

Dar el este, la dracu!

Însă nu spuse nimic; încuviință doar.

– Mă întorc în cîteva minute, spuse McGee.

Susan revenise la paloarea ei și-și împreunase mîinile.

– O să fii liniștită? întrebă McGee.

– Da. Sigur.

Simți privirea semnificativă și mesajul nerostit care fusese schimbat între soră și doctor. Dar ea nu-și ridică privirea.

McGee ieși din cameră.

– Vom lămuri lucrurile foarte repede, scumpo, o asigură doamna Baker.

Afară, tunetul brăzda cerul cu sunetul său de avalanșă.

Se făcea noapte devreme. Furtuna sfîșiase acea amiază de toamnă. Amurgul se instalase cu mult mai repede decît de obicei.

– Numele lui este Bill Richmond, cu certitudine, spuse McGee cînd se întoarse după cîteva minute.

Susan înțepenise în pat, încă nevenindu-i să creadă.

Erau singuri în cameră. Surorile schimbaseră turele, iar doamna Baker plecase acasă.

McGee se juca cu stetoscopul.

– Are în mod cert numai 21 de ani.

– Dar nu ai avut cînd să-i verifici identitatea. Dacă tot ceea ce spui ai citit în rapoartele medicale, atunci n-ai dovedit nimic. Putea să-l mintă pe doctor, doar știi asta.

– Ei bine, se întîmplă ca Leon – dr. Viteski – să-i cunoască pe părinții lui Bill, Grace și Harry Richmond, de 25 de ani. Viteski spune că i-a adus pe lume pe toți cei trei copii ai familiei, chiar în acest spital.

Îndoiala încolți, în ciuda convingerii solide pe care Susan o nutrea.

McGee continuă:

– Leon l-a tratat pe Bill Richmond în copilărie de toate bolile pe care le-a avut. Știe că este un fapt incontestabil că

atunci cînd Ernest Harch l-a ucis pe Jerry Stein, acest copil avea doar 8 ani, locuia în Pine Wells şi făcea ceea ce fac toţi copiii de 8 ani.

– La trei mii de mile depărtare.

– Exact.

Susan căzuse pe gînduri, pradă îngrijorării şi anxietăţii.

– Dar arăta exact ca Harch. În după-amiaza asta cînd l-am văzut ieşind din lift cu figura aceea, cu ochii lui cenuşii blestemaţi, aş fi putut să jur...

– Oh, sînt sigur că n-ai fi intrat în panică fără motiv, spuse el liniştind-o. Sînt convins că există o puternică asemănare.

Cu toate că McGee ajunsese să-i placă enorm doar într-o singură zi, Susan era supărată pe el pentru unda de superioritate pe care o simţea în tonul lui. Amărăciunea ei se accentuă un pic şi ea îşi revizui ţinuta devenind mai bătoasă, încleştîndu-şi pumnii.

– Nu o simplă asemănare, adăugă ea tăios. Arăta exact ca Harch.

– Bine, dar ar trebui să ţii cont de faptul că a trecut mult timp de cînd nu l-ai văzut pe Harch.

– Şi?

– Poate că nu ţi-l mai aminteşti atît de bine cum îţi imaginezi, spuse McGee.

– Oh, îmi amintesc. Perfect. Acest Richmond are aceeaşi greutate ca Harch, aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie. Este un tip destul de comun. Are acelaşi păr blond, aceleaşi trăsături înfricoşătoare, aceiaşi ochi. Aceeaşi nuanţă de ochi, un cenuşiu aproape transparent. Cîţi oameni pot avea asemenea ochi? Nu prea mulţi. Analizaţi trăsătură cu trăsătură, Bill Richmond şi Ernest Harch sînt una şi aceeaşi persoană. Nu este doar o simplă asemănare. Este ceva cu mult mai straniu. Este nefiresc.

– Bine. Bine, spuse McGee, şi ridică o mînă ca şi cum ar fi vrut s-o oprească. Poate că sînt aproape la fel, chiar identici. Dacă aşa stau lucrurile, coincidenţa este incredibilă: să-i întîlneşti pe amîndoi, într-un interval de treisprezece ani, în două colţuri de ţară diametral opuse; dar este atîta tot – o coincidenţă.

Mîinile ei erau reci, ca de gheață. Le frecă una de cealaltă, crezînd că se vor mai încălzi. Spuse:

– În privința coincidențelor sînt de acord cu Philip Marlowe.

– Cu cine?

– Cu Marlowe. E un detectiv particular, eroul romanelor lui Raymond Chandler. "Doamna de la lac", "Marele somn", "Un lung adio"...

– Desigur, Marlowe. Și ce zicea el despre coincidențe?

– El a spus: "Indică-mi o coincidență și cînd voi face investigații voi descoperi că doi oameni au complotat, punînd la cale o mîrșăvie de diverse proporții."

McGee se încruntă și dădu din cap.

– Această filozofie poate fi aplicabilă unui personaj din romanele polițiste. Dar să gîndești în acest fel în viața de zi cu zi frizează oarecum paranoia, nu crezi?

Avea dreptate și ea era incapabilă să se supere pe el. Mînia ei se consumase și simultan cu aceasta și resursele interioare, așa că se lăsă să cadă din nou pe pernă.

– Pot doi oameni să semene cu adevărat atît de mult?

– Am auzit spunîndu-se că undeva în această lume largă fiecare om are un frate geamăn, ceva ce se numește doppel gänger.

– Poate. spuse Susan, departe de a fi convinsă. Dar în acest caz... este altceva. A fost fatalitatea la mijloc. Pot să jur că m-a recunoscut și el. Zîmbea atît de straniu. Și apoi – mi-a făcut cu ochiul!

Pentru prima dată de cînd McGee se întorsese în camera ei, îl văzu zîmbind.

– Ți-a făcut cu ochiul? Ei bine, nu cred că este nimic ciudat sau nefiresc în asta, dragă doamnă.

Ochii lui de un albastru intens străluciră, trădînd faptul că era amuzat.

– În cazul în care nu știai asta, există obiceiul ca bărbații să le facă cu ochiul femeilor atrăgătoare. Să nu-mi spui mie că nu ți-a mai făcut nimeni cu ochiul pînă acum. Să nu-mi spui că ai trăit într-o mănăstire sau pe o insulă pustie.

Îi zîmbi satisfăcut.

– Nu se poate găsi nimic atrăgător în ființa mea, în clipa de față, insistă ea.

– Vorbești prostii.

– Părul meu are mare nevoie să fie spălat cu adevărat, nu să fie stropit cu talc și apoi periat. Sînt slăbită . și am cearcăne. Mi-e greu să pot accepta ideea că inspir gînduri romantice în halul în care sînt.

– Te judeci mult prea aspru. Zici că ai slăbit. Dar ai o siluetă ca a lui Audrey Hepburn!

Susan rezista farmecului lui debordant, ceea ce nu era deloc ușor. Era hotărîtă să spună tot ce-i trecea prin minte.

– Pe lîngă asta, nu era vorba de o ocheadă.

– Aha, exclamă McGee. În cele din urmă, admiți că ți s-a făcut cu ochiul. Poate că ești o expertă în făcutul cu ochiul.

Refuza să fie dusă cu zăhărelul și să uite de omul care coborîse din lift.

– Ce fel de ocheadă era? întrebă el cu același ton ironic.

– Era o privire tăioasă. Sugera răzbunarea împlinită. Nu era nimic care să aibă de-a face cu un flirt. Nu era caldă și prietenoasă, așa cum ar trebui să fie o ocheadă. Era rece. Rece, răzbunătoare și răutăcioasă și... într-un anume fel, înfricoșătoare, spuse ea, dar chiar și atunci cînd vorbea, realiza cît de ridicol sună să dai așa o interpretare extrem de detaliată unui lucru atît de banal precum era o ocheadă.

– E un lucru bun faptul că nu te-am pus să interpretezi expresia feței lui, spuse McGee. Ne-ar fi prins zorile!

În cele din urmă, Susan cedă: zîmbi.

– Bănuiesc că pare o tîmpenie, nu-i așa?

– Mai ales din clipa în care am aflat cu certitudine că numele său este Bill Richmond și are numai 21 de ani.

– Drept care privirea a fost doar o simplă ocheadă și amenințarea a existat doar în mintea mea?

– Nu crezi că probabil așa stau lucrurile? întrebă el cu diplomație.

Ea oftă.

– Oh, cred că da. Ar trebui să-mi cer scuze pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit.

– Nu e nici o problemă, spuse el îndatoritor.

– Sînt îngrozitor de obosită, slăbită şi mi-a scăzut puterea de percepţie. Noaptea trecută, l-am visat pe Harch, şi cînd l-am văzut pe acel om ieşind din lift, semănînd perfect cu Harch, pur şi simplu... mi-am pierdut capul. Am intrat în panică...

I-a fost tare greu să recunoască. Alţii puteau să se comporte ca nişte pui speriaţi în faţa celui mai nesemnificativ obstacol, dar Susan Kathleen Thorton avea pretenţia că putea să rămînă – şi chiar rămînea – calmă şi imperturbabilă în faţa tuturor încercărilor soartei. Se comportase în acest fel de cînd era fetiţă, circumstanţele copilăriei ei solitare obligînd-o să-şi poarte singură de grijă. Nu intrase în panică nici în Casa Tunetului, atunci cînd Ernest Harch îi sfărîmase ţeasta lui Jerry; ea fugise, se ascunsese şi supravieţuise – şi toate acestea pentru că-şi stăpînise emoţiile în clipe cînd majoritatea oamenilor, puşi într-o asemenea situaţie, n-ar fi făcut-o. Dar acum intrase în panică; mai grav, ceilalţi observaseră că-şi pierduse autocontrolul. Se simţea stînjenită şi umilită de propria ei comportare.

– O să am un comportament model de acum înainte, îi spuse ea doctorului McGee. O să-mi iau medicamentele fără nici o obiecţie. O să mănînc atît cît trebuie, o să-mi recapăt forţele cît mai repede cu putinţă. O să fac exerciţii cînd o să mi se spună şi numai atunci cît o să mi se spună. În timp, am să-mi răscumpăr vina şi o să mă ierţi pentru scena pe care ţi-am făcut-o astăzi. O să-ţi doreşti ca toţi pacienţii tăi să se comporte ca mine, îţi promit.

– Deja îmi doresc ca toţi pacienţii mei să-ţi semene, spuse el. Crede-mă, e mult mai plăcut să tratezi o femeie tînără şi drăguţă, decît un bărbat bătrîn şi paradit, cu afecţiuni cardiace.

După ce McGee plecă, Susan aranjă cu unul dintre oamenii de serviciu să-i instaleze în cameră un televizor închiriat. La căderea serii, ea urmări ultima parte a unui episod vechi din "Arhivele Rockford" şi o reluare a unei părţi din spectacolul lui

Mary Tyler Moore. În ciuda rafalelor de furtună perturbatoare, a putut să urmărească ştirile de la ora 5 ale postului din Seattle şi a constatat cu dezamăgire că situaţia crizelor internaţionale actuale era teribil de asemănătoare cu cea a crizelor internaţionale despre care aflase din ştirile de acum trei săptămîni, dinainte de a intra în comă.

Mai tîrziu, mîncă toată mîncarea care-i fusese adusă la cină. După aceea, o chemă pe una dintre surorile din al doilea schimb şi o rugă să-i mai aducă o gustare. O blondă obraznică, care se numea Marcia Edmonds, îi aduse o farfurie cu şerbet şi cu felii de piersică. Susan mîncă totul şi de astă dată.

Încercă să nu se mai gîndească la Bill Richmond, cel atît de asemănător cu Harch. Încercă să nu se mai gîndească la Casa Tunetului, la zilele preţioase pe care le pierduse fiind în comă sau la golurile remanente din memoria ei, la starea de neputinţă în care se găsea momentan, sau la orice alt lucru care ar fi putut s-o deprime. Se concentra pentru a se comporta ca un pacient model şi pentru a-şi menţine un moral ridicat; era nerăbdătoare să se simtă bine din nou.

Totuşi, presentimentul unui pericol nedefinit o îngheţa, bîntuindu-i gîndurile din cînd în cînd. O inefabilă prevestire a răului.

De fiecare dată cînd gîndurile ei căpătau o tentă de pesimism, îşi impunea să se gîndească numai la lucruri plăcute. Cel mai mult se gîndea la dr. Jeffrey McGee: graţia cu care acesta se mişca; timbrul vocii sale care-ţi mîngîia auzul; senzualitatea şi lumina extraordinarilor săi ochi albaştri; mîinile lui cu degete lungi, bine conturate.

Cu puţin timp înainte de culcare, după ce luase sedativul pe care i-l prescrisese McGee, dar pînă ca pleoapele să-i devină grele, ploaia se opri. Dar glasul vîntului nu încetă să se facă auzit. Continua să zgîlţîie fereastra. Murmura, fremăta, susura. Adulmeca cadrul ferestrei şi pulveriza rafale de aer asupra geamului, ca şi cum ar fi fost un cîine uriaş, care caută cu răbdare o modalitate să pătrundă înăuntru.

Poate datorită zgomotului pe care-l făcea vîntul, în acea noapte Susan visă câini. Apoi şacali. Apoi lupi. Vîrcolaci. Aceştia se transformau, profilurile canine deveneau profiluri umane şi din nou canine, o urmăreau sau o atacau, aşteptau în întuneric să se năpustească asupra ei. Cînd se transformau în oameni, figurile pe care le întruchipau erau cele ale lui Jellicoe, Parker, Quince şi Harch. La un moment dat, în timp ce alerga printr-o pădure întunecoasă, ajunse într-o poiană luminată de lună; acolo cele patru bestii travestite în forme canine înconjuraseră cadavrul lui Jerry Stein şi sfîşiau carnea de pe oase. Se uitară către ea şi-i rînjiră provocator. Bucăţi de carne vie, sîngerîndă şi zdrenţuită atîrnau din fălcile lor cu colţi albi. Altă dată o goneau prin caverne, printre stalactitele şi stalagmitele ascuţite, de-a lungul coridoarelor înguste de piatră şi pămînt. Cîteodată o urmăreau de-a lungul unui cîmp întins, presărat cu flori negre, delicate; altă dată o pîndeau pe străzile pustii ale oraşului, îi luau urma şi o forţau să iasă din ascunzători, mergînd necruţător pe urmele ei. Odată, visă chiar că una din acele creaturi s-a furişat în camera ei de spital; era un lup feroce, înconjurat de umbre, cu o siluetă abia vizibilă – o privea stînd la piciorul patului şi unul din ochii lui sălbatici clipea. Apoi se transferă într-un con de lumină nocturnă uşor chihlimbarie şi ea putu să vadă desfăşurarea unei alte metamorfoze: transformarea lupului în bărbat de această dată. Era Ernest Harch. Purta pijama şi un halat de baie...

(*Asta nu face parte din vis!* gîndi ea, lăsîndu-se pradă fricii care o cuprinsese).

... şi se apropie de marginea patului. Se aplecă s-o privească mai îndeaproape. Încearcă să ţipe, dar nu reuşi. Nu putea nici să se mişte, deasemenea. Faţa lui începuse să-şi piardă conturul, iar ea se strădui ca să perceapă cu claritate imaginea, dar simţi cum somnul o poartă înapoi; pe cîmpul cu flori negre...

Trebuie să-mi revin. Trezeşte-te. De-a binelea. Trebuie să fie un sedativ uşor. Unul uşor, fir-ar să fie.

... şi trăsăturile lui Harch se contopiră într-o pată cenuşie.

Camera de spital dispăru complet şi din nou se trezi pe cîmpul cu ciudate flori negre, cu o haită de lupi pe urmele ei. Era lună plină; în mod straniu, degaja o lumină destul de slabă. Nu putea să vadă încotro merge, simţi ceva între flori, căzu şi descoperi că se împiedicase de cadavrul mutilat, pe jumătate devorat al lui Jerry Stein. Apăru lupul, se năpusti asupra ei arătîndu-şi colţii, mîrîind, împingîndu-şi spre ea botul plin de bale, din ce în ce mai aproape, pînă cînd nasul lui rece îi atinse obrazul. Figura încărcată de ură a bestiei dispăru şi se transformă într-un alt chip dominat de acest sentiment: cel al lui Ernest Harch. Nu mai era botul lupului care-i atingea obrazul, ci degetul bont al lui Ernest Harch. Tresări şi inima începu să-i bată atît de puternic încît i-a fost teamă că şi-a pierdut controlul. Harch îşi luă mîna de pe ea şi zîmbi. Cîmpul cu flori negre dispăruse. Visa că se afla din nou în camera ei de spital.

(Dar nu e un vis. E realitate. Harch e aici şi mă va ucide).

... şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar era incapabilă să se mişte. Căută butonul cu care ar fi chemat o soră sau o infirmieră şi cu toate că acesta se afla la numai cîţiva centimetri de ea, i se păru că i-ar trebui ani lumină să ajungă la el. Făcu un efort şi mîna ei se întinse şi iar se întinse ca prin farmec, pînă cînd elongaţia deveni bizară; carnea şi oasele ei păreau să fie de o elasticitate ieşită din comun. Degetul arătător era încă prea scurt pentru a atinge butonul. Se simţea de parcă ar fi fost Alice, ca şi cum abia ar fi pătruns prin oglindă. Se afla în acea parte a Ţării Minunilor unde legile spaţiului nu mai sînt valabile. Aici, ceea ce era mic devenea mare şi ceea ce părea mare era de fapt mic; lucrurile apropiate deveneau îndepărtate; iar cele îndepărtate păreau apropiate; nu exista diferenţă între sus şi jos, înăuntru sau înafară, deasupra sau dedesubt. Somnul acesta artificial, medicamentul în sine îi dăduseră o stare de greaţă, simţea că îi vine să vomite. Putea ea să aibe astfel de senzaţii dacă ar fi visat? Nu era sigură. Îşi dorea cu ardoare ca să poată şti cu certitudine dacă era trează sau încă adormită.

– Nu ne-am mai văzut de multă vreme, spuse Harch.

Susan clipi des, încercînd să-şi concentreze atenţia asupra lui, dar imaginea lui se estompa sau se intensifica. Cîteodată, preţ de cîteva secunde, avea ochii strălucitori ca ai unui lup.

– Credeai c-o să te poţi ascunde de mine pentru totdeauna? întrebă el de parcă ar fi şuierat şi se apropie şi mai mult, pînă cînd faţa lui aproape o atinse pe a ei.

Respiraţia lui era urît mirositoare şi ea se întreba dacă uşurinţa cu care simţea mirosurile nu era un indiciu că era trează, că Harch constituie o realitate.

– Ai crezut c-o să te poţi ascunde de mine pentru totdeauna? întrebă Harch din nou.

Nu putea să-i răspundă; vocea îi paralizase, avea un nod în gît care nu-i dădea voie să ţipe sau măcar să înghită.

– Curvă nenorocită, spuse Harch şi zîmbetul lui se transformă într-un rînjet larg. Curvişţină îngîmfată, nenorocită şi puturoasă. Cum te simţi acum? Ai? Îţi pare rău că ai depus mărturie împotriva mea? Ai? Da. Cred că-ţi pare cu adevărat rău acum.

Începu să rîdă încetişor şi pentru un moment rîsul deveni un mîrîit de lup. apoi se transformă din nou în rîs.

– Ştii ce am de gînd să-ţi fac? întrebă el.

Faţa lui începu să se estompeze.

– Ştii ce am de gînd să-ţi fac?

Era în grotă. Erau multe flori negre crescute din podeaua de piatră. Fugea de haita de lupi. Dădu un colţ şi grota se deschise într-o stradă întunecoasă din oraş. Un lup stătea pe trotuar, sub un felinar şi-i spuse:

– Ştii ce am de gînd să-ţi fac?

Susan fugi şi iar fugi prin noaptea aceea lungă, înspăimîntătoare şi amorfă.

Luni, la scurtă vreme după ivirea zorilor se trezi ameţită şi epuizată de efort. Îşi aminti ce visase în legătură cu lupii şi cu Ernest Harch. În lumina temă a dimineţii noroase, i se păru ridicol să admită gîndul că Harch a fost în camera ei noaptea trecută. Era încă vie, nevătămată. Totul fusese un coşmar. Totul. Doar un coşmar îngrozitor.

5

Imediat ce se sculă, Susan ceru ajutorul unei surori şi se spălă cu un burete de baie. Îşi puse pe ea o pijama curată, verde cu broderii galbene. O infirmieră îi luă pijamaua de mătase albastră care era murdară, o spălă în oficiu şi o atîrnă în spatele uşii, pe un umeraş, la uscat.

Micul dejun a fost mai consistent în această dimineaţă decît cu o zi înainte. Susan mîncă şi ultima firimitură şi se simţi încă flămîndă.

La cîteva minute după ce doamna Baker veni la servici, în tura de dimineaţă, ea intră în camera lui Susan cu dr. McGee care-şi făcea vizita de dimineaţă, înainte de a se duce la cabinetul său particular din Willawauk. McGee şi doamna Baker schimbară împreună bandajele de pe fruntea lui Susan. Nu era prea dureros, doar cîteva înţepături provenite de la suturile proaspete.

McGee o luă de bărbie, îi studie capul ca să vadă rănile vindecate.

– Este o sutură extrem de discretă, chiar dacă acest lucru îl spun numai pentru urechile mele.

Doamna Baker luă oglinda cu mîner lung de pe noptieră şi i-o dădu lui Susan.

A fost plăcut surprinsă să constate că cicatricea nu era chiar atît de inestetică după cum se temuse. Avea o lungime de 10 centimetri, era o dungă neaşteptat de proaspătă, de un roz strălucitor, cu puncte mici, roşietice unde fuseseră copcile.

– Semnele or să dispară complet în zece zile, o asigură McGee.

– Am crezut că este o rană adîncă şi încă sîngerîndă, spuse Susan în timp ce-şi ridica o mînă ca să pipăie pielea regenerată şi catifelată.

– Nu a fost adîncă, spuse McGee. Dar sîngele curgea ca dintr-o fîntînă arteziană, cînd te-au adus aici. Un timp a refuzat să se cicatrizeze, cît erai în comă; te încruntai involuntar. Nu aveam ce să-ţi facem. Crucea Roşie n-ar fi putut închiria un scamator ca să-ţi descreţească fruntea. El zîmbi. Oricum după ce semnele copcilor vor dispare, o să rămînă doar cicatricea în sine. N-o să arate atît de fioros ca acum şi o să aibă culoarea obişnuită a pielii. Cînd o să fie complet vindecată, dacă consideri că este mult prea vizibilă, un bun chirurg plastician îţi poate îndepărta regiunea cicatrizată.

– Oh, sînt sigură că n-o să fie nevoie, spuse Susan. Sînt convinsă c-o să devină aproape inobservabilă. Mi-am dat seama că nu arăt chiar ca monstrul lui Frankenstein.

Doamna Baker rîse:

– Ca şi cum ar fi existat o asemenea posibilitate, cu înfăţişarea ta remarcabilă. Doamne Dumnezeule, copilule, este o crimă felul în care te desconsideri!

Susan se înroşi.

McGee era amuzat.

Mişcîndu-se cu o îndemînare uluitoare, doamna Baker luă foarfeca şi bandajele utilizate, părăsind camera.

– Acum, zise McGee, eşti gata să vorbeşti cu şeful tău de la Milestone?

– Phil Gomez, rosti ea, repetînd numele pe care McGee i-l spusese ieri. Încă nu-mi pot aminti nimic despre el.

– O să-ţi aminteşti. McGee se uită la ceas. E un pic cam devreme. Dar nu foarte devreme. Ar putea să fie în biroul lui la ora asta.

Luă telefonul de pe noptieră şi o rugă pe centralista spitalului să obţină numărul firmei Milestone, Newport Beach, California. Gomez era deja la lucru şi răspunse la telefon.

Pentru cîteva minute, Susan ascultă convorbirea. McGee îi spuse lui Phil Gomez că Susan ieşise din comă şi-i explică ce

înseamnă amnezie temporară, accentuînd semnificația cuvîntului "temporară".

Apoi îi trecu ei receptorul.

Susan îl luă ca și cum ar fi pus mîna pe un șarpe. Nu era sigură de reacția ei în privința convorbirii cu Milestone. Pe de o parte, n-ar fi vrut să-și ducă existența avînd un gol remanent în memorie. Pe de altă parte, nu putea să uite senzația pe care o avusese în urma discuției cu McGee pe tema Milestone. Avea sentimentul neliniștitor că ar fi mai bine să nu afle niciodată în ce consta activitatea ei la servici. Frica se cuibărise în ființa ei cu o zi în urmă. Acum, din nou, o frămînta aceeași inexplicabilă teamă.

– Alo?

– Susan? Ești chiar tu?

– Da. Eu sînt.

Gomez avea o voce prietenoasă, de copil mare și repezit. Vorbele lui curgeau în cascadă.

– Susan, slavă Domnului, ce bine îmi pare că te aud, cît de bine îmi pare, serios, știi ce vreau să spun, sigur că știi ce vreau să spun. Am fost cu toții extrem de îngrijorați, pe jumătate terminați de grija pe care ți-o purtam. Chiar și Breckenridge se îmbolnăvise de grija ta și cine ar fi putut să creadă că el este capabil de un sentiment uman, de compasiune? Deci, ce mai faci? Cum te simți?

Sunetul vocii acestui om cumsecade nu stîrnea nici un ecou în amintirile lui Susan. Era vocea unui om care-i era cu desăvîrșire străin.

Au discutat timp de zece minute și Gomez s-a străduit s-o ajute să-și amintească slujba. El spunea că corporația Milestone era o companie particulară independentă, specializată pe cercetare, care avea contracte cu I.T.T., I.B.M., Exxon și alte firme de renume. Toatea acestea nu-i spuneau nimic lui Susan; nu avea idee de ce poate însemna o companie particulară independentă. Gomez îi spuse că lucra, sau mai exact, lucrase la un tip deosebit de aplicații ale laserului în industria comunicațiilor. Nu-și putea aminti nici măcar un amănunt legat

de așa ceva. Îi descrise biroul ei de la Milestone; descrierea îi sugera un loc în care nu fusese niciodată. Îi vorbi despre prietenii și colaboratorii ei de acolo: Eddie Gilroy, Ella Haversby, Tom Kavinsky, Anson Breckenridge și alții. Nici unul dintre nume nu-i suna cîtuși de puțin familiar. La sfîrșitul conversației, distinse în vocea lui Gomez o nuanță de dezamăgire și o îngrijorare crescîndă. O îndemnă să-l mai caute la telefon, oricînd considera că i-ar putea fi de vreun ajutor și-i sugeră să reia legătura cu alții de la Milestone.

– Și încă ceva, îi spuse, oricît va dura convalescența, slujba ta de aici te așteaptă.

– Mulțumesc, rosti ea mișcată de generozitatea și de interesul real pe care îl manifesta față de ea.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, spuse el. Faci parte dintre cei mai buni și nu vrem să te pierdem. Dacă nu te-ai fi aflat la aproape 1000 de mile depărtare, am fi fost lîngă tine, am fi dat buzna în camera ta de spital, străduindu-ne să te înveselim ca să-ți grăbim însănătoșirea.

Un minut mai tîrziu, cînd Susan își luă în cele din urmă la revedere de la Gomez și închise, McGee spuse:

– Ei, cum e? Ai reușit?

– Nu. Încă nu-mi pot aminti nimic legat de munca mea. Dar Phil Gomez pare un dulce.

De fapt, Gomez părea atît de drăguț, părea că ține la ea atît de mult, încît se întreba cum de a putut să-l uite complet.

Și apoi se mai întreba de ce, pe parcursul convorbirii, crescuse în ființa ei o groază întunecată, ca o tumoare malignă. În ciuda contactului cu Phil Gomez, chiar numai gîndul la corporația Milestone îi dădea o senzație de neliniște. Ceva mai mult decît neliniște. Îi era... teamă de Milestone. Dar nu știa de ce.

Mai tîrziu, se așeză la capătul patului și își mișcă picioarele înapoi și înainte, încercînd să le dezmorțească.

Doamna Baker o ajută să se așeze într-un scaun cu rotile și spuse:

– De data asta, cred că ar trebui să te deplasezi singurică. Să faci un tur al etajului doi. Dacă simți că ți-au obosit brațele, roagă o soră să te aducă înapoi.

– Mă simt grozav, spuse Susan. N-o să obosesc. Tocmai mă gîndeam să dau două ture prin toate holurile.

– Știam că asta o să-mi spui, zise doamna Baker. Bagă-ți mințile în cap și fă o singură tură. Nu încerca să mergi ca la maraton. După-amiază, dacă tragi un pui de somn, poți încerca să mai faci o tură.

– Mă dădăcești prea mult. Sînt mult mai forțoasă decît crezi dumneata.

– Știam c-o să spui asta. Fetițo, ești incorigibilă.

Cînd își aminti cît de umilită se simțise ieri – cînd insistase să-i convingă că poate merge și, de fapt, nu reușise nici măcar să se așeze în scaunul cu rotile fără ajutorul doamnei Baker – Susan roși.

– De acord. O singură tură. Dar după-amiază după ce-o să mă scol, o să mai fac încă două. Ieri ai spus că astăzi aș putea încerca să fac cîțiva pași și am de gînd să te fac să te ții de cuvînt.

– Ești incorigibilă, repetă doamna Baker cu zîmbetul pe buze.

– Mai întîi, vreau să văd mai bine priveliștea de la fereastra asta, spuse Susan.

Se deplasă cu scaunul cu rotile de lîngă patul ei, trecu pe lîngă celălalt pat care era încă gol și se opri lîngă fereastra prin care nu reușise să vadă pînă acum decît cerul și vîrfurile cîtorva brazi. Pervazul era înalt și așa cum stătea în scaunul cu rotile trebuia să-și lungească gîtul pentru a privi în exterior.

Descoperi că spitalul era amplasat în vîrful unui deal, unul dintre acele dealuri care înconjurau o mică vale. Cîteva pante erau acoperite în totalitate de păduri de pini, molizi și alte varietăți de arbori, în timp ce altele erau acoperite de pășuni de un verde-smaragd. În fundul văii se afla un cartier de locuințe. Clădirile de cărămidă, piatră sau lemn erau înconjurate de copaci care dădeau o înfățișare elegantă străzilor. Cu toate că

ziua era ternă și mohorîtă și nori amenințători de furtună se aglomeraseră pe cer, prevestind ploaia, orașul emana pace și părea chiar frumos.

– E minunat, spuse Susan.

– Nu-i așa? spuse doamna Baker. N-o să regret niciodată că m-am mutat din oraș. Dădu din cap. Eu mai am treabă. După ce termini de făcut turul holurilor, cheamă-mă ca să te ajut să te sui în pat.

O amenință pe Susan cu un deget dolofan:

– Să nu îndrăznești să cobori singură din scaun ca să te urci în pat. Indiferent ce părere ai tu, să știi că ești încă slăbită și amețită. Mă chemi pe mine.

– Așa o să fac, încuviință Susan, cu toate că se gîndea că ar putea să încerce cu prudență să se suie în pat folosindu-și propriile forțe, dar asta depindea de felul în care se va simți după această plimbare cu scaunul cu rotile.

Doamna Baker ieși din cameră și Susan stătu un timp la fereastră, bucurîndu-se de priveliște.

După cîteva minute, realiză că nu priveliștea era cea care o făcea să întîrzie. Ezita să părăsească camera pentru că îi era frică. Îi era frică de o eventuală întîlnire cu Bill Richmond, cel care semăna atît de bine cu Harch. Îi era teamă că-i va zîmbi cu acel zîmbet sinistru, că-și va întoarce ochii aceia de culoarea lunii palide către ea, că îi va face cu ochiul în chip viclean și poate că o va întreba cum se mai simte zilele acestea dragul de Jerry Stein.

Pe toți dracii, e de-a dreptul ridicol! gîndi ea, supărată pe sine.

Se scuturâ, ca și cum ar fi încercat să alunge teama irațională care o imobiliza.

El nu este Ernest Harch. Nu este criminalul, pentru numele lui Dumnezeu, își repetă ea de mai multe ori. Este cu 13 ani mai tînăr decît ar trebui să fie Harch. Numele lui este Richmond, Bill Richmond, e din Pine Wells și nu mă cunoaște. Așa că de ce dracu stau aici, imobilizată de teama că aș putea să-l întîlnesc pe coridor? Ce se *întîmplă* cu mine?

Ruşinea care o cuprinse o făcu să se pună în mişcare. Îşi puse mîinile pe roţile scaunului şi ieşi din cameră pe hol. Constată cu surprindere că mîinile începuseră s-o doară după ce nu parcursese nici a cincea parte din distanţa pe care intenţiona s-o străbată. În timp ce se deplasa prin holurile micuţe de la ultimul etaj al clădirii spitalului, muşchii începură să n-o mai asculte. Opri pentru cîteva clipe şi-şi masă braţele şi umerii. Degetele ei îi spuseseră ceea ce dorea să uite: că era îngrozitor de slabă, obosită, departe de a mai fi cea de altădată.

Scrîşni din dinţi şi continuă să meargă, întorcînd scaunul către holul principal. Efortul de a mişca şi de a manevra scaunul cerea o concentrare totală; de aceea fu uluitor că totuşi l-a remarcat pe individ la dispeceratul surorilor. Dar l-a văzut cu-adevărat şi şi-a oprit scaunul cu rotile la numai cinci metri de el. Îl privi, buimacă. Închise ochii, numără încetişor pînă la trei, apoi îi deschise – el era încă acolo, aplecat peste tejghea, flecărind cu o soră.

Era înalt, avea ochi căprui şi păr şaten. Figura lui era prelungă, la fel şi trăsăturile, şi dacă din întîmplare ar fi supus unei presiuni materialul din care-l făcuse Dumnezeu, l-ar fi auzit plesnind de uscat ce era. Avea o frunte înaltă, un nas lung, cu nări înguste şi o bărbie extrem de ascuţită. Purta o pijama albă şi un halat de culoarea vinului roşu ca orice alt pacient. Dar nimic nu putea fi considerat banal la acest om.

Se aşteptase să-l întîlnească pe holurile spitalului pe Bill Richmond, cel care era identic cu Harch. Se pregătise sufleteşte pentru asta, se oţelise în vederea unei asemenea perspective. Dar la *aşa ceva* nu se aşteptase.

Bărbatul era Randy Lee Quince.

Un alt personaj dintre cei patru membri ai frăţiei.

Îşi plroni privirea asupra lui, şocată, neîncrezătoare, plină de teamă, dorindu-şi ca arătarea să dispară, rugîndu-se să nu fie nimic altceva decît produsul imaginaţiei ei înfierbîntate. Dar el refuză să facă gestul nobil de a dispare şi rămase – solid, real, departe de a fi o iluzie.

În timp ce ea se întreba dacă să accepte confruntarea sau să dea bir cu fugiţii, el plecă de la dispeceratul surorilor.

întorcîndu-i spatele, fără să-i arunce măcar o privire. Merse și intră în a cincea cameră de lîngă ascensor, pe latura stîngă a holului.

Susan își dădu seama că-și ținuse respirația. Inspiră și aerul pătrunse în plămînii ei la fel de rece și de tăios ca și aerul nopților de februarie în munții Sierras, unde mergea cîteodată să schieze.

Pentru un moment, nu crezu că se va mai putea mișca din nou. Se simțea fragilă, înghețată, ca și cum ar fi fost un cristal.

O soră trecu pe lîngă ea și pantofii ei cu tălpi de gumă scîrțîiră ușor pe podeaua bine lustruită.

Scîrțîitul o făcu pe Susan să se gîndească la lilieci.

I se făcu pielea de găină.

Existau lilieci în Casa Tunetului. Lilieci care se mișcau conspirativ, deranjați de torțe și de lumînări se agitau nervoși în timp ce membrii frăției îl băteau pe sărmanul Jerry. Lilieci care se roteau în beznă, speriați și înnebuniți de felul în care ea o luase la goană cu torța furată pentru a scăpa de Harch și ceilalți.

O soră care stătea la pupitru, cea cu care vorbise Quince, o observă pe Susan, și remarcă teama de pe chipul ei.

– Te simți bine?

Susan aruncă aerul afară din plămîni. Simți cu buzele și cu dinții că aerul pe care-l expira era fierbinte. Trezită din buimăceală, îi făcu surorii un semn afirmativ.

Zgomotul acela specific liliecilor deveni din ce în ce mai îndepărtat, apoi se așternu tăcerea absolută.

Își deplasă scaunul către pupitru și se uită la soră, o brunetă subțirică pe care nu știa cum o cheamă.

– Bărbatul cu care tocmai ai vorbit...

Sora se aplecă peste pupitru, se uită la ea și spuse:

– Tipul care a intrat la 216?

– Da, ăla.

– Ce-i cu el?

– Cred că-l cunosc. Sau l-am cunoscut. Cu mult timp în urmă. Privi nervoasă înspre camera în care dispăruse Quince, apoi întoarse capul spre soră. Dar dacă cumva nu este cine

bănuiesc eu, n-aș vrea să dau buzna peste el și să mă fac de rîs. Știi cumva cum îl cheamă?

– Da, bineînțeles. Se numește Peter Johnson. Un tip destul de drăguț, cu toate că-i cam guraliv. Vine mereu pe aici să stea la taclale și din cauza asta am început să nu-mi mai pot vedea de treabă cum ar trebui.

Susan clipi.

– Peter Johnson? Ești sigură? Ești sigură că numele lui nu este Randy Lee Quince?

Sora se încruntă.

– Quince? Nu. Îl cheamă Peter Johnson. Sînt sigură de asta.

Mormăind destul de tare ca s-o audă și sora, Susan spuse:

– Acum treisprezece ani... în Pennsylvania... am cunoscut un tînăr care arăta exact la fel ca el.

– Acum treisprezece ani? spuse sora. Păi, atunci e clar că nu era tipul ăsta. Peter are doar 19 sau 20 de ani. Acum treisprezece ani era doar un puști.

Uluită, Susan realiză cu rapiditate că bărbatul acela era tînăr. Aproape un puștan. Arăta exact cum era Randy Quince și nu cum ar fi arătat Quince acum. Singura posibilitate ca să fie Randy Quince ar fi fost să-și fi suspendat existența cu 13 ani în urmă și acum să și-o reia.

Pentru prînz îi dădură o hrană mai consistentă decît înainte, mîncare solidă. Era o schimbare binevenită în dieta ei și Susan linse farfuria. Era dornică să-și recapete forța și să iasă din spital.

Pentru a-i face plăcere doamnei Baker, Susan își coborî patul, se cuibări pe o parte și se prefăcu că doarme. Bineînțeles, îi era imposibil să doarmă. Nu se gîndea decît la Bill Richmond și la Peter Johnson.

Două sosii? Să-i apară în fața ochilor, în același loc, două zile consecutiv, două stafii? Ce probabilitate ar fi putut fi?

Una astronomică. Nu era doar improbabil, era imposibil.

Dar iată că nu era imposibil. Pentru că ei se aflau aici, fir-ar al naibii. Îi văzuse.

Decît să accepte posibilitatea că aceştia înviaseră din morţi, părea cu mult mai veridică ipoteza că Harch în persoană şi Quince în persoană au fost internaţi, din întîmplare, în acelaşi loc şi-n acelaşi timp.Examină cîtăva vreme posibilitatea ca să nu fie doar o asemănare la mijloc şi indivizii să fie chiar cei pe care-i cunoscuse aievea, dar nu acordă prea multă atenţie acestei ipoteze. Amîndoi ar fi putut să-şi schimbe numele şi să-şi atribuie o altă identitate după ce perioada de punere în libertate condiţionată ar fi luat sfîrşit, atunci cînd autorităţile n-ar mai fi fost alertate. Ar fi putut ţine legătura pe parcursul anilor de închisoare ai lui Harch şi mai tîrziu să se mute amîndoi în acelaşi oraş din Oregon. În acest scenariu nu existau coincidenţe; în definitiv, ei fuseseră buni prieteni. Puteau chiar să se îmbolnăvească în acelaşi timp şi să se interneze la spital în aceeaşi zi; asta putea fi o coincidenţă, dar nu una extrem de incredibilă. Dar întregul castel de cărţi de joc se dărîma dacă luai în considerare miraculoasa tinereţe a celor doi. Poate că vîrsta ar fi putut să nu lase urme pe unul dintre ei; poate că unul dintre ei ar fi putut să fie atît de norocos încît să fi moştenit genele lui Matusalem. Dar în mod cert nu puteau rămîne *amîndoi* complet neatinşi de trecerea anilor. Nu, asta ar fi fost o soluţie prea simplă.

La ce concluzie mă poate conduce această stare de lucruri? se întrebă ea. Cu doi indivizi, fiecare cu duplicatul său? Dacă sînt doar un cuplu de dubluri ale lui Harch şi Quince, au ajuns să joace în acest scenariu din pură întîmplare? Sau venirea lor aici, la o dată anume, are un scop? Şi dacă da, ce scop? Doreşte cineva să mă elimine? Dar *ăsta* chiar e un gînd nebunesc, Doamne Dumnezeule!

Deschise ochii şi-i plimbă asupra celuilalt pat, apoi asupra cerului cu reflexe metalice din spatele ferestrei. Simţi un fior rece şi se înfăşură mai bine în pătură.

Începu să se gîndească şi la alte explicaţii.

Poate că cei doi nu semănau atît de bine cu Harch şi Quince, aşa cum credea ea. McGee îi sugerase că poate peste chipurile lui Harch şi Quince, păstrate în memoria ei, se aşternuse o uşoară ceaţă, fie că ea admite sau nu acest lucru. Putea să aibă dreptate. Dacă i-ai fi putut găsi pe adevăraţii Harch şi Quince ca să-i compari cu Richmond şi Johnson, poate că n-ar fi fost decît o uşoară asemănare. Aceste obsesii puteau fi produsul minţii ei.

Dar ea nu credea.

Exista oare posibilitatea ca cei doi bărbaţi pe care-i întîlnise în spital să fie fiii lui Harch şi Quince? Nu. Era o teorie ridicolă. Pe de o parte, cei doi erau prea tineri ca să fie Harch şi Quince, iar pe de altă parte prea bătrîni ca să fie copiii acestora. Nici Harch, nici Quince nu ajunseseră la pubertate în anul în care Richmond şi Johnson se născuseră. Nu se poate presupune că zămisliseră copii cu atît de mult timp în urmă.

Dar cum analiza posibilitatea existenţei unor relaţii de rudenie, se întrebă dacă cei doi n-ar fi putut să fie fraţii lui Harch, respectiv Quince. Nu ştia dacă Harch are sau nu un frate. Familia asistase la proces pentru a-l susţine moral. Fuseseră prezenţi părinţii şi o soră mai mică, dar nu observase vreun frate. Susan îşi reaminti destul de vag că fratele lui Randy Quince asistase la proces. Deşi amintirile ieşeau cu greu la suprafaţă, memoria îi confirma că cei doi fraţi Quince erau aproximativ identici. Dar nu identici. Randy avea un frate cu cîţiva ani mai vîrstnic decît el. Bineînţeles, ar fi putut să aibă acasă şi un frate mai mic, care să fi fost mult prea tînăr pentru a asista la proces. Fraţii... Nu putea înlătura complet această ipoteză. Ar fi putut exista posibilitatea ca aceşti bărbaţi să fie fraţii celor care o terorizaseră în Casa Tunetului.

Dar, din nou, ea nu credea aşa ceva.

Mai rămînea o singură explicaţie: demenţa. Poate că-şi pierduse minţile. Avea năluciri. Halucinaţii. Poate că pornind de la cele mai inocente date, construia ipoteze fantasmagorice şi paranoide.

Nu. Refuză să considere în mod serios această posibilitate. Oh, poate că privea într-un mod tragic viaţa; asta ar fi fost o

acuzație pe care și-ar fi dorit s-o analizeze. Cîteodată se gîndea că poate era mult prea echilibrată, că se controla mult prea bine; îi invidia pe oamenii care se comportau prostește, irațional, care se lăsau conduși de primul impuls. Dacă ar fi fost în stare ca, din cînd în cînd, să lase lucrurile în voia lor, ar fi putut să se bucure mai mult de viață. Avea prea mult din seriozitatea și sobrietatea unei furnici și prea puțin din ceea ce definea temperamentul unui greiere? Da. Dar era oare dementă? Își ieșise din minți? Categoric, nu.

Epuizase explicațiile misterului dublurilor. Acestea erau singurele soluții la care ajunsese, dar nici una nu era satisfăcătoare.

Decise să nu le pomenească lui McGee și doamnei Baker despre Peter Johnson. Îi era teamă să nu pară... țicnită.

Se ghemui în așternut, uitîndu-se la cerul acoperit, și se întrebă dacă nu e cazul ca pur și simplu să ignore acele asemănări, să le uite. Se întreba dacă ar trebui să fie uluită sau speriată. Se întreba...

După-amiază, fără să ceară ajutorul, se dădu singură jos din pat și se așeză în scaunul cu rotile. Picioarele aproape îi cedară cînd trebui să se sprijine pe ele doar pentru cîteva secunde; le simțea de parcă n-ar mai fi avut oase în ele. Îi veni amețeala și o trecură sudorile, dar reuși să se așeze singură pe scaun.

Doamna Baker intră în cameră un moment mai tîrziu și se uită urît la ea:

– Ai coborît singură din pat?

– Da. Ți-am spus că sînt mai puternică decît crezi.

– A fost un lucru nesăbuit.

– Aa, nu. A fost simplu.

– Simplu?

– Simplu ca bună-ziua.

– Atunci de ce ești lac de sudoare?

Susan își trecu cu naivitate mîna peste fruntea pe care-i apăruseră broboane de sudoare.

– Probabil că sînt la menopauză.

– Hai, nu te mai ține de bancuri, spuse doamna Baker. Meriți să fii mustruluită și eu sînt exact cotoroanța capabilă s-o facă. Ești o încăpățînată, nu-i așa?

– Eu, încăpățînată? întrebă Susan, pretinzînd că este uluită de acest epitet. Deloc. Sînt doar hotărîtă, dacă la asta te referi.

Doamna Baker schiță o grimasă.

– Am spus încăpățînată și la asta m-am și referit. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să aluneci și să cazi!

– Dar nu s-a întîmplat așa.

– Ai fi putut să-ți rupi o mînă sau să-ți fracturezi șoldul sau altceva și atunci ți-ar fi luat săptămîni întregi să te refaci. Îți jur, dacă erai cu 20 de ani mai tînără, te-aș fi pus cu fundul pe genunchii mei și ți-aș fi tras o mamă de bătaie.

Susan izbucni în rîs.

După un moment în care fu mirată ea însăși de cele rostite, doamna Baker rîse și ea. Se sprijini de piciorul patului și rîse cu sughițuri.

Doar cînd Susan consideră că și-a recăpătat autocontrolul, căută privirea surorii, își zîmbiră reciproc și apoi începură din nou să rîdă.

În cele din urmă, cînd rîsul se transformă în chicotit, doamna Baker își șterse lacrimile și spuse:

– Realmente, nu-mi vine să cred că am putut spune așa ceva!

– Mă iei pe genunchii tăi?

– Cred că mi-ai trezit instinctele materne.

– Dar sînt sigură că n-ai procedat conform normelor în ceea ce mă privește, spuse Susan.

– Mă bucur că nu te-ai simțit ofensată.

– Sînt bucuroasă că nu am cu 20 de ani mai puțin, zise Susan și începură să rîdă împreună din nou.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Susan se deplasa singură în scaunul cu rotile pe coridor, se simțea într-o formă excelentă, mult mai bine decît se simțise vreodată de cînd ieșise din comă.

Rîsul în hohote cu doamna Baker, necontrolat și spontan, avusese efecte terapeutice nescontate. Acel moment de comuniune, de intimitate neașteptată, dar binevenită, a determinat-o pe Susan să se simtă mai puțin singură, iar spitalul i-a apărut într-o perspectivă mult mai favorabilă decît îi păruse cu puțin timp în urmă.

Brațele încă o mai dureau din cauza efortului de a face turul etajului în cursul dimineții, dar în ciuda crampelor musculare era hotărîtă să mai facă o dată acel circuit.

Nu era îngrijorată de posibilitatea de a se întîlni cu Richmond și Johnson. Acum, simțea că poate face față unei asemenea întîlniri. De fapt, chiar spera că-i va mai întîlni. Dacă ar fi stat de vorbă cu ei și s-ar fi uitat la ei mai de aproape, poate că uluitoarea asemănare cu Harch și Quince s-ar fi dovedit mai puțin extraordinară decît păruse la început. Nu credea că lucrurile vor decurge neapărat în acest fel și-și impunea o atenție mărită. Iar dacă la o a doua examinare se va dovedi că sînt *chiar* spectrele lui Harch și Quince, probabil că vorbind cu ei și luînd un pic contactul cu aceștia, îi vor apărea mai puțin înspăimîntători. În ciuda celor spuse de Philip Marlowe, acest inimitabil detectiv, Susan își dorea foarte mult să creadă că totul nu fusese decît o incredibilă coincidență, iar perspectivele acestei coincidențe erau bizare și înspăimîntătoare.

Pînă cînd ajunse pe holul din preajma camerei 261, nu zări nici una dintre dubluri. Se opri în fața ușii deschise a lui Peter Johnson și-și adună curajul pentru a pătrunde înăuntru. În timp ce intra pe ușă, afișă un zîmbet forțat. Își pregătise cu grijă un text care suna cam așa: *"Te-am văzut azi-dimineață în hol și semănai atît de mult cu un vechi prieten de-al meu, încît m-am oprit să aflu dacă..."*

Dar Peter Johnson nu era acolo.

Era o cameră pentru două persoane, ca și a ei, iar bărbatul care ocupa celălalt pat spuse:

– Pete? Este jos, la radiografie. Vor să-i facă cîteva teste.

– Oh, spuse ea. Bine, poate o să trec mai tîrziu.

– Vrei să-i transmit ceva?

– Nu. Nu e nimic important.

Cînd ajunse iarăşi în hol, se gîndi dacă să întrebe pe una dintre surori care este numărul camerei lui Bill Richmond. Apoi îşi aminti că astăzi fusese operat şi probabil că nu se simţea grozav. Nu era chiar momentul să-i facă o vizită. Cînd Susan se întoarse în camera ei, doamna Baker pregătea aşternuturile pentru cel de-al doilea pat.

– Ţi-am adus o colegă de cameră, spuse ea, trăgînd perdeaua.

– Aa, bun, zise Susan. Compania cuiva va face ca timpul să treacă mai repede.

– Din nefericire, n-o să-ţi prea ţină companie, replică doamna Baker. Probabil că-şi va petrece cea mai mare parte din timp dormind. De fapt, acum i s-a administrat un sedativ.

– Cum o cheamă?

– Jessica Seiffert.

– E bolnavă grav?

Doamna Baker o privi şi dădu din cap.

– Mi-e teamă că are cancer în ultima fază.

– Oh, îmi pare rău.

– Nu cred că ea regretă prea mult. Jessie are 78 de ani şi a avut o viaţă destul de plină.

– O cunoşti?

– Locuieşte aici, în Willawauk. Şi acum, spune-mi ce faci tu? Te simţi în stare să faci cîţiva paşi, să-ţi dezmorţeşti un pic picioarele.

– Sigur că da.

Sora împinse scaunul cu rotile mai aproape de patul lui Susan.

– Cînd te ridici, ţine-te de bară cu mîna dreaptă şi cu cea stîngă de mine. O să te conduc încet şi cu grijă de cealaltă parte a patului.

Susan era nesigură şi ezitantă la început, dar cu fiecare pas căpăta mai multă încredere în sine şi mişcarea devenea mai rapidă. Nu era gata să se întreacă cu cineva într-o cursă de

alergări – nici chiar cu biata Jessica Seiffert – dar simțea că mușchii dau flexibilitate picioarelor și avea sentimentul plăcut de-a fi întreagă și de a-și exercita funcțiile organismului. Era ferm convinsă că se va însănătoși mai repede decît își închipuia McGee și că va ieși din spital perfect restabilită.

Cînd au ajuns de cealaltă parte a patului, doamna Baker spuse:

– Bun, și acum în pat cu tine.

– Așteaptă. Lasă-mă să mă odihnesc o secundă și apoi hai să ne întoarcem iar pe partea cealaltă.

– Nu te suprasolicita.

– Mă descurc. Nu fac nici un efort.

– Ești sigură?

– Nu te-aș minți pe tine, nu-i așa? Ai putea să mă bați.

Sora rînji.

– Să ții minte asta.

Așa cum stăteau între paturi, lăsînd-o pe Susan să-și adune forțele pentru noua deplasare, amîndouă își îndreptară privirile către perdeaua care înconjura cel de-al doilea pat, aflat la o distanță de nici doi metri.

– Are familie? întrebă Susan.

– Nu chiar. N-are rude apropiate.

– Trebuie să fie îngrozitor, șopti Susan.

– Ce anume?

– Să mori singur.

– Nu e nevoie să vorbești în șoaptă, spuse doamna Baker. Nu te poate auzi. Oricum, ceea ce a dorit de la viață, a avut. Poate că vanitatea ei n-a fost pe deplin satisfăcută. A fost o femeie frumoasă, cînd era tînără. Era arătoasă chiar și-n ultimii ani. Dar a pierdut foarte mult din greutate și cancerul a ros-o de-a ajuns să arate descompusă. A avut întotdeauna vanitatea de a arăta bine, încît faptul că boala a desfigurat-o este pentru ea cu mult mai tragic decît faptul că se află pe moarte. Are foarte mulți prieteni în oraș, dar i-a rugat în mod insistent să nu vină s-o viziteze la spital în această perioadă. Dorește ca ei să-și amintească de ea așa cum a fost. Nu vrea să fie văzută decît de

doctori și de surori. De aceea am tras perdeaua în jurul patului ei. Se află sub influența sedativelor, dar dacă se trezește pentru cîteva secunde și vede că perdeaua nu este trasă, se necăjește îngrozitor.

– Biata de ea, o compătimi Susan.

– Da, zise doamna Baker, dar să nu-ți pară atît de rău pentru ea. Sorocul vine pentru toți, mai devreme sau mai tîrziu, iar ea a reușit să se mențină mai mult decît alții.

Refăcură traseul în jurul patului, apoi Susan se băgă în pat, lăsîndu-se pe perne plină de recunoștință.

– Ți-e foame? întrebă doamna Baker.

– Bine că ai amintit de asta. Sînt flămîndă.

– Bun. Trebuie să mai pui ceva carne pe oasele astea. O să-ți aduc o gustare.

Ridicîndu-se în pat, Susan spuse:

– Crezi că o s-o deranjeze pe doamna Seiffert dacă mă uit la televizor?

– Deloc. Nici n-o s-audă. Iar dacă o să se trezească și o să-l audă, poate o să vrea să se uite și ea. Poate reușești s-o scoți din carapacea ei.

Îndată ce doamna Baker părăsi camera, Susan acționă telecomanda. Schimbă cîteva canale pînă găsi un film vechi care abia începea: "Coasta lui Adam" cu Spencer Tracey și Katherine Hepburn. Îl mai văzuse, dar era unul dintre acele filme sofisticate pe care le poți vedea de mai multe ori fără să te plictisești. Puse telecomanda alături de ea, își rezemă spatele și se relaxă.

Își dădu seama că-i era greu să fie atentă la film. Ochii îi alunecară în repetate rînduri către celălalt pat. Perdeaua aceea trasă îi crea o stare de disconfort.

Era ca atunci cînd propria ei perdea era trasă în jurul patului. Un cearceaf era agățat de un cadru metalic în formă de U, blocînd posibilitatea de a vedea orice altceva, exceptînd roțile metalice ale patului. Perdeaua ei fusese trasă în cîteva ocazii, în cursul ultimelor două zile – cînd fusese nevoită să se spele și să-și schimbe pijamaua.

Cu toate astea, perdeaua trasă a Jessicăi o deranja pe Susan.

De fapt, nu are legătură cu perdeaua în sine, se gîndi Susan. E doar sentimentul că te afli în aceeași încăpere cu o persoană care va muri. Această situație ar determina pe oricine să se simtă ciudat.

Se uită fix la perdea.

Nu. Nu apropierea morții o deranja. Era vorba de altceva. Ceva ce nu putea identifica cu precizie.

Perdeaua atîrna albă și dreaptă, la fel de perfectă ca și imaginea pictată a unei perdele.

Filmul fu întrerupt de o reclamă și Susan se folosi de această ocazie pentru a reduce sunetul la minim.

Camera era cufundată în tăcere ca o muscă în boaba de chihlimbar.

Perdeaua era nemișcată; nu o clintea nici măcar cea mai slabă adiere.

Susan spuse:

– Doamnă Seiffert?

Nimic.

Doamna Baker veni cu o farfurie mare cu înghețată de vanilie, acoperită cu fructe de pădure conservate.

– Cum ți se pare *asta*? întrebă ea în timp ce o puse pe masa patului și o aduse în fața lui Susan.

– Enormă, spuse Susan, dezlipindu-și ochii de pe perdea. N-o să o pot mînca pe toată.

– Ba o să reușești. Ești în perioada de refacere, acum. O să constați cu surprindere ce apetit o să dobîndești în următoarele două săptămîni. Își trecu mîna prin părul cărunt și spuse: Bun, serviciul meu pe ziua de astăzi a luat sfîrșit. Abia aștept să ajung acasă și să mă fac frumoasă. Am o întîlnire colosală diseară, dacă poți numi așa mersul la bowling, o cină cu hamburger și băutură. Merită să-l vezi pe tipul cu care mă întîlnesc în ultimul timp. Este un om tare drăguț. Dacă aș fi fost cu treizeci de ani mai tînără, aș fi spus că este cu adevărat o bucățică. A fost muncitor forestier toată viața și umerii lui sînt cît ușa. Ar trebui să-i vezi mîinile. Are cele mai mari, mai

bătătorite şi mai muncite mîini din cîte am văzut vreodată şi este blînd ca un miel.

Susan zîmbi.

– Am senzaţia că ai în faţă perspectiva unei nopţi memorabile.

– E categoric garantat, spuse doamna Baker în timp ce ieşea pe uşă.

– Ah... înainte de a pleca.

Sora se întoarse spre ea.

– Da, scumpo, de ce ai nevoie?

– Ai vrea... ăăă... să te uiţi la doamna Seiffert?

Doamna Baker păru încurcată.

– Ştii, spuse Susan, deşi îi era tare greu, doar fiindcă... a fost atît de tăcută... chiar atunci cînd dormi, pare a fi mult prea tăcută... mă întrebam dacă poate...

Doamna Baker se duse ţintă la cel de-al doilea pat, trase de un capăt al perdelei şi se strecură înăuntru.

Susan încercă să pătrundă în spatele perdelei, dar nu putu să vadă imaginea Jessicăi Seiffert, ci doar spatele sorei.

Se uită la Tracey şi Hepburn, la gestica şi la mimica lor de pe ecranul T.V. Mîncă o linguriţă de îngheţată, care avea un gust minunat şi-i îngheţă dinţii. Se uită din nou la perdea.

Doamna Baker reapăru, perdeaua căzu la fix în spatele ei şi iarăşi Susan nu putu să vadă nimic.

– Linişteşte-te, zise doamna Baker. N-a murit. Doarme ca un copilaş.

– Oh.

– Ascultă, fetiţo, nu te mai lăsa bîntuită de asemenea gînduri. Bine? N-o să moară în camera asta. O să stea aici cîteva zile, poate o săptămînă, pînă cînd starea o să se înrăutăţească şi o să fie dusă la reanimare. Asta se va întîmpla cînd toate acele maşinării cu zgomotele lor specifice, care întreţin viaţa, nu vor mai putea s-o ajute să trăiască. Înţelegi?

Susan dădu din cap.

– Am înţeles.

– Eşti o fată bună. Acum mănîncă-ţi îngheţata şi ne vedem mîine dimineaţă.

După ce plecă Thelma Baker, Susan reglă sonorul televizorului, își mîncă toată înghețata și încercă să nu se uite la patul mascat al doamnei Seiffert.

Exercițiul și porția aceea uriașă de înghețată o făcură somnoroasă. Adormi uitîndu-se la "Coasta lui Adam".

În vis, participa la un joc în cadrul unui spectacol televizat, iar spectatorii purtau costume caraghioase. Ea era îmbrăcată ca orice pacientă, purta pijama și avea fruntea bandajată. Realiza că era show-ul "Să ajungem la o înțelegere". Gazda spectacolului, Monty Hall, stătea lîngă ea. "E bine, Susan!" spuse el cu un entuziasm siropos. "Vrei să păstrezi mia de dolari pe care ai cîștigat-o deja, sau vrei să pariezi pe orice s-ar afla în spatele perdelei numărul unu?" Susan se uită pe scenă și văzu că nu erau trei perdele, cum se obișnuia; în locul lor erau trei paturi de spital, învăluite în perdele."Voi păstra mia de dolari", spuse ea. Dar Monty îi replică: "O, Susan, chiar crezi că este înțelept să procedezi în acest fel? Ești sigură că ai luat cea mai bună decizie?" Ea răspunse: "Voi păstra mia de dolari, Monty". Monty Hall se uită la spectatorii din studio care-l înconjurau, cu un zîmbet larg care-i dezvăluia dinții orbitor de albi. "Ce credeți, dragi spectatori? Ar trebui ea să păstreze mia de dolari, ținînd cont de faptul că poți cumpăra foarte puține lucruri cu ei, în zilele noastre, cu inflația asta uriașă, sau ar trebui să-i parieze pe ce se află în spatele perdelei unu? Spectatorii scandau la unison: "Pariază! Pariază!" Susan neînduplecată, zise: "Nu doresc ceea ce se află în spatele perdelei. Vă rog, nu doresc". Monty Hall – care încetase să arate ca Monty Hall și acum emana un aer satanic, cu sprîncene mobile și niște ochi închiși la culoare, înspăimîntători, cu o gură răutăcioasă – smulse perdeaua: "Susan! Perdeaua! Să vedem ce se află în spatele perdelei numărul unu!" Perdeaua care înconjura primul pat de spital a fost dată deoparte cu o mișcare bruscă; la capetele patului se găseau doi bărbați îmbrăcați în haine de spital, Harch și Quince. Amîndoi țineau în mînă cîte un bisturiu și lamele ascuțite ale instrumentelor străluciră sub luminile reflectoarelor. Harch și Quince, se ridicară din pat și

traversară scena, ținînd bisturiele îndreptate spre Susan. Auditoriul scotea urlete de încîntare și aplauda.

La cîteva minute după ce Susan se trezi din somn, sună telefonul de lîngă pat. Ea ridică receptorul.

– Alo?

– Susan?

– Da.

– Dumnezeule, am respirat atît de ușurată cînd am auzit că ai ieșit din comă. Burt și cu mine am fost speriați de moarte!

– Îmi pare rău. Of... nu... nu sînt chiar sigură că știu cu cine stau de vorbă.

– Sînt eu, Franny.

– Franny?

– Franny Pascarelli, vecina ta.

– O, Franny. Desigur. Îmi pare rău.

Franny ezită, apoi spuse:

– Tu... ăă... îți amintești de mine, nu-i așa?

– Desigur. Doar că nu ți-am recunoscut vocea din prima clipă.

– Am auzit că ai avut... amnezie.

– Am avut ceva mai mult decît atît.

– Slavă Domnului!

– Ce mai faci tu, Franny?

– Nu-ți face probleme pentru mine. Hoinăresc în fiecare zi, luptîndu-mă cu bărbia mea dublă și cu talia mea odioasă care se tot îngroașă, dar nimic nu mă ajută cu adevărat să-mi reduc proporțiile. Doar mă cunoști. Dar, Doamne-Dumnezeule, prin cîte ai putut să treci! Cum te simți?

– Cu fiecare oră care trece, mă simt tot mai bine.

– Colegii tăi... mi-au spus că s-ar putea să nu mai ieși din comă. Eram bolnavi de teamă. Apoi, în dimineața asta, domnul Gomez mi-a telefonat și mi-a spus că totul merge spre bine. Am fost atît de fericită, încît m-am așezat să mănînc o prăjitură cu cafea Sara Lee, în întregime.

Susan rîse.

– Ascultă, zise Franny, nu-ţi face probleme pentru casă. Avem noi grijă de tot.

– Sînt convinsă. E mare lucru să aibă omul o vecină ca tine, Franny.

– Păi, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru noi.

Au mai vorbit cîteva minute despre subiecte fără importanţă, bîrfă obişnuită între vecini.

Cînd Susan închise, avu sentimentul că, în sfîrşit, luase contact cu trecutul ei pe care aproape îl pierduse. Nu avusese această senzaţie cînd vorbise cu Phil Gomez, care era pentru ea o voce fără identitate, un ciob care nu ştii de unde provine. Dar şi-o putea aminti pe Franny Pascarelli cea scurtă şi îndesată, precum şi toate amănuntele legate de ea. Ea şi Franny nu erau prietene apropiate; esenţial era faptul că simpla convorbire cu această femeie îi crease sentimentul că există cu adevărat o lume în afara spitalului Willawauk, o lume căreia îi aparţinea şi în care se putea reîntoarce. Ciudat, dar convorbirea cu Franny îi mai crease şi sentimentul că este izolată şi singură, lucru pe care nu-l simţise mai înainte.

Dr. McGee îşi făcu vizita de seară cu puţin timp înaintea cinei. Purta espadrile albastre, o cămaşă roşie, un costum albastru deschis şi un halat de spital. Prin cămaşa deschisă la gît i se vedea părul de pe piept, la fel de negru ca şi cel de pe cap. Era atît de fin şi de seducător, de parcă ar fi fost o reclamă dintr-o revistă de modă masculină de succes.

Îi aduse o cutie mare cu bomboane de ciocolată frumos împachetate şi cîteva cărţi.

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse Susan şovăielnic, acceptînd darurile.

– E o nimica toată. Mi-a făcut plăcere.

– Bine... mulţumesc.

– În plus de asta, face parte din tratament. Bomboanele or să te ajute să ajungi la greutatea normală. Cărțile or să-ți distragă atenția de la necazurile tale. Nu eram sigur că sînt pe gustul tău, dar de cînd ai făcut ieri aluzii la Philip Marlowe și Raymond Chandler, m-am gîndit că s-ar putea să-ți placă misterele.

– Sînt perfecte, spuse ea.

Își trase un scaun lîngă patul ei și discutară aproape 20 de minute despre stadiul în care se află cu exercițiile, despre apetitul ei și golurile remanente din memorie, dar mai mult despre lucruri personale cum ar fi cărți favorite, mîncăruri și filme. Nu vorbiră despre Peter Johnson, cel identic cu Quince, pe care ea îl văzuse dimineață. Îi era teamă să nu pară isterică sau chiar irațională. Două umbre din trecut? McGee ar putea să creadă că există probleme la nivelul percepțiilor ei senzoriale. N-ar fi vrut ca el să creadă despre ea că este o... dezechilibrată. Pe lîngă asta, de fapt nu era nici ea complet sigură că percepțiile ei nu fuseseră deformate de traumatismul cranian pe care-l suferise. Îndoielile în privința propriei persoane erau mici, nesemnificative, dar totuși existau. La sfîrșit, în timp ce McGee se pregătea să plece, ea spuse:

– Nu înțeleg cum de mai ai viață personală, dacă aloci atît de mult timp pacienților tăi.

– Ei bine, nu petrec atît de mult timp cu ceilalți pacienți ai mei, cît petrec cu tine. Tu ești altceva.

– Bănuiesc că nu ai foarte des ocazia să tratezi un amnezic, spuse ea.

El zîmbi, nu doar cu buzele lui de o formă excepțională, ci și cu acei ochi, atît de sinceri, atît de albaștri și de plini de ceea ce s-ar putea numi afecțiune.

– Nu amnezia îți conferă un statut special în ochii mei. Și sînt sigur că ești foarte conștientă de asta.

Nu era deloc sigură în ceea ce-l privea. Nu știa dacă nu cumva dorea doar să fie drăguț, să-i ridice moralul, sau dacă chiar se simțea atras de ea. Dar cum ar fi putut el s-o găsească atrăgătoare, în starea în care se afla? De fiecare dată cînd se uita

în oglindă i se părea că arată ca un şoarece opărit. Fără îndoială că flirtul făcea parte din modalităţile profesionale de abordare.

– Cum se comportă colega ta de cameră? întrebă el cu o voce scăzută, conspirativă.

Susan trase cu ochiul la perdea.

– Tace ca un peşte, murmură ea.

– Bun. Asta înseamnă că nu are dureri. Nu pot face prea mult pentru ea, dar măcar să-i fac ultimele zile suportabile.

– Oh, este pacienta ta?

– Da. E o femeie încîntătoare. Mare păcat că moartea este pentru ea o suferinţă îndelungată. Ar fi meritat să-şi ia un rămas bun simplu şi liniştit.

Se îndreptă către celălalt pat şi dispăru după perdea. Din nou, Susan dori să tragă cu ochiul spre doamna Seiffert.

În spatele perdelei, McGee spuse:

– Bună, Jessie. Cum te mai simţi astăzi?

Răspunsul a fost un murmur, aproape neinteligibil, un sunet fragil şi uscat, prea încet ca Susan să poată identifica vocea femeii sau să fi înţeles vreun cuvînt de-al ei. Ascultă ce spuse McGee timp de un minut sau două, apoi urmară cîteva clipe de tăcere. Cînd el ieşi de după perdea, ea îşi întinse gîtul, încercînd s-o vadă pe femeie. Dar perdeaua a fost dată la o parte doar atît cît să-i permită lui McGee să iasă, apoi a fost lăsată să cadă imediat la loc.

– E o femeie puternică, spuse el cu evidentă admiraţie.

Clipi către Susan şi zise:

– De fapt, sînteţi foarte asemănătoare.

– Prostii, spuse Susan. Eu nu sînt puternică. Pentru numele lui Dumnezeu, doar m-ai văzut poticnindu-mă astăzi în jurul acestui pat, sprijinindu-mă pe biata doamnă Baker atît de mult, încît e un miracol că nu ne-am prăbuşit amîndouă!

– Am vrut să spun forţă interioară, zise McGee.

Era stînjenită de complimentele lui, deoarece nu ştia cu certitudine motivul pentru care îi sînt făcute. O curta? Sau vroia doar să fie drăguţ?

Schimbă subiectul.

– Dacă ai da perdeaua într-o parte, doamna Seiffert ar putea să se uite și ea la televizor.

– A adormit, spuse McGee. A adormit în timp ce-i vorbeam. Cred că doarme în jur de 16 ore pe zi sau poate va dormi chiar mai mult de acum înainte.

– Păi, ar putea să se trezească mai tîrziu, insistă Susan.

– Adevărul este că nu vrea să fie ridicată perdeaua. Este într-un fel orgolioasă în privința înfățișării ei.

– Doamna Baker mi-a zis ceva despre asta. Dar sînt sigură că pot s-o fac să se simtă în largul ei. La început, s-ar putea să fie susceptibilă, dar știu că o pot face să se simtă relaxată.

– Sînt sigur că poți, spuse el, dar eu...

– E îngrozitor de plictisitor să stai în pat toată ziua. Televizorul o poate ajuta să nu simtă cum trece timpul.

McGee îi luă mîna.

– Susan, știm că-i vrei binele, dar cred că e preferabil pentru ea să lăsăm perdeaua trasă, așa cum dorește Jessie. Tu uiți că ea este pe moarte. S-ar putea ca ea să nu vrea ca timpul să treacă repede. Poate că ea își găsește liniștea în contemplație, preferînd asta infinit mai mult decît să urmărească un episod din "Dallas" sau "The Jefferson's".

Cu toate că nu-i vorbise tăios, Susan se simțea vexată de ceea ce îi spusese el. Pentru că avea dreptate, bineînțeles. Nu televizorul era ceea ce putea să însenineze o femeie pe moarte care se zbătea între somnul adînc provocat de medicamente și durerea intolerabilă.

– N-am vrut să fiu nepăsătoare, spuse ea.

– Desigur. Nici nu ești așa. Dar las-o pe Jessie să doarmă și încetează să te mai gîndești la ea.

Îi strînse mîna lui Susan, o mîngîie și în cele din urmă îi dădu drumul.

– Ne vedem mîine dimineață pentru cîteva minute.

Ea simți că el nu se hotărește dacă să se aplece și s-o sărute pe obraz sau nu. Începu s-o facă, apoi se retrase, ca și cum ar fi fost nesigur de sentimentele ei, așa cum și ea era de ale lui. Sau

poate că ea doar își imagina aceste intenții și reacții; nu putea să-și dea seama cum stăteau lucrurile.

– Somn ușor.

– Mulțumesc, spuse ea.

Merse spre ușă, se opri și se întoarse spre ea din nou.

– Apropo, mîine dimineață o să începi terapia.

– Ce fel de terapie?

– Terapia fizică. Exerciții de activare a mușchilor. Pentru picioare, în mod special. Și ceva băi. O să te ajute o infirmieră să cobori scările la sala de terapie fizică, după micul dejun.

Doamna Seiffert nu se putea hrăni singură, așa că o hrăni o soră. Și de această dată perdeaua a fost trasă.

Susan își mîncă cina și citi o poveste misterioasă care îi plăcu, deoarece astfel nu se mai putea gîndi la gemenii lui Harch și respectiv Quince.

Mai tîrziu, după o gustare alcătuită din lapte și prăjituri, se tîrî pînă la baie, ținîndu-se de pereți, apoi se tîrî la loc. Drumul de întoarcere i s-a părut de două ori mai lung decît cel de la dus.

Cînd sora din schimbul de noapte îi aduse un sedativ, Susan știa că nu mai are nevoie de așa ceva, dar îl luă chiar și-n aceste condiții, și-n scurt timp adormi.

– Susan... Susan... Susan...

O voce dulce o chema, trezind-o din somn și o făcu să se ridice în pat.

– Susan...

Inima îi bătea cu putere pentru că, așa somnoroasă cum era, își dăduse seama că vocea aceea avea ceva sinistru.

Lampa de noapte împrăștia o lumină difuză, iar camera nu era complet cufundată în întuneric. Atît cît putea distinge, nu era nimeni acolo.

Așteptă să fie strigată din nou.

Dar noaptea rămînea liniștită.

– Cine-i acolo? întrebă ea în cele din urmă, privind către umbrele întunecate din colţurile camerei.

Nu răspunse nimeni. Înlăturînd ultimele urme de somn, îşi dădu seama că vocea venise din stînga ei, dinspre patul învăluit în perdele. Fusese vocea unui bărbat.

Perdeaua învăluia în continuare patul. În ciuda întunericului, putea distinge formele. Materialul alb era reflectorizant şi amplifica lumina palidă a nopţii. Perdeaua strălucea ca un nor fosforescent.

– E cineva acolo? întrebă ea.

Tăcere.

– Doamnă Seiffert?

Perdeaua nu se mişcă.

Nimic nu se mişca.

Potrivit ceasului de pe noptieră, era ora 3:42 dimineaţa. Susan ezită, apoi aprinse veioza de pe marginea patului. Lumina strălucitoare îi deranjă ochii; o lăsă atît cît să se convingă că nu se ascundea nimeni acolo unde fuseseră umbrele.

Patul învăluit al Jessicăi Seiffert părea mult mai puţin înspăimîntător acum, cînd camera era deplin luminată, decît îi păruse pe întuneric.

Stinse veioza.

Umbrele reveniră în cuiburile lor, iar cuiburile lor erau pretutindeni.

Poate că am visat, se gîndi ea. Poate că a fost doar o voce care mă striga în vis.

Dar era absolut sigură că-n această noapte, pentru prima dată de cînd ieşise din comă, avusese un somn fără vise. Îşi ridică singură patul şi se aşează confortabil. Un timp, ascultă tăcerea întunericului, aşteptînd. Nu credea că va mai putea să adoarmă din nou. Vocea aceea stranie îi amintea de duplicatele lui Harch şi Quince şi părea a fi un mod perfect de a o face să cadă pradă insomniei. Dar sedativul care-i fusese administrat îşi făcu efectul şi adormi.

6

Cu o zi înainte o furtună stătea gata să se dezlănțuie. Cerul părea maltratat, bruscat, tumefiat. Acum, în dimineața aceasta de marți, furtuna s-a declanșat fără nici un alt semnal de avertisment, decît o bubuitură de tunet atît de sonoră, încît a zguduit întreg spitalul. Ploaia a început să cadă la fel de puternică ca un gigant care se năruie cu urlete.

Susan n-a putut vedea dezlănțuirea furtunii, deoarece perdeaua din jurul celuilalt pat îi bloca priveliștea. Dar a putut să audă tunetul și să zărească străfulgerările luminoase care te orbeau. Picăturile voluminoase loveau pervazul nevăzut cu un răpăit de tobă.

Mîncă un mic dejun copios alcătuit din cereale fierbinți, pîine prăjită, suc și un corn dulce, se tîrî pînă și de la baie cu mai puțin efort și mai multă siguranță, apoi se așeză în pat și începu să citească o altă poveste misterioasă.

Citise doar cîteva pagini, cînd sosiră doi oameni de serviciu aducînd un pat cu rotile. Cel care intrase primul pe ușă, spuse:

– Domnișoară Thorton, am venit să vă ducem jos, la sala de terapie fizică.

Își puse cartea alături și-și ridică privirile – se simți ca și cum aerul rece de februarie tocmai i-ar fi pătruns în gît.

Erau îmbrăcați în halate albe și pe buzunarele lor era impregnată cu litere albastre emblema "Spitalul Willawauk", dar nu erau niște simpli infirmieri. Nu erau doar atît, nu erau doar niște infirmieri obișnuiți. Primul bărbat, cel care-i vorbise,

avea cam înălțimea de 1,75, era obez, păr blond murdar, o față rotundă cu o bărbie dublă, un nas de mops și ochi mici de porc.

Celălalt era mai înalt, putea să aibă spre 1,90, avea păr roșu și ochi albastri și o ploaie de pistrui pe șaua nasului și sub ochi; nu era chipeș, dar arăta bine, iar figura lui deschisă cu trăsături armonioase era tipic irlandeză.

Grăsanul era Carl Jellicoe.

Cel cu păr roșu era Herbert Parker.

Erau ultimii din cei patru membri ai frăției, care fuseseră în Casa Tunetului, prietenii lui Harch și Quince.

Imposibil. Sînt creaturi de coșmar. Putea să-i întîlnească doar în lumea viselor.

Dar era trează, iar ei erau aici. Reali.

– Ce furtună puternică, exclamă Jellicoe ca să facă conversație, în timp ce o rafală de tunet brăzdă cerul.

Parker împinse targa cu rotile în cameră și o așeză paralel cu patul lui Susan.

Cei doi bărbați zîmbeau.

Își dădea seama că erau tineri, 20 sau 21 de ani. Ca și ceilalți, nu fuseseră atinși deloc de trecerea celor 13 ani.

Încă două duplicate? Care să apară aici, în același timp? Amîndoi angajați ca infirmieri la spitalul Willawauk? Nu. E ridicol. E stupid. Stranietatea acestei incredibile coincidențe avea proporții astronomice.

Erau adevărați. Jellicoe și Parker în persoană.

În aceea clipă, stomacul i se făcu ghem, și-și aminti că Jellicoe și Parker erau morți.

Totuși ei erau încă acolo, zîmbindu-i.

Nebunie.

– Nu, spuse Susan, ferindu-se de ei și mutîndu-se la celălalt capăt al patului, se lipi de cadrul metalic tubular care o arse cu răceala lui prin pijamaua subțire.

– Nu, nu cobor cu voi.

Jellicoe simulă că se află într-o încurcătură. Pretinse că nu înțelege de ce este speriată, pretinse că nu înțelege ce vrea să spună, apoi trase cu ochiul spre Parker și zise:

– O luăm pe sus? Ni s-a spus s-o ducem jos pe Thorton la 258.

Susan nu se gîndise că-i cunoștea atît de bine pe Jellicoe și Parker încît să le recunoască vocile după 13 ani. Îi întîlnise pe amîndoi pentru prima dată în noaptea în care ei și ceilalți doi îl maltrataseră și apoi îl uciseseră pe Jerry Stein. La proces, Jellicoe nu rostise nici un cuvînt după declarația martorului, el însuși nu depusese mărturie în scopul de a-și exercita drepturile prevăzute de amendamentul 15, pentru a evita o autoincriminare; Parker depusese mărturie, dar nu la bară.

Într-adevăr, nu recunoscuse vocea lui Carl Jellicoe. Dar cînd a vorbit Herbert Parker, citind de pe foaia de hîrtie pe care o scosese din buzunarul jachetei, Susan avu o surpriză, deoarece vorbea cu accentul din Boston, pe care ea aproape că-l uitase.

Arăta ca Parker. Vorbea ca Parker. Trebuia să fie Parker.

Dar Herbert Parker era mort, îngropat și putrezit în vreo groapă de aiurea!

Amîndoi o priveau ciudat.

Dorea să se uite pe noptieră, lîngă ea, să vadă dacă există vreun obiect care la nevoie să poată fi folosit ca armă, dar nu îndrăznea să-și desprindă privirile de la ei.

Jellicoe spuse:

– Nu ți-a zis doctorul tău că o să te ducem jos, la terapie, în dimineața asta?

– Ieșiți de aici, spuse ea cu o voce gîtuită, tremurătoare. Plecați.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

O serie de fulgere de o strălucire supranaturală brăzdară întunericul zilei, răzbătînd prin ferestrele spălate de ploaie și proiectînd umbre și dîre luminoase pe peretele din fața patului lui Susan.

Acea lumină feerică transformă rapid chipul lui Carl Jellicoe, distorsionîndu-l, așa că pentru cîteva clipe ochii lui erau caverne adînci pe fundul cărora se distingea o lumină albă, fierbinte.

Parker se adresă lui Susan:

– Uite, nu ai nici un motiv să fii îngrijorată. E doar o terapie, știi asta. Nu doare absolut deloc.

– Îhî, spuse Jellicoe, cînd acea incredibilă emanație de lumini luă sfîrșit. Își schimonosi fața lui de porc într-un zîmbet artificial, nefiresc.

– O să-ți placă jos la sala de terapie fizică, domnișoară Thorton. Făcu un pas către pat și apropie targa. O să-ți placă la nebunie băile.

– Am spus, ieșiți afară! țipă Susan. Ieșiți afară! Plecați dracului de-aici!

Jellicoe ezită și se dădu înapoi.

Susan tremura îngrozitor. Fiecare bătaie a inimii ei era puternică precum lovitura daltei în piatră. Dacă ceda presiunii și s-ar fi lăsat luată de ei, niciodată nu ar mai fi revenit aici. Acesta ar fi fost sfîrșitul ei. Știa. Știa asta.

– Îți scot ochii dacă încerci să mă scoți din camera asta, spuse ea, străduindu-se să-și stăpînească tremurul din voce. Vorbesc serios.

Jellicoe se uită la Parker.

– Mai bine adu o soră.

Parker se grăbi să iasă din cameră.

Luminile spitalului se stinseră și timp de cîteva clipe a domnit lumina aceea gri-cenușie, specifică funeraliilor, apoi rețeaua a fost din nou alimentată cu curent.

Jellicoe își întoarse ochii lui mici, abia întredeschiși și o gratulă pe Susan cu un zîmbet gol, fără conținut, care o făcu să-i înghețe sîngele în vine.

– Poți s-o iei ceva mai ușurel, ce zici? Ascultă, doamnă. relaxează-te. Dacă te rog eu?

– Nu te apropia.

– Nimeni nu are de gînd să se apropie de tine. Așa că liniștește-te, spuse el cu o voce cîntată și molatecă. făcînd un gest liniștitor cu mîinile. Nimeni nu dorește să-ți facă vreun rău. Aici, toți sîntem prietenii tăi.

– La dracu, nu te mai preface că mă crezi nebună, spuse ea. Era mirată și totodată furioasă. Să știi, nenorocitule, că nu sînt proastă. Tu știi exact ce se petrece aici. Eu una nu știu, dar tu cu siguranță ești la curent.

Se holbă la ea şi nu spuse nimic. Dar i se putea citi o undă batjocoritoare în priviri. Schiţă o jumătate de zîmbet, în timp ce i se ridica un colţ de buză.

– Pleacă, spuse Susan. Pleacă de lîngă pat. În clipa asta.

Jellicoe se retrase către uşa deschisă, dar nu părăsi încăperea.

Susan îşi auzea sunetul bătăilor inimii, atît de puternic încît întrecea corul tunetelor şi al rafalelor de vînt. Fiecare inspiraţie îi rănea gîtul uscat, iar expiraţia necesita un efort conştient.

Jellicoe o urmărea.

Aşa ceva nu se poate întîmpla, îşi spuse ea înnebunită. Sînt o femeie raţională. Sînt un om de ştiinţă. Nu cred în coincidenţe miraculoase şi aşa cum ştiu că soarele va răsări mîine, ştiu că nu există supranatural. Nu există stafii. Oamenii care au murit nu se mai întorc. Nu se mai întorc!

Jellicoe o urmărea.

Susan îşi blestemă în gînd trupul slăbit. Chiar dacă ar fi existat vreo şansă să fugă, n-ar fi putut să facă mai mult de cîţiva paşi. Dacă ar fi forţat-o să lupte pentru a rămîne în viaţă, n-ar fi rezistat prea mult.

În cele din urmă, Herbert Parker reveni cu o soră, o blondă plină de severitate, pe care Susan n-o cunoştea.

– Ce se întîmplă aici? întrebă sora. Domnişoară Thorton, de ce eşti supărată?

– Indivizii ăştia..., spuse ea.

– Ce-i cu ei? întrebă sora apropiindu-se de pat.

– Vor să-mi facă rău, spuse Susan.

– Nu, vor doar să te ducă jos, la sala de terapie fizică de la etajul întîi, spuse sora. Era lîngă pat acum, pe aceeaşi parte prin care se apropiase Jellicoe.

– Nu înţelegi, spuse Susan întrebîndu-se cum naiba să-i explice acestei femei situaţia, fără ca explicaţiile ei să pară elucubraţii de om nebun.

Parker stătea lîngă uşa deschisă. El spuse:

– Ne-a ameninţat că ne scoate ochii.

Jellicoe se apropiase şi mai mult şi stătea lîngă piciorul patului; se apropie mult prea mult.

– Înapoi, ticălosule, ţipă Susan împroşcînd cuvintele către el.

El nu-i dădu atenţie.

Susan îi spuse surorii:

– Spune-i să se retragă. Tu nu poţi înţelege. Am motive clare să-mi fie teamă de el. Spune-i.

– Nu există motive pentru care să te simţi ameninţată, spuse sora.

– Toată lumea îţi vrea binele aici, adăugă Jellicoe.

– Susan, ştii unde te afli? întrebă sora pe un ton pe care îl folosesc maturii faţă de copiii mici sau faţă de dereglaţii din punct de vedere psihic.

Frustrată, supărată, Susan strigă la ea:

– La dracu, da, ştiu unde mă aflu. Sînt în spitalul Willawauk. Am suferit o lovitură la cap şi am stat în comă timp de trei săptămîni, dar nu am vreo recidivă. Nu am halucinaţii sau năluciri. Nu sînt isterică. Indivizii ăştia sînt...

– Şusan, pot să te rog ceva? întrebă sora, care încă mai folosea acel ton excesiv de împăciuitor şi dulceag. Vrei să nu mai ţipi? Vrei, te rog, să cobori tonul? Dacă vei coborî tonul şi-ţi vei trage respiraţia timp de un minut, sînt sigură că vei deveni mai calmă. Respiră de cîteva ori adînc şi încearcă să te linişteşti. Nimic nu se poate rezolva atît timp cît nu sîntem calmi şi drăguţi unul cu celălalt, pînă cînd nu avem o atitudine politicoasă unul faţă de celălalt.

– Doamne Dumnezeule! izbucni mînioasă Susan.

– Susan, vreau să-ţi fac asta, zise sora.

Ridică mîna; ţinea un tampon de vată şi o seringă hipodermică în care se afla un lichid chihlimbariu.

– Nu, spuse Susan, dînd din cap.

– Te va ajuta să te linişteşti.

– Nu.

– Nu vrei să te linişteşti?

– Vreau să păstrez controlul asupra situaţiei.

– N-o să-ţi fac nici un rău, Susan.

– Pleacă de lîngă mine.

Sora se aplecă peste pat.

Susan apucă cartea pe care o citea și i-o aruncă femeii în față.

Sora dădu înapoi. Se uită către Jellicoe.

– Poți să m-ajuți?

– Desigur, spuse el.

– Nu te apropia, îl preveni Susan.

Jellicoe se îndreptă către marginea patului. Ea se întoarse spre stînga patului, înșfăcă un pahar de pe noptieră și-l aruncă în capul lui Jellicoe. El se feri, paharul nu-și atinse ținta și se sparse cu un zgomot, lovindu-se de peretele din spatele lui. Susan se uită după alt obiect cu care să arunce. El fu extrem de rapid și atunci ea încercă să-l zgîrie pe față, dar el îi imobiliză încheieturile cu mîinile sale vînoase. Era mai puternic decît părea. Nu s-ar fi putut smulge din strînsoarea aceea nici dacă ar fi fost într-o formă fizică ideală.

– Nu opune forță, zise sora.

– Toți cei de aici sînt prietenii tăi, repetă Carl Jellicoe.

Susan încercă să-i reziste, dar fără rezultat. Jellicoe îi întinse brațele de o parte și de alta a corpului. Sora suflecă mîneca pijamalei verzi. Susan începu să dea cu picioarele în pat și să strige după ajutor.

– Mai ține-o, zise sora.

– Nu-i așa ușor, zise Jellicoe. E ca argintul viu.

Ceea ce spunea el era adevărat. Și ea a fost surprinsă că a rezistat atîta. Frica îi activase energii nebănuite.

Sora spuse:

– Păi, dacă se zbate așa, nu-i pot găsi vena.

Susan țipă.

Sora îi tamponă repede brațul cu tamponul de vată. Era ud și rece.

Susan simți mirosul de alcool și începu iarăși să țipe. O rafală de tunete bubui cu un sunet ascuțit și puternic. Luminile spitalului se stinseră și se aprinseră din nou.

– Susan, dacă nu ții mîna complet relaxată, aș putea din greșeală să rup acul în brațul tău. Nu-i așa că nu vrei să se întîmple una ca asta?

Refuza să se liniștească. Se sucea și se răsucea, încercînd să scape de strînsoarea lui Jellicoe.

Apoi se auzi o voce cunoscută:

– Pentru numele Domnului, ce se întîmplă aici? Ce-i faceți?

Sora cea blondă renunță în ultimul moment să înfigă acul în brațul lui Susan. Strînsoarea lui Jellicoe slăbi și el se întoarse să vadă cine vorbea. Susan făcu o sforțare să-și ridice capul de pe saltea.

– Are istericale, spuse sora cea blondă.

– A fost violentă, adăugă Jellicoe.

– Violentă? întrebă doamna Baker, nevenindu-i să creadă. Se uită la Susan. Ce s-a întîmplat, scumpa mea?

Susan își ridică privirile spre Carl Jellicoe, care încă o mai ținea imobilizată. Privirile lor se încrucișară. Presiunea pe care o exercita prin intermediul degetelor lui se accentua în mod subtil și abia atunci ea sesiză că el avea carnea fierbinte, nu rece și umedă ca a unui mort. Își întoarse privirile spre doamna Baker și cu o voce calmă zise:

– Îți amintești ce s-a întîmplat cu mine acum 13 ani? Ieri v-am povestit, ție și lui McGee, despre asta.

– Da, spuse doamna Baker, punîndu-și ochelarii pe nas. Sigur că-mi amintesc. A fost înfiorător.

– Ei bine, tocmai avusesem un coșmar cu acea întîmplare, cînd acești oameni de servici au pătruns în încăpere.

– Toate astea s-au întîmplat din cauza unui coșmar? întrebă doamna Baker.

– Da, minți Susan.

Vroia să-i scoată din cameră cu orice preț pe Jellicoe, Parker și pe sora cea blondă. Cînd or să plece, poate că o să-i explice Thelmei Baker cum stau lucrurile în realitate. Dacă încerca să-i explice acum, doamna Baker ar fi putut să fie de acord cu diagnosticul blondei: isterie.

– Dă-i drumul, spuse doamna Baker. Mă descurc eu.

– A fost violentă, adăugă Jellicoe.

– A avut un coșmar, spuse doamna Baker. Acum și-a revenit. Dă-i drumul.

– Thelma, nu părea c-ar fi fost adormită cînd a aruncat cu cartea aceea în mine, spuse sora cea blondă.

– A trecut printr-o perioadă dificilă biata copilă, zise doamna Baker, strecurîndu-se spre marginea patului şi dînd-o deoparte pe cealaltă soră. Plecaţi acum, plecaţi. O să discut doar eu cu Susan.

– După părerea mea..., începu sora cea blondă.

– Millie, zise doamna Baker, ştii că am mare încredere în opiniile tale. Dar ăsta este un caz deosebit. Pot să mă descurc şi singură. Pot, într-adevăr.

Fără să mai înţeleagă nimic, Jellicoe îi dădu drumul lui Susan.

Susan se dezmorţi uşurată, apoi se aşeză în pat. Îşi masă o încheietură, apoi pe cealaltă. Încă mai simţea strînsoarea degetelor lui Jellicoe.

Cei doi oameni de servici ieşiră din cameră, luînd şi targa cu rotile.

Sora cea blondă ezită, făcînd mărunt din buze, dar în cele din urmă plecă cu seringa şi tamponul de vată.

Doamna Baker înconjură patul cu grijă să nu calce în cioburile de la paharul spart. Se uită la doamna Seiffert, apoi se întoarse spre Susan şi zise:

– Draga noastră bătrînică doarme în ciuda scandalului.

Scoase un alt pahar din noptieră şi-l umplu cu apă din carafa metalică care stătea pe o tavă de plastic pe raftul de sus.

– Mulţumesc, zise Susan, luînd paharul.

Bău cu sete. Simţea o uşoară durere în gît din cauza ţipatului şi apa i-o alină.

– Mai vrei?

– Nu, mi-a ajuns, spuse ea punînd paharul pe noptieră.

– Acum, zise doamna Baker, pentru numele lui Dumnezeu spune-mi şi mie ce-nseamnă toate astea?

Uşurarea lui Susan a fost rapid înlocuită de o stare de teamă, deoarece îşi dădea seama că teroarea nu luase sfîrşit. Era foarte probabil ca abia de acum să înceapă.

PARTEA A DOUA

Ridicînd perdeaua...

PARTEA A DOUA

Ridicând perdeaua...

7

Tunetele și trăsnetele se abătură asupra unei regiuni învecinate, dar ploaia continua să cadă în cantități uriașe.

Susan stătea în pat simțindu-se de parcă ploaia, care nu o atinsese nici cu o picătură, o vlăguia de ceea ce era esența făpturii ei.

Stînd lîngă pat, cu mîinile băgate în buzunarele halatului, Jeffrey McGee spuse:

– Acum spui că sînt aici trei duplicate, trei copii la indigo ale celor trei membri ai frăției.

– Patru.

– Ce?

– Nu ți-am pomenit de cel pe care l-am văzut ieri.

– Acesta trebuie să fie ... Quince?

– Da.

– L-ai văzut ieri? Sau era cineva care semăna cu el?

– În hol, în timp ce eram în scaunul cu rotile. Este pacient, ca și Harch. Camera 216. Numele lui actual este Peter Johnson. Ezită, apoi adăugă: Arată ca și cum ar avea 19 ani.

McGee o studie o clipă în tăcere.

Cu toate că încerca să n-o judece, cu toate că părea că se străduie să găsească un suport care să probeze veridicitatea spuselor ei, nu putea să-l privească în ochi. Lucrurile pe care i le spusese erau atît de fantastice, încît omul de știință din ea era stînjenit complet de necesitatea de a vorbi despre așa ceva. Se uită în jos la mîinile ei, pe care și le ținea în poală.

– Este identic cu vechiul Randy Lee Quince care i-a ajutat să-l ucidă pe Jerry Stein? Avea doar 19 ani atunci? întrebă McGee.

– Da. El era cel mai tînăr dintre cei patru.

Știu ce-ți trece prin cap în acest moment, se gîndi ea. Te gîndești la comoția cerebrală, la comă, la posibilitatea ca să existe o leziune minoră a creierului care nu a fost identificată la testele cu raze X sau altele, la o mică embolie sau poate la o mică hemoragie a unui vas capilar. Sau poate te întrebi cum de comoția cerebrală, printr-o pură întîmplare, a afectat tocmai acea parte infinitezimală a celulelor cenușii care stocau amintirile din Casa Tunetului; te întrebi dacă o astfel de leziune – un cheag minuscul de sînge sau un mic vas afectat – poate exacerba amintirile, le poate reînvia în așa fel încît preocupările mele actuale să fie axate în jurul acelor evenimente din trecut. Am oare o idee fixă – moartea lui Jerry – pentru că există o presiune anormală la nivelul creierului meu și aceasta face ca atenția mea să fie concentrată exclusiv asupra Casei Tunetului? Această presiune îmi induce oare variațiuni pe tema vechiului coșmar? Acea pată de dimensiuni microscopice din capul meu oare îmi alterează simțurile în asemenea măsură încît cred că văd strigoii lui Harch și ai celorlalți, cînd, în realitate, Bill Richmond sau Peter Johnson sau cei doi infirmieri nu poartă pecetea unei asemănări inefabile cu cei patru membri ai frăției? Ei bine, poate că așa stau lucrurile. Dar poate că nu. Timp de un minut, am crezut că aceasta este explicația. În minutul următor, am crezut că explicația trebuie căutată în altă direcție. Aceia nu erau strigoi. Aceia erau strigoi. Ei nu sînt adevărații Harch, Quince, Jellicoe și Parker. Ei sînt adevărații Harch, Quince, Jellicoe și Parker. Pur și simplu nu știu. Dumnezeu să mă ajute, nu știu ce se întîmplă cu mine, așa că, dragă dr. McGee, nu te pot învinui pentru îndoielile și neclaritățile pe care le ai în ceea ce mă privește.

– Așa că acum sînt toți patru, spuse el. Patru indivizi sculați din morți, toți aici în spital.

– Ei bine... nu știu dacă lucrurile stau chiar așa.

– Dar abia mi-ai spus că...

– Am vrut să spun că arată exact la fel ca cei care l-au ucis pe Jerry. Dar nu știu dacă ei sînt doar niște strigoi sau dacă sînt...

– Ce?

– Ei bine, sau dacă nu sînt... altceva.

– Ce anume?

– În cazul lui Parker și Jellicoe...

– Continuă, o îndemnă el.

Susan nu se putea auzi pe sine speculînd cu voce tare pe tema existenței strigoilor. Cînd Carl Jellicoe o ținuse lipită de saltea, mîinile lui înfigîndu-se cu putere în încheieturile ei, explicațiile privitoare la forțele supranaturale erau în afara oricărui calcul. Dar acum i se părea că frizează nebunia o tentativă de a discuta serios pe tema morților care ies din gropile lor ca să sugă sîngele celor vii în chip de răzbunare.

– Susan?

După un răstimp, îl privi în ochi.

– Continuă, o îndemnă el din nou. Dacă cei doi oameni de servici nu sînt chiar identici cu Jellicoe și Parker, dacă sînt altceva, așa cum spui tu, atunci ce anume este în mintea ta?

Ea spuse istovită:

– Oh, Isuse, pur și simplu nu știu. Nu știu ce să-ți spun, cum să-ți explic ție – sau cum să-mi explic mie, atît de departe au ajuns lucrurile. Nu știu ce să mai cred. Pot să-ți spun ce am văzut cu ochii mei – sau ce am crezut că văd.

– Ascultă, n-am vrut să te supun unor presiuni, spuse el repede.

– Știu că nici ție nu-ți este ușor.

Văzu oglindită mila în minunații lui ochi albaștri, așa că-și mută privirea imediat. Nu dorea să inspire milă nimănui, în mod special nu lui Jeffrey McGee. Avea oroare de un astfel de sentiment.

Pentru un timp, el rămase cu privirile pironite în podea, aparent pierdut în gînduri și păstrînd tăcerea.

Ea își șterse palmele transpirate pe așternuturi și se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Își închise ochii.

Afară, darabana pe care o bătea ploaia transformă întreaga vale Willawauk într-un cîmp de paradă.

– Pot să-ți dau o sugestie? întrebă el.

– Spune!

– S-ar putea să nu-ți placă.

Ea deschise ochii.

– Pune-mă la încercare.

– Lasă-mă să-i aduc pe Bradley și O'Hara aici, chiar acum.

– Jellicoe și Parker.

– Numele lor adevărate sînt Bradley și O'Hara.

– Așa mi-a spus și doamna Baker.

– Lasă-mă să-i aduc aici. O să-l rog pe fiecare dintre ei să-ți povestească cîte ceva despre viața personală: unde s-au născut și au crescut, unde au mers la școală, cum de au venit să lucreze la acest spital. Apoi o să le poți pune cîte întrebări dorești, despre orice. Poate că dacă conversezi cu ei cîtva timp, poate dacă ajungi să-i cunoști cît de puțin...

– Poate atunci voi trage concluzia că nu sînt identici cu Parker și Jellicoe, spuse ea, intuind la ce se gîndea el.

Se apropie de ea și-i puse o mînă pe umăr, nelăsîndu-i posibilitatea de a evita privirea aceea plină de milă.

– Nu există posibilitatea ca, în cele din urmă, după ce-i vei fi cunoscut, să poți să-i privești cu alți ochi?

– Oh, ba da, spuse ea. Nu e numai posibil, este chiar probabil. E aproape o certitudine.

În mod clar, luciditatea și obiectivitatea ei îl surprinseră.

– Mi-e teamă că problema mea nu este de factură psihologică, ci rezultatul unor disfuncționalități ale creierului, adînc înrădăcinate în urma accidentului de mașină sau probabil că nu sînt consecința directă a accidentului, ci efectul celor trei săptămîni petrecute în comă.

McGee dădu din cap și zîmbi: era rîndul lui să fie stînjenit.

– Aproape uitasem că ești om de știință.

– Nu trebuie să mă corcolești, Dr. McGee.

Bucuria îi scălda ființa, își duse mîinile la spate, apoi își puse palmele pe saltea și se așeză lîngă ea, la capătul patului.

Acest gest lipsit de afectare şi simplu în acelaşi timp era o exprimare spontană a plăcerii pe care i-o produse răspunsul ei raţional; bucuria îl făcuse să arate cu zece ani mai tînăr decît era – şi poate chiar mai seducător decît fusese pînă atunci.

– Ştii, încercam înnebunit să găsesc o modalitate elegantă de a-ţi spune că toată chestia asta cu persoanele identice se află probabil numai în mintea ta şi tu ai ştiut-o în tot acest timp. Asta înseamnă că probabil putem să optăm pentru unul din cele două diagnostice pe care tocmai le-ai formulat; probabil că ceea ce te domină nu este teroarea pe care ţi-a indus-o acel ticălos. Eşti prea echilibrată pentru aşa ceva. Eşti uluitoare!

– Aşa încît alternativa fericită este de disfuncţionalitate parţială a creierului, spuse Susan cu ironie muşcătoare.

El deveni sobru.

– Ascultă, nu poate exista nimic concret care să-ţi ameninţe viaţa. În mod sigur nu ai avut o hemoragie majoră sau ceva de genul ăsta. Dacă ar fi fost aşa, nu erai atît de conştientă şi de ageră cum eşti acum. Pe lîngă asta, dacă era ceva serios, tomografia, pe care ţi-am făcut-o pe cînd erai în comă, ne-ar fi indicat cu exactitate. Este ceva nesemnificativ, Susan, ceva tratabil.

Ea încuviinţă.

– Dar eşti încă speriată de Bradley şi O'Hara, ca şi de ceilalţi doi, spuse el.

– Da.

– Chiar dacă ştii că cel mai probabil ar fi ca totul să se petreacă în mintea ta.

– Expresia potrivită e "cel mai probabil".

– Merg şi mai departe afirmînd că în mod sigur este o problemă de percepţie a realităţii, datorată unei disfuncţionalităţi a creierului.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Dar încă ţi-e teamă de ei.

– Foarte.

– Procesul de refacere nu trebuie să fie dat peste cap de stări de depresie sau stress, spuse el încruntat.

– Bănuiesc că pot face față. Mă mai cheamă și Pollyanna.

El zîmbi iarăși.

– Bun. Asta era poanta.

Pe lîngă asta, în sinea mea, se gîndi Susan, nu pot crede nici un moment că am vreo problemă psihologică sau vreun gen de disfuncționalitate a creierului. Aceste răspunsuri pur și simplu nu rezistă evidenței. Din punct de vedere intelectual le pot accepta, dar totuși îmi par ipoteze greșite. Răspunsul care mi se pare acceptabil este tocmai faptul că nu există un răspuns și acest răspuns ne conduce la o inadvertență. Acești indivizi sînt strigoii lui Harch, Quince, Jellicoe și Parker, nu numai la nivelul meu de percepție ci și-n realitate; ei doresc ceva de la mine – probabil viața mea.

Trecîndu-și o mînă peste chip ca și cum ar fi putut să se mai elibereze de o parte din griji și să le dea deoparte, Susan zise:

– Ei bine... hai să terminăm și cu chestia asta. Adu-i aici pe Jellicoe și Parker și să vedem ce se va întîmpla.

– Adică pe Bradley și pe O'Hara.

– A, da, pe ei.

– Ascultă, dacă te gîndești la ei ca și cum ar fi Jellicoe și Parker, atunci te condamni singură să-i consideri ca fiind Jellicoe și Parker. Trebuie să procedezi corect, ținînd cont de problema ta de percepție. Gîndește-te la ei ca fiind Denny Bradley și Pat O'Hara și asta te va ajuta să percepi realitatea cu o mai mare acuratețe; te va ajuta să-i vezi așa cum sînt ei de fapt.

– De acord. O să mă gîndesc la ei ca și cum ar fi Bradley și O'Hara. Dar dacă ei continuă să se suprapună perfect cu Jellicoe și Parker, s-ar putea să doresc să consult un specialist în exorcism în locul unui neurolog.

El rîse.

Ea nu.

McGee le explică pe scurt situația lui Bradley și lui O'Hara înainte de a-i aduce înapoi în camera ei. Ei se arătară preocupați de starea lui Susan și dornici să dea o mînă de ajutor de orice fel.

Ea se străduí să nu se observe în ce măsură o tulbura prezența lor. Cu toate că stomacul i se făcuse ghem și inima-i bătea nebunește, își impuse să zîmbească și se străduí să pară relaxată. Dorea să-i dea lui McGee o șansă reală de a demonstra că acești doi bărbați, la o cercetare amănunțită, vor dovedi că nu sînt nimic altceva decît niște indivizi banali, inocenți și tineri, fără pic de intenții ascunse.

McGee stătea lîngă pat, cu o mînă pe bară, atingîndu-i ocazional umărul și oferindu-i sprijin moral.

Oamenii de serviciu stăteau la picioarele patului. Inițial fuseseră rigizi, ca niște școlari care-și spun lecția în fața unui profesor sever. Dar treptat se relaxară.

Primul vorbi Dennis Bradley. Era cel care o imobilizase pe pat în timp ce sora încerca să-i facă o injecție.

– Mai întîi de toate, zise Bradley, vreau să-mi cer scuze dacă am fost un pic cam dur cu tine. N-am vrut. Cred că am fost într-un fel speriat.

Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Vreau să spun, cu privire la ce ai zis... știi... despre ceea ce ai făcut... ei bine, ceea ce ni s-a părut nouă că ai putea să le faci ochilor noștri...

– E-n regulă, zise Susan, cu toate că încă mai simțea strînsoarea de clește a degetelor lui care-i pătrundeau cu cruzime în brațele fragile. Și mie mi-a fost teamă. Acum, cred că și eu trebuie să-mi cer scuze. Amîndurora.

La îndemnul lui McGee, Bradley vorbi despre el. Se născuse în Tucson, Arizona, cu 20 de ani în urmă, în luna iulie. Părinții lui se mutaseră la Portland, Oregon, cînd el avea nouă ani. Nu avea frați, doar o soră mai mare. Urmase doi ani la colegiu, apoi niște cursuri de specializare medicală. Acum un an, acceptase o slujbă la Willawauk, o combinație între infirmier și însoțitor pe salvare. Răspunse la toate întrebările lui Susan. Era în mod constant deschis, candid și serviabil.

Mai era Patrick O'Hara, cel cu părul roșu. Se născuse și crescuse la Boston. Provenea dintr-o familie de irlandezi catolici. Nu, nu cunoștea pe nimeni cu numele de Herbert

Parker. De fapt nu cunoscuse pe nimeni în Boston cu numele de Parker, Herbert sau ceva în genul ăsta. Da, avea un frate mai mare, dar acesta nu semăna prea mult cu el. Nu, nu fusese niciodată la Colegiul Briarstead din Pennsylvania; nici nu auzise vreodată de el, decît acum un minut. Venise din vest cînd avea 18 ani, deci acum 3 ani. Era în Willawauk, să vedem, de 16, nu, cam de 17 luni.

Susan recunoscu că atît Dennis Bradley cît şi Pat O'Hara erau prietenoşi. Acum că-i cunoscuse şi aflase cîte ceva despre ei, nu mai putea invoca un motiv rezonabil, pentru care să-i privească ca pe o ameninţare a securităţii persoanei ei.

Nici unul dintre ei nu părea să mintă.

Nici unul dintre ei nu părea că ar ascunde ceva.

Dar în ochii ei, fie că se datora unei percepţii eronate sau nu, Bradley arăta exact ca Jellicoe.

Exact.

O'Hara încă părea că e Herbert Parker sculat din morţi.

Susan avea sentimentul, nebazat pe un argument concret, că cei doi bărbaţi nu erau ceea ce doreau să pară, că mînţeau şi ascundeau ceva. Intuitiv, în ciuda evidenţei care demonstra contrariul, ea simţea că asistase la un spectacol cu un scenariu bine alcătuit şi bine jucat pe care ei îl realizaseră cu un consum mental deosebit.

Poate că sînt complet nebună, bolnavă de paranoia, gîndi ea cu amărăciune.

Cînd cei doi oameni de serviciu părăsiră camera, McGee întrebă:

– Ei, ce părere ai?

– N-a mers. M-am gîndit la ei ca la două personaje oarecari, care se numesc Bradley respectiv O'Hara, dar totuşi contactul cu ei mi-a demonstrat că sînt identici cu Jellicoe şi Parker.

– Îţi dai seama că acest fapt nu probează sau infirmă teoria că ai fi afectată de o disfuncţionalitate a creierului vis-à-vis de percepţia realităţii.

– Da.

– Mîine dimineaţă o să facem o nouă serie de investigaţii, inclusiv examenul cu raze X.

Ea încuviință.

El oftă.

– La dracu, am crezut că o discuție cu Bradley și O'Hara îți va schimba părerile, te va face să te simți confortabil, să fii mai puțin neliniștită, pînă cînd identificăm factorul care-ți generează această stare și reușim să clarificăm situația.

– Mă simt ca peștele pe uscat.

– Nu vreau să fii suprasolicitată din cauza stresului și a neliniștii. În felul ăsta capacitatea ta de percepție va fi net diminuată. Bănuiesc că spunîndu-ți asta, nu te ajut prea mult, nu?

– Nu. Așa cum ți-am mai spus, din punct de vedere intelectual îți accept explicația. Dar din punct de vedere emoțional, instinctual, încă mai simt că cei patru inși din frăție se întorc... năpustindu-se asupra mea.

Îi era frig. Își băgă mîinile sub așternuturi.

– Ascultă, zise McGee luînd decizia să încerce s-o convingă, în ciuda faptului că ea îi spusese că se străduiește zadarnic. Ascultă, poate că ai dreptate să-i suspectezi pe Richmond și Johnson. E puțin probabil, dar e posibil, poți porni de la prezumția că ei sînt Harch și Quince care și-au luat nume noi.

– Hei, parcă ai zis că vrei să mă faci să mă simt în siguranță, să nu-mi mai fie frică. Ai uitat?

– Părerea mea este că nu ai motive de suspiciune în privința lui Bradley și O'Hara. N-au cum să fie Jellicoe și Parker pentru că acești oameni au murit.

– Știu. Sînt morți.

– Așa că n-ai de ce să te temi de Bradley și O'Hara.

– Dar nu mă tem.

– Raționînd logic. Bradley și O'Hara n-au fost aduși aici pentru un complot complicat și odios care te-ar viza din pricina mărturiei pe care ai depus-o la proces. Ei se aflau aici cu mult timp înainte ca tu să fii internată, cu mult timp înainte ca tu să plănuiești să-ți petreci vacanța în Oregon, cu mult înainte ca tu măcar să fi auzit de Viewtop Inn. Susții că cineva ar fi știut – printr-un miracol de clarviziune – că într-o bună zi vei avea un accident în această regiune și vei fi adusă la spitalul

Willawauk? Vrei să spui că cineva a putut să prevadă acest lucru și ca urmare l-a plantat aici pe O'Hara acum 17 luni – apoi pe Dennis Bradley acum un an?

Își simți obrajii roșind, pentru că el o făcea să se simtă ridicolă.

– Bineînțeles că nu cred așa ceva.

– Bun.

– Ar fi o tîmpenie.

– Da, așa este. Așa că nu ai de ce să te temi de Bradley și O'Hara.

N-avea încotro, trebuia să spună adevărul.

– Dar nu mă simt în siguranță atît timp cît le simt prezența.

– Dar va trebui.

Presiunea ei interioară trecuse de limita admisibilă. Explodă:

– La dracu, crezi că mă complac în starea de prizonieră a propriilor mele emoții, victimă neajutorată a fricii? Detest asta. Nu-mi e în fire. Nu sînt genul ăsta. Mă simt... debusolată. Niciodată în viața mea nu mi s-a întîmplat să iau decizii impulsive. Sînt om de știință, pentru numele lui Dumnezeu. Am fost o femeie dedicată științei, o femeie rațională, pe tot parcursul vieții mele. Sînt mîndră de asta. Într-o lume care cîteodată se aseamănă cu un balamuc, sînt mîndră de firea mea rațională, de stabilitatea mea infailibilă. Nu-ți dai seama? Nu-ți dai seama că toate astea sînt puse la cale? Am avut o minte organizată, dominată de logica matematică încă din copilărie. N-am fost scutită de necazuri nici în trecut, nici chiar cînd eram o fetiță. Cîteodată mi se pare că nu am avut copilărie.

Dintr-o dată, surprinzînd-o și pe ea, un torent de regrete și frustrări, de răni ascunse cu grijă mult timp, ieși la suprafață cu o forță neegalată nici de furtuna de afară.

Cu greu își putea recunoaște propria voce, o voce mutilată de angoase. Spuse:

– Mi s-a întîmplat de cele mai multe ori noaptea tîrziu, cînd sînt singură, – și sînt singură în majoritatea nopților, în

majoritatea zilelor și cam mereu, – în tot acest timp m-am gîndit că-mi lipsește ceva, ceva în aparență nesemnificativ, dar care constituie o parte esențială a ființei umane. Mă simt ca și cum aș fi făcută din alt aluat decît ceilalți oameni, ca și cum aș aparține unei alte specii. Vreau să spun, Dumnezeule, că restul oamenilor par a fi conduși în egală măsură de stările lor emoționale și de rațiune în sine, sînt obiectivi și subiectivi în același timp. Îi văd pe ceilalți, lăsîndu-se purtați de sentimente, fără să mai audă vocea rațiunii, capabili să comită lucruri obscure doar pentru a fi mai ai naibii. Doar pentru a fi ai naibii! N-am făcut nimic în viața mea doar de dragul de a fi a naibii. Adevărul este că atunci cînd îmi văd prietenii sau cunoștințele lăsîndu-se pradă vanităților, lăsîndu-se duși de curentul propriilor ambiții... cert este că pare să-i bucure. Dar eu una nu pot face așa ceva. N-am putut niciodată. Sînt prea stăpînită. Prea controlată. Mult prea controlată. Întotdeauna sînt controlată. Făcută din fier. De la moartea mamei mele n-am mai plîns niciodată. Ei bine, poate că la șapte ani eram prea mică pentru a putea să înțeleg cu adevărat. N-am plîns nici la înmormîntarea tatălui meu. Am dus tratative cu pompele funebre, am comandat flori, am aranjat să fie săpată groapa, cu alte cuvinte n-am neglijat nici un detaliu și totul a fost făcut cu maximă eficiență, dar n-am plîns după el. L-am iubit, în ciuda felului lui distant de a se purta și i-am simțit lipsa. Doamne, cît i-am simțit lipsa, dar nu l-am plîns. La dracu. N-am plîns după el. Mi-am spus totdeauna că e bine că mă deosebesc de ceilalți oameni. Mi-am spus că sînt mai bună decît oricare dintre ei, că sînt superioară plebei. Mîndria mea teribilă s-a materializat într-un autocontrol de nezdruncinat și mi-am clădit viața pornind de la această premiză.

Tremura violent. Se făcuse mică. Îl privi pe McGee. Părea șocat. Dar ea nu putea pune capăt acestei ieșiri.

– Mi-am clădit viața pe această mîndrie. La dracu. Poate că n-a fost o viață excepțională dacă ținem cont de standarde. Dar o viață împăcată cu mine, cu felul meu de a fi. Acum mi s-a întîmplat una ca asta. Știu că nu are nici o logică frica mea de

Richmond, Johnson, Bradley, O'Hara... Dar mi-e teamă de ei. Nu mă pot controla. Am convingerea puternică, neargumentată în plan raţional, dar certificată la nivel emoţional că aici se petrece ceva extrem de bizar, extraordinar, poate cu tentă ocultă. Mi-am pierdut autocontrolul. Dau frîu liber emoţiilor. Am devenit ceea ce n-aş fi crezut vreodată. Nu mai sînt cea de altădată, ca şi cum aş fi căzut de pe un piedestal. Nu mai sînt Susan Thorton cea de altădată... şi... e ca şi cum... m-aş plînge pe mine.

Se îneca, tremura, trupul i se îndoi şi se aşeză cu capul pe genunchi, îşi pierduse răsuflarea şi începu să verse lacrimi.

La început, McGee era fără grai. Apoi îi dădu un KLEENEX. După aceea îi mai dădu un KLEENEX.

– Susan, îmi pare rău, rosti el. Ţi-e mai bine?

Îi aduse un pahar cu apă.

Pe care ea îl refuză.

Îl puse înapoi pe noptieră. Părea încurcat.

– Cu ce te pot ajuta? o întrebă el.

O atinse.

O luă în braţe.

Asta era tot ceea ce putea face.

Îşi puse capul pe umărul lui şi plînse cu convulsii. Treptat, deveni conştientă că lacrimile pe care le vărsa n-o făceau să se simtă umilită, aşa cum crezuse atunci cînd încercase cu orice preţ să se stăpînească. Se simţi purificată şi uşurată, ca şi cum ar fi scăpat de durere şi necazuri.

– E-n regulă, Susan, spuse el.

– O să te faci bine, adăugă.

– Nu eşti singură, mai spuse el.

Se simţea bine datorită lui şi ăsta era un lucru pe care nimeni nu-l făcuse pentru ea mai înainte, poate şi datorită faptului că nu permisese nimănui s-o facă.

Cîteva minute mai tîrziu.

– Mai vrei un KLEENEX? întrebă el.

– Nu, mulțumesc.
– Cum te simți.
– Udă leoarcă.
– Îmi pare rău.
– N-ai nici o vină.
– Te-am terorizat cu Bradley și O'Hara .
– Nu. Ai încercat doar să mă ajuți.
– Într-o oarecare măsură.
– M-ai ajutat. M-ai forțat să privesc adevărul în față, exact ceea ce refuzam, cu toate că era imperios necesar. Nu sînt atît de puternică, cum ai crezut tu că aș fi. Sînt cu totul altfel decît ți-ai imaginat. Poate că e bine așa.
– Toate lucrurile pe care le-ai spus legate de persoana ta, toată acea disertație despre faptul că gîndirea ta este diferită de a altor oameni – chiar crezi asta cu adevărat?
– Da.
– Și ai crezut asta tot timpul?
– Da.
– Oricine are o limită pînă la care poate rezista.
– Știu asta acum.
– Nu e nimic alarmant în faptul că n-ai putut face față unei situații, spuse el.
– Sînt sigură că această incapacitate este de dată recer tă.
Îi puse o mînă sub bărbie, îi ridică capul și o privi în ochi. Ochii lui minunați nu fuseseră niciodată mai albaștri decît acum. Spuse:
– Orice s-ar fi petrecut cu tine, oricît de dificil va fi să depistez rădăcina răului, o voi face. Mă voi strădui să redevii cea de altădată. Ai încredere în mine, Susan?
– Da, spuse ea, dîndu-și seama că pentru prima dată în viață își dorea arzător să-și încredințeze soarta în mîinile altcuiva.
– O să descoperim cauza confuziilor de percepție, precum și a ideii tale fixe cu Casa Tunetului și o să remediem răul. N-o să fii nevoită să-ți petreci restul vieții avînd iluzia că-l vezi pe Ernest Harch și pe ceilalți trei, atunci cînd intri în contact cu oameni total necunoscuți.

– Dar dacă așa se petrec lucrurile!

– Dacă așa se petrec lucrurile...

– De acord. Pînă cînd o să găsești un remediu pentru starea în care mă aflu, pînă o să mă faci bine, o să încerc să fac față acestei nebunii, morților care se trezesc la viață pentru a deveni oameni de servici în spital. O să mă străduiesc să fac față.

– Poți rezista. Știu că poți.

– Dar asta nu înseamnă că nu-mi este frică.

– Acum îți poți permite să-ți fie teamă, spuse el. Nu mai ești femeia de fier.

Zîmbetul îi încreți nasul.

Stătu preț de un minut la capătul patului, gîndindu-se, și în final îi spuse:

– Data viitoare cînd o să analizezi situația, o să vezi că poți face ceva ca Harch sau Jellicoe sau Quince ori Parker să nu-ți mai producă panică.

– Mi-ar place să aud ce anume.

– Ei bine, cînd făceam stagiul la un spital din Seattle – cu mai mulți ani în urmă decît îmi place să-mi amintesc – am avut o mulțime de cazuri de indivizi care consumaseră cantități mari de droguri. Veneau întotdeauna în stare de urgență – sau erau aduși aici de poliție – după ce luaseră supradoze, sufereau de halucinații care-i făceau să se suie pe pereți sau să împuște fantome cu puști adevărate. Chiar dacă era LSD, cocaină sau alte substanțe, tratamentul nu a constat în simpla administrare a medicamentelor care contracarează acțiunea drogurilor. Am folosit și tratamentul psihologic. I-am încurajat să nu se dea bătuți, am stat alături de ei și i-am îmbărbătat. Le-am spus că acele spectre, acele întruchipări ale răului pe care ei le văd, nu sînt reale. Știi ceva? De obicei, cheia succesului stă în felul în care le vorbești, iar efectul este de calmare imediată. Vreau să-ți spun că de multe ori rezultatele cele mai eficiente le poți avea discutînd cu pacientul și nu prin administrarea antidotului la drogul respectiv.

– Asta vrei tu să fac cînd îl văd pe Harch sau pe vreunul dintre ceilalți. Vrei să mă autoîncurajez.

– Da.

– Să-mi spun pur și simplu că nu sînt reali?

- Da. Să-ți spui că nu sînt reali și că nu-ți pot face nici un rău.

– Ca și cum aș spune o rugăciune cînd apar vampirii.

– De fapt, dacă simți că rugîndu-te ești apărată de ei, nu ezita. Nu te jena să te rogi.

– Niciodată n-am fost o persoană religioasă prin excelență.

– N-are importanță. Dacă vrei să te rogi, poți s-o faci. Poți face orice crezi că va avea rezultat. Poți face orice crezi că e necesar pentru a-ți menține calmul pînă cînd se ivește ocazia să poți interveni cu o terapie adecvată pentru ameliorarea definitivă a stării tale.

– Bine. Fie așa cum spui tu.

– Ah, mă bucur să observ că-n cele din urmă ai adoptat o atitudine corespunzătoare față de doctorul tău.

Ea zîmbi.

El trase cu ochiul la ceasul de la mînă.

– Te-am făcut să întîrzii de la îndatoririle de servici, remarcă Susan.

– Numai cu cîteva minute.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji. Singurii pacienți care mi-au fixat consultații în dimineața asta sînt oricum cu toți ipohondri.

Ea rîse, surprinsă de faptul că încă mai putea să rîdă.

O sărută pe obraz. A fost o pupătură scurtă, care se și consumase pînă cînd ea a realizat ce se petrece. Ieri, crezuse că el a intenționat s-o sărute pe obraz, dar că s-a răzgîndit în ultima secundă. Acum, o făcuse – și ea încă nu știa ce semnificație să-i atribuie. Era o modalitate de exprimare a simpatiei, a compasiunii? Era simplă afecțiune? Doar prietenie? Sau era ceva mai mult de atît?

Imediat după ce o sărută, se ridică în picioare, își netezi halatul șifonat.

– Petrece-ți restul dimineții încercînd să te relaxezi cît mai mult. Citește, uită-te la televizor, încearcă să faci orice ți-ar putea ține gîndurile cît mai departe de Casa Tunetului.

– Îi voi invita pe cei patru la o partidă de poker, glumi ea.

McGee clipi, își scutură capul și rînji.

– Sînt sigur că trișezi.

– Urmez sfaturile doctorului. El vrea să am un moral ridicat, indiferent de metode.

– Doamna Baker are dreptate.

– În ce privință?

– În privința ta. Spune că ai doză uriașă de îndărătnicie.

– E prea impresionabilă.

– Doamna Baker? N-ar impresiona-o nici dacă ar intra pe ușa aceea Papa și Președintele ținîndu-se de braț.

Conștientă de sine, simțind că nu merita cu adevărat acest premiu după ce se dezlănțuise și plînsese, Susan își îndreptă pătura și cearceafurile, strîngîndu-le în preajma ei și evită să răspundă la acest compliment.

– La prînz să mănînci tot ce ți se dă, zise McGee. În după-amiaza asta, vreau să faci terapia fizică care era programată de dimineață.

Susan se crispă.

McGee probabil că nu observase schimbarea bruscă care se produsese în atitudinea ei, deoarece spuse:

– E important, Susan. Ai nevoie de terapie fizică. Asta te va pune pe picioare mult mai repede. Dacă vom descoperi că există cauze de natură fizică care afectează percepția, ceva ce ar necesita o intervenție chirurgicală serioasă, o să reziști stress-ului și o să suporți operația mult mai bine, dacă ești într-o formă fizică bună.

Ea se resemnă și spuse:

– Foarte bine.

– Excelent.

– Dar, te rog...

– Ce este?

– Nu-l trimite pe Jelli... Își drese glasul. Nu-i trimite pe Bradley și O'Hara să mă ajute să cobor.

– Nici o problemă. Avem o mulțime de oameni de serviciu.

– Mulțumesc.

– Adu-ți aminte – capul sus.

Susan își băgă un pumn sub bărbie, ca și cum și-ar fi proptit capul și-și compuse o figură de martir cu o voință de nestrămutat.

– Așa te vreau, spuse el. Gîndește-te că ești nici mai mult nici mai puțin decît Sylvester Stallone în filmul Rocky.

– Crezi că arăt ca Sylvester Stallone?

– Păi... cred că aduci mai mult cu Marlon Brando.

– Doamne, cred că știi cu adevărat cum să flatezi o femeie, dr. McGee.

– Aa, de obicei răpun inimile doamnelor.

Îi făcu cu ochiul într-un fel foarte diferit de cel în care o făcuse Bill Richmond în hol cu o zi în urmă.

– Ne vedem mai tîrziu, cînd îmi fac vizita de seară.

Apoi plecă.

Era singură. Doar cu Jessica Seiffert. Ceea ce era cam același lucru cu a fi singură.

Încă nu o văzuse pe femeia aceea.

Susan se uită la patul înconjurat de perdea. Nu se auzea nici cea mai vagă urmă de zgomot din acea direcție.

La un moment dat, simți nevoia să nu mai fie singură, așa că zise:

– Doamnă Seiffert?

Nu veni nici un răspuns.

Se gîndi să se dea jos din pat, să se ducă și să vadă dacă doamna Seiffert se simțea mai bine. Din motive pe care nu și le putea explica, îi era teamă să dea deoparte acea perdea.

8

Susan încercă să urmeze sfaturile doctorului. Luă o carte şi citi timp de cîteva minute, dar lectura nu reuşi să-i capteze interesul. Se uită la televizor, dar nu găsi nici un program care să merite atenţia. Singurul lucru asupra căruia îşi putea concentra atenţia era misterul celor patru personaje şi jocul lor de interese. Ce intenţionau să-i facă? În ciuda sfatului dr. McGee, îşi petrecu o bună parte din acea dimineaţă gîndindu-se plină de îngrijorare la Harch şi la ceilalţi.

Era copleşitoarea manifestare a unei obsesii, a unei fixaţii nesănătoase, a unei boli psihice sau a unei disfuncţionalităţi a creierului, se gîndi ea. Spun că nu cred în fantezii elucubrante. Afirm cu tărie că nu cred în ocultism. Încă nu pot să cred că cei patru există în realitate, inclusiv cei doi care sînt morţi. Pare iraţional.

Oricum, era îngrijorată şi se gîndea în perspectivă, cu o nedisimulată teamă, la faptul că va trebui să părăsească încăperea pentru terapie. Nu pentru că în cameră s-ar fi simţit în siguranţă. În nici un caz. Dar, cel puţin, camera ei era un teritoriu cunoscut. Nu vroia să coboare. Îşi aminti felul în care Jellicoe... felul în care Dennis Bradley îi spusese: "Am venit aici ca să te ajutăm să cobori". I se părea sinistru.

Pe trepte în jos.

Se simţea vinovată că ignora cu desăvîrşire sfatul lui McGee, aşa că îşi făcu un punct de onoare din a mînca tot ceea ce i-a fost servit pentru prînz, astfel încît măcar o parte a promisiunii să fie respectată.

Femeia condamnată își mănîncă ultima masă copioasă, gîndi ea cu umor macabru. Apoi, supărată pe sine, își spuse: "La dracu, oprește-te! Controlează-te, Thorton".

Imediat după ce termină de mîncat, sună telefonul. Era un apel de la cîțiva colegi cu care lucrase la Milestone. Nu-și aminti de ei, dar încercă să fie drăguță, să se gîndească la ei ca la niște prieteni. Era fără doar și poate o conversație penibilă și greoaie, așa că simți o ușurare cînd puse telefonul în furcă.

La o oră după prînz, doi oameni de servici veniră cu o targă pe rotile. Nici unul dintre ei nu avea nici cea mai vagă asemănare cu cei patru membri ai frăției.

Primul era cam la 50 de ani, corpolent și cu răsuflarea mirosind a bere. Avea păr puțin și cărunt, o mustață căruntă.

– Hi, hi, formidabil! Ai chemat un taxi?

Cel de-al doilea avea în jur de 35 de ani. Avea o față spînă, cu un aer deschis, aproape copilăresc. El spuse:

– Am venit ca să te smulgem de aici.

– Mă așteptam la o limuzină, zise ea.

– Hei, scumpo, ce părere ai de vehicolul ăsta? întrebă cel mai în vîrstă.

Arătă cu mîna larg deschisă spre targa pe rotile, de parcă i-ar fi prezentat un vehicul motorizat și extrem de luxos.

-Ia uită-te ce linie clasică are!

Pipăi salteaua groasă de șapte centimetri.

– Uită-te la tapițeria asta. Cea mai bună și mai fină!

– Există alt mijloc de transport, în care să poți călători stînd culcată? întrebă spînul.

– Cu șofer, adăugă cel mai în vîrstă, coborînd bara patului ei.

– Cu doi șoferi, spuse spînul, lipind targa de una din laturile patului ei. Mă numesc Phil. Tipul ăstălalt este Elmer Murphy.

– Mi se spune Murf.

– Are o poreclă mult mai nasoală.

Cu toate că-i era frică de faptul că va fi coborîtă pe trepte, într-un teritoriu necunoscut ei, Susan era amuzată de trăncăneala lor. Faptul că erau atît de prietenoși, străduința lor de a o face să treacă mai ușor peste acest moment și dorința de a

nu-l dezamăgi pe McGee îi dădură suficient curaj să treacă din pat pe targă. Uitîndu-se la ei, ea spuse:

– Voi doi vă comportați întotdeauna așa?

– Așa cum? întrebă Murf.

– Vrea să spună că sîntem fermecători, comentă Phil, strecurîndu-i o pernă mică sub cap.

– O, da, zise Murf. Noi sîntem totdeauna fermecători.

– Cary Grant era nimica toată pe lîngă noi.

– Sîntem așa din naștere.

– Dacă te uiți la cuvîntul farmec în dicționar... începu Phil.

– ...o să vezi fotografiile noastre, continuă Murf în locul lui.

O acoperiră cu o pătură subțire, trecură o curea pe deasupra pentru a menține pătura la locul ei și scoaseră targa pe scări.

Coborînd pe scări.

Pentru a nu se mai gîndi la locul spre care se îndrepta, Susan spuse:

– Pentru ce toată instalația asta? De ce nu un scaun cu rotile?

– Nu ne putem înțelege cu pacienții cînd se află în scaune cu rotile, zise Phil.

– Devin prea mobili, spuse Murf.

– Americanii iubesc mobilitatea.

– Detestă să stea într-un loc.

Phil zise:

– Dacă lăsăm un pacient singur într-un scaun cu rotile, pentru numai 10 secunde...

– ...a și făcut jumătate din drumul spre Mesopotamia pînă ne-am întors, termină Murf.

Ajunseseră la ascensoare. Murf apăsă pe butonul alb pe care scria "Jos".

– Frumușel loc, spuse Phil în timp ce ușile se deschideau larg.

– Ce? zise Murf. Ascensorul ăsta? Frumușel?

– Nu, zise Phil. Mesopotamia.

– Ai fost acolo, ai?

– Acolo îmi petrec iernile.

– Da, știu, dar nu cred că în ziua de azi mai există Mesopotamia.

– Ar fi mai bine ca Mesopotamia să nu audă ce-ai zis, îl preveni Phil.

Au continuat să flecărească în lift şi tot drumul de-a lungul holului de la primul etaj spre sala de terapie fizică, care se afla într-una din aripile mici ale clădirii.

Acolo, o lăsară în grija doamnei Florence Atkinson, specialist terapeut care se ocupa de programul de terapie fizică al spitalului.

Florence Atkinson era o femeie micuţă, brunetă, semănînd cu o păsărică şi debordînd de energie şi entuziasm. O îndrumă pe Susan în executarea exerciţiilor timp de o oră şi jumătate, folosind o puzderie de aparate şi echipamente speciale de gimnastică, ca să pună în mişcare fiecare grup muscular.

Acest antrenament nu era deloc dificil; o persoană sănătoasă ar fi putut considera exerciţiile o joacă de copil. Dar la sfîrşitul primei jumătăţi de oră, Susan era extenuată şi avea dureri musculare. În etapa următoare a exerciţiilor i s-a făcut un masaj în urma căruia s-a simţit ca o colecţie de oase şi fragmente disparate pe care Dumnezeu neglijase să le ambaleze într-o fiinţă umană. După masaj, a urmat o şedinţă de băi. Apa fierbinte înlătură urmele de oboseală din trupul ei, astfel încît senzaţia finală nu era de disipare, ci de modificare a stării de agregare, de fluidificare. Culmea răsfăţului, i s-a permis să facă duş într-un oficiu prevăzut cu scaun pentru invalizi. Sentimentul de bine şi mirosul de săpun, apa fierbinte şi aburul, totul era minunat, nemaipomenit: a face o baie avea ceva din savoarea fructului oprit.

Florence Atkinson uscă părul blond şi aspru al lui Susan cu un uscător electric, în timp ce stătea în faţa oglinzii de la toaletă. Era pentru prima dată cînd se uita într-o oglindă şi era încîntată că pungile de sub ochi dispăruseră. Pielea din jurul lor era încă puţin albăstrie, dar nu prea mult, şi avea o tentă de roz în obraji. Cicatricea fină de pe frunte era mai puţin roşie şi proeminentă decît cu o zi înainte, cînd îi dăduseră jos bandajul şi avu certitudinea că va deveni aproape invizibilă cînd va fi deplin vindecată.

Îmbrăcată din nou, în pijamaua cea verde, se așeză pe targa cu rotile și doamna Atkinson o trecu în camera de așteptare a sălii de terapie fizică.

– Phil și Murf vor fi aici în cîteva minute.

– Pot să nu se grăbească. Mă simt ca și cum aș pluti într-un ocean cald și albastru. Aș fi capabilă să zac aici o veșnicie, spuse ea, întrebîndu-se cum de a putut să se simtă atît de înfricoșată la ideea de a fi adusă la terapie fizică.

Își pironi privirile în tavan, timp de un minut sau două și i se păru că umbrele au profilul unei girafe, ale unei bărci de agrement sau al unui palmier. Somnoroasă, închise ochii și căscă.

– Arată satisfăcută, Phil.

– Da, așa arată, Murf.

Deschise ochii și le zîmbi.

– Ar trebui să avem grijă ca pacienții să nu fie răsfățați prea mult, zise Phil.

– Masaje, băi de aburi, șoferi...

– Foarte curînd, o să vrea să ia micul dejun în pat.

– Ce-i ăsta, Phil, spital sau club?

– Cîteodată mă întreb și eu, Murf.

– Parc-ați fi Stan și Bran la spitalul Willawauk, spuse Susan.

O scoaseră din camera de așteptare a sălii de terapie fizică.

Murf zise:

– Stan și Bran? Nu, noi credem despre noi că aducem mai degrabă cu Bob și Ray de la Willawauk.

Dădură colțul, intrînd în holul principal. Perna pe care își sprijinea Susan capul era suficient de ridicată ca să poată vedea că acel coridor era pustiu. Era pentru prima oară cînd mergea printr-un hol gol în acest spital supraaglomerat.

– Bob și Ray? spuse Phil adresîndu-se lui Murf.

– Nu sînt de părerea asta. Eu cred că sînt Robert Redford la Willawauk.

– Robert Redford nu are nevoie să fie tupeist.

– Nici eu nu am.

Ajunseră la lift.

– Ești crud, Murf.

– Te ajut doar să privești realitatea în față, Phil.

Murf apăsă pe butonul cu inscripția "Sus".

– Ei bine, domnișoară Thorton, sper că ți-a plăcut micuța ta plimbare, zise Phil.

– Imens, spuse ea.

– Bine, zise Murf. Și îți garantăm că partea care urmează va fi cea mai interesantă.

– Foarte interesantă, fu de acord Phil.

Ușile ascensorului se deschiseră în spatele ei. O împinseră înăuntru, dar ei nu o urmară. Acolo se aflau deja patru oameni. Harch, Quince, Jellicoe, Parker. Harch și Quice purtau pijamale și halate; ei stăteau în stînga ei. Jellicoe și Parker, în halate albe de spital, stăteau în dreapta.

Șocată și nevenindu-i să creadă, își ridică capul și se uită la Murf și Phil care stăteau în ușa liftului, la primul etaj, cu privirile zînbitoate ațintite asupra ei. Îi făcură cu mîna.

Ușile se închiseră și liftul începu să urce. Ernest Harch apăsă un buton și se opriră între etaje. Îi aruncă o privire. Ochii lui gri erau ca niște ghețari murdari și-i transmiseră un fior care-i săgetă inima.

Harch spuse:

– Salut, cățea ce ești. Închipuiește-ți că ne-am întîlnit chiar aici.

Jellicoe chicoti. Era un sunet diform, incert, ca un guițat extrem de potrivit cu figura lui porcină.

– Nu, bîgui ea copleșită.

– N-ai de gînd să țipi? întrebă Parker, rînjind cu toată fața lui pistruiată de băiat obraznic.

– Am tras nădejde că o să tragi un țipăt, zise Quice, figura lui prelungă arătînd și mai grotesc din poziția în care îl privea ea.

– E prea uluită ca să țipe, zise Jellicoe, și rînji din nou.

Ea închise ochii și începu să se autosugestioneze așa cum o sfătuise Jeffrey McGee. Își spuse că nu erau reali. Își spuse că nu-i puteau face nici un rău. Își spuse că erau doar fantome, produse ale unui vis trăit cu ochii deschiși sau un coșmar de ziuă. Nu e real.

Cineva îi puse o mînă în gît.

Deschise ochii, cu inima zdrobită.

Era Harch. O strînse încetişor, iar faptul că-i mutila carnea îi făcea plăcere şi rîse satisfăcut. Susan îl apucă de mîini, încercînd să se debaraseze de el. Dar nu putea. Era puternic.

– Nu-ţi face griji, căţea, spuse el. N-o să te ucid.

Personajul se comporta exact ca acel Harch pe care ea îl cunoştea atît de bine de la proces şi din Casa Tunetului. N-o să uite niciodată acea voce. Era penetrantă, cu accente grave, o voce rece şi fără milă.

– Nu, n-o să te ucidem încă, continuă Quince. Nu încă.

– La timpul potrivit, zise Harch.

Îşi simţea mîinile lipsite de vlagă. Simţea o amorţeală crescîndă în extremităţi. Mîinile şi picioarele îi erau reci. Tremura ca o maşină veche cu un motor care trebuia de mult scos din uz; inima ei se zbătea frenetic, gata să se spargă în bucăţi.

Harch îi mîngîia gîtul încetişor, ca şi cum i-ar fi admirat graţia. Se înfioră dezgustată şi-şi feri capul de el, uitîndu-se spre Jellicoe. Ochii lui de porc scînteiară.

– Cum ţi-a plăcut reprezentaţia pe care ţi-am dat-o de dimineaţă, la tine în cameră?

– Numele tău este Bradley, zise ea, dorindu-şi ca într-adevăr să fie aşa, dorindu-şi să se reîntoarcă la realitate.

– Nu, zise el. Jellicoe.

– Iar eu sînt Parker, nu O'Harra, spuse cel cu părul roşu.

– Amîndoi sînteţi morţi, spuse ea agitată.

– Toţi patru sîntem morţi, zise Quince.

Se uită la acel bărbat cu chip de şoim, nedumerită de afirmaţiile sale. El spuse:

– După ce am fost dat afară de la Briarstead, m-am întors acasă în Virginia. Familia mea nu era prea dispusă să mă susţină în continuare. De fapt, nici nu mai doreau să aibă legături cu mine. Reacţia era de aşteptat, din partea unei familii vechi, de viţă nobilă, mă înţelegi. Nu trebuia ca vreun zvon în legătură cu acel scandal să mînjească numele familiei. Faţa i se

întunecă de mînie. Mi-au dat o sumă modestă de bani care să-mi ajungă pînă cînd mi-aș fi găsit de lucru, și m-au expediat. M-au expediat! Tatăl meu – omul model, ipocritul, ticălos nenorocit – m-a înlăturat de parcă ar fi tăiat o cracă uscată dintr-un copac. Ce slujbă care să nu fie inferioară pregătirii mele mi-aș fi putut eu găsi? Totuși proveneam dintr-o familie care se bucura de privilegii. Nu eram făcut pentru a ajunge un simplu muncitor.

Începuse deja să vorbească printre dinți.

– N-am avut șansa să urmez o facultate de drept, așa cum aș fi vrut. Din cauza ta, din cauza mărturiei pe care ai depus-o la proces. Isuse, te-aș desființa. Din cauza ta am ajuns la acel motel sinistru din Newport. Din cauza ta mi-am tăiat venele în cada aia nenorocită de baie.

Susan închise ochii. Se gîndi: Nu pot fi adevărați. Nu-mi pot face nici un rău.

– Eu am fost ucis în închisoare, zise Harch.

Își ținu ochii strîns închiși.

– Cu 32 de zile înainte fusesem programat să fiu eliberat condiționat, spuse el. Doamne, am stat închis aproape 5 ani și cu o lună înainte de ispășirea pedepsei, am avut ghinionul să mă încaier cu un negru care avea un cuțit ascuns în celulă.

Nu sînt reali. Nu-mi pot face nici un rău.

– Acum am venit în sfîrșit după tine, zise Harch. Mi-am jurat c-o s-o fac. În închisoare, mi-am jurat de o mie de ori, de zece mii de ori că într-o zi o să dau de tine. Și știi ce zi de vineri urmează, cățea ce ești? Este aniversarea morții mele, ca să știi și tu. În această zi se împlinesc șapte ani de cînd negrul ăla m-a lipit de perete și mi-a tăiat gîtul. Vineri. Asta va fi ziua în care o să ți-o plătim. Noaptea de vineri. Ti-au mai rămas trei zile, cățea ce ești. Am vrut să știi. Să transpiri de emoție pînă atunci. Vineri. O să vezi ce surpriză ți-am pregătit pentru vineri.

– Din cauza ta sîntem morți toți patru, zise Jellicoe.

Nu sînt reali.

Vocile lor o bîciuiau.

– Dacă am fi putut afla unde se ascundea...

– ... i-am fi despicat capul...

– ... i-am fi tăiat gîtul ăsta grațios...
– ... la dracu, i-am fi tăiat capul cu totul...
– ... cățeaua asta n-are inimă...
Nu-mi pot face nici un rău.
– ... nimic altceva decît un iubit care era un jidan împuțit...
– ... nu arată rău deloc...
– ... am putea s-o șifonăm înainte de a o ucide...
– ... puțin prin părțile slabe...
– ... o să-ți întîlnești vineri destinul...
Refuză să deschidă ochii.
Nu sînt reali.
– ... o să ți-o tragem cu toții...
– ... o să o avem...
Nu-mi pot face nici un rău.
– ... camea aia moartă...
– ... o să ne croim drum în tine.
Nu-mi pot face nici un rău, nu-mi pot face nici un rău, nu-mi pot...
– Vineri...
– Vineri...
O mînă îi atinse sînii.
Țipă.
Cineva îi puse o mînă grea și aspră peste gură. Harch spuse: "Cățea". Trebuie să fi fost Harch cel care îi răsuci mîna dreaptă; cu putere; cu din ce în ce mai multă putere.

9

Întunericul se risipi. În locul lui o lumină fluorescentă, lăptoasă, umbre tremurătoare care se mişcau leneş, în timp, pe un fond sonor neauzit şi forme incerte care se adunau deasupra ei şi-i vorbeau cu voci estompate, dar cunoscute.

– Ia uite cine-i aici, Murf.

– Cine-i asta, Phil?

– Frumoasa din pădurea adormită.

Totul deveni clar. Stătea pe targă. Îi privi pe cei doi oameni de serviciu care o examinau la rîndul lor.

– Crezi că tu eşti prinţul cel chipeş? îi spuse Murf lui Phil.

– Ei bine, în mod sigur nu tu eşti prinţul, zise Phil.

Susan privea tavanul.

– Se crede un prinţ, îi zise Murf lui Susan. De fapt, el este unul dintre pitici.

– Pitici? zise Phil

– Pitici, zise Murf. Urîciosul sau Cîrcotaşul, unul din doi.

– Nu există nici unul pe nume Urîciosul.

– Atunci Cîrcotaşul.

Susan îşi întorcea capul de la stînga spre dreapta, complet debusolată. Se afla în camera de aşteptare a sălii de terapie fizică.

– Pe lîngă asta, zise Phil, Frumoasa din pădurea adormită n-are nici o legătură cu piticii. Asta era Albă-ca-zăpada.

– Albă-ca-zăpada?

– Albă-ca-zăpada, zise Phil.

Au intrat prin uşile batante ale coridorului de la primul etaj. Starea de anxietate care o cuprinsese era foarte asemănătoare cu

frica. A încercat să se ridice, dar era împiedicată de centura de siguranță petrecută peste mijlocul ei. Ea le spuse să aștepte un minut, măcar un minut, ce dracu! Se opriră. Cei doi păreau surprinși de ieșirea ei. Sprîncenele stufoase și cărunte ale lui Murf se îmbinară în timp ce acesta se încrunta. Figura rotundă, copilărească a lui Phil sugera întruchiparea unei aprige dileme.

– Unde mă duceți? întrebă ea pe un ton ridicat.

– Păi... înapoi în camera ta, zise Murf.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Phil.

Își trecu o mînă peste centura care o imobiliza, încercînd disperată să o scoată . Descoperi care era sistemul de închidere, dar înainte de a putea să facă ceva, Murf îi dădu mîinile deoparte cu blîndețe.

– Așteaptă, zise el. Calmează-te, domnișoară Thorton. Ce se întîmplă cu dumneata?

Se uită la ei cu o privire încărcată de ură.

– M-ați mai luat odată de aici și m-ați dus doar pînă la ascensor.

– Nu e adevărat.

– Apoi m-ați împins acolo, unde se aflau ei. M-ați dat pe mîna lor. Nu vă mai las să-mi faceți una ca asta încă o dată.

– Domnișoară Thorton, noi...

– Cum de-ați putut să-mi faceți una ca asta? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, mi-ați făcut una ca asta? Ce ați putut avea împotriva mea? N-o să-mi spuneți, bineînțeles. Nu v-am făcut niciodată nimic.

Murf trase cu ochiul spre Phil. Acesta dădu din umeri. Murf i se adresă lui Susan:

– Cine sînt ei?

– Știi tu, răspunse ea, amărîtă peste poate. Nu te mai preface. Nu mă lua drept proastă.

– Crede-mă că nu, zise Murf. Chiar nu știu despre cine vorbești.

– Nici eu, zise Phil.

– Ăia! le spuse plină de exasperare Susan. Harch și ceilalți. Cei patru morți, ce naiba!

– Morții? întrebă Phil.

Murf o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile, apoi cu totul neașteptat, chipul i se lumină de un zîmbet.

– Ah, acum înțeleg. Probabil că ai visat.

Se uită de la unul la celălalt și ei păreau perplecși în fața acuzațiilor care li se aduceau. Murf i se adresă lui Phil:

– Cred că a visat că am dus-o de aici și că am făcut în așa fel încît să ajungă în lift cu alți pacienți care erau morți.

Se uită spre Susan.

– Am dreptate? Așa ceva se petrecea în visul tău?

– Nu am visat. Totul s-a petrecut aievea, spuse ea cu agresivitate.

– Bineînțeles că ai visat, spuse Phil, cu o voce în egală măsură înțelegătoare și compătimitoare, în contrast evident cu tonul pe care i se adresase ea. Abia acum te-ai trezit din somn.

– Un somn adînc de Frumoasă din pădurea adormită, zise Murf.

Ea își scuturâ capul dintr-o parte în alta, cu o încăpățînare nedisimulată.

– Nu, nu, nu. Am vrut să spun că prima oară cînd ați venit aici nu eram adormită, spuse ea, încercînd să se explice, dar dîndu-și seama de lipsa de sens a afirmațiilor ei. Doar am... doar am închis ochii preț de cîteva secunde după ce doamna Atkinson m-a lăsat aici. Și înainte de a avea timp să adorm, m-ați dus către lift și...

– Dar totul a fost un vis, nu-ți dai seama? zise Murf politicos și zîmbindu-i încurajator.

– Desigur, zise Phil. A fost un vis, noi niciodată nu ducem pacienții decedați la morgă cu ascensoarele de persoane.

– Niciodată, zise Murf.

– Decedații sînt transportați cu ascensoarele de servici, îi explică Phil.

– E mult mai discret, zise Murf.

– Discret, își dădu acordul și Phil.

Vroia să strige, să le spună că nu la acei morți se referise ea, că erau niște ticăloși care participau la o conspirație

împotriva ei. Să le spună că ea se referea la acei morți sculați din morminte, care acționau și vorbeau ca unii care doreau cu tot dinadinsul s-o facă să părăsească lumea celor vii, s-o ucidă. Dar nu suflă o vorbă pentru că știa că toți ar fi interpretat acele vorbe drept elucubrațiile unei nebune.

– A fost un vis și-atîta tot, zise Murf domic s-o liniștească.

– Un vis urît, adăugă Phil.

Le studie chipurile, care îi păreau disproporționate din poziția orizontală în care se afla ea. Murf, cel cu părul cărunt și ochi blînzi, avea un aer patern. Ar fi putut Phil cel cu chip copilăros, rotunjor și smead să-și aducă contribuția la punerea în aplicare a unor planuri criminale și pline de ură? Nu, nu-l credea capabil. În mod cert, privirea lui era inocentă, la fel de autentică ca și teama și confuziile care o măcinau pe ea.

– Dar cum să fi fost doar un vis? întrebă ea. A fost atît de real... de adevărat.

– Eu am avut atîtea vise care păreau extrem de veridice, dar s-au spulberat la numai cîteva secunde după ce am deschis ochii, zise Phil.

– Mda, zise Murf. Și eu, la fel.

Se gîndi la ce spusese Quice în legătură cu moartea lui. Se gîndi la acea mînă care-i atinsese sînii, la mîna pusă peste ochi și la cea de-a treia care-i astupase gura în momentul în care a vrut să strige după ajutor.

– Dar... așa s-au petrecut lucrurile, spuse ea, cu toate că șarpele îndoielii i se strecurase în suflet. Ori cel puțin... a părut real... înfricoșător de adevărat.

– Îți dăm cuvîntul de onoare că n-au trecut mai mult de cinci minute de cînd am primit apelul de la doamna Atkinson care ne-a anunțat că putem veni să te luăm, zise Murf.

– Am venit direct aici, zise Phil.

– Iată-ne aici. Dar n-am mai fost aici înainte.

Ea își umezi buzele uscate.

– Cred că...

– Un vis, adăugă Murf.

– Trebuie să fi fost un vis tare urît, zise Phil.

În cele din urmă, Susan trebui să recunoască că așa stau lucrurile.

– Da, cred că aveți dreptate... îmi pare tare rău.

– Oh, nu-ți frămînta căpșorul tău drăgălaș cu asemenea fleacuri, îi spuse Murf. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

– N-ar fi trebuit să mă răţoiesc la voi, spuse ea.

– Ne-a rănit orgoliul, Phil?

– Nici un pic. Ți-a rănit sentimentele, Murf?

– Cîtuși de puțin.

– Păi vezi, îi spuse Phil lui Susan, n-ai nici un motiv să-ți ceri scuze.

– Nici cel mai mic motiv, îi întări spusele Murf.

– Acum te simți în stare să călătorești puțin? o întrebă Phil. N-o să te zdruncinăm nici un pic, promise Murf.

– O să alegem drumul cel mai bun, zise Phil.

– O să-ți asigurăm condiții de clasa întîi pe tot parcursul drumului, zise Murf.

– Prînzuri copioase pe care o să le servești la masa căpitanului.

– În fiecare noapte o să participi la seratele dansante din sala de bal a vaporului.

– O să lenevești într-un șezlong și din oră-n oră o să ți se servească un cocktail, zise Murf.

Își dorea ca toate aceste glume să se termine, n-o mai amuzau absolut deloc. Într-un fel, își simțea mintea încețoșată și starea ei de confuzie persista. Era ca și cum ar fi băut prea mult și s-ar fi drogat. Trăncăneala lor era stresantă și o zăpăcea din ce în ce mai mult. Dar nu știa cum ar fi putut să-i reducă la tăcere fără să-i jignească; dacă acea întîmplare oribilă din ascensor nu se petrecuse aievea, atunci putea considera că mai fusese odată nepoliticoasă în mod cu totul nejustificat.

– Bine... de acord. Atunci hai să ridicăm ancora și să scoatem vaporul din port.

– *Bon voyage*, zise Phil.

Împinseseră targa spre ușile batante ale holului de la primul etaj.

– Eşti sigur că-n "Frumoasa din pădurea adormită" nu apăreau şi nişte pitici? îl întrebă Murf pe Phil.

– Ţi-am mai spus, asta era "Albă-ca-zăpada". Murf, începe să cred că eşti cu desăvîrşire incult.

– Ce tîmpenie poţi să spui, Phil. Sînt un tip educat.

Se întoarseră în holul principal şi se îndreptară spre lift.

– Doar că nu mai citesc poveşti cu zîne pentru copii. Sînt sigur că ţie îţi plac foarte mult, dar eu prefer o literatură ceva mai complexă, zise Murf.

– Te referi la "Curse de formula 1"? întrebă Phil.

– M-aş referi la Charles Dickens, Phil.

Ajunseră la lift. Susan simţi că a venit primăvara.

– Te înştiinţez că am citit tot ce a publicat Louis L'Amour, zise Murf, apăsînd pe butonul alb pe care scria "Sus".

– Murf, de la Dickens la Louis L'Amour, e cale lungă, zise Phil.

– Sînt un om cu o cultură generală de excepţie, zise Murf.

Susan îşi ţinu respiraţia pînă la deschiderea uşilor. Îşi înnăbuşea un strigăt în piept, dar era gata să-i dea drumul dac-ar fi fost nevoie. Doamne, ajută-mă să nu se întîmple din nou, gîndi ea.

– Dar tu, Phil? Ai citit ceva mai deosebit în ultimul timp?

Uşile ascensorului se deschiseră şi se produse un sunet abia perceptibil. Ei se aflau la capul lui Susan, dar ea nu putea să distingă vreo formă în cabina liftului.

Murf şi Phil împinseră targa înăuntru şi intrară cu ea de această dată. Acolo n-o aştepta nici o fantomă.

Respiră uşurată şi închise ochii. Simţea o puternică durere de cap.

Drumul pînă în cameră a fost lipsit de evenimente, dar în timp ce se muta de pe targă pe pat, simţi o durere fulgerătoare în braţul drept, la nivelul antebraţului. Îşi aminti imediat că Harch – sau unul dintre ceilalţi – îi maltratase mîna, chiar înainte de a o scoate din ascensor.

După ce cei doi oameni de serviciu ieşiră din încăpere, Susan rămase cu mîinile în poală, neîndrăznind să se uite la braţul ei. În cele din urmă îşi ridică mîneca dreaptă a pijamalei.

Pe bicepsul anemic avea o vînătaie, o pată întunecată pe pielea ei palidă, cu cinci centimetri mai sus de cot. Vînătaia era proaspătă şi fără îndoială, în timp, urma să se mai închidă la culoare. Era de mărimea unei monede de 5 cenţi şi avea aspectul unei căpşuni. Era destul de dureroasă la atingere. O vînătaie proaspătă, fără nici un fel de îndoială. Cum ar putea fi interpretat acest fapt? Era dovada că întîlnirea ei cu Harch şi ceilalţi trei bărbaţi avusese loc cu adevărat, dovada incontestabilă că nu fusese doar un vis urît? Sau poate că avea acea vînătaie din timpul exerciţiilor pe care le făcuse în sala de terapie fizică? Poate că nu în mod conştient, ci doar la nivelul subconştientului – grefase amănuntul legat de acea violenţă fizică în scenariul coşmarului.

Încercă să-şi amintească dacă s-a lovit la mînă în timpul şedinţei de terapie. Nu putea fi sigură. Derulă filmul evenimentelor care avuseseră loc în sala de terapie fizică. Observase atunci vreo urmă pe braţ? Avusese o cît de mică urmă pe biceps cît timp stătuse acolo? Nu-şi putea aminti de vreun semn sau să fi simţit nici cea mai mică durere. Dar era posibil ca lovitura să fi fost atît de uşoară, încît să nu fi băgat de seamă pe moment; majoritatea vînătăilor devin vizibile după cîtva timp. Probabil că m-am lovit în timpul exerciţiilor, îşi spuse ea. Asta este singura explicaţie care nu ar fi... deplasată. Ernest Harch şi ceilalţi membri ai frăţiei nu sînt în carne şi oase, ei aparţin lumii umbrelor. Şi nu-mi pot face nici un rău. Sînt doar fantome generate de creierul meu bolnav. Dacă redevin eu însumi, dacă McGee descoperă ce se întîmplă cu mine, dacă mă fac bine, va fi pentru ultima oară cînd mi se vor perinda prin faţa ochilor aceste spectre. Asta înseamnă că ei nu-mi pot face nici un rău.

Jeff McGee apăru pentru vizita de seară pe la cinci jumătate, îmbrăcat ca pentru un dineu. Purta un costum albastru închis, cambrat pe talie, extrem de elegant, o cămaşă gris-perle şi o cravată în dungi albastre şi gri. În buzunarul de la pieptul hainei, se zărea o batistă albastru deschis.

Arăta extrem de elegant şi se mişca cu o graţie uluitoare. Susan se simţi atrasă de el. Din clipa în care-l zărise sîmbătă dimineaţă, îi apreciase fizicul deosebit de atrăgător. Era prima dată cînd, după starea aceea de comă, simţea trezindu-se în ea dorinţa carnală.

Dumnezeule, se gîndi ea amuzată, cred că mă fac bine: am un chef nebun de dragoste!

McGee veni direct către ea şi fără să mai ezite de această dată, se aplecă şi o sărută pe obraz, lîngă colţul gurii. After-shave-ul lui era subtil, cu un uşor iz de lămîie şi alte ierburi greu de identificat, dar pe lîngă această aromă îmbătătoare, Susan descoperi mirosul răscolitor al epidermei lui.

Ea îşi dori să-şi încolăcească braţele în jurul gîtului lui, să-l strîngă cu putere, să-i absoarbă energia, să poată lua de la el acea forţă de care avea nevoie pentru a se reîntoarce la viaţă. Dar, oricît de mult progresase relaţia lor în aceste zile, în mod cert nu-şi putea permite să meargă atît de departe. McGee avea o afecţiune faţă de ea, în mod indubitabil. Relaţia doctor-pacient trebuia să se încadreze între anumite limite şi orice pornire romantică trebuia să fie cenzurată. Dat fiind faptul că nu se putea baza pe percepţiile ei, care-i spuneau că Jeff McGee are ceva mai mult decît o simplă afecţiune pentru persoana ei, nu-şi putea permite să riste altceva decît un sărut cast şi fugar, un răspuns prompt la gestul lui afectuos.

– Mă grăbesc puţin în această seară, spuse el îndepărtîndu-se extrem de repede de lîngă ea. Lasă-mă să o examinez rapid pe Jessie Seiffert, să văd cum îi mai merge şi după aceea o să mă-ntorc la tine pentru cîteva minute.

Se îndreptă spre celălalt pat şi se strecură în spatele perdelei.

Susan se simţi roasă de gelozie. Se întreba pentru cine se îmbrăcase el în cel mai bun costum. Cu cine lua masa diseară? Cu o femeie? Bineînţeles că trebuie să fie vorba de vreo femeie şi probabil de una foarte drăguţă. Un bărbat nu se îmbracă aşa, nu-şi pune batistă la buzunar şi toate celelalte, doar ca să meargă la o bere cu băieţii.

Jeffrey McGee era un bărbat excepțional și nu exista nici o femeie, la nici o vîrstă, care să nu se simtă atrasă de el. Pe deasupra, nu avea aerul unui burlac; slavă Domnului, în nici un caz! În mod sigur se bucura de o viață intimă plină de romantism – să recunoaștem, probabil că și de o viață sexuală – cu mult înainte ca Susan Kathleen Thorton să intre în scenă. Nu avea nici un drept să fie geloasă pe relația acestui bărbat cu o altă femeie. În nici un caz, nu avea vreun drept. Nu era nimic serios între ei doi, el nu avea nici o obligație să-i fie fidel.

Orice idee care i-ar fi venit pe această temă, era de-a dreptul ridicolă. Cu toate aceste argumente raționale, se simțea geloasă, îngrozitor de geloasă, surprinzător de geloasă.

El ieși din spatele perdelei și se îndreptă spre patul lui Susan. Îi luă mîna și-i zîmbi; ea observă că mîna lui era caldă și puternică, că avea niște dinți orbitor de albi.

– Povestește-mi cum a fost la sala de terapie fizică. Cum te-ai simțit la Flo Atkinson?

Susan intenționase să-i povestească despre teroarea acelui coșmar, despre faptul că fusese în ascensor cu Ernest Harch și ceilalți. Dar acum se hotărîse să nu-i mai povestească nimic despre asta doctorului McGee. Nu vroia ca el s-o considere o femeie neajutorată, dependentă și bîntuită de fantasme. Nu dorea să inspire milă.

– A fost o după-amiază excepțională, din toate punctele de vedere, minți ea.

– Grozav. Mă bucur să aud așa ceva.

– Da. Exact de asta aveam nevoie, de terapie fizică, spuse ea, avînd certitudinea că de această dată rostea purul adevăr.

– Obrajii tăi au o culoare sănătoasă.

– M-am spălat și pe cap.

– Da, pot zice că arăți foarte bine.

– Ești un mincinos notoriu, dr. McGee. Nu voi arăta bine timp de șase săptămîni sau poate chiar două luni de acum înainte, mulțumită infirmierelor de la camera de gardă care mi-au ciopîrțit părul. Măcar e curat.

– Cred că e frumos și curat, insistă el. E nostim. Îmi amintești de... Peter Pan.

– Mulțumesc mult. Peter Pan era băiat.

– Nu, în mod sigur nu poți fi confundată cu un băiat. Uită că te-am comparat cu Peter Pan. Cred că semeni cu...

– Cu un cîine ciobănesc englezesc?

– Ești hotărîtă să parezi orice compliment pe care ți l-aș face?

– Haide, recunoaște. Cu un cîine ciobănesc, nu-i așa?

El se prefăcu că-i analizează calitățile canine.

– Ei bine, dacă ai adus vorba despre asta... știi să aduci o pereche de papuci?

Ea mîrîi precum un cîine.

– Serios, spuse el. Arăți bine. Deja au început să ți se împlinească obrajii.

– Tu arăți minunat. Seducător.

– Mulțumesc, spuse el, dar nu-i dădu nici o explicație pentru vestimentația sa. L-ai văzut pe Harch sau pe ceilalți în timpul zilei de astăzi?

– Nu și-au făcut apariția, minți ea.

– E un semn bun. Mîine dimineață o să-ți facem din nou niște teste. Analizele de sînge, urina, razele X... o encefalogramă, dacă e necesar.

– Au!

– Nu e insuportabil.

– Ușor de zis. Greu de suportat.

– Adevărat. Dar dacă o să fie nevoie de o puncție, o s-o fac eu însumi și sînt recunoscut pentru faptul că am mînă ușoară. Trase cu ochiul spre ceas. Cred că trebuie s-o șterg.

– O întîlnire de zile mari?

– Măcar de-ar fi fost așa ceva. Din păcate, e doar întîlnirea lunară a Asociației medicale a districtului. În această seară trebuie să iau cuvîntul și mă simt paralizat de frică.

Era gata să dea glas bucuriei care o cuprinsese.

– Să-ți fie teamă să iei cuvîntul? spuse ea, dorindu-și ca el să nu observe cît de mult o înspăimînta posibilitatea ca-n viața

lui să existe o mare dragoste. Nu te văd în așa o ipostază. Nu mi te pot imagina înspăimîntat.

– Printre altele, zise el, mi-e frică de șerpi, prezint simptome de claustrofobie și am alergie să vorbesc în public.

– Cum reacționezi în fața cîinilor ciobănești englezi?

– Ador rasa asta, spuse el, sărutînd-o din nou pe obraz.

– Și lor le place cum vorbești cu ei, îl asigură ea.

– Oricum, nu asta va fi partea cea mai neplăcută a serii, spuse el. Oricît de prost o să fie discursul meu, tot e mai bun decît mîncărurile de la Holliday Inn.

– Ne vedem mîine dimineață, îi spuse ea zîmbindu-i.

– Ești sigură că te simți bine? o întrebă el, cu o oarecare ezitare.

– Excelent.

– Nu uita, dacă-i revezi, încearcă să-ți repeți că nu aparțin realității și...

– Și că nu-mi pot face nici un rău.

– Să nu uiți asta.

– Așa o să fac.

– Toate surorile de la etajul ăsta au fost avertizate în privința ta. Dacă o să te simți atacată... dacă o să ai halucinații, trebuie doar să chemi o soră și ea o să-ți dea o mînă de ajutor.

– E bine de știut.

– Nu ești singură.

– Sînt conștientă de asta – și sînt foarte recunoscătoare.

El plecă, îi mai zîmbi o dată din ușă, apoi dispăru. Plecase de cîteva minute, dar Susan încă se mai simțea invadată de o caldă și covîrșitoare dorință, iar sîngele îi clocotea în vine.

Dumnezeule, se gîndi ea absolut tulburată, mă face să mă simt ca o adolescentă căreia i-au plecat hormonii la plimbare.

Rîse ușurel, ca pentru sine.

Apoi, cu toate că nu era singură, se simți singură. Mai tîrziu, în timp ce lua masa, își aminti că McGee îi atrăsese atenția asupra felului lipsit de eleganță în care anula toate complimentele care i se făceau. Era adevărat. Era chiar straniu. Se gîndi cîtva timp la asta.

Nu-şi dorise niciodată complimentele unui bărbat, dar acum îşi dorea enorm acest lucru de la McGee. Poate că-i respingea complimentele pentru a-l forţa să le repete şi chiar să le amplifice. Nu... Pe măsură ce se gîndea mai mult, apărea bănuiala că aleargă după el, dar de fapt, în forul ei intim, îi era teamă de puterea şi intensitatea atracţiei pe care o simţea faţă de el. De-a lungul timpului, avusese cîţiva iubiţi, nu prea mulţi, dar oricum existaseră. În toate relaţiile fusese extrem de stăpînă pe situaţie. Cu fiecare dintre ei, atunci cînd sosise timpul să-şi spună la revedere, rupsese relaţiile cu o undă de regret, dar fără a suferi o traumă emoţională. Fusese la fel de înţeleaptă în viaţa sentimentală ca şi-n cea profesională. Dar îşi dădea seama că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură în eventualitatea stabilirii unei relaţii cu McGee. Fără doar şi poate, o asemenea relaţie ar fi avut implicaţii mult mai adînci, ar fi angajat disponibilităţi sufleteşti nebănuite. Poate că era un pic speriată – dar îşi dorea foarte mult acest lucru.

Ştia că-l doreşte pe McGee. Avea un efect de nedescris asupra ei. Dar, pe lîngă faptul că-l dorea, îl şi iubea? Iată o întrebare la care nu fusese nevoită să-şi răspundă pînă acum.

Dragoste?

E imposibil, la dracu, îşi spuse ea. Nu se poate numi dragoste ceea ce simt pentru un bărbat pe care l-am întîlnit abia acum trei zile. Practic, nu ştiu nimic despre el. Nici măcar nu l-am sărutat cu adevărat. Sau măcar să mă fi sărutat el pe mine. Doar pupături pe obraz. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu ştiu dacă sentimentele lui faţă de mine au o undă pasională. Nimeni nu se îndrăgosteşte peste noapte. Lucrurile nu se petrec niciodată în felul ăsta.

Dar ştia că ei i se întîmplase. Exact ca-n filme.

Bun, gîndi ea, dacă e dragoste, atunci de ce s-a declanşat? M-am îndrăgostit de el pentru că sînt slabă şi neajutorată sau numai pentru că-i sînt recunoscătoare că-l am alături, cu toată puterea şi capacitatea cu care este înzestrat? Dacă aşa stau lucrurile, atunci "dragoste" nu e chiar un termen potrivit. E mai degrabă recunoştinţă şi nerăbdare, dorinţa de a mă eschiva din faţa responsabilităţilor.

Pe măsură ce analiza situația, își dădea seama că dragostea era sentimentul fundamental. Sau poate că dragostea pentru McGee și nevoia disperată ca el s-o sprijine erau două sentimente care coexistau.

Ce a fost mai întîi, se gîndi ea, oul sau găina? Dar ce importanță are acest lucru? Ce contează ce simt față de el, dacă știu că-l doresc cu adevărat?

După această autoanaliză, se hotărî să pună dilema sentimentală pe planul doi și să dea prioritate absolută celei mai grave probleme – restabilirea ei. După cină, citi cîteva capitole dintr-o poveste fantastică deosebit de bună și mîncă trei sau patru ciocolate. Sora din tura de noapte, o brunetă vioaie care se numea Tina Scolari, îi aduse lui Susan puțină bere. Mai citi din carte și realiză că totul decurgea normal. Afară, ploaia care căzuse cadențat contenise. Ceru încă un pahar cu bere, care îi fu adus. Seara era cu adevărat plăcută. Dar asta numai pentru un timp.

10

Sora Scolari îşi făcu apariţia la ora nouă şi un sfert.

– Mîine ai o zi grea. O mulţime de teste.

Îi dădu lui Susan o singură tabletă roz, un sedativ uşor pe care i-l prescrisese McGee. În timp ce Susan înghiţi pastila cu cel de-al doilea pahar de bere, sora Scolari verifică dacă totul este în ordine cu Jessica Seiffert şi trase perdeaua atît cît să se poată strecura în spatele ei. Cînd reapăru, îi spuse lui Susan:

– Cînd o să simţi că te ia somnul să stingi lumina.

– Chiar mai curînd. Vreau doar să termin capitolul ăsta, spuse Susan, arătînd spre cartea pe care tocmai o citea. Mai am două paragrafe.

– Vrei să te ajut să mergi la baie?

– O, nu. Mă pot descurca şi singură.

– Eşti sigură?

– Absolut sigură.

Sora se opri în uşă şi aprinse o lampă minusculă care se afla amplasată la celălalt capăt al încăperii, ca Susan să nu fie nevoită să facă acest lucru mai tîrziu. Uşa fusese lăsată deschisă toată ziua; ieşind, sora o închise.

După ce Susan mai citi două paragrafe, ieşi din pat şi se duse spre baie, proptindu-se cu o mînă de perete ca să-i poată servi ca suport dacă ar fi fost cazul. După ce se spălă pe dinţi, se întoarse în pat. Îşi simţea picioarele slăbite şi o durere intensă îi străbătea pulpele şi coapsele, dar îi dispăruse orice urmă de ameţeală. Mergea fără să-i fie teamă că o să cadă, deşi nu era foarte sigură pe picioarele ei şi era conştientă că nu se poate deplasa pe distanţe prea lungi.

În pat, își aranjă pernele, apoi coborî capătul somierei. Stinse lampa care se afla pe noptieră.

Razele lunii se proiectau pe perdeaua care învăluia patul Jessicăi Seiffert și, ca și noaptea trecută, acea textură albă absorbea lumina și apoi o reflecta. Patul Jessicăi Seiffert era obiectul cel mai luminos din întreaga încăpere, de o fosforescență feerică. Susan rămase cu privirile ațintite asupra lui timp de un minut sau două, apoi se simți invadată de curiozitate, o curiozitate pe care o simțise din clipa în care doamna Seiffert devenise colega ei de cameră.

– Susan...

Simți că explodează, sări în sus, începu să tremure, aruncă deoparte așternutul, simți că răsuflarea îi îngheață plămînii și că bătăile inimii nu mai contenesc.

– Susan...

Era o voce subțire, uscată și tăioasă, o voce acoperită de praf și cenușă, produsă de niște coarde vocale deteriorate de vreme. Era înfiorătoare, îți îngheța sîngele-n vine și avea un timbru de-a dreptul sinistru.

– Susan... Susan...

Deși atît de joasă, atît de distorsionată, vocea aceasta ruinată aparținea indiscutabil unui bărbat. Provenea din spatele perdelei luminoase care înconjura patul Jessicăi Seiffert.

Susan reuși să respire o gură de aer, dar tot trupul îi tremura. Inima îi bubuia în piept.

– Susan...

Noaptea trecută, în primele ore ale dimineții, se gîndise că acea voce care o chema venea din spatele perdelei, dar se convinsese singură că totul fusese doar un vis și apoi adormise. Simțurile ei își pierduseră acuitatea datorită sedativelor și nu avusese convingerea că acel glas aparținea realității.

Dar, în această seară, nu adormise încă – și mai mult decît atît – nu era nici măcar somnoroasă, iar sedativul nu apucase să-și facă efectul. Cu ochii larg deschiși, trează, nu mai putea avea vreo îndoială că acea voce era reală.

– Susan...

Era tînguirea rugătoare a unei sinistre sirene, de-a dreptul înfricoşătoare, iar intensitatea acelui sunet expulzat din adîncul viscerelor chinuite era de o profunzime fizică.

Cu toate că îi era teamă de acea voce bizară, dar mai ales îi era teamă de creatura care poseda un asemenea glas, îşi făcea curaj să se ridice şi să se ducă pînă la patul doamnei Seiffert; simţea o atracţie stranie şi o dorinţă implacabilă de a se confrunta cu făptura din spatele perdelei. Se agăţă cu o mînă de cearceafuri şi cu cealaltă de bara metalică şi rece a patului, încercînd să reziste acestui impuls mental cu adevărat nebunesc.

– Susan...

Pipăi pe întuneric, încercînd să găsească comutatorul lămpii de la marginea patului şi reuşi să-l depisteze în urma unor îndelungi căutări, apoi aprinse lumina.

Umbrele se îndepărtară, dar era o retragere forţată, nevoită, asemănătoare cu cea a unor lupi înfometaţi care au fost alungaţi chiar cînd credeau că prada le aparţine.

Susan îşi plimbă privirile asupra patului învăluit în perdele. Aştepta.

Nu se mai auzea nici un sunet.

Trecură zece secunde. Douăzeci. O jumătate de minut.

Nimic. Tăcere.

În cele din urmă, ea zise:

– Cine-i acolo?

Dar nu veni nici un răspuns.

Trecuseră mai mult de 24 de ore de cînd Susan descoperise, după o ieşire cu scaunul pe rotile, că îi fusese adusă o colegă de cameră, pe care o şi instalaseră în celălalt pat. Doamna Baker îi spusese că se numea Jessica Seiffert; de fapt şi de drept, nu cunoştea persoana cu care împărţea camera. Deşi trecuseră mai mult de 24 de ore, nu reuşise s-o vadă pe doamna Seiffert. N-o auzise pe bătrîna doamnă rostind măcar un singur cuvînt; auzise doar un murmur neinteligibil, vag, care fusese răspunsul la întrebările lui McGee şi cîteva mormăieli adresate surorilor care se strecuraseră în spatele perdelei. Oamenii veneau, plecau, se reîntorceau, toţi acordîndu-i atenţie şi

purtîndu-i de grijă doamnei Seiffert – îi luau temperatura şi pulsul, o hrăneau, îi dădeau medicamente, îi schimbau aşternuturile, îi goleau plosca – în ciuda tuturor acestor activităţi intense care o aveau ca subiect pe vecina ei, Susan nu reuşise să arunce nici măcar o singură privire în spatele perdelei pentru a o zări pe misterioasa ocupantă a celui de-al doilea pat.

Acum o măcina gîndul că acolo nu fusese niciodată Jessica Seiffert. Era altcineva.

Ernest Harch? Vreunul dintre ceilalţi trei?

Sau era ceva chiar mai rău decît îşi putea imagina?

Era curată nebunie.

Trebuia ca-n acel pat să fie Jessica Seiffert, iar dacă nu era ea, asta însemna că toată lumea din acel spital era implicată într-un complot împotriva ei.

Gîndurile acestea – fantasmagoriile paranoide legate de conspiraţii – erau dovezi incontestabile ale faptului că prezenta tulburări nervoase. Doamna Baker n-ar fi mint,it. Era la fel de sigură de acest lucru ca şi de propria ei persoană. Totuşi, nu se putea abţine să nu considere alternativa că Jessica Seiffert nu există, că acea persoană nevăzută cu care împarte camera nu era nici pe departe atît de nevinovată şi incapabilă de a comite răul, aşa cum ar fi o femeie bolnavă de cancer, care-şi aşteaptă moartea.

– Cine-i acolo? întrebă ea încă o dată.

Nu veni nici un răspuns.

La dracu, îşi zise ea. Nu se poate ca totul să fie în închipuirea mea. Sau se poate?

– Am auzit că m-ai strigat, spuse cu voce tare. Sau doar mi s-a părut că am auzit? Cine eşti tu? Ce faci aici? Ce vrei de la mine?

– Susan...

Tresări ca şi cum ar fi primit o palmă, pentru că vocea îţi zgîria auzul mai persistent, acum cînd încăperea era luminată, decît atunci cînd se afla cufundată în întuneric. Era de două ori mai monstruoasă, acum, la lumină, în mod incredibil.

Rămîi calmă, îşi spuse ea. Fii indiferentă. Concentrează-te. Dacă prezint disfuncţionalităţi nervoase, asta mă face să văd

lucruri care nu există în realitate și este absolut logic faptul că percep sunete inexistente. Am halucinații auditive. Există asemenea boli.

– Susan...

Trebuia să-și revină în fire înainte ca acest episod să meargă prea departe; trebuia să anihileze din față această isterie. Era absolut necesar să se convingă că din spatele acelei perdele nu se putea auzi nici o voce, că totul era în mintea ei tulburată.

Cea mai bună metodă de a se convinge era să se ducă direct acolo și să dea perdeaua la o parte. Singura persoană pe care o putea găsi acolo era o femeie bătrînă și bolnavă de cancer, trăindu-și ultimele clipe.

– Susan...

– Taci din gură, zise ea.

Mîinile îi erau reci și transpirate. Și le șterse de cearceaf. Respiră adînc și se gîndi că nu respiră numai aer, că respiră și curaj care se află sub formă de vapori.

– Susan... Susan...

Nu mai amîna, își spuse ea. Scoală-te, mișcă-te, lichidează odată toate obsesiile astea.

Coborî una din laturile mobile ale patului, dădu așternuturile la o parte și se așeză pe margine, cu picioarele atîrnînd, fără ca să poată atinge podeaua. Se ridică, ținîndu-se de somieră. Se dăduse jos din pat prin partea dinspre Jessica Seiffert. Papucii ei se aflau pe cealaltă parte, imposibil de găsit și simțea răceala pardoselii verzi cum i se impregna în întreaga făptură. Distanța dintre cele două paturi era de aproximativ trei metri. Putea s-o parcurgă din trei, cel mult patru pași. Îl făcu pe primul.

– Sssuuuuusssaaannn...

Grozăvia acelui lucru care se afla în pat o înspăimînta și îi dispăru din minte toate gîndurile legate de halucinații auditive. Acel ceva părea că-i simte apropierea, ezitările și timiditatea, așa încît vocea devenea din ce în ce mai oribilă, mai insistentă și mai sinistră, asemănătoare unui geamăt.

– Sssuuuuusssaaannn...

Se gîndi să se întoarcă în pat, să apese pe butonul de comandă și să cheme o soră. Dar dacă sora venea și nu auzea nimic? Dacă sora ar fi dat perdeaua la o parte, dezvăluind o femeie bătrînă și pe moarte, delirînd din cauza drogurilor administrate?

Aproape sigur că așa s-ar fi întîmplat. Și atunci?

Mai făcu un pas înspre celălalt pat și podeaua deveni din ce în ce mai rece.

Perdeaua se mișcă ca și cum ar fi atins-o cineva pe dinăuntru.

Sîngele îi îngheța în vine și curgea greoi, cu toate că bătăile inimii nu mai conteneau.

– Sssuuuuusssaannn...

Făcu un pas înapoi. Perdeaua mai flutură încă o dată și în spatele ei se profilă o umbră neagră.

Vocea o strigă iarăși și putu să discearnă, fără nici un dubiu, că avea un ton amenințător.

Perdeaua fîșîi, apoi fîlfîi violent. Se auzi clinchetul metalic al inelelor de care era suspendată perdeaua. O formă întunecată, neconturată, dar în mod sigur mult prea masivă pentru a fi o biată femeie devorată de cancer, bîjbîia stîngaci pentru a-și găsi locul.

Susan avu o revelație, premoniția unei morți. Poate că era semnul dezechilibrului ei mental sau poate că era dovada imbatabilă a faptului că nu mai era conștientă, că trăia într-o lume iluzorie. Cu toate acestea, premoniția era prea evidentă pentru a putea fi ignorată. Moartea. Moartea era foarte aproape. Ultimul lucru de pe lumea asta pe care și l-ar fi dorit, ar fi fost imaginea făpturii din spatele perdelei.

Se întoarse și fugi. Se împiedică de piciorul patului ei, apoi întoarse capul.

Perdeaua părea zguduită și învolburată de niște curenți de aer extrem de puternici – cu toate că în cameră nu era nici cel mai vag curent. Flutura într-o parte și-n cealaltă și începuse chiar să se întredeschidă.

Se refugie în baie, deoarece ușa dinspre coridor era prea îndepărtată și picioarele ei nu se puteau mișca atît de rapid pe

cît și-ar fi dorit. În baie, închise ușa și-și lăsă toată greutatea trupului pe ea. Își pierduse răsuflarea.

Nimic nu este real. Nu-mi pot face nici un rău.

Baia era cufundată în întuneric și ea nu putea să suporte acum lipsa luminii. Căută întrerupătorul și-l găsi în cele din urmă: pereții albi, chiuveta și closetul la fel de albe, pardoseala de mozaic, toate străluciră la aprinderea luminii.

Nu-mi pot face nici un rău.

Încă mai ținea mîna pe clanța ușii. Aceasta se mișca.

Cineva, de cealaltă parte, încerca s-o deschidă.

Încercă să tragă zăvorul, dar era defect.

– Nu, spuse ea. Nu.

Ținea mînerul cît putea de strîns, împingea cu umărul în ușă, înfigîndu-și călcîiele în pardoseală. Timp de cîteva secunde interminabile, care-i părură lui Susan minute, persoana care era de cealaltă parte a ușii continuă să forțeze clanța; Susan simți că cedează, dar strînse din dinți, își încordă mușchii osteniți și refuză să se dea bătută.

După un timp, clanța nu se mai mișcă.

Se gîndi că la mijloc ar putea fi un truc, așa că menținu o fermă rezistență în continuare.

Cineva zgîria ușa de cealaltă parte. Sunetul, atît de aproape de ea, o irită. La început era un zgomot firav, apoi crescu în intensitate. Unghii. Zgîriind lemnul.

– Cine-i acolo?

Nu primi nici un răspuns.

Unghiile zgîriară cu furie ușa timp de o jumătate de minut sau mai mult. Pauză. Zgîrieturile reîncepură, dar ceva mai vag de această dată. Cînd constant și cu încăpățînare, cînd dezordonat.

– Ce dorești?

Singurul răspuns a fost o nouă serie de zgîrieturi.

– Ascultă-mă, te rog, dacă-mi spui cine ești, îți voi deschide ușa.

Această promisiune nu rezolvă, însă, absolut nimic. Ascultă îngrijorată cum acele degete pipăiau tocul ușii, explorînd spațiile dintre toc și ușă ca și cum ar fi dorit s-o

scoată din balamale. În cele din urmă, după două sau trei minute de încercări insistente dar zadarnice, zgomotul încetă brusc.

Susan se pregăti sufletește să continue a ține piept agresorului, dar, spre surpriza și ușurarea ei, lupta nu a mai reînceput.

Aștepta plină de speranțe, abia îndrăznind să respire.

Baia strălucea scăldată de lumina fluorescentă și o picătură de apă se prelingea tacticos în chiuvetă.

Cu timpul, Susan intră în panică. O sâmînță de îndoială i se strecură în minte și se amplifică treptat. Vocea rațiunii se făcea auzită încă o dată. Îi reapăru în minte posibilitatea ca totul să fie halucinație. În definitiv, dacă în spatele perdelei s-ar fi aflat un bărbat sau o altă arătare, dacă ar fi vrut să-l atingă sau s-o atingă cu mîinile ei, atunci nu s-ar mai fi baricadat în baie. Dar nu în starea de frică în care se afla ea. Dacă cineva a apăsat clanța pînă acum, atunci acea persoană era cu siguranță dotată cu foarte puțină forță. Nici un om aflat într-o condiție fizică atît de deplorabilă nu avea de ce să-i inspire teamă.

Aștepta. Își lăsase toată greutatea corpului pe ușă. Respirația ei revenise la normal. Timpul trecea fără ca acea liniște deplină să fie tulburată, bătăile inimii se domoliseră. Dar era incapabilă să se relaxeze, să-și abată atenția de la clanță. Își pironi privirile asupra propriei ei mîini. Încheieturile nu mai erau deloc vascularizate și-i amorțiseră. Degetele îi erau încleștate pe clanța metalizată.

Era evident faptul că numai doamna Seiffert putea să aibă atît de puțină forță. Dar reușise doamna Seiffert să se dea singură jos din pat? Asta să fi fost arătarea din spatele perdelei? Poate că bătrîna doamnă traversase camera narcotizată de medicamentația care-i fusese administrată sau pradă unor dureri cumplite? Nu cumva doamna Seiffert zgîriase ușa, incapabilă să vorbească și căutînd ajutor, zgîriase și iar zgîriase ușa, cu dorința expresă de a-i atrage atenția?

Dumnezeule, se gîndi Susan, oare am închis ușa în nas unei femei pe moarte care implora ajutor?

Totuşi, nu putea deschide uşa. Nu încă.

Apoi, admise că doamna Seiffert, dacă exista cu adevărat, era prea debilă să se dea jos singură din pat şi să traverseze camera. Era o invalidă, un morman de carne şi oase. Nu putea fi doamna Seiffert. În mod indiscutabil, forma care se ridicase în spatele perdelei şi care o înspăimîntase era uriaşă şi deci nu putea fi doamna Seiffert. Grotesc de uriaşă.

Se auzea cadenţa picăturilor de apă căzînd pe faianţa chiuvetei.

Pe de altă parte, era foarte posibil ca din spatele perdelei să nu se fi ridicat nimeni. Poate că perdeaua aceea nici nu se mişcase. Poate că nu se auzise nici o voce misterioasă, poate că nimeni nu forţase clanţa şi de ce nu, poate că nimeni nu zgîriase uşa. Dacă totul se petrecuse în mintea ei? Avea o disfuncţionalitate nervoasă. Probabil că un cheag de sînge minuscul era cheia tuturor nenorocirilor. Poate că un vas mic de sînge fusese lezat, iar acea firavă hemoragie generase comportamentul ei bizar. Sau poate că era un dezechilibru electrochimic. Pe măsură ce căuta explicaţii, îşi dădea seama că tindea să creadă că ceea ce se petrecea era de domeniul supranaturalului şi i se părea verosimil faptul că lumea întreagă pune la cale o conspiraţie îndreptată împotriva ei.

După ce elimină variantele care i se păreau mai puţin probabile, rămase cu două posibilităţi. Una dintre ele ar fi fost ca totul să se fi petrecut în mintea ei... sau că doamna Seiffert era victima iluziilor ei şi zăcea acum fără viaţă în spatele uşii de la baie.

În faţa oricărei alternative, nu mai avea nici un rost să blocheze intrarea. Se dezlipi de uşă şi constată că o durea umărul şi că toată partea stîngă a corpului îi era amorţită. Renunţă la acea încleştare de fier.

Deschise uşa. Abia o întredeschise.

În spatele acelei uşi nu se afla nimeni. Încă înspăimîntată, era pregătită psihic să închidă uşa la loc imediat, în cazul în care ar fi observat cea mai vagă mişcare. Deschise uşa din ce în ce mai larg, progresînd cu cîte un centimetru. Privi podeaua,

aşteptîndu-se la ce putea fi mai rău, dar acolo nu zăcea nici o bătrînă moartă, cu privirea îndreptată spre eternitate.

Camera rămăsese neschimbată. Lampa de pe noptieră era aprinsă şi aşternuturile erau răvăşite, exact aşa cum le lăsase. Patul Jessicăi Seiffert era învăluit în perdea, iar aceasta era neclintită de la locul ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Susan deschise complet uşa.

Nimeni nu se repezi la ea.

Nici o voce răguşită, răzbătînd din adîncuri, nu o mai chema. Deci... fiecare amănunt al acestui scenariu pe care l-am trăit cu intensitate a fost produsul minţii mele bolnave, se gîndi ea descurajată. Imaginaţia mea bolnavă care frizează nebunia pentru perioade scurte de timp. Creierul meu blestemat, bolnav şi uzat.

Toată viaţa, Susan nu consumase băuturi alcoolice decît cînd participase la întruniri, dar chiar şi atunci nu-şi permisese mai mult de două cocktailuri pe seară. I se păruseră întotdeauna hidoase persoanele care-şi pierdeau controlul. Se ameţise odată, o singură dată, în ultimii ani de studenţie şi fusese o experienţă realmente oribilă. Nu i se părea ispititoare acea detaşare euforică pe care ţi-o procură băutura, în condiţiile în care atrăgea după sine o pierdere temporară a raţiunii. Acum, fără să fi luat o singură înghiţitură de alcool, îşi pierduse total controlul. Cel puţin, cînd eşti beat, te scufunzi uşurel în ceaţă şi ştii că nu mai răspunzi de propriile tale fapte. Atunci cînd eşti beat, eşti conştient de faptul că nu poţi conta pe impresiile tale. Dar dezechilibrul nervos atrage după sine fapte mult mai cumplite.

Această situaţie o speria.

Ce se întîmpla dacă Jeff McGee nu rezolva problema?

Dacă boala ei era fără leac?

Ce s-ar fi întîmplat dacă urma să-şi petreacă tot restul vieţii la graniţa dintre normal şi patologic, călătorind în lumea devastatoare a umbrelor, pe teritoriul faptelor care nu s-au petrecut niciodată?

Ştia că n-ar fi putut continua să ducă o astfel de existenţă. Moartea ar fi fost o opţiune mai onorabilă decît o viaţă

dominată de spectre. Stinse lumina la baie și simți apăsarea întunericului în spatele ei.

Se sprijini de perete ca să ajungă la pat, înfrîngîndu-și durerea pe care o resimțea în picioare.

Cînd ajunse la pat, puse la loc una din laturile mobile pe care le coborîse la plecare, făcu o tentativă să se așeze pe saltea, apoi ezită. Se ridică și își pironi privirile asupra perdelei. Acceptă faptul că acum nu putea să adoarmă cu nici un chip. Trebuia să găsească resurse pentru a face ceea ce trebuia făcut mult mai devreme. Trebuia să se deplaseze pînă acolo, să dea perdeaua la o parte și să-și demonstreze că avea drept colegă de cameră o femeie bătrînă și bolnavă. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o acum, halucinațiile ar fi reînceput din clipa în care ar fi stins lumina și și-ar fi pus capul pe pernă. Dacă nu lupta împotriva acestei nebunii, probabil că va fi în cele din urmă copleșită și nu va mai rezista. Ea era Susan Kathleen Thorton și nu se dădea în lături din fața nici unui obstacol. Papucii se aflau lîngă ea, iar picioarele îi erau înghețate. Înconjură cu prudență capătul patului, sprijinindu-se să nu cadă. Parcurse spațiul dintre cele două paturi și fără să încerce să se sprijine de ceva, întinse o mînă și atinse perdeaua.

Camera era cufundată într-o tăcere deplină, dacă nu cumva și cealaltă persoană își ținea respirația. Aerul era închis, ca și cum s-ar fi aflat într-o criptă. Strînse materialul perdelei în pumnul firav.

Trage de ea, pentru numele lui Dumnezeu, își spuse ea în clipa în care realiză că ezita de un minut în fața perdelei. Nu e nimic de care să-mi fie frică, nu e nimic altceva decît o biată bătrînă care-și petrece ultimele zile ale vieții dormind. După ce dădu perdeaua la o parte, Susan se apropie și mai mult de pat și privi cu atenție. În acel moment blestemat, a știut că pătrunsese în iad și că nu mai era nici o cale de a scăpa de acolo.

În pat nu era doamna Seiffert, așa cum ar fi trebuit. Era altceva. Ceva hidos. Un cadavru. Cadavrul lui Jerry Stein.

Nu, nu putea fi adevărat. Imaginația îi juca feste. Percepțiile ei senzoriale nu puteau fi luate în considerație.

Creierul ei fusese afectat. Probabil un cheag de sînge, un vas minuscul blocat.

Susan trecu în revistă toată panoplia de explicații medicale de care dispunea, dar acel cadavru refuza să se metamorfozeze și să devină doamna Seiffert.

În ciuda acestei situații copleșitoare, Susan nu scoase un sunet. Nu fugi. Era hotărîtă să înfrunte situația, să revină la realitate. Se agăță de bara patului pentru a evita leșinul.

Închise ochii.

Numără pînă la zece.

Nu poate fi adevărat.

Deschise ochii.

Cadavrul se afla tot acolo.

Bărbatul care murise cu mult timp în urmă zăcea acolo, acoperit cu cerceaful pînă la mijlocul pieptului, c.. ;i cum ar fi dormit.

Capul lui oferea o imagine înspăimîntătoare: era mînjit cu sînge uscat, în locul în care Ernest Harch îi străpunsese craniul de trei ori. Avea mîinile pe deasupra așternutului, strîns lipite de corp; palmele erau întoarse spre tavan, iar degetele erau contorsionate, ca și cum ar fi încercat să se agațe cu disperare de viață, de tot ce însemna viață.

Cadavrul nu semăna perfect cu Jerry Stein, dar asta era din pricina faptului că moartea îl degradase. Avea pielea cenușie și pete ciudate îi înconjurau ochii duși în orbite, din colțurile buzelor vinete și tumefiate se prelingea ușor un lichid. Pleoapele păreau acoperite de o crustă și aveau o culoare stranie. Din nări i se scurseseră firișoare de sînge care se coagulase pe buza inferioară. De ambele părți ale nasului se aflau urmele unui fluid maroniu. În ciuda aspectului, a teribilei desfigurări și a acelei înfiorătoare culori a pielii, mortul era indiscutabil Jerry Stein.

Dar Jerry murise cu treisprezece ani în urmă. În acest răstimp, probabil că intrase în putrefacție. Probabil că mai rămăsese din el un schelet cu cîteva șuvițe de păr atîrnînd pe craniul descărnat, un morman de oase ținute laolaltă de pielea

mumifiată. Individul acela părea să fi murit de zece zile sau de o săptămînă, ori poate chiar de mai puțină vreme.

Asta este o dovadă că am halucinații, își spuse Susan strîngînd bara patului cu putere și minunîndu-se cum de nu se îndoaie în mîinile ei. Doar o halucinație. N-are nici o legătură cu realitatea, nu e în conformitate cu legile naturii și nu pare să aibă vreo logică. Deci este o viziune, o oroare care nu există nicăieri decît în mintea ei.

Dovada elocventă a inexistenței cadavrului era faptul că Susan nu simțea mirosul acela abject care însoțește orice proces de putrefacție. Chiar dacă mortul s-ar afla într-un stadiu incipient de descompunere, duhoarea ar fi îmbîcsit încăperea. Dar aerul, chiar dacă nu era ozonificat, era aer curat de spital, cu vagi arome de dezinfectant.

Atinge-l, își spuse ea. Doar așa o să dispară năluca. Nimeni nu poate atinge o nălucă. A îmbrățișa o nălucă e ca și cum ai încerca să cuprinzi aerul cu brațele tale și atunci descoperi că, de fapt, ți-ai îmbrățișat propria făptură. Hai. Atinge-l și te vei convinge că nu este real.

N-a putut să o facă. Încercă să-și desprindă mîna de pe bara patului în încercarea de a atinge mîna rece a mortului, dar nu avea suficient curaj pentru așa ceva.

Spuse cu voce tare cuvintele care trebuiau să alunge arătarea:

– Nu există în fața ochilor mei. Nu poate fi adevărat. Totul este în închipuirea mea.

Pleoapele rigide ale cadavrului se mișcară.

Nu.

Clipiră încă o dată.

Nu, își spuse ea în disperare. Nu, nu, nu, așa ceva nu mi se poate întîmpla mie.

După ce-i deschisese, ochii lui nu erau ochii unui om viu. Erau afundați în orbite; globii oculari erau galbeni, străbătuți de vinișoare de sînge. Apoi, acei ochi înfiorători deveniră mobili și irisul maroniu era acoperit de o pojghiță lăptoasă. Privirea era dezorientată, dar lent Susan intră în raza lui vizuală; își ațintì privirea asupra ei.

Încercă să țipe, dar nu putea articula un sunet. Întreaga ei ființă era paralizată de groază. Se cutremură și apoi se înecă cu salivă. Mîna cadavrului începu să se miște și degetele i se descleștară, căutînd-o.

Își retrase mîinile cu care se sprijinea de bara patului, ca și cum s-ar fi ars.

Cadavrul își mișcă buzele vinete și tumefiate și începu să articuleze numele ei.

– Sssuuuuusssaaaaannn...

Se dădu înapoi cu un pas.

– Nu e adevărat, nu poate fi adevărat, nu e, nu e...

Ca străbătut de curent electric, cadavrul se ridică din pat.

Totul se petrece în mintea mea, își spuse ea, încercînd să-și vorbească pe un ton cît mai scăzut, așa cum o povățuise McGee.

Mortul îi rosti din nou numele și figura i se schimonosi într-un zîmbet.

Susan fugi din calea acelei arătări și se năpusti la ușa care dădea în coridor; papucii ei scîrțîiau pe podeaua bine lustruită și, fugind, își spunea că și-a pierdut autocontrolul. Găsi clanța ușii și în timp ce încerca s-o deschidă i se părea că are o greutate de cel puțin cîteva tone, blestemă starea deplorabilă în care se afla și care o făcea să piardă secunde prețioase. Auzi un horcăit în spatele ei, își spuse că nu poate fi decît închipuirea și împinse cu tot corpul, încercînd să deschidă ușa aceea blestemată care în cele din urmă cedă, țîșni pe coridor fără a îndrăzni să privească în urma ei, dar repetîndu-și în continuu că fuge de o nălucă. Nu știa dacă acel cadavru o urmărea, se împiedică, era cît pe ce să cadă, o luă la stînga, alergînd dezordonat, incapabilă să țină drumul drept. Mușchii de la picioare îi luaseră foc și simțea că genunchii și gleznele i se topesc cu fiecare pas pe care-l făcea. Se sprijini cu mîna de un perete, abia răsuflînd. Atunci cînd credea că nu mai este în stare să facă nici cea mai firavă mișcare, simți în ceafă un suflu de gheață și imediat găsi forța să meargă mai departe, ajunse în holul principal și zări lîngă lift dispeceratul asistentelor. Încercă

să țipe, dar avea coardele vocale paralizate; se dezlipi de perete și se grăbi să străbată coridorul pentru a ajunge alături de cineva din personalul medical. Acolo ar fi putut să ceară ajutor, ar fi fost în siguranță.

Sora Scolari și o altă soră plinuță, cu fața rumenă, care se numea Beth Howe, reușiră s-o liniștească pe Susan, vorbindu-i cu blîndețe, pe un ton convingător, exact așa cum îi spusese McGee că se vorbește cu drogații atunci cînd au halucinații. O aduseră în spatele pupitrului de la dispeceratul surorilor și o așezară într-un scaun pliant. Îi dădură un pahar cu apă. O liniștiră, îi ascultară spovedania, o îmbărbătară, insuflîndu-i curaj.

Dar nu putea fi convinsă că se află în siguranță dacă se întoarce în camera 258. Dorea să i se dea un alt pat, într-o altă cameră, în timpul nopții.

– Mi-e teamă că e imposibil, zise Tina Scolari. În ultimul timp au fost multe internări. Spitalul este plin în noaptea asta. În plus, nu e nimic în neregulă cu camera 258. E o cameră ca oricare alta. Doar știi că ăsta-i adevărul, nu-i așa, Susan? Știi că ai avut o criză. E o consecință directă a dezechilibrului tău psihic.

Susan încuviință, cu toate că nu era sigură că ar mai putea să creadă.

– Încă... nu vreau... să mă întorc acolo, spuse ea cu dinții clănțănindu-i.

În timp ce Tina Scolari încerca s-o calmeze pe Susan, Beth Howe se duse să verifice camera 258. După cîteva minute reveni, spunînd că totul era în regulă.

– Doamna Seiffert? întrebă Susan.

– E în pat, unde trebuia să fie, zise Beth.

– Ești sigură că era ea?

– Da. Doarme buștean.

– Nu cumva l-ai găsit pe...?

– Nici vorbă, o asigură Beth.

– Te-ai uitat dacă nu cumva s-a ascuns pe undeva?
– Nu prea ai pe unde să te ascunzi în camera aceea.
– Dar te-ai uitat?
– Da. Nu-i acolo.

O puseră pe Susan într-un scaun cu rotile și o conduseră înapoi în camera 258. Pe măsură ce se apropiau, pe Susan o trecură fiorii.

Perdeaua era trasă în jurul celui de-al doilea pat. Împinseră scaunul în care se află Susan către patul cu perdeaua trasă. Susan le sesiză intenția.

– Așteptați, spuse ea.
– Vreau să te convingi cu ochii tăi, spuse Beth Howe.
– Nu, nu vreau.
– Firește că vrei, spuse Beth.
– Trebuie, adăugă Tina Scolari.
– Dar... nu cred... c-o să pot.
– Sînt sigură c-o să poți, o încurajă Tina Scolari.

O conduseră direct la patul Jessicăi Seiffert.

Beth Howe dădu perdeaua la o parte.

Susan închise ochii. Își încleștă mîinile pe scaunul cu rotile.

– Privește Susan, zise Tina.
– Uită-te, îi spuse și Beth. Este doar Jessie.
– Vezi?
– E numai Jessie.

Stînd cu ochii închiși, Susan îl vedea pe bărbatul acela care murise, pe care probabil că-l iubise cîndva, dar acum se temea de el pentru că-i evoca spectrul morții. În spatele pleoapelor ei, îl vedea cum stătea în pat și-i zîmbea, cu buzele ca niște felii de fruct stricat.

Scenariul ororii care se desfășura acum în mintea ei nu putea fi mai crunt decît ceea ce ar fi văzut cu ochii deschiși. Așa că îndrăzni să privească.

În pat era o femeie micuță, pipernicită și cumplit de mutilată de boală. Culmea ironiei, părea un copil plin de zbîrcituri ajuns din greșeală în patul unui adult. Pielea nu era netedă ca cea a unui copil, ci ca de ceară. Era bolnăvicios de

palidă, părul cîndva blond acum era încărunțit, gura era minusculă și încleștată, semănînd cu un zgîrci. Era hrănită prin perfuzie, iar brațele ei erau chiar mai firave decît ale lui Susan.

– Deci aceasta este Jessica Seiffert, spuse Susan mai mult pentru sine, ușurată că această persoană există cu adevărat, dar șocată de faptul că a putut să transforme imaginea bietei bătrîne în cea a cadavrului lui Jerry Stein.

– Drăguța de ea, zise Beth.

– Era cea mai simpatică persoană din Willawauk încă de cînd eram o puștoaică, zise Tina.

– Încă dinainte de a te fi născut, adăugă Beth.

– Toată lumea o iubește, zise Tina.

Jessica continua să doarmă și nările ei se mișcau imperceptibil în ritmul respirației.

– Cunosc vreo două sute de oameni care ar veni s-o vadă, dacă Jessica ar accepta vizitatori, zise Beth.

– Dar nu dorește s-o vadă cineva în halul în care e; ca și cum ar exista vreo persoană care s-o agreeze mai puțin pentru că boala i-a modificat chipul, zise Tina.

– Întotdeauna oamenii din Willawauk au iubit-o pentru frumusețea ei interioară.

– Ai dreptate, spuse Tina.

– Te simți mai bine acum? o întrebă Beth pe Susan.

– Cred că da.

Beth trase perdeaua.

Susan spuse:

– Te-ai uitat în baie?

– Sigur că da, zise Beth. E goală.

– Aș vrea să mă uit și eu, dacă nu te deranjează, zise Susan.

Simțea că se comportă prostește, dar era roaba fricii.

– Desigur, spuse Beth plină de amabilitate. Să ne uităm ca să te liniștești.

Tina împinse scaunul cu rotile spre ușa de la baie și Beth aprinse lumina în încăpere.

În locul acela sclipitor de alb n-o aștepta nici o arătare venită din împărăția morților.

– Mă simt întruchiparea stupizeniei, rosti Susan, simțind cum se înroșește în obraji.

– N-ai nici o vină, zise Beth.

– Dr. McGee ne-a povestit tuturor despre tine, despre cazul tău. Ne-a lămurit cum stau lucrurile, zise Tina Scolari.

– Sîntem alături de tine, adăugă Beth.

– Te înțelegem și dorim să te ajutăm, continuă Tina.

– O să te faci bine foarte repede. Precis. McGee este o somitate. E cel mai bun doctor de aici.

O ajutară pe Susan să se bage în pat.

– Acum, spuse Tina Scolari, cu acordul surorii din tura de noapte, ai voie să iei al doilea sedativ întrucît primul nu și-a făcut efectul. Sînt destul de slabe. După părerea mea, mai ai nevoie de încă un sedativ.

– Nu cred că aș mai putea să adorm fără el, zise Susan. Mă întrebam... Dacă nu te-ar deranja...

– Ce anume?

– Crezi... că ar putea să stea cineva cu mine... doar pînă cînd adorm?

Susan se simțea ca un copil care are o rugăminte patetică. Un copil dependent, imatur, bîntuit de spaime, dar ajuns la vîrsta de 32 de ani. Era dezgustată de felul în care se comporta. Dar nu se putea descurca singură. Degeaba își repeta tot timpul că avea leziuni la nivelul lobului temporal și efectele erau bizare, că exista posibilitatea ca un cheag de sînge să fie cauza, cert era că aici oricît de mult ar fi încercat să găsească argumente de natură medicală pentru vedeniile ei, se simțea înspăimîntată la ideea de a rămîne singură, în stare de veghe, în camera 258 sau oriunde în altă parte.

Tina Scolari se uită la Beth Howe și încuviință.

Beth se gîndi o clipă și spuse:

– Ei bine, nu cred că sîntem prea ocupate în seara asta, nu-i așa?

– Nu, zise Tina. Toată lumea este la posturi și pînă acum nu s-a ivit nici o urgență.

Beth îi zîmbi lui Susan.

– E o noapte lipsită de urgențe. Nici un accident de mașină, nici un scandal în vreun bar. Cred că una dintre noi poate să stea cu tine o oră pînă cînd o să-și facă efectul sedativul.

– Probabil că n-o să dureze nici o oră, zise Tina. Te-ai suprasolicitat, Susan. În cîteva minute o să adormi.

– Rămîn eu aici, zise Beth.

– Îți rămîn recunoscătoare, zise Susan, făcîndu-și reproșuri în gînd pentru neputința ei de a sta singură pe întuneric.

Tina plecă, dar reveni în scurt timp cu al doilea sedativ. Cînd Susan luă pastila roz, putu să bea numai jumătate din paharul cu apă pentru că tremura mult prea tare și nu putea nici măcar să înghită. Dinții i se loviră de pahar și pastila îi stătu în gît.

– Sînt sigură că o să fii liniștită în noaptea asta, zise sora Scolari înainte de a pleca.

Beth își trase un scaun lîngă pat, își netezi uniforma, și-o trase peste genunchii rotunzi și începu să citească o revistă.

Susan își plimbă privirile în tavan, apoi trase cu ochiul spre patul mascat al Jessicăi Seiffert. Privirile îi fură atrase și de întunericul din spatele ușii întredeschise de la baie.

Se gîndi la cadavrul animat de forțe supranaturale care zgîriase insistent ușa de la baie. Își aduse aminte de zgomotul lugubru al degetelor descărnate care pipăiau cadrul ușii.

Bineînțeles că acele lucruri nu se petrecuseră în realitate. Erau de domeniul fantasticului.

Închise ochii.

Jerry, se gîndi ea, te-am iubit cîndva. Sau poate că nu a fost chiar dragoste, poate a fost o poveste frumoasă, trăită de doi tineri inocenți de 19 ani. Iar tu spuneai atunci că mă iubești. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te întorci din lumea umbrelor ca să mă terorizezi?

Bineînțeles că aceste fapte nu s-au petrecut aievea.

Totul este o halucinație.

Te rog, Jerry, rămîi acolo, în cimitirul din Philadelphia, acolo unde știu că te-am lăsat cu mult timp în urmă. Te rog, stai acolo. Nu te întoarce iarăși. Te rog, stai acolo. Te rog.

Șirul gîndurilor ei se curmă pe moment și trecu în lumea viselor.

11

O soră o trezi pe Susan la ora 6. Era miercuri dimineața. Ziua era mohorîtă, dar nu mai ploua.

Jeffrey McGee sosi înainte de 6.30. O sărută pe obraz așa cum obișnuia, dar buzele lui zăboviră mai mult timp decît pînă atunci.

– N-am crezut c-o să vii atît de devreme, zise Susan.

– Am vrut să supraveghez personal testele.

– Dar nu te-ai culcat tîrziu noaptea trecută?

– Nu chiar. Mi-am ținut discursul după cină, la "Asociația medicilor" și am mers la culcare înainte ca ei să se organizeze pentru a mă linșa.

– Vorbesc serios, cum a fost?

– Păi, nimeni nu și-a aruncat desertul în capul meu.

– Ți-am spus eu c-o să ai un mare succes.

– Mda, s-ar putea ca nimeni să nu fi aruncat cu desertul în mine pentru că a fost singurul lucru mîncabil și nu s-au îndurat să renunțe la el.

– Sînt convinsă că te-ai descurcat de minune.

– Ei bine, nu cred că m-ar tenta o carieră de orator. Oricum, am vorbit destul despre mine. Aud că aici s-au petrecut lucruri palpitante noaptea trecută.

– Dumnezeule, ți-au povestit?

– Bineînțeles. Dar este rîndul tău s-o faci. Cu amănunte.

– De ce?

– Pentru că așa vreau eu.

– Iar doctorul trebuie ascultat.

– Corect. Așa că o să-mi povestești.

Jenată, îi povesti cu lux de amănunte întîmplarea cu cadavrul din spatele perdelei. Acum, după un somn bun, întreaga întîmplare părea absurdă și se întreba cum putuse să aibă convingerea că acel scenariu are legătură cu realitatea.

Cînd Susan termină de povestit, McGee spuse:

– Doamne, dar e trasă de păr!

– N-ai fost de față.

– Acum, după ce ai analizat situația, îți dai seama că n-a fost nimic altceva decît un episod...

– Al operei "Elucubrațiile lui Susan Thorton"?

– Vreau să spun că ai avut o criză, o halucinație, zise el. Îți dai seama că așa se petrec lucrurile?

– Da, spuse ea, realmente distrusă.

Se uită la ea cu atenție.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

Se încruntă și-i puse o mînă pe frunte ca să vadă dacă nu cumva avea febră.

– Te simți bine?

– Cît de bine mă pot simți în aceste împrejurări, spuse ea morocănoasă.

– Ți-e frig?

– Nu.

– Dar tremuri?

– Un pic.

– Un pic mai mult.

Se încurajă singură și nu spuse nimic.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el încă o dată.

– Sînt... speriată.

– Nu fi speriată.

– Dumnezeule, ce se întîmplă cu mine?

– Vom afla.

Nu se putea opri din tremurat.

Ieri dimineață, după ce nu se mai putuse stăpîni în fața lui McGee și-i plînsese pe umăr, fusese convinsă că a atins limita

superioară. Era pe punctul de a crede că viitorul nu poate fi decît roz. Pentru prima dată în viața ei admisese că are nevoie de alți oameni: se confruntase cu cruda realitate și-și recunoscuse vulnerabilitatea. Fusese o descoperire șocantă pentru o femeie care-și construise viața pe convingerea fermă, dar eronată, că era o ființă rațională, imună la excesele emoționale. Dar acum trebuia să facă față încă unei revelații, mai devastatoare decît prima: că soarta ei se afla în mîinile lui McGee și ale personalului medical de la spitalul Willawauk, că trebuia să se lase călăuzită pentru a supraviețui, cu alte cuvinte se afla la discreția altora, era dependentă. Bineînțeles că nu erau rău intenționați. Dar erau totuși niște oameni. Nu puteau să controleze orice situație. Și dacă ei ar fi greșit dorind să-i facă un bine, nu mai conta dacă acea greșeală era intenționată, accidentală sau inevitabilă; oricum, era condamnată la o existență haotică, nu mai putea discerne între realitate și închipuire, era foarte probabil ca, în timp, să ajungă complet nebună.

Tremura în continuu, neputîndu-se opri.

– Ce mi se va mai întîmpla?

– Totul o să fie bine, zise McGee.

– Dar... situația se înrăutățește, spuse ea cu o voce panicată, în ciuda faptului că făcea eforturi să rămînă calmă.

– Nu. Nu se înrăutățește.

– E mult mai rău, accentuă ea.

– Ascultă, Susan, s-ar putea ca halucinația din noaptea trecută să fi fost mult mai înspăimîntătoare decît altele.

– "S-ar putea ca?"

– Bun, a fost mult mai înspăimîntătoare decît altele.

– Mult mai concretă, mai reală.

– Și mai reală. Dar e prima criză pe care ai avut-o de ieri dimineață, cînd ai crezut că cei doi infirmieri sînt Jellicoe și Parker. Nu te afli în permanență în lumea fantasmelor.

Susan își scutură capul și-l întrerupse.

– Nu. Chestia cu infirmierii... și apariția de mai tîrziu, aici în cameră... n-au fost singurele fantasme ale zilei. A mai existat... o criză, între astea două.

– Cînd? se încruntă McGee.

– Ieri după-amiază.

– Ieri după-amiază ai fost la o ședință de terapie fizică cu doamna Atkinson.

– Corect. S-a întîmplat la puțin timp după ce a luat sfîrșit ședința, înainte de a fi adusă înapoi, în această cameră.

Îi povesti cum Murf și Phil o băgaseră în ascensor, unde se aflau cei patru.

– De ce nu mi-ai spus toate lucrurile astea aseară, cînd am fost aici? o întrebă McGee, cu o ușoară mustrare în voce.

– Erai așa de grăbit...

– Nu era chiar așa o mare grabă. Sînt un doctor bun? Cred că da. Un doctor bun are întotdeauna timp pentru un pacient aflat în impas.

– Nu mă aflam în nici un impas atunci cînd ți-ai făcut vizita de seară, protestă ea.

– Ba bine că nu. Ai ținut totul în tine, erai destul de stresată.

– N-am vrut să te fac să întîrzii la întîlnirea de la "Asociația medicilor".

– Susan, asta nu e o scuză. Sînt doctorul tău. Trebuie să-i comunici doctorului tău tot ce se întîmplă.

– Îmi pare rău, spuse ea coborîndu-și privirea, incapabilă să-i întîlnească ochii aceia albaștri care-i pătrundeau cele mai mici taine ale sufletului. Nu putea să-i explice de ce nu-i povestise despre halucinația cu ascensorul. Îi fusese teamă să nu fie considerată isterică, îi era teamă că el n-o să-i mai dea tot atîta atenție pentru că se lăsa pradă angoaselor. Ba mai mult de-atît, îi era teamă de faptul că-i inspira milă. Acum începuse să creadă că s-a îndrăgostit de el și ultimul sentiment pe care și-ar fi dorit să i-l inspire era compasiunea.

– Să nu îndrăznești să-mi mai ascunzi ceva. O să trebuiască să-mi spui tot ce se întîmplă, tot ce simți. Am spus totul. Dacă nu-mi spui tot, atunci s-ar putea să nu știu de existența unui simptom care-mi poate indica cauza necazurilor tale. Am nevoie de orice informație, cît de neînsemnată, ca să-ți pun un diagnostic corect.

– Ai dreptate. De acum înainte n-o să-ți mai ascund nimic, încuviință ea.

– Promiți?

– Promit.

– Bine.

– Dar vezi tu, zise ea, cu privirile pironite asupra mîinilor pe care și le frîngea cu o nervozitate necontrolată, e din ce în ce mai rău.

Începu s-o mîngîie pe obraz. Ea îl privi.

– Ascultă-mă, îi spuse el cu blîndețe. Chiar dacă o să ai crize frecvente, în cele din urmă o să depășești această situație. De îndată ce un astfel de episod se consumă, vei vedea ce anume l-a generat. Ești totdeauna conștientă de faptul că trăiești o halucinație. Dacă în momentul ăsta ai crede că noaptea trecută a venit la tine un mort, dacă ai mai crede că acest lucru s-a petrecut în realitatee, atunci s-ar putea spune că ești într-o stare foarte gravă. Dacă așa se prezintă situația, sînt sigur c-o să-mi dai mult de furcă, c-o să nădușesc pîn-oi găsi rezolvarea. Dar deocamdată nu se poate spune c-aș fi asudat. Greșesc? Chipul meu este scăldat de rîuri de sudoare? Mi-au apărut pete întunecate de transpirație la subbraț? Arăt ca și cum aș fi ieșit dintr-o emisiune televizată: "Orientați-vă corect"? Ei? Așa arăt?

– Arăți uscat ca o felie de pîine prăjită, îi zîmbi ea.

– La fel de uscat ca nisipul, zise el. La fel de uscat ca o bucată de cretă sau ca un pui pe care l-am preparat eu la cuptor. Apropo, știi să gătești pui la cuptor?

– Am făcut așa ceva de cîteva ori, zise ea.

– Al tău era uscat?

– Nu, zîmbi ea.

– Bun. Speram că știi să gătești.

Ce a vrut să spună cu asta? se întrebă ea. Ochii lui albaștri exprimau mult mai concret ceea ce spusese prin cuvinte. O plăcea și sentimentul era reciproc. Dar încă nu . putea să pună bază pe impresiile ei; nu putea fi sigură că-i înțelesese intențiile.

– Te rog eu, zise el, caută să ai o judecată pozitivă!

– O să-ncerc, îi răspunse ea.

Dar nu-şi putea reveni din acel tremur convulsiv.

– Trebuie să reuşeşti. Capul sus. Acestea sînt indicaţiile doctorului. Acum o să mă duc să găsesc doi infirmieri şi o targă cu rotile, apoi o să mergem împreună jos să facem nişte teste şi să punem un diagnostic. Eşti pregătită?

– Da, confirmă ea.

– Mi-ai zîmbit?

Îi zîmbise.

El îi adresă un zîmbet la rîndul său.

– Te rog să-ţi păstrezi zîmbetul pe chip pînă la loc comanda, zise el.

Cînd ajuse la uşă, întoarse capul şi-i strigă peste umăr:

– Mă întorc imediat.

După plecarea lui, îi pieri zîmbetul.

Trase cu ochiul spre patul mascat.

Şi-ar fi dorit să nu se afle acolo.

Tînjea după un petec de cer, chiar sumbru şi întunecat ca cel de ieri. Poate că dacă ar fi reuşit să vadă cerul, nu s-ar mai fi simţit încătuşată.

Niciodată în viaţa ei nu se lăsase pradă unei deprimări atît de persistente; se simţea abătută, stoarsă de vlagă, în ciuda faptului că exerciţiile de recuperare mergeau bine. Avea o stare depresivă. Iată inamicul actual: starea depresivă. Era deprimată nu atît pentru faptul că alţi oameni aveau controlul asupra vieţii ei, ci fiindcă viaţa ei se afla la discreţia acelor oameni. Era neajutorată. Nu putea face nimic ca să se debaraseze de boală. Putea doar să devină obiect de studiu, o halcă de carne inconştientă pe care o diseci încercînd să găseşti răspunsuri la întrebările tale.

Se uită din nou la patul doamnei Seiffert. Perdeaua albă atîma dreaptă şi neatinsă.

Noaptea trecută nu trăsese perdeaua care izola un pat de spital, ci dăduse de o parte o altă perdea, în spatele căreia se ascundea nebunia. Pe parcursul cîtorva minute de coşmar, păşise peste acea graniţă dintre normal şi patologic într-o lume a umbrelor şi a întunericului de unde puţini oameni s-au mai întors vreodată.

Se întreba ce s-ar fi întîmplat dacă noaptea trecută n-ar fi fugit de nălucă? Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi avut curajul prostesc de a nu fugi de cadavrul în descompunere al lui Jerry Stein? Îi era teamă că intuia răspunsul. Dacă s-ar fi lăsat pradă, dacă fostul ei iubit ar fi coborît din pat şi ar fi atins-o, dacă ar fi îmbrăţişat-o şi şi-ar fi lipit buzele în putrefacţie de buzele ei, dacă l-ar fi sărutat fierbinte şi el i-ar fi dăruit în schimb un sărut rece, ar fi înnebunit. Realitate sau imaginaţie, halucinaţie sau nu, s-ar fi rupt filmul şi niciodată nu s-ar mai fi putut repara. Ar fi găsit-o încolăcită pe podea, delirînd şi tremurînd spasmodic, ar fi transferat-o de la spitalul Willawauk într-un sanatoriu liniştit, unde ar fi avut asigurată o cameră drăguţă, perfect izolată.

Nu mai era în stare să reziste mult. Nici chiar de dragul lui McGee. Nici chiar pentru un viitor pe care l-ar putea avea împreună cu el, dacă s-ar fi făcut bine. Coarda era întinsă la maximum.

Te rog, Doamne, ajută-mi ca testele astea să ne dea vreo informaţie. Ajută-l pe McGee să găsească soluţia. *Te rog.*

Pereţii şi tavanul erau vopsiţi în aceeaşi nuanţă de albastru. Stînd pe spate pe targa cu rotile, cu capul ridicat doar cîţiva centimetri de o pernă minusculă şi tare, Susan se simţea ca şi cum ar fi contemplat un cer de vară.

Jeff McGee apăru lîngă ea.

– O să-ncepem cu o electroencefalogramă.

– Electroencefalogramă, spuse ea. N-am făcut niciodată aşa ceva.

– Ba ai făcut, zise el. În timp ce erai în comă. Dar n-ai cum să ştii, pentru că nu erai conştientă. Nu-ţi poţi aminti. Acum, nu are de ce să-ţi fie teamă. Nu doare deloc.

– Ştiu.

– Vreau să văd activitatea bio-electrică a creierului tău. Dacă prezintă vreo disfuncţionalitate, indiferent la ce nivel, e aproape sigur că o electroencefalogramă ne va da indicaţii.

– Aproape?

– Nu e o tehnică perfectă.

O soră aduse electroencefalograful dintr-un colţ al camerei unde stătuse pînă atunci, şi-l lăsă lîngă Susan.

– Aparatul dă cele mai bune rezultate dacă stai relaxată, îi spuse McGee lui Susan.

– Sînt relaxată.

– N-o să fie relevant sau o să fie dificil de interpretat dacă eşti emoţionată.

– Sînt relaxată, îl asigură ea.

– Să-ţi văd mîna.

Îşi ridică mîna de pe salteaua cu grosime de doi centimetri.

– Trebuie s-o ţii perfect întinsă în faţa ta, cu degetele strînse. E-n regulă. Acum te rog să-ţi răsfiri degetele.

Se uită cu atenţie timp de cîteva secunde, apoi dădu din cap satisfăcut.

– E bine. Nu încerci să mă fraiereşti. Eşti calmă. Nu mai tremuri deloc.

Imediat după ce o coborîră la parter, Susan deveni calmă pentru că simţea că există un progres, oricît de mic. Fiind un fizician de prima mînă, putea să înţeleagă, să aprecieze şi să-şi dea acordul cu privire la metode ştiinţifice, teste de laborator, riguros plănuite pentru a da răspunsuri care să te conducă la soluţia unică, finală.

Avea încredere în acest sistem de investigaţii. Avea încredere şi-n Jeffrey McGee, de asemenea. Era conştientă de calităţile lui de doctor şi conta pe intelectul lui. Ştia ce trebuie căutat şi, încă cu mult mai important, va şti să recunoască ceea ce vede.

Poate că acele teste vor conduce la o concluzie, încetul cu încetul. McGee făcea acum un prim pas în procesul de stopare a calvarului ei.

Era sigură de asta.

– Calmă ca o scoică, spuse ea.

– Ca o stridie, zise el.

– De ce stridie?

– Ca să te simți măgulită.

– Crezi că aduc mai mult cu o stridie decît cu o scoică?

– Nu. Pentru că perlele se găsesc în stridii.

– Pun pariu că ai stofă de artist.

– Sînt un rechin, îi spuse el.

McGee îi aplică lui Susan de jur-împrejurul capului opt microelectrozi, cîte patru pe fiecare parte.

– O să culegem informații atît de pe partea stîngă cît și de pe partea dreaptă a creierului, apoi o să le comparăm. Acesta e primul pas pentru a localiza trauma.

Sora conectă electroencefalograful.

– Te rog să-ți menții capul în aceeași poziție, îi spuse McGee lui Susan, orice mișcare poate provoca interferențe.

Ea își pironi privirile în tavan.

McGee privea ecranul verde-fluorescent al monitorului, care nu se afla în raza vizuală a lui Susan.

– Arată bine, spuse el cu o notă de dezamăgire în glas. Fără *peak*-uri, fără platouri, cu aspect echilibrat. Se încadrează în parametrii normali.

Susan era foarte liniștită.

– Negativ, spuse el, mai mult pentru sine decît pentru ea sau pentru soră.

Susan îl auzi cum acționează alt buton.

– Acum fac niște citiri comparative, îi spuse McGee.

Cîteva momente nu a scos nici un cuvînt.

Sora se mută în alt colț al încăperii și se apucă să noteze date de pe un alt aparat.

După un timp, McGee deconectă electroencefalograful.

– Ei, cum e? întrebă Susan.

– Nimic.

– Absolut nimic?

– Ei bine, electroencefalograful ne poate da niște indicații utile, dar datele furnizate de el n-au un caracter definitiv în proporție de sută la sută. Se cunosc cazurile unor pacienți care prezentau boli nervoase grave, dar electroencefalogramele erau normale. În alte situații, persoane suferinde de maladii

neevidențiate aveau electroencefalograme anormale. Este un test util pentru a stabili un diagnostic, dar nu o să ne limităm la el. E doar un punct de plecare.

Dezamăgită, dar avînd încă certitudinea că unul dintre teste va fi edificator, Susan întrebă:

– Ce urmează?

După ce McGee înlătură electrozii, spuse:

– Examenul radiologic, chiar alături. Vreau să-ți mai fac o radiografie craniană.

– Pare nostim.

– Oho, o să rîdem în hohote.

Laboratorul de raze X era o cameră plină cu aparatură greoaie, strălucitoare, de culoare albă și neagră care-i părea cunoscută într-o oarecare măsură. Bineînțeles că nu era expertă în tehnologia razelor X. Pe lîngă asta, nu se putea aștepta ca un spital din îndepărtatul Oregon să aibă aparatură de ultimă oră. În ciuda faptului că puteau să fie un pic depășite, aparatele din Willawauk păreau corespunzătoare.

Radiologul era un bărbat tînăr care se numea Ken Piper. Developă clișeele în timp ce ei așteptau, apoi prinse filmele impresionate de razele X pe niște ecrane iluminate. El și McGee studiară imaginile, discutînd între ei cu voce joasă și punctînd zonele strălucitoare sau umbrele de pe film.

Susan se reîntorsese pe targa cu rotile și îi urmărea.

Au dat jos primele filme, au prins altele, au mai discutat, arătînd pe radiografii diverse zone.

În cele din urmă, McGee plecă de lîngă ecranele iluminate, avînd o privire gînditoare.

– Ce-ai găsit? întrebă Susan.

El oftă și-i spuse:

– *N-am* găsit semnele unor leziuni la nivelul creierului.

– N-am putut detecta nici acumulări de lichid, adăugă Ken Piper.

– Nu există modificări la nivelul glandei pineale care apar în cazurile de halucinații, zise McGee. Nu există nici cel mai mic indiciu de presiune intracraniană.

– E un set de imagini de o acuratețe perfectă, îi spuse cu veselie Ken Piper, zîmbindu-i. N-ai nici un motiv să fii îngrijorată, domnișoară Thorton.

Susan îl privi pe McGee și-și văzu oglindite propriile-i sentimente în ochii lui. Din nefericire, Ken Piper greșea; avea o mulțime de motive de îngrijorare.

– Ce facem acum? întrebă ea.

– Vreau să faci un P.L., zise McGee.

– Ce-i asta?

– O puncție lombară.

– Puncție spinală?

– Da. Am fi putut omite ceva la electroencefalogramă și la examenul cu raze X, ceva ce poate ni se va releva prin puncția spinală. Sînt cîteva detalii care pot fi clarificate numai în urma analizei fluidului spinal.

McGee sună la laboratorul spitalului de la telefonul radiologiei. Îi spuse laborantului care i-a răspuns să se pregătească pentru o analiză completă a probelor de lichid spinal pe care se pregătea să le recolteze de la Susan.

În timp ce punea telefonul jos, ea îi spuse:

– Să terminăm odată cu asta.

În ciuda faptului că McGee îi făcuse o anestezie locală cu novocaină la nivel spinal, puncția lombară a fost dureroasă, dar nici pe departe atît de cumplită cum s-ar fi așteptat ea să fie. Ochii i se umplură imediat de lacrimi amare, se înfioră și-și mușcă buza; necazul cel mare era că trebuia să rămînă perfect relaxată, fiindu-i teamă ca acul să nu se rupă în ea dacă s-ar fi contractat sau s-ar fi smucit brusc.

McGee, cu privirea ațintită pe manometru în timp ce extrăgea fluidul, spuse:

– Presiune normală.

Cîteva minute mai tîrziu, după recoltarea probei finale, scoase un sunet de ușurare și-și șterse lacrimile de durere.

McGee luă o eprubetă plină cu lichid spinal și o examină în lumină.

– E bine, cel puțin este clar, spuse el.

– Cît durează pînă o să avem rezultatele? întrebă Susan.

– O să dureze ceva timp, zise McGee. Pînă atunci, ne-au mai rămas de făcut cîteva teste mai puțin semnificative. Te simți în stare să-ți recoltăm ceva sînge?

– Fac orice pentru binele cauzei.

Cu puțin înainte de ora 10, în timp ce McGee era dus la laborator să vadă în ce stadiu se aflau analizele lichidului spinal, sosiră Murf și Phil pentru a o conduce pe Susan înapoi, în camera 258.

Cu toate că știa că acea teroare de ieri, din ascensor, nu fusese reală, cu toate că știa că oamenii de servici erau străini de comportarea criminală de care îi crezuse în stare în halucinațiile ei, nu se simțea în largul ei în prezența lor.

– Toată lumea ți-a simțit lipsa la etajul doi, îi spuse Phil lui Susan în timp ce duceau targa prin hol.

– Sînt o mulțime de fețe posomorîte pe-acolo, zise Murf.

– Te cred, zise ea.

– E adevărat, reluă Phil.

– Camera pare așa de sumbră fără tine, zise Murf.

– Ca o temniță, completă Phil.

– Ca un cimitir, spuse Murf.

– Ca un spital, zise Phil.

– *Este* un spital, spuse ea și continuă șarada, făcînd eforturi să-și mențină moralul ridicat pe măsură ce se apropiau de lift.

– Ai perfectă dreptate, i se adresă Murf.

– Bineînțeles că este un spital, zise Phil.

– Dar cînd ești prin preajmă, șarmantă doamnă...

– ... totul pare mai calm, mai luminos...
– ... ca și cum ar fi un hotel într-o stațiune...
– ... într-o țară care este totdeauna însorită...
– ... un loc exotic, fantastic...
– ... ca Mesopotamia.

Ajunseseră la lift și Susan își ținu respirația.

– Phil, ți-am spus ieri – Mesopotamia nu mai există.

Unul dintre ei apăsă un buton pentru a chema ascensorul.

– Atunci unde am mers eu în fiecare iarnă, Murf? Ghidul meu mi-a spus totdeauna că era Mesopotamia.

– Cred că ghidul tău era un escroc, Phil. Probabil că ai fost în New Jersey.

Ușile ascensorului se deschiseră. Susan simți că înțepenește, dar acolo n-o aștepta nici unul dintre cei morți.

– Nu, sînt sigur că n-am fost niciodată în New Jersey, Murf.

– Ce noroc pe New Jersey, Phil.

La dracu, nu pot să trăiesc așa! se gîndea Susan cu amărăciune în timp ce-o scoteau din ascensor și parcurgeau coridorul etajului al doilea. Nu pot, pur și simplu, să trec prin viață fiind suspicioasă și temătoare față de orice persoană pe care o întîlnesc. Nu pot suporta această stare în care aștept tot timpul să mă pomenesc în fața unei grozăvii care mă pîndește din spatele oricărei uși sau la fiecare colț de stradă.

Cum poate *cineva* să treacă prin viață ca și cum ar face o cursă continuă și extenuantă printr-o înfiorătoare "casă a ororilor" dintr-un parc de distracții?

De ce și-ar *dori* cineva să ducă o asemenea viață?

Jessica Seiffert plecase.

Perdeaua fusese dată la o parte.

Un om de serviciu strîngea ultimile așternuturi murdare și le punea într-un coș de rufe. La întrebarea lui Susan, el răspunse:

– Doamna Seiffert se simțea mai rău. Au dus-o în mare grabă jos, la reanimare.

– Îmi pare rău.

– Da, însă ne aşteptam toţi la aşa ceva, spuse omul de serviciu. Dar e mare păcat. E o femeie atît de drăguţă.

Lui Susan chiar îi părea rău pentru Jessica Seiffert, dar era uşurată că colega ei de cameră plecase.

Era plăcut să poţi privi pe fereastră, chiar dacă ziua era mohorîtă şi ceţoasă şi te aşteptai să izbucnească încă o furtună.

La zece minute după ce Susan fusese lăsată în camera ei de către Phil şi Murf, în timp ce stătea în pat aranjîndu-şi aşternuturile, sosi doamna Baker cu o tavă cu mîncare.

– În dimineaţa asta ai pierdut micul dejun. Iar tu, scumpo, nu-ţi poţi permite să sări nici măcar peste o singură masă. Nu ai rezerve, aşa ca mine. Eu mi-aş putea permite să nu mănînc o săptămînă întreagă.

– Sînt moartă de foame.

– Sînt ferm convinsă, zise sora, aşezînd tava pe masa patului. Cum te mai simţi, puiule?

– Ca o pernită de ace, zise Susan, pradă unei dureri monotone în spate, amintire a punctiei spinale.

– Dr. McGee a făcut el însuşi toate testele?

– Da.

– Atunci ar fi putut să fie mai rău, zise doamna Baker, luînd capacul de pe tavă. Sînt cîţiva pe aici care nu lucrează aşa de fin.

– Da, dar mi-e teamă c-o să întîrzie la cabinet.

– N-are ore de consultaţii miercuri dimineaţa, zise sora. Doar cinci ore după-amiază.

– A, apropo, zise Suzan, ieri ne-am văzut prea puţin şi am uitat să te întreb cum a fost luni noapte.

Doamna Baker se holbă la ea şi se încruntă perplexă.

– Luni noaptea?

– Cum a fost întîlnirea? Ştii tu – cina aceea cu hamburger şi distracţia de la bowling.

Timp de cîteva secunde, sora arăta ca şi cum ar fi fost străină de subiectul despre care vorbea Susan. Apoi ochii îi scînteiară dintr-o dată.

– A! Întîlnirea. Desigur. Muncitorul meu forestier, mare şi hazliu.

– Cel cu umerii laţi cît uşa, spuse Susan, citînd-o pe doamna Baker care i-l descrisese luni pe iubitul ei.

– Cu mîinile acelea mari, muncite şi blînde, zise sora visătoare.

Susan zîmbi.

– Aşa mai merge. Nu mi-am închipuit că ai fi putut să-l uiţi.

– A fost o noapte de pomină.

– Mă bucur că aud aşa ceva.

Figura doamnei Baker căpătă un aer poznaş. Ea spuse:

– Am doborît toate popicele. Cînd spun asta, nu mă refer doar la popicăria din bowling.

Susan rîse.

– Doamnă Baker, ai o poftă de viaţă mai mare decît mi-aş fi imaginat.

Ochii plini de încîntare ai surorii clipiră în spatele ramelor albe ale ochelarilor.

– Viaţa nu e prea apetisantă dacă n-o mai condimentezi un pic, din cînd în cînd.

După ce îşi desfăcu şerveţelul de hîrtie şi-l băgă sub gulerul pijamalei – se schimbase cu cea albastră proaspăt spălată, după întoarcerea de la analize – Susan spuse:

– Bănuiesc că o condimentezi ceva mai mult.

– Cîteodată pun chiar linguriţe întregi.

– Ştiam. Doamnă Baker eşti o adevărată sibaritică.

– Nu, sînt metodistă, dar şi metodiştii ştiu să se distreze. Acum mănîncă tot ce ai pe tavă, scumpo. Tare-mi place cînd te văd că te-ai mai împlinit un pic la faţă. Nu ne dorim o recidivă.

În următoarea jumătate de oră, Susan îşi mîncă micul dejun cu întîrziere şi privi cerul înnorat care se profila în spatele ferestrei. Aglomerări de nori, în toate tentele de gri, acopereau în întregime orizontul.

La cîteva minute după ora 11, apăru Jeff McGee.

– Iartă-mă că am întîrziat atîta. Am rezultatele analizelor de laborator de mai devreme, dar am mai stat la reanimare, cu Jessie Seiffert.

– Cum se mai simte?

– Se prăpădeşte repede.

– Ce păcat!

– Da. Păcat că moare. Dar de cînd nu mai e nimic de făcut pentru ea, mă bucur că se stinge rapid. A fost întotdeauna o femeie plină de dinamism şi i-a fost greu să stea ţintuită în pat, mult mai greu decît le-ar fi fost altora. A fost cumplit s-o văd suferind şi chinuindu-se în ultimele săptămîni.

Dădu din cap cu tristeţe, apoi pocni din degete ca şi cum l-ar fi străfulgerat un gînd.

– În timp ce eram sus la reanimare, am avut o revelaţie. Ştii de ce ai fi putut să ai halucinaţia că vezi cadavrul lui Jerry Stein, cînd de fapt o priveai pe Jessie? Cred că ceva te-a şocat, te-a dat peste cap.

– M-a dat peste cap?

– Da. Iniţialele.

– Iniţialele, reluă Susan ca un ecou, nefiind sigură că a înţeles bine.

– Exact. Nu-ţi dai seama? Jerry Stein şi Jessica Seiffert – amîndoi J.S.

– O! N-am observat.

– Poate că n-ai observat în mod conştient. Dar nimic nu scapă subconştientului; este extrem de vigilent. Ţi-ai dat seama în mod subconştient, cu siguranţă. Poate faptul că aveau aceleaşi iniţiale ţi-a atras atenţia asupra perdelei şi ai început să te temi. Dacă aşa stau lucrurile, poate că nici una dintre crize nu a fost total întîmplătoare, spontană. Poate că toate au fost declanşate de un anumit amănunt, un lucru minor sau un detaliu care te-au făcut să derulezi amintirile legate de "Casa Tunetului". Poate că după formarea unei conexiuni la nivelul subconştientului, episodul halucinant a survenit în mod automat.

Era vizibil entuziasmat de această teorie, și Susan îl întrebă:

– Dacă ce spui tu este adevărat, cu ce mă poate consola?

– Nu sînt absolut sigur. N-am avut timp să mă gîndesc la întreaga suită a consecințelor. Dar bănuiesc că poate fi important în a mă ajuta să decid în ce măsură diagnosticul poate fi considerat o consecință a unei cauze fizice.

Nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

Încruntată, ea spuse:

– Dacă halucinațiile mele nu sînt scîntei întîmplătoare și spontane ale unui creier bolnav, atunci poate că izvorul lor, cauza lor nu este în nici un caz de natură fizică. Asta vrei să spui? Dacă viziunile sînt declanșate de mecanisme psihologice subtile, atunci întreaga problemă e mai bine să fie lăsată în mîinile unui psihiatru.

– Nu, nu, nu, spuse repede McGee, făcînd un gest liniștitor cu mîinile. N-avem suficiente date pentru a trage concluzii de acest fel. Trebuie să căutăm în continuare o cauză fizică, deoarece aceasta pare de departe cea mai verosimilă posibilitate, dacă ținem cont de faptul că ai suferit o lovitură la cap și ai stat în comă mai mult de trei săptămîni.

Susan își dorea să creadă că problema ei e în exclusivitate de natură fizică, nimic mai mult decît o consecință previzibilă a leziunii unor țesuturi vitale. Dacă ar fi vorba de un minuscul cheag de sînge, o leziune, sau orice altă boală palpabilă, știința ar fi putut s-o rezolve cu rapiditate. Avea încredere în medicină pentru că era o știință. Nu avea încredere în psihiatrie pentru că-n sistemul de valori tributar formației ei de fizician, psihiatria nu era deloc o știință; o percepea ca pe o vrăjitorie.

Dădu din cap neînduplecată.

– Greșești cînd presupui că inițialele numelor au avut rolul de a declanșa criza. N-a fost asta. Nu există o cauză psihologică.

– Înclin să-ți dau dreptate, spuse el. Dar în acest stadiu nu putem elimina nici o posibilitate.

– *Eu* pot. Am eliminat-o.

– Dar eu *nu pot*. Eu sînt doctor. Şi un doctor trebuie să rămînă obiectiv.

Pentru prima dată de cînd intrase în cameră, o luă de mînă şi atingerea lui era nemaipomenit de liniştitoare.

Strîngîndu-i mîna, ea spuse:

– Cum sînt rezultatele analizelor lichidului spinal?

– Proteinemia a fost normală. Am trecut la urmărirea elementelor figurate sangvine. Dacă ar fi fost prea multe globule roşii, am fi tras concluzia că există o hemoragie intracraniană, la baza craniului sau de-a lungul coloanei vertebrale.

– Dar numărul globulelor roşii e în limite normale, spuse Susan, anticipînd răspunsul.

– Exact. Dacă numărul globulelor albe ar fi fost peste limită, ar fi semnalat o infecţie la nivel cerebral sau spinal.

– Dar şi numărul globulelor albe e normal.

– Da.

Susan se simţea încolţită de o armată de probe palpabile, crude şi viabile. *Eşti la fel de sănătoasă ca o adolescentă*, păreau să-i arunce în faţă faptele concrete. *Organismul nu te-a trădat. Nici creierul tău nu te-a trădat. Mintea ta a luat-o razna. Nu ai o boală care să-ţi fi alterat fizicul, Susan. Problema ta nu e de factură organică. Doar că baţi cîmpii; asta-i tot. Nebunie. Eşti ţicnită.*

Se strădui să nu asculte toate acele voci interioare pline de invidie, să nu mai audă corul acela sonor de auto-incriminări, auto-flagelări, generator de confuzii.

Spuse cu amărăciune:

– Analizele fluidului spinal n-au relevat nimic neobişnuit?

– Absolut nimic. Am analizat chiar şi conţinutul în zaharuri al fluidului spinal. Există maladii în care un anumit gen de bacterii consumă zaharurile, aşa că un conţinut scăzut al acestora poate constitui un semnal de alarmă. . Dar lichidul tău spinal are o concentraţie normală de zaharuri, două treimi din conţinutul în zaharuri al sîngelui.

– Parcă aş fi un exemplu de femeie de 32 de ani, perfect sănătoasă, dintr-o carte de specialitate, zise ea cu o ironie usturătoare.

McGee era în mod vizibil necăjit pentru dificultăţile pe care le întîmpina în diagnosticarea bolii ei.

– Nu. Ceva nu este în regulă pe undeva.

– Ce?

– Nu ştiu.

– Nu e extrem de liniştitor.

– Continuăm să investigăm.

– Am sentimentul c-o să rămîn mult timp pe aici.

– Nu. O să aflăm în curînd. Trebuie.

– Dar cum?

– Păi, înainte de toate, o să iau cu mine acasă electroencefalograma, radiografiile şi rezultatul analizelor. Vreau să le mai verific odată, cu lupa, dacă este nevoie. Poate că nu le-am examinat destul de atent de dimineaţă. Poate că răspunsul se află aici şi noi pur şi simplu l-am omis. Poate că am trecut cu vederea vreun amănunt... vreo anomalie subtilă...

– Şi dacă tot nu găseşti nimic?

El ezită, şi, cu o anume îngrijorare în glas, spuse în cele din urmă:

– Păi, în situaţia asta... mai există un test pe care-l mai putem face.

– În ce constă? întrebă ea.

– Nu este o procedură simplă.

– Îmi dau seama de asta doar uitîndu-mă la tine, zise ea.

– O angiogramă cerebrală. Este o tehnică de diagnosticare care se utilizează de obicei pentru victimele afectate din punct de vedere funcţional, în cazul cărora trebuie să recurgem la neurochirurgie pentru a elimina cheagul de sînge sau pentru a stopa hemoragia vasului sangvin.

– În ce constă?

– Injectăm o substanţă radioopacă în fluxul sangvin, la nivelul unei artere care realizează comunicarea între inimă şi creier, mai exact în gît, şi asta nu e chiar o plăcere.

– Bănuiesc că nu.

– E dureros.

Susan își puse mîna pe o parte a gîtului și, neliniștită, își masă pielea fină.

McGee spuse:

– Procedura nu este complet lipsită de riscuri. Un mic procent de pacienți suferă complicații ulterioare care provoacă moartea. Reține că n-am spus că procentul este infinitezimal sau minor.

– Ai spus că este un procent mic și deduc din asta că procentul nu este majoritar, dar e destul de ridicat pentru a fi semnificativ.

– Exact.

– Dar noi vorbim despre niște investigații ale cutiei craniene cu raze X, dar ceva mai sofisticate, zise ea. Am dreptate?

– Da. De îndată ce markerul radioopac ajunge în vasele de sînge din creier, urmărim dispersarea sa cu o cascadă de raze X. În felul ăsta obținem cea mai detailată imagine asupra sistemului circulator cerebral. Putem să distingem forma și dimensiunile tuturor venulelor și arteriolelor. Putem localiza un cheag, o hemoragie, o tumoră în peretele arterial, practic orice, indiferent de dimensiuni.

– Sună ca și cum ar fi exact lucrul de care am nevoie pentru a ajunge la rădăcina problemei, zise Susan.

– În mod normal, n-aș recurge la o angiogramă decît dacă pacientul prezintă tulburări funcționale serioase – pierderea vorbirii, pierderea controlului asupra sistemului locomotor, semiparalizii – sau suferă, de pe urma unei apoplexii, de confuzii mentale foarte grave care nu-l mai îndreptățesc să spere într-o existență normală.

– Pare să fie cazul meu, spuse ea mohorîtă.

– O, nu. Chiar deloc. Există o diferență enormă între tulburările mentale cauzate de o apoplexie și halucinațiile pe care le ai tu. Mă crezi sau nu, starea ta afectează cel mai puțin cursul normal al vieții.

Timp îndelungat, nici unul dintre ei nu spuse nimic. McGee stătea în picioare lîngă pat şi Susan şedea acolo, simţindu-se mică şi slabă; îşi strîngeau mîinile în tăcere.

Apoi ea spuse:

– Să presupunem că n-o să găseşti nimic revăzînd diseară setul de analize.

– Să presupunem.

– O să-mi prescrii să mi se facă o angiogramă?

El închise ochii şi se gîndi un timp.

Susan observă că avea un tic nervos la pleoapa stîngă.

În cele din urmă, el spuse:

– Pur şi simplu nu ştiu. Depinde de multe aspecte. Trebuie să iau în consideraţie vechiul dicton al medicilor: "Dacă nu poţi face bine, măcar nu face mai rău". Vreau să-ţi spun că dacă nu am nici cea mai mică indicaţie că problema ta e de natură fizică, în cazul ăsta a-ţi face o angiogramă ar fi...

– Este de natură fizică, insistă Susan.

– Chiar dacă aş avea certitudinea că e o cauză de natură fizică, şi aş avea o motivaţie solidă care să justifice o angiogramă, aş vrea să mai aşteptăm cîteva zile pînă te mai întremezi un pic.

Ea îşi umezi buzele pe care şi le simţea uscate şi aspre.

– Dacă o să facem o angiogramă şi nu o să fie relevantă cu privire la o posibilă alterare fizică a creierului şi dacă halucinaţiile vor continua, ce se va întîmpla atunci? întrebă ea.

– Am fi epuizat toate căile indicate de medicina tradiţională.

– Nu.

– Va trebui să renunţăm la un diagnostic care să aibă o cauză fizică şi să căutăm altceva.

– Nu.

– Susan, pur şi simplu, va trebui.

– Nu.

– Nu e o ruşine să consulţi un psihiatru. E doar un...

– Nu e vorba de ruşine, zise ea. Doar că nu cred în utilitatea acestui act.

– Psihiatria modernă are realizări...

– Nu, spuse ea, tăindu-i vorba, speriată numai la gîndul de a lua în discuţie posibilitatea de a supune unei îndelungi terapii ani şi ani de halucinaţii continue. Nu. Trebuie să fie o disfuncţionalitate pe care s-o poţi repera, ceva ce se poate *vindeca*. Asta trebuie să fie. Asta *ar trebui* să fie.

El ocoli subiectul psihiatrie.

– O să fac tot ce-mi stă-n putinţă.

– Asta-i tot ce-ţi cer.

– Nu mă declar învins.

– Nici nu mi-am închipuit aşa ceva.

El observă că buzele ei erau uscate, aşa că-i spuse:

– Vrei un pahar cu apă?

– Da, te rog.

I-l umplu şi ea îl bău pe tot din cîteva înghiţituri lungi şi lacome; apoi el puse paharul gol pe tava de pe noptieră.

– Ţi-ai amintit ceva în legătură cu serviciul tău? întrebă McGee.

Întrebarea lui o sperie. Ultima dată cînd se gîndise la corporaţia Milestone sau la serviciul ei fusese atunci cînd îi telefonase luni dimineaţa lui Philip Gomez la Newport Beach. Cu mai mult de două zile în urmă. De atunci neglijase acest gînd, aruncase asupra lui un văl întunecat – ca şi cum i-ar fi fost teamă. Chiar îi era teamă. Acum, simpla rostire a numelui de Milestone îi dădea fiori. Ba mai mult, brusc avu strania şi înfiorătoarea revelaţie că acele halucinaţii bizare – întîlnirile cu morţii – erau într-un anume fel direct legate de munca ei la Milestone.

McGee observă că-i este frică, se aplecă asupra ei şi spuse:

– Susan? Ce s-a întîmplat?

Îi spuse că se gîndea la existenţa unei legături între halucinaţiile ei şi corporaţia Milestone.

– O legătură? întrebă McGee, absolut perplex. Ce fel de legătură?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar *simt* eu asta.

– Îmi sugerezi că ai mai avut astfel de halucinaţii *înainte* de accidentul auto?

– Nu, nu. Cum s-ar fi putut?

– Vrei să spui că nu eşti sigură dacă le-ai avut sau nu înainte de accident.

– Nu le-am avut. Categoric nu.

– Nu mă mulţumeşte faptul că nu pari destul de sigură.

Drept pentru care ea se gîndi cîteva clipe la această problemă.

El o privea nerăbdător.

În cele din urmă, ea spuse:

– Da. Da. Sînt sigură. Crizele astea s-au produs numai după accident. Dacă le-aş fi avut înainte, n-aş fi putut să le uit. Aşa ceva nu se uită.

McGee îşi îndreptă capul şi o privi din profil.

– Dacă există o cauză fizică a stării tale – ceea ce dorim atît de mult să credem amîndoi – atunci leziunea provine de la accidentul rutier.

– Ştiu.

– Nu poate fi ceva ca urmare a muncii tale la Milestone. Pentru că, dacă e cauzată de presiunea la care te supune munca ta sau ceva în acest gen...

– ... atunci trebuie evaluată starea psihică, termină ea fraza pentru el. O depresie nervoasă.

– Da.

– Ceea ce nu e aşa.

– Atunci care poate fi legătura cu Milestone?

Ea se posomorî:

– Nu ştiu.

– Aşa că te înşeli.

– Aşa cred. Dar eu încă...

– Te simţi speriată?

– Da.

– Asta e explicabil, zise McGee. Ţi-e frică de corporaţia Milestone dintr-un motiv destul de asemănător celui care ţi-a inspirat teama de perdeaua trasă care înconjura patul lui Jessie. Nu puteai vedea ce se află de cealaltă parte a perdelei, ceea ce a dat aripi imaginaţiei tale. Serviciul tău are acum atributul de a fi

ceva necunoscut. E ca o perdea trasă în jurul unei părți a vieții tale și fiindcă nu poți vedea ce se află în spatele ei, imaginația ta are ocazia să-ți furnizeze ipoteze înfricoșătoare. Poate datorită unei alterări funcționale infime la nivelul creierului, ești obsedată de "Casa Tunetului" și de ce ți s-a întîmplat în acea peșteră; drept urmare, imaginația ta, de cîte ori are posibilitatea să călătorească, se întoarce invariabil la evenimentele de acum 13 ani. Halucinațiile tale n-au nici o legătură cu munca ta, nu pot avea nici o legătură, pentru că Milestone n-are nici o legătură cu "Casa Tunetului". Tu doar încerci să le legi pe toate deoarece... ei bine, asta înseamnă să fii *obsedat* psihic de un singur eveniment din viața ta. Mă înțelegi?

– Da.

– Totuși Milestone încă îți mai dă o stare de teamă.

– De cîte ori pronunți acest nume, simt că mă străbat fiori reci, recunoscu ea.

Pe brat, unde pijamaua era suflecată, se vedea că i se făcuse pielea ca de găină.

McGee stătuse aplecat deasupra patului în tot acest timp. Acum se ridicase și se așezase la margine, încă ținînd-o de mînă.

– Știu că ți-e teamă, îi spuse el înțelegător. Ți-a înghețat mîna. Nu era rece cînd ți-am ținut-o prima dată, dar din momentul în care am început să discutăm despre munca ta, s-a transformat într-un sloi.

– Vezi?

– Da, dar fiorii ăștia reci, suspiciunile tale față de Milestone, nu sînt decît aspecte ale obsesiilor tale. Această teamă este un episod minor, o versiune prescurtată a acelui tip de criză pe care ai făcut-o la vederea cadavrului lui Jerry Stein. Nu ai nici un motiv logic să-ți fie teamă de Milestone sau de vreo persoană care lucrează acolo.

Încuviință, speriată de natura extrem de complicată a bolii ei.

– Cred că nu.

– Știi că nu.

Susan oftă.

– Știi ce mi-aș dori? Mi-aș dori să existe fantome. Mi-aș dori ca întîmplările prin care am trecut să fie un caz în care un mort se ridică din groapă pentru a se răzbuna, ceva în stilul unor bancuri morbide. Vreau să spun că mi-ar fi fost mult mai ușor să accept așa ceva, Dumnezeule. Fără puncții spinale. Fără angiograme. Să nu mai fiu atît de cumplit de măcinată de îndoieli care mă rod pe dinăuntru. Nu mi-a rămas altceva de făcut decît să chem un preot și să-l rog să alunge duhurile rele, să le trimită înapoi în iad, unde le este locul.

McGee se încruntă la ea și i se citea în ochi o tentă de supărare cînd îi spuse:

– Hei, nu-mi face nici o plăcere să te aud vorbind așa.

– Oh, nu-ți face griji, se grăbi Susan să-l liniștească. N-o să devin mistică. Sînt perfect conștientă de faptul că nu există stafii. Pe lîngă asta, dacă ar fi fost stafii și dacă ele mi-ar fi dat tîrcoale în ultimul timp, ar fi trebuit să fie imateriale, nu-i așa? Sau ar arăta ca un morman de cearceafuri cu niște orificii practicate în locul ochilor. *Așa* arată o fantomă. Nu sînt solide și fierbinți precum arătările de care am fugit eu în ultimul timp. Îi zîmbi. Hei! Știu de ce ești așa de îngrijorat dintr-o dată! Ți-e teamă că în cazul în care sînt stafii, n-o să mai am nevoie de tine. Doctorii nu practică exorcismul, am sau nu dreptate?

– Ai dreptate, îi zîmbi el.

– Ți-e teamă c-o să te dau la o parte, c-o să mă descotorosesc de tine pentru niște preoți cu o carte de rugăciuni într-o mînă și cu un crucifix în cealaltă.

– Mi-ai face tu mie una ca asta? o întrebă el.

– Niciodată. Pentru numele lui Dumnezeu, prea multe lucruri pot lua o întorsătură greșită dacă mă bazez pe un preot. Cum ar fi... dacă m-aș încredința unui preot care și-a pierdut cinstea? Sau dacă merg la un preot catolic pentru ajutor – și descoperă că stafiile sînt toate protestante? La ce mi-ar mai ajuta exorcismul atunci?

Era sigură că McGee nu fusese indus în eroare de umorul ei forțat, de bună calitate; el știa că ea este încă deprimată și

speriată. Dar oricum, se juca cu ea, de dragul aparențelor, așa cum o făcea și ea, pentru că insistase mult prea mult asupra problemelor ei în această dimineață, și nu era bine să le tot aprofundeze. Trebuia să găsească alt subiect de discuție, avea nevoie de o destindere a atmosferei pentru un timp și McGee era amabil.

– Bun, zise el, așa cum înțeleg eu lucrurile, exorcismul acționează în mod independent de religia pe care ai practicat-o într-o viață anterioară. Ce fel de tărîm supranatural ar mai fi acela, dacă ar fi să privim lucrurile în mod logic? Vreau să spun că dacă formele de exorcism catolic n-ar avea nici un efect asupra stafiilor protestante, atunci un crucifix nu va putea face să dispară un vampir evreu.

– În acest caz, cum se poate alunga un vampir evreu?

– Probabil că ar trebui să-l amenințI cu steaua lui David în loc de crucifix?

– Sau poate ar trebui să-i oferi o cină cu multă șuncă, zise Susan.

– Numai asta îl va alunga dacă este un vampir evreu serios. Atunci ce părere ai de vampirii musulmani?

– Vezi? zise ea. Totul e atît de complicat. Nu te pot concedia pentru a angaja în schimb un preot.

– Ah, e atît de plăcut să știi că cineva are nevoie de tine.

– O, am categoric nevoie de tine, îl asigură ea. Am nevbie de tine. Chiar am nevoie de tine.

Percepea transformările evidente ale propriei voci în timp ce vorbea, își dădea seama că tonul glumeț era anulat de văpaia sentimentelor ei față de el. Nu există nici cea mai mică îndoială în privința *asta*. Era la fel de șocată de îndrăzneala ei așa cum părea a fi însuși McGee, dar nu se putea opri. Se aruncă cu capul înainte nepăsătoare, vorbind prea repede, într-o goană teribilă, pentru a exprima ce se petrecea în mintea și sufletul ei de o zi sau poate de două.

– Am nevoie de tine, Jeff McGee. Dacă și tu vrei, voi sta aici toată ziua, repetînd în continuu aceste cuvinte pînă voi rămîne fără glas.

O privea cu ochii aceia de un albastru frumos. Cel mai intens și mai închis albastru pe care-l văzuse vreodată.

Încercă să citească în acei ochi, dar nu putea spune nimic despre gîndurile care se ascundeau în spatele lor.

În timp ce aștepta un răspuns, Susan se întreba dacă nu făcuse o prostie. Oare interpretase greșit comportamentul față de ea și reacțiile lui din ultimele zile? Acolo unde ea crezuse că vede dragoste – era doar grija medicului pentru pacient? Dacă interpretase greșit interesul său pentru ea, atunci minutele care vor urma vor fi practic cele mai penibile din viața ei.

Își dori disperată să poată da ceasul înapoi măcar cu un minut, să-și poată retrage cuvintele.

Apoi McGee o sărută.

Nu semăna cu nici unul dintre sărutările acelea pe obraz sau pe colțul buzelor din ultimele zile. De data aceasta, sărutul lui nu avea nici urmă de castitate sau timiditate. O sărută pe buze, blînd dar pasionat, amîndoi oferind și primind, căutîndu-se și dorindu-se. Ea îi răspunse cu o spontaneitate și o căldură nemaiîntîlnită; de data aceasta nu mai păstra nimic în rezervă, îi dispăruse orice urmă de răceală, nimic din ființa ei nu-i dicta prudență în relația care se înfiripa. Această iubire va fi deosebită de toate celelalte pe care le trăise. De această dată era purtată de val. Acest sărut nu contopea doar buzele, era pasionat, înfocat și plin de chemări. El își puse mîinile pe obrajii ei, strîngînd-o cu blîndețe, ca și cum i-ar fi fost teamă că ea ar putea să să răzgîndească și să fugă de el – ca și cum n-ar fi suportat gîndul că se poate întîmpla ca ea să facă așa ceva.

Cînd, în cele din urmă, sărutul se sfîrși, iar ei se îndepărtară unul de celălalt cu cîțiva centimetri pentru a se privi, pentru a decide în ce măsură acel sărut îi transformase, Susan percepu un amalgam de sentimente pe chipul lui McGee: fericire, surpriză, confuzie, admirație, stînjeneală și ceva mai mult.

Respirația lui era accelerată.

A ei era și mai rapidă.

Preț de o clipă a avut sentimentul că mai vede ceva în privirea lui; ceva... întunecos. Timp de o secundă sau două a crezut că era teamă, doar o licărire, o atingere a aripilor fricii.

Teamă?

Înainte de a se hotărî ce anume însemna, înainte de a avea certitudinea că văzuse cu adevărat oglindită teama în privirea lui, tăcerea și vraja se destrămară.

– M-ai surprins, zise Jeff, n-am crezut...

– Mi-a fost teamă că te-am jignit sau...

– Nu, nu. Pur și simplu... nu-mi venea să cred...

– ...că amîndoi...

– ...că sentimentul era reciproc.

– Am crezut că am înțeles și... Ei bine, semnalele pe care mi le trimiteai păreau...

– ... sărutul a pus capăt tuturor îndoielilor pe care tu...

– Dumnezeule, da!

– Ce sărut! zise el.

– Un sărut nemaipomenit.

O sărută din nou, dar în fugă, trăgînd cu ochiul spre ușă cu o evidentă stînjeneală. Nu-l putea învinui că dă înapoi. La urma urmei el era doctor, iar ea pacientă; să te giugiulești cu pacienta nu era un act compatibil cu etica medicală. Ar fi vrut să-și încolăcească brațele de gîtul lui și să-l strîngă cu putere lîngă ea; dorea să fie a lui și să fie al ei. Dar știa că nu este nici timpul, nici locul potrivit, și-l lăsă să se depărteze de ea.

– De cît timp mă..., zise ea.

– Nu știu. Poate că dinainte ca tu să ieși din comă.

– Înainte de asta? Mă iubeai?

– Erai atît de frumoasă.

– Dar nici nu mă cunoșteai pe-atunci.

– Probabil că-n acele momente nu era chiar dragoste. Dar era ceva. Chiar și atunci, am simțit *ceva*.

– Mă bucur.

– Iar după ce ai ieșit din comă...

– Ai descoperit cît de fermecătoare sînt și ai căzut în mrejele vrăjii.

– Exact. Am descoperit că ai ceea ce doamna Baker numește "zvîc". Mă atrag femeile cu "zvîc".

Timp de cîteva secunde nici unul din ei nu rosti vreun cuvînt, mulțumindu-se să se privească unul pe celălalt. Apoi ea spuse:

– Chiar se poate întîmpla atît de repede?

– Da.

– Sînt atît de multe de spus despre asta.

– Un milion de amănunte, spuse el.

– Un miliard, zise ea. Nu știu mai nimic despre tine.

– Duc o viață ternă.

– Vreau să știu totul despre tine, spuse ea, ținîndu-i mîna într-ale sale. Totul. Dar cred că... aici, în locul ăsta...

– Este mult prea penibil.

– Da. Nu s-ar putea spune că aici e locul cel mai potrivit pentru proaspeții îndrăgostiți.

– Cred că ar trebui să limităm relația noastră la raporturi de medic-pacient, atîta timp cît te afli aici. Mai tîrziu, cînd o să te simți mai bine, și o să ieși din spital, iar relația noastră nu o să fie atît de în văzul lumii...

– Probabil că e mai bine așa, zise ea, cu toate că dorea să-l mîngîie și să fie mîngîiată de el, ceea ce nu era chiar caracteristic unei relații de tipul medic-pacient.

– Dar trebuie să ne mărginim la o relație strict de tipul medic-pacient? N-am putea să încălcăm puțin regulile? Nu s-ar putea măcar să mă săruți pe obraz, din cînd în cînd?

Jeff zîmbi și se prefăcu că meditează asupra chestiunii.

– Păi... ăă... ia să vedem... după cîte îmi amintesc, jurămîntul lui Hippocrate nu conține vreo restricție față de sărutările pe obrajii pacienților.

– Deci, ce-ai zice s-o faci chiar acum?

El o sărută pe obraz.

– Serios, spuse el, cred că în clipa de față cel mai important lucru pentru amîndoi este să ne mobilizăm ca să te însănătoșești. Dacă o să reușim și o să te faci bine, atunci între noi doi totul – absolut totul – va fi posibil.

– Datorită ție, am o mare motivație pentru care să mă lupt.

– Și-o să ieși victorioasă din luptă, zise el cu un ton care nu admitea replică. *Amîndoi* o să fim victorioși.

Privindu-l, Susan își dădu seama că văzuse oglindită teama în ochii lui, cu cîteva minute mai devreme. Cu toate că, în fața ei, nu dăduse glas nici unui gînd pesimist, exista în ființa lui o îndoială cu privire la posibilitatea de a pune capăt îngrozitoarelor ei halucinații. Nu era un naiv; știa că există și posibilitatea unui eșec. Teamă? Da. Da, era perfect îndreptățit să-i fie teamă. Îi era teamă că se îndrăgostise de o femeie care era într-o stare psihică critică, ba mai mult, care putea să ajungă la balamuc.

– Nu-ți face griji, îi spuse ea.

– Nu-mi fac griji.

– Sînt puternică.

– Știu.

– Suficient de puternică pentru a reuși – cu ajutorul tău.

O sărută din nou pe obraz.

Susan se gîndi la ceea ce spusese mai devreme despre strigoi. Își dorea într-adevăr ca să existe. Atunci problema ei s-ar fi simplificat. Doar niște strigoi. Doar niște morți ieșiți din morminte care ar putea fi trimiși înapoi, în gropile lor, cu ajutorul unor rugăciuni adecvate, cu condiția să fie stropiți cu agheazmă din belșug. Ce bine ar fi fost să descopere că există o cauză externă, că problema nu ținea de o tulburare internă a ei. Deși știa că e imposibil, își dorea să se găsească dovada că strigoiul lui Harch și ceilalți strigoi erau reali, că strigoii erau vii, și că ea nu fusese nici o clipă, bolnavă.

Puțin mai tîrziu, i se îndeplini dorința – sau cam așa ceva.

12

Masa de prînz fu servită la scurt timp după micul ei dejun luat cu întîrziere, dar cu toate acestea se străduí să mănînce pentru ca doamna Baker să fie mulțumită. După o oră și jumătate, coborî la o a doua ședință de terapie fizică cu doamna Atkinson. O conduseră doi oameni de servici care, din fericire, n-aveau nici unul nici celălalt chipul vreunui personaj din trecut.

Cînd ajunseră la lift, se aștepta la tot ce putea fi mai rău. Dar nu se întîmplă nimic.

Nu mai avusese halucinații de noaptea trecută, cînd văzuse cadavrul lui Jerry Stein în patul doamnei Seiffert. În timp ce oamenii de serviciu o conduceau prin coridorul primului etaj, către sala de terapie fizică, numără orele care trecuseră de la ultima criză și constată că erau aproape 16.

Aproape 16 ore fără probleme.

Poate că nici nu se va produce vreo altă criză. Poate că vedeniile vor lua sfîrșit la fel de neașteptat precum începuseră.

Ședința de terapie cu Florence Atkinson a fost un pic mai dificilă decît cea de ieri, dar s-a simțit și mai bine după masaj, iar dușul a fost o încîntare.

La întoarcere. Susan și-a ținut respirația cînd au ajuns la lift.

Din nou, nu i se întîmplă nimic.

Trecuseră mai mult de 17 ore.

Avea sentimentul că s-ar elibera pentru totdeauna de halucinații dacă ar fi putut ajunge la capătul unei zile fără

apariția lor; o zi fără strigoi ar fi putut să însemne un balsam pentru mintea și sufletul ei.

Nu mai avea de așteptat nici șapte ore.

Cînd se întoarse în camera ei de la sala de terapie fizică, o așteptau două buchete de flori proaspete; garoafe, trandafiri, crizanteme și crenguțe de lămîiță. Ambele aranjamente florale erau însoțite de cărți de vizită. Prima o îndemna să se facă bine cît mai repede și era semnată "Ca întotdeauna, Phil Gomez". În a doua se spunea: "Ne este dor de tine tuturor, aici la minele de sclavi". Era semnată de mai mulți. Susan recunoscu o parte din nume, deoarece le menționase Phil Gomez atunci cînd vorbiseră luni dimineața. Se uită la listă: Ella Haversby, Eddie Gilroy, Anson Breckenridge, Tom Kavinsky... erau în total nouă nume. Nu-și putea aminti chipul niciunuia dintre ei.

De cîte ori îi venise în minte numele Corporației Milestone, simplul gînd o făcea să se înfioare.

Nu știa de ce.

Trebuia să-și mențină moralul ridicat, să alunge gîndurile demoralizatoare, așa că își scoase Milestone din minte. Măcar, florile erau frumoase. Putea să se bucure de ele fără să se gîndească de unde proveneau.

Se băgă în pat din nou și încercă să citească o carte, dar constată că ședința de terapie și dușul fierbinte o obosiseră. Adormi. De data aceasta fără vise.

Cînd se trezi, camera ei era plină de umbre mișcătoare. Afară, soarele se contopise cu munții; deși asfințitul era departe, ziua aceea cenușie îți crea sentimentul că te afli în amurg.

Căscă, se sculă în capul oaselor și se frecă la ochi.

Al doilea pat era liber în continuare.

Ceasul de pe noptieră arăta ora 4 și 30. Trecuseră 19 ore de la ultima ei criză.

Se întrebă dacă nu cumva înfloritoarea ei relație cu McGee reușea să țină strigoii la distanță. Faptul că exista cineva pe care-l iubea și care o iubea: era fără doar și poate o alinare. Nu putea să creadă că problema ei era de factură psihologică; cu toatea acestea, acum cînd necazurile ei păreau de domeniul

trecutului, era cu mult mai dispusă să accepte explicații psihologice. Poate că singurul medicament de care avea nevoie era dragostea lui Jeff.

Se dădu jos din pat, își puse papucii și se îndreptă spre baie. Aprinse lumina.

Capul decapitat al lui Jerry Stein se afla pe capacul closetului.

Susan stătea pe pardoseala din faianță albă, în acea lumină agresivă alb-fluorescentă, chipul ei fiind la fel de alb ca și celelalte obiecte din acea baie de un alb imaculat.

Nu putea să creadă că ceea ce vede este adevărat.

Nu e adevărat.

Capul se afla în aceeași stare avansată de descompunere ca și noaptea trecută, cînd Jerry se ridicase din patul Jessicăi Seiffert, șuierînd numele lui Susan prin buzele intrate în putrefacție. Pielea avea o nuanță între gri și gri-verzui. La colțurile buzelor se uscaseră firișoare subțiri de secreții. Pe buza superioară îi apăruseră bășicuțe hidoase. Și în jurul nasului tumefiat. Pete închise la culoare, semne de intrare în putrefacție, în colțurile ochilor. Ochii erau larg deschiși. Ieșiți din orbite. Erau opaci, acoperiți de un strat apos, ca și noaptea trecută; albul ochilor era decolorat, cu tentă galbenă și străbătut de vinișoare de sînge. Dar măcar erau niște ochi care nu vedeau, așa cum trebuie să fie ochii unui mort: orbi și încremeniți. Capul fusese despărțit de restul cadavrului cu o furie sălbatică; la baza gîtului atîrna o fîșie de carne zdrențuită, ca un guler cu zorzoane. Pe acea piele gri a gîtului, era înfășurat ceva mic și strălucitor, ceva ce capta lumina și strălucea. Un medalion. Era "steaua lui David" mică, placată cu aur pe care Jerry Stein o purta dintotdeauna.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e adevărat...

Efectul celor trei cuvinte părea a fi mult mai diminuat decît de obicei; pe măsură ce-l privea, capul acela sinistru devenea mai viu, *mai real.*

Împietrită de groază, dar hotărîtă să alunge vedenia, Susan se apropie cu încă un pas.

Ochii aceia de mort erau pironiți asupra ei, trecînd prin ea, privind spre ceva din lumea de dincolo.

Nu e adevărat.

Încercă să atingă fața cenușie. Ezită. Ce-ar fi dacă chipul acela ar prinde viață la o simplă atingere? Dacă ochii aceia de cimitir s-ar roti și s-ar îndrepta spre ea? Dacă gura aceea ca o ruină s-ar deschide și ar mușca-o de degete, și n-ar mai lăsa-o să plece? Ce-ar fi dacă...

Ajunge! își spuse ea cu mînie.

Deodată se auzi un zgomot ciudat ca un șuierat – și se dumiri că acel sunet era propria ei respirație, neregulată.

Liniștește-te, își spuse ea. La dracu, Susan Kathleen Thorton, ești prea bătrînă ca să mai poți crede în asemenea prostii.

Dar acel chip refuza să dispară ca un miraj.

În cele din urmă, își întinse mîna tremurîndă prin aer, care părea să aibă densitatea apei. Atinse obrazul mortului.

Era de consistență solidă.

Era real.

Rece și unsuros.

Își retrase iute mîna, cutremurată și înfiorată.

Ochii apoși nu se mișcară.

Susan își privi vîrfurile degetelor cu care atinsese capul și văzu că erau umezite de o materie vîscoasă, de culoare argintie.

Mîzga descompunerii.

Îngrețoșată și gata să vomite, Susan își șterse înnebunită degetele murdare pe pantalonul de la pijama și văzu că acea clisă dezgustătoare pătează materialul.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e, nu e...

Cu toate că își repeta conștiincioasă cuvintele magice, care ar fi trebuit s-o readucă la realitate, își pierduse curajul de care ar fi avut nevoie pentru a continua confruntarea. Dorea numai să iasă naibii din baie, în cameră și apoi în coridor, să coboare la dispeceratul surorilor cu ascensorul și să ceară ajutor. Se întoarse... și îngheță.

Ernest Harch stătea în ușa băii, blocîndu-i ieșirea.

– Nu, spuse ea cu glas ridicat.

Harch rînji. O împinse în baie şi închise uşa în spatele lui.

Nu e adevărat.

– Ce surpriză, zise el pe ton grav, scăzut şi cu acea notă de familiaritate.

Nu-mi poate face nici un rău.

-Cătea, spuse el.

Harch nu mai era deghizat în pacientul William Richmond. Îşi schimbase pijamaua şi halatul. Purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcat în urmă cu 13 ani, în Casa Tunetului, cînd îl ucisese pe Jerry Stein. Pantofi negri, şosete negre. Pantaloni negri. O cămaşă albastru închis, aproape neagră. Îşi amintea vestimentaţia lui fiindcă, la lumina pîlpîitoare a lumînărilor şi a flăcării torţelor, îi aducea aminte de un nazist dintr-un vechi film cu război. Un S.S.-ist. Gestapo. Sau ce erau cei îmbrăcaţi complet în negru. Figura lui colţuroasă, trăsăturile ascuţite, părul blond deschis şi ochii de gheaţă, toate aceste amănunte creau imaginea unui soldat cu sînge rece din trupele de asalt, imagine pe care o cultiva nu numai la modul inconştient, ci avînd o plăcere perversă în a nu omite nici un detaliu.

– Îţi place micul meu dar? întrebă Harch, arătînd cu degetul spre căpăţîna de pe scaun.

Ea nu mai putea să scoată un cuvînt.

– Ştiu ce mult ţi-ai iubit jidănaşul, rosti Harch, iar vocea lui era plină de o ură rece. Aşa că m-am gîndit să-ţi aduc înapoi o bucăţică din el. Ceva care să-ţi aducă aminte de el. N-am procedat cu cap? începu să rîdă încetişor.

Graiul îi reveni lui Susan ca prin minune şi cuvintele ei explodară.

– Eşti mort, blestematule, mort! Mi-ai spus-o chiar tu. Eşti mort.

Nu te mai juca, îşi spuse ea alarmată. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-ţi propriile tale spuse. Nu te afunda în starea asta de halucinaţie, ieşi din ea.

– Da, spuse el. Bineînţeles că sînt mort.

Ea dădu din cap.

– Nu mai vreau să aud nimic. Nu ești aici. Nu exiști cu adevărat.

El făcu un pas înainte, micșorînd distanța dintre ei.

Ea era lipită de perete, în stînga ei aflîndu-se chiuveta și în dreapta un dulăpior. N-avea încotro să fugă.

Ochii lui Jerry Stein priveau undeva în spațiu, insensibili la apariția lui Harch.

Mîna lui Harch țîșni cu iuțeala fulgerului și-o apucă pe Susan de încheietura mîinii stîngi înainte ca ea să se dezmeticească.

Încercă să se elibereze, dar nu reuși.

Avea gura uscată. Limba i se lipise de cerul gurii arse. Harch îi strîngea mîna neîndurător. Rînjind, o trase înspre el – papucii scîrțîiră pe gresie – îi apăsă cu putere mîna imobilizată pe pieptul lui solid, musculos.

– Acum te-ai lămurit că sînt eu în carne și oase? întrebă el.

Susan trase aer în piept. Greutatea aerului inspirat părea înfiorătoare, capabilă să o zdrobească de podea și s-o arunce în abis.

Nu! își spuse ea, speriată că se predă inconștientului, fiindu-i teamă că atunci cînd se va trezi va fi nebună. Nu trebuie să ajung la asta, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să lupt. Trebuie să mă lupt din răsputeri.

– Nu ți se pare că exist cu adevărat, cățea ce ești? Nu-i așa? Ce părere ai?

La lumina fluorescentă, ochii lui de culoarea gheții murdare se albiseră și străluceau, păreau la fel de nepămîntești ca și-n noaptea aceea din Casa Tunetului, în lumina pîlpîitoare a lumînărilor.

Frecă mîna ei de cîteva ori pe pieptul lui masiv. Stofa hainei era grosolană și Susan simți răceala nasturilor cămășii cînd îi atinseră pielea.

Nasturii? Putea ea oare să-și închipuie că ar fi simțit atingerea nasturilor – un detaliu atît de neînsemnat – într-o vedenie? Puteau halucinațiile să fie atît de concrete, de palpabile, cu detalii atît minuțioase?

– *Acum* te-ai convins că mă aflu aici? întrebă Harch rînjind cu toată fața, dar cu o undă de tristețe.

Cumva, ea găsi forța să-și recapete graiul și să-i nege existența încă o dată. Limba ei uscată atinse cerul gurii și se auzi un sunet destul de vag, apoi ea zise:

– Nu. Nu aici. Nu aici.

– *Nu?*

– Nu ești adevărat.

– Ce cățea desăvîrșită!

– Nu poți să-mi faci nici un rău.

– Asta mai vedem noi, cățea ce ești. Oh, în privința asta, în mod sigur mai vedem noi.

Ținîndu-i încă mîna stîngă imobilizată, el o forță să-i pipăie pieptul, apoi umerii și brațele, făcînd-o să simtă puterea și elasticitatea bicepșilor săi.

Din nou ea încercă să-și elibereze mîna. Și dădu greș din nou. O durea; încheietura ei fragilă era prinsă ca-ntr-un clește de oțel.

El îi plimbă mîna captivă de-a lungul pieptului, apoi spre abdomenul lui suplu și musculos.

– Sînt adevărat? Ei? Ce zici? Care este părerea ta după o matură chibzuință, Susan? Sînt adevărat sau nu?

Susan simți că în interiorul ei se prăbușește ceva. Speranța. Sau poate ultimele rămășițe de autocontrol. Sau amîndouă.

E numai o vedenie, o fantasmă morbidă, plăsmuirea unui creier bolnav. O vedenie diavolească. Doar o vedenie, o să dispară curînd. Foarte curînd. În definitiv, cît poate dura o vedenie? Se gîndi la un răspuns înfricoșător la propria ei întrebare: Poate dura o veșnicie, poate dura tot restul vieții ei, pînă cînd își va da ultima suflare în vreo cameră izolată. De ce nu?

Harch îi forță mîna să ajungă între picioarele sale.

Era foarte excitat. Chiar și prin pantaloni putea să simtă căldura pe care o radia. Conturul dur, gros și pulsînd al bărbăției lui.

Dar el e mort.

– Simți asta? o întrebă lasciv, cu un mic rînjet dispreţuitor. *Asta* e adevărată?

În vîrtejul întunecat din lăuntrul ei începu să se ridice o veselie demență, așa cum străpunge un rechin înfometat marea în timpul nopții, țîșnind printre ultimele fărîme de conștiință care o mențineau pe linia de plutire.

– Vineri noapte, îmi voi croi drum prin tine, cu acest bătrîn vătrai. Știi ce este vineri noapte? A șaptea aniversare a decesului meu prematur. Într-o zi de vineri, acum 7 ani, un negru mi-a tăiat beregata. Așa că, vinerea asta o să-mi bag vătraiul în tine cu totul și după aia o să folosesc un cuțit.

Un hohot ca un clinchet argintiu îi străbătu ființa și ea își dădu seama că n-ar fi trebuit să-i scape. Era strigătul triumfător, de o dulce limpezime, al nebuniei. Dacă l-ar lăsa să se facă auzit fie și o singură dată, nu ar mai lua sfîrșit niciodată, și își va petrece timpul într-un colț, chicotind de una singură.

Harch îi dădu drumul la mînă.

Ea și-o retrase dintre picioarele lui.

El o lipi de perete, de-i pîrîiră oasele. Își apăsă trupul peste al ei. Își frecă coapsele de ale ei. Apoi rînji.

Ea încercă să se elibereze. Era țintuită de greutatea lui, imobilizată.

– Trebuia să ți-o fi dat la buci acum 13 ani, zise Harch. Trebuia să te fi făcut poștă cu toții chiar acolo, în peștera aia nenorocită. Și după aia să-ți fi tăiat beregata și să te fi aruncat într-o groapă cu ovreiașul tău cu tot.

El nu există cu adevărat, nu-mi poate face nici un rău, nu...

Nu. Nu-i era de nici un folos să repete litania asta caraghioasă. El exista cu adevărat. Era chiar acolo.

Bineînțeles că asta este imposibil.

El există cu adevărat, e aici; îmi poate face rău și-o s-o facă.

Renunță să se mai lupte ca să rămînă stăpînă pe situație. Își dădu capul pe spate și țipă.

Harch o lăsă, desprinzîndu-se de ea. Își înclină capul și o privi cu un amuzament nedisimulat. Îi făcea plăcere, ca și cum țipetele ei ar fi fost o muzică suavă pentru auzul lui.

Nimeni nu veni să vadă de ce țipa.

Unde erau surorile? Oamenii de serviciu, doctorii? De ce n-o auzeau? Chiar dacă ușa de la baie era închisă, ar fi trebuit să-i audă țipetele.

Harch se aplecă spre ea, apropiindu-și fața de a ei. Ochii lui luceau precum cei ai unui animal sălbatic în raza farurilor unei mașini.

– Dă-mi un mic aconto din ceea ce-o să primesc în noaptea de vineri, spuse el lingușitor cu vocea lui ca de glaspapir. Doar un pupic. Dă-mi un pupic mic și dulce. Ei? Dă-i lui unchiul Ernie un pupic.

Indiferent dacă era sau nu adevărat ceea ce se petrecea cu ea, nu se putea da bătută definitiv. Nu putea să-l sărute chiar dacă ar fi fost un vis. Își feri capul într-o parte cu bruschețe, evitîndu-i buzele, apoi în partea cealaltă, după cum îi urmărea el gura.

– Cățea înpuțită, spuse el cu ciudă, renunțînd în cele din urmă. Îți păstrezi sărutările pentru ovreiașul tău?

Se dădu un pas înapoi. Privi spre căpățîna de pe closet, apoi din noi la Susan; la căpățînă; la Susan. Zîmbetul lui era fioros. Vocea îi deveni sarcastică, străbătută de o notă de sumbră veselie.

– Îți păstrezi sărutările pentru bietul Jerry Stein, nu-i așa? Tare înduioșător! Ce încîntătoare fidelitate, ca pe vremuri. Ah, o loialitate admirabilă! Sînt adînc mișcat. De-adevăratelea, chiar sînt. O, bineînțeles, în orice caz trebuie să-i dai sărutările tale feciorelnice lui Jerry și numai lui.

Harch se întoarse teatral înspre căpățîna intrată în descompunere care era oarecum în afara razei vizuale a lui Susan.

Nu.

Întinse mîna spre căpățînă.

Susan se gîndi la chipul acela intrat în putrefacție și simți cum îi vine să vomite.

Continuîndu-și comentariul despre fidelitatea lui Susan, Harch înșfăcă de părul castaniu și nepieptănat sinistra căpățînă.

Tremurînd de groază, Susan își dădu seama că el avea de gînd s-o forțeze să sărute acele buze reci și țepene.

Cu inima pe punctul de a-i exploda, văzu o posibilitate de a scăpa, o şansă; ţipă, şi o luă la fugă. Harch era cu spatele la ea şi ridica căpăţîna de pe closet. Ţîşni prin spatele lui, se strecură printre el şi chiuvetă, bîjbîi neîndemînatecă după clanţa uşii şi în timp ce se aştepta ca o mînă s-o apuce de gît, smulse uşa din ţîţîni şi se năpusti în cameră, trecînd de la lumina fluorescentă şi strălucitoare la lipsa de culoare a unei întunecate după-amiezi tîrzii şi trînti în urma ei uşa de la baie.

În primul moment se îndreptă spre pat către butonul cu care să cheme o soră, dar îşi dădu seama că pînă să facă ea acest lucru, Harch se va năpusti asupra ei, aşa că optă pentru cealaltă variantă; îşi simţi picioarele ca de gumă, aproape împleticindu-se sub ea şi se îndreptă spre uşa de la intrare care era deschisă, şi îndărătul căreia se afla coridorul.

Ţipînd, ajunse la uşă exact cînd doamna Baker dădea să intre în goană. Se ciocniră, iar Susan fu cît pe ce să cadă; sora o sprijini.

– Ce s-a întîmplat, scumpo?

– În baie.

– Eşti leoarcă de transpiraţie.

– *În baie!*

Doamna Baker îşi petrecu un braţ protector în jurul ei.

Susan se sprijini pe femeia cu o constituţie atît de robustă, binecuvîntîndu-i forţa.

– Ce e în baie, puiule?

– El.

– Cine?

– Ne-nenorocitul ăla!

Susan tremura de frică.

– Cine? întrebă din nou doamna Baker.

– Harch.

– Ah, nu, nu.

– Ba da.

– Scumpo, ai avut doar un...

– E aici.

– Nu e de-adevăratelea.

– Ba *este*.
– Haide.
– Unde...?
– Vino cu mine, zise doamna Baker.
– Oh, nu!
– Vino încoace.
– Hai să ieşim de aici.
– Vino încoace cu mine.

Se lăsă pe jumătate înduplecată şi pe jumătate cărată înapoi în cameră.

– Dar capul lui Jerry...
– Dumnezeule, biata copilă!
– ...capul lui decapitat...
– Nu e nimic adevărat din toate astea.
– Ba *este*.
– Ai avut un vis urît, nu-i aşa?
– Vroia să m-mă pună să s-s-sărut chestia aia.
– Liniştește-te.

Se aflau în faţa uşii închise de la baie.

– Ce vrei să faci? întrebă Susan panicată.
– Hai să ne uităm.
– *Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci?*

Doamna Baker puse mîna pe clanţă.

– Vreau să-ţi arăt că n-are de ce să-ţi fie teamă.

Susan apucă mîna femeii.

– Nu!
– N-are de ce să-ţi fie teamă, repetă sora ca s-o liniştească.
– Dacă a fost doar o halucinaţie...
– Asta a fost.
– ...atunci cum de-am simţit nasturii ăia nenorociţi de la cămaşa lui?
– Susan...
– Şi am putut să-i simt erecţia scîrboasă aşa de mare, de fierbinte, de *adevărată?*

Doamna Baker o privea nedumerită.

Ce-i spun eu pare lipsit de noimă, se gîndi Susan. În ochii ei, eu par să mă comport ca o nebună. Drept care, mă întreb: pentru *mine* are vreo noimă?

Dintr-o dată, avu sentimentul că e caraghioasă. Că e învinsă.

– Uită-te, Susan.

– Te rog, nu face una ca asta.

– Este spre binele tău.

– Te rog, nu.

– O să vezi că totul e-n regulă.

– Te rog... scînci ea.

Doamna Baker începuse să deschidă uşa. Susan închise ochii.

– Uită-te, Susan.

Îşi întredeschise ochii strîns închişi.

– Susan, e-n regulă.

– El e încă acolo.

– Nu.

– Îl simt.

– Nu-i nimeni aici în afară de mine şi de tine.

– Dar...

– Te-aş minţi eu pe tine, scumpo?

O picătură de sudoare rece se prelinse ca un miriapod pe gîtul lui Susan.

– Susan, uită-te.

Îi era la fel de teamă să privească ca şi să-şi ţină ochii închişi, drept care se decise să facă ce-i ceruse doamna Baker.

Privi.

Stătea lîngă uşa de la baie. Lumină fluorescentă rece. Pereţii albi. Chiuveta albă. Plăcile albe de faianţă. Nici urmă de Ernest Harch. Pe closet, nici urmă de vreo căpăţînă intrată în putrefacţie.

– Vezi? întrebă vesel doamna Baker.

– Nimic.

– Nici n-a fost vreodată.

– Ah.

– Acum te simți mai bine?

Se simțea ca paralizată și o cuprinse frigul.

– Susan?

– Mda. Mai bine.

– Biata de tine.

Susan era cuprinsă de o stare depresivă ca și cum cineva i-ar fi pus pe umeri o mantie de plumb.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise doamna Baker, pijamaua ta e leoarcă de sudoare!

– Rece.

– Te cred.

– Nu. Capul. Era rece și unsuros.

– N-a fost nici un cap.

– Pe closet.

– Nu, Susan. Nu era nici un cap pe closet. E doar o parte din halucinația ta.

– Ah.

– *Îți dai seama* că așa stau lucrurile?

– Mda. Bineînțeles.

– Susan?

– Mmmda?

– Te simți bine, scumpo?

– Firește. O să mă liniștesc. Îmi revin eu.

Se lăsă condusă de la baie în patul ei.

Doamna Baker aprinse lampa de pe noptieră. Umbrele după-amiezii tîrzii se furișau prin colțuri.

– Mai întîi trebuie să te schimbăm cu ceva uscat, zise doamna Baker.

Pijamaua de schimb, cea verde, fusese spălată chiar în dimineața aceea și încă mai era umedă. Doamna Baker o ajută să se dezbrace de pijamaua albastră – era într-adevăr îmbibată cu transpirație; aproape puteai s-o storci – și o ajută să îmbrace o pijama obișnuită de spital care se încheia la spate.

– E mai bine? întrebă doamna Baker.

– Nu-i așa?

– Susan?

– Hmmm?

– Sînt îngrijorată pentru tine, scumpo.

– Nu-ți face griji. Vreau doar să mă odihnesc. Vreau să mă desprind pentru un timp.

– Să te desprinzi?

– Doar pentru puțin timp. Să mă desprind.

13

– Susan?

Deschise ochii şi-l văzu pe Jeff McGee uitîndu-se la ea plin de îngrijorare.

Ea zîmbi şi spuse:

– Bună.

Zîmbi şi el.

Ce nostim era. Transformarea chipului lui încruntat într-o faţă zîmbitoare se petrecea într-un timp incredibil de lung. Îi urmărea schimbarea expresiei ca şi cum ar fi vizionat un film cu încetinitorul.

– Cum te simţi?

Vocea lui era şi ea caraghioasă. I se părea mai distantă, mai gravă decît înainte. Fiecare cuvînt de-al lui suna ca şi cum ai fi ascultat un disc de patefon, pe o turaţie nepotrivită; pronunţa cuvintele cu încetinitorul.

– Nu mă simt aşa rău, spuse ea.

– Aud că ai avut din nou o criză.

– Mda.

– Vrei să-mi povesteşti?

– Nu. E plicticos.

– Sînt sigur că n-o să mă plictisească.

– Posibil. Dar pe mine mă plictiseşte.

– Îţi face bine dacă vorbeşti despre asta.

– Ceea ce îmi face bine e somnul.

– Ai dormit?

– Puțin... m-am trezit, am adormit la loc.

Jeff se întoarse către cineva care stătea pe cealaltă parte a patului și întrebă:

– Doarme de atunci?

Era o soră. Doamna Baker. Ea răspunse:

– A moțăit. Într-un fel, este detașată, după cum vedeți.

– Doar obosită, îi asigură Susan.

McGee o privi din nou și se încruntă.

Ea îi zîmbi și închise ochii.

– Susan, spuse el.

– Hmmm?

– N-aș vrea să adormi chiar acum.

– Doar puțin.

Se simțea ca și cum ar fi fost purtată pe valurile unei mări calde. Era atît de bine să te simți relaxat din nou; să lîncezești.

– Nu, spuse Jeff. Vreau să vorbim. Nu adormi. Povestește-mi.

Îi atinse umărul și o zgîlțîi cu blîndețe.

Ea deschise ochii și îi zîmbi.

– Nu-i bine, zise el. Nu încerca să scapi în felul ăsta. Știi că nu-i bine.

Ea rămase uluită.

– Nu-i bine să dormi?

– Nu chiar acum.

– "Grija cea grea doar somnul o descurcă", recită ea cu voce scăzută.

Apoi închise ochii.

– Susan?

– În scurt timp, murmură ea. În scurt timp...

– Susan?

– Hmmm?

– O să-ți fac o injecție.

– Bine.

Ceva zornăi încetișor.

– Ca să te simți mai bine.

– Mă simt bine, spuse ea adormită.

– Ca să fii mai vioaie.

– Bine.
Simți o răceală în braț. Mirosul de alcool.
– Înțepătura o să dureze doar o secundă.
– Bine.
Acul îi străpunse pielea. Ea tresări.
– Gata, am terminat.
– Bine, spuse ea.
– Imediat o să te simți mai bine.
– Bine.

Susan stătea în pat, în capul oaselor.

Ochii îi erau grei, îi simțea fierbinți și o usturau. Se frecă cu dosul palmei. Jeff McGee chemă o soră și-i ceru niște PROCULIN pe care i-l puse el însuși în ochi. Picăturile erau reci și aveau efect calmant. Simțea un gust metalic și acru în gură. Jeff umplu un pahar cu apă și i-l întinse. Îl bău pe tot, dar nu îi fu de prea mare folos.

Starea de somnolență nu dispăruse complet, dar se risipea încet-încet. Era un pic supărată pe Jeff pentru că îi stricase somnul.

– Ce mi-ai făcut? întrebă ea, frecîndu-și cu degetul pata de pe braț unde intrase acul seringii.

– Metilfenidat, spuse el.

– Ce-i asta?

– Un stimulent. E foarte bun pentru a scoate pe cineva dintr-o stare depresivă acută.

Ea îl privi revoltată.

– N-a fost depresie. Eram doar adormită.

– Susan, te îndreptai spre o rupere totală de realitate.

– Eram doar adormită, spuse ea, pusă pe ceartă.

– O stare depresivă narcoleptică extremă, insistă el. Se așeză la capătul patului. Acum vreau să-mi povestești ce ți s-a întîmplat în baie.

Ea oftă.

– Chiar trebuie?

– Da.

– Totul?

– Totul.

Era aproape trează. Dacă suferise cumva de o formă de depresie care o făcuse să-şi caute salvarea în somn, în mod sigur îi trecuse. Se simţea nefiresc de energizată, deşi era uşor ţîfnoasă.

Se gîndi la episodul cu Ernest Harch din baie. La căpăţîna de pe closet.

O cuprinseră fiori reci. Se uită la Jeff şi acesta o încălzi cu zîmbetul său încurajator.

Se forţă să schiţeze şi ea un zîmbet firav. Încercă să facă lumină asupra întîmplărilor prin care trecuse, aşa că rosti:

– Copii, adunaţi-vă-n jurul bătrînului foc de tabără şi-o să vă spun o poveste de groază.

Îşi luă cina cu o oră mai tîrziu decît de obicei. Nu dorea nimic, nu avea poftă de mîncare. Însă Jeff insistă să mănînce şi a stat cu ea ca să fie sigur că o să consume o bună parte din mîncarea de pe tavă.

Au stat de vorbă mai mult de o oră. Prezenţa lui o calma.

N-ar fi vrut ca el să plece, dar bineînţeles că nu putea să rămînă toată noaptea. Unul din motive era că intenţiona să se ducă acasă şi să examineze, pe îndelete, electroencefalograma, testele craniene cu raze X şi analizele de laborator ale lichidului spinal.

Cînd sosi timpul ca să plece, îi spuse:

– O să te faci bine.

Vrînd să fie curajoasă de dragul lui, să pară mai curajoasă decît era, Susan spuse:

– Ştiu. Nu-ţi face griji pentru mine. Ai uitat că sînt o tipă cu "zvîc"?

El zîmbi.

– Metilfenidatul o să-şi piardă efectul în jurul orei de culcare. Atunci o să iei un sedativ, unul mai puternic decît ai luat pînă acum.

– Credeam că nu vrei să dorm.

– Acum e altceva. Ai avut un somn nefiresc, o izolare psihologică. În noaptea asta vreau să dormi neîntoarsă.

Pentru că atunci cînd dorm neîntoarsă, se gîndi Susan, nu pot avea nici o halucinaţie, nu fac nici o expediţie cît de mică în jungla demenţei. Şi dacă mai fac vreuna... încă un safari spre nebunie... e foarte puţin probabil c-o să-mi mai revin. O să fiu înghiţită de lei şi tigri. Pe nemestecate. S-a dus.

– Surorile vor trece să te vadă în mod regulat, zise Jeff. Cam din sfert în sfert de oră. Doar ca să-ţi zică bună-seara şi ca tu să ştii că nu eşti singură.

– E-n regulă.

– Nu sta aici aşa neclintită.

– N-o să stau.

– Dă drumul la televizor. Ca să ai la ce să te gîndeşti.

– Aşa o să fac, promise ea.

O sărută. Un sărut dulce şi plin de tandreţe. Îi făcu bine.

Apoi el plecă, privind înapoi în timp ce ieşea pe uşă.

Apoi rămase singură.

Tot restul serii a fost încordată, dar timpul se scurse fără nici un incident. Se uită la televizor. Chiar mîncă două bucăţi de ciocolată din cutia pe care Jeff i-o adusese cu cîteva zile în urmă. Două surori din schimbul de noapte – Tina Scolari şi Beth Howe – îşi făcură turul şi se interesară de ea, iar Susan descoperi că a fost capabilă chiar să glumească cu ele un pic.

Mai tîrziu, chiar după ce luă sedativul pe care i-l prescrisese Jeff, simţi nevoia să meargă la baie. Se uită tremurînd la uşa închisă şi se gîndi s-o sune pe soră şi să-i ceară o ploscă. Ezită cîteva minute, dar îi era din ce în ce mai ruşine de temerile ei. Ce s-ar fi întîmplat cu curajul de care fusese

totdeauna atît de mîndră? Unde era faimoasa tărie de caracter a familiei lui Thorton? Găsi butonul. Se opri. În cele din urmă, necesitatea fiziologică presantă, mai puternică decît orgoliul, o determină să se hotărască şi dădu la o parte pătura, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie.

Deschise uşa.

Aprinse lumina.

Nu era nici un mort. Nici o căpăţînă tăiată.

– Slavă Domnului, spuse ea, respirînd uşurată.

Intră în baie, închise uşa şi-şi văzu de treabă. După ce termină şi se spălă pe mîini, bătăile inimii i se încetiniră devenind aproape normale.

N-o să se întîmple nimic.

Trase un prosop de hîrtie din dispozitivul de perete şi începu să se şteargă pe mîini.

Privirea îi fu atrasă instantaneu de ceva ce strălucea pe podeaua băii, în colţ, lîngă perete.

Era ceva mic şi strălucitor.

Aruncă prosopul de hîrtie în coşul de gunoi.

Se îndepărtă de chiuvetă. Se aplecă. Culese obiectul strălucitor.

Îl privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Mai devreme îşi dorise să existe strigoi. Acum se părea că dorinţa îi fusese îndeplinită.

Ţinea dovada în mîinile ei. Obiectul care-l culesese de pe podea. Un lănţişor de aur cu un medalion placat cu aur. "Steaua lui David" a lui Jerry Stein. Acelaşi medalion ca cel pe care-l văzuse pe gîtul ferfeniţă al capului său tăiat.

PARTEA A TREIA

Mergînd în oraș

PARTEA A TREIA

Metoda în oras

14

Susan se culcă în acea noapte fără să arate cuiva medalionul de aur.

Primul impuls, atunci cînd l-a găsit pe jos în baie, a fost să alerge direct la dispeceratul surorilor. Dorea să-l arate tuturor celor pe care i-ar fi putut întîlni, fiindcă la început părea a fi dovada că nu era victima unui accident cerebral, că vizitele acelor morți erau ceva cu mult mai bizar decît niște simple halucinații.

După ce se mai gîndi, hotărî să fie prudentă. Dacă lua medalionul și alerga gîfîind să-l mai arate altcuiva, se putea întîmpla ca atunci cînd va deschide pumnul ca să-l arate să descopere că de fapt nu avea cu adevărat un medalion? Nu avea siguranța că mintea ei prelucra corect imaginile și că le înțelegea sensul. Ar fi putut să aibă o altă criză chiar acum – un mic episod generat de o disfuncție a creierului; cînd criza o să-i treacă, s-ar putea să descopere că medalionul de aur era doar un ghemotoc de hîrtie sau un cui îndoit ori un șurub care căzuse de la dispozitivul pentru prosoape montat în perete sau alte o sută de mărunțișuri lumești. Mai bine să aștepte, să pună medalionul deoparte, să mai lase puțin timp ca să-și revină de pe urma crizei – dacă era o altă criză – și mai tîrziu să cerceteze din nou obiectul ca să-și dea seama dacă era ceea ce părea a fi acum.

Pe deasupra, nu era foarte dispusă ca dintr-o dată să ia în considerație existența unor strigoi și posibilitatea ca aceștia să iasă din groapă pentru a se răzbuna. Cînd vorbise cu McGee, glumise spunînd că-și dorește să existe strigoi în realitate, iar necazurile ei să fie rodul unor cauze externe și nu al unui dezechilibru mental. Dar nu se gîndise ce-ar putea să însemne, pentru ea, împlinirea acestei dorințe. Înțelegea acum, cu o luciditate

rece, ce însemna o incursiune profundă în tainițele demenței. Pur și simplu nu era pregătită să accepte ideea că morții se pot întoarce din mormintele lor. Era om de știință, o femeie dominată de logică și rațiune. De cîte ori vedea cum oamenii cad victime superstițiilor grosolane, era în egală măsură amuzată și consternată. Filozofia ei, în sistemul propriu de valori, nu putea accepta supranaturalul. Pînă în acest moment își mai păstra încă mințile, deoarece o mică parte din ființa ei se agăța cu tenacitate de ideea că cei care o terorizau erau doar închipuirea minții ei bolnave, nimic altceva decît creaturi imaginare, fantome. Dar dacă erau *adevărați*...

Ce s-ar fi întîmplat?

Ce mai urma?

Își examină chipul în oglindă și văzu expresia hăituită din ochii ei gri-verzui.

Acum trebuia să facă față unor terori, orori și nebunii noi.

Ce mai urma?

Nu vroia să se gîndească la asta. Într-adevăr, nu avea nici o motivație să se gîndească la așa ceva pînă cînd nu știa dacă medalionul exista cu adevărat sau nu.

Pe lîngă asta, sedativul puternic care-i fusese dat a început să-și facă efectul. Foarte repede, ochii i-au devenit grei și gîndurile au început să-și piardă din limpezime.

Împachetă grijulie medalionul de aur într-o bucată de hîrtie igienică. Făcu un pachețel mic, pătrat și bine înfășurat.

Închise lumina fluorescentă și ieși din baie. Se băgă în pat și puse pachețelul de hîrtie igienică în sertarul de sus al noptierei, lîngă trusa ei; închise sertarul; acolo se afla micul ei secret.

Sedativul era ca un val uriaș pe mare, care o acoperea necruțător și o scufunda la mai mare adîncime.

Întinse mîna să stingă veioza de lîngă pat, dar remarcă că nimeni nu aprinsese becul de veghe. Dacă ar fi stins veioza, s-ar fi cufundat în beznă totală, exceptînd iluminarea indirectă provenită de pe hol. Îi displăcea perspectiva de a sta singură pe întuneric, chiar și cele cîteva minute cît i-ar fi fost necesar să adoarmă buștean. Își retrase mîna de pe *lampă*.

Cu ochii pironiți în tavan, încercînd să nu se gîndească, stătu cu lumina aprinsă pînă cînd, un minut mai tîrziu, adormi brusc.

Joi dimineața. Din nou cer înnorat. Și cîteva fîșii de cer albastru, ca niște flamuri strălucitoare în întuneric.

Susan stătu nemișcată timp de un minut sau două, uitîndu-se pe fereastră înainte de a-și aduce aminte de comoara ascunsă în noptieră.

Ridică partea de la cap a patului, se așeză în capul oaselor și-și trecu degetele prin părul bătos, apoi deschise sertarul noptierei. Pachețelul era acolo, unde-și amintea că îl pusese. Măcar atît era adevărat. Îl scoase, îl ținu în palmă cîtva timp, privindu-l fix. În cele din urmă, îl desfăcu la fel de atent precum îl împachetase.

Medalionul religios stătea în mijlocul bucății de hîrtie. Lănțișorul de aur se încurcase; strălucea. Susan îl luă între degete și-l pipăi, minunîndu-se. Medalionul exista cu adevărat; nu putea fi nici o îndoială în această privință.

Cu toate că părea imposibil, era logic ca și morții să existe aievea, de asemenea.

Strigoi?

Întorcea medalionul între degete, lănțișorul îi atingea mîna și brațul, în timp ce ea încerca să se hotărască dacă să creadă sau nu în strigoi. Chiar dacă ar fi dorit să creadă în așa ceva. oare *ar fi putut?* Scepticismul ei de o viață în asemenea probleme, înclinația ei pentru răspunsuri științifice bine argumentate, nivelul ei educațional o puneau în imposibilitatea de a deveni brusc superstițioasă, întorcînd spatele logicii.

Chiar dacă ar fi avut o înclinație pentru explicațiile supranaturale, exista un amănunt din pricina căruia i-ar fi fost greu să accepte teoria strigoilor. Obstacolul era medalionul. Dacă morții ăștia erau spirite malefice capabile să dispară cît ai clipi – așa cum se pare că dispăruse Harch ieri după-amiază, luînd cu el capul decapitat al lui Jerry Stein – atunci ar fi trebuit să dispară și medalionul, de asemenea. Deci dacă făcea parte din vedenie, nu putea fi ca orice lucru din lumea concretă. Dar era încă aici, în mîna ei.

Noaptea trecută, cînd mintea ei era încețoșată de sedativ, a crezut că medalionul era dovada, că *existau* strigoi. Acum își dădea seama că existența medalionului demonstra doar că

morții nu erau niște simple halucinații. De fapt, nu demonstra nici măcar atît; numai *semnala* cum devine cazul.

Strigoi? Părea puțin probabil.

Iar acum cînd avea medalionul în mînă, să dea vina pe o disfuncție nervoasă ar fi însemnat o tratare mult prea simplistă a problemei.

Nu putea să înlăture definitiv nici una dintre celelalte teorii, bineînțeles. Dar pentru un timp le putea arunca într-un sertăraș dosnic al minții ei.

Drept urmare, ce explicații mai rămăseseră?

Privi fix medalionul și se încruntă.

Se părea că cercul se închide și că trebuia să se întoarcă la teoria anterioară. Dar nici așa nu era bine, pentru că nu fusese niciodată capabilă să explice de ce cele patru exemplare-copie ale membrilor frăției au apărut la spitalul regional Willawauk – și nu în altă parte – cu intenția de a o teroriza și poate de a o ucide. Dacă o teorie nu avea logică, atunci n-avea nici o valoare.

În afară de asta, nici teoria conspirației nu putea să explice modalitatea prin care Harch dispăruse ieri dintr-o cameră de baie fără ferestre. Nu putea să explice cum de se restabilise deplin într-un timp atît de scurt de pe urma operației la coloană la care fusese supus luni. Sau cum ajunsese cadavrul lui Jerry Stein în patul lui Jessica Seiffert. Sau de ce cadavrul nu era complet putrezit, de ce nu rămăsese din el doar o mînă de oase.

Stafii?

Dezechilibru nervos?

Conspirații stranii?

Nici una dintre aceste teorii nu răspundea la toate întrebările – sau măcar la o bună parte din ele. Fiecare cale de investigație părea să conducă spre noi semne de întrebare.

Susan avea senzația că delirează.

Strînse medalionul cu putere în palmă, ca și cum ar fi putut să stoarcă adevărul din el.

O soră intră în cameră. Era Millie, o blondă subțirică cu mutriță de vulpe. Marți dimineața, cînd Susan se isterizase la apariția cópiilor lui Jellicoe și Parker – a oamenilor de servici care se numeau Bradley și O'Harra – Millie fusese cea care încercase să-i facă lui Susan o injecție împotriva voinței ei, în timp ce Carl Jellicoe o imobilizase în pat.

– Căruciorul cu micul dejun era pe hol, spuse Millie în timp ce trecea pe lîngă pat, îndreptîndu-se către baie. Ar trebui să ajungă aici într-un minut, adăugă ea, strecurîndu-se în baie înainte ca Susan să-i poată răspunde.

Prin ușa întredeschisă, Susan o văzu pe soră aplecată și uitîndu-se în spatele closetului; mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă. Cercetă zonele rămase în umbră, acolo unde nu ajungea lumina fluorescentă a neonului.

După ce sora se uită cu grijă în jurul closetului, se întoarse și bîjbîi în continuare. Își pendula capul de la stînga la dreapta, ținîndu-și privirea ațintită pe podea. Se uită în spatele ușii. Sub chiuvetă.

Ochii lui Susan se fixară în mod inevitabil asupra propriei ei mîini. Medalionul, pe care acum îl ascundea în pumnul ei, devenea din ce în ce mai rece, lipindu-se de carnea caldă.

Lanțul de aur ieșea dintre degetele încleștate. Fără să înțeleagă pe deplin de ce o făcea, dintr-o mișcare rapidă, Susan își răsfiră degetele doar atît cît să aducă lanțul repede, pe furiș, alături de medalion. Din nou le strînse în pumn, pe care îl puse în poală. Îl acoperi cu cealaltă mînă liberă. Încercă să arboreze un aer relaxat, să pară că doar stătea acolo în pat, căscînd somnoroasă și clipind din cauza luminii cu mîinile împreunate întîmplător în poală.

Millie ieși din baie și trecu pe lîngă pat. Ezită timp de o secundă sau două, apoi spuse:

– Ascultă, ai găsit ieri acolo o bijuterie?

– O bijuterie?

– Mda.

– Acolo? întrebă Susan, simulînd surpriza și căscînd. Adică-n baie?

– Mda.

– Vrei să zici ceva de genul șirag de perle sau broșă cu diamante? o întrebă Susan veselă, ca și cum ar fi crezut că sora vrea să facă o glumă.

– Nu. Nu în genul ăsta. Era al meu. L-am pierdut ieri pe undeva și nu-l mai găsesc.

– Ce fel de bijuterie era?

Millie ezită doar o clipă, apoi spuse:

– Un medalion. Cu un lănțișor de aur.

Pe mutrița aceea de vulpe cu ochi ageri, Susan putu vedea încordarea, minciuna și înșelătoria.

Nu e a ta, gîndi Susan. Nu tu ai lăsat-o aici. Ești o mincinoasă nenorocită.

Medalionul fusese uitat din greșeală. În mod evident se desprinsese, fără să fie observat, de căpățîna tăiată. Acum încercau să repare greșeala și să continue farsa.

– Îmi pare rău, spuse Susan, n-am găsit nimic.

Sora o privea fix.

Susan își dădea seama ce vroiau ei s-o facă să creadă. Și anume că văzuse medalionul lui Millie pe podeaua băii și că tăcuse, subconștient, legătura cu medalionul lui Jerry Stein, astfel încît se declanșase o altă criză de halucinații scîrboase.

Dar comportamentul lui Millie a făcut-o pe Susan suspicioasă. Acum era sigură că problema ei nu era numai de factură psihică. O hăituiau printr-un fel de... test sau program... o șaradă, cu un scop pe care nu-l putea întrezări. Era sigură de asta acum.

Dar cine erau ei?

– Sper c-o să-l găsești, îi zise lui Millie, zîmbindu-i dulce.

– Probabil că s-a rupt lanțul, adăugă Millie. Bănuiesc c-ar fi putut cădea oriunde.

Sora nu era o mincinoasă de clasă. Nici ochii și nici vocea ei nu erau convingători.

Intră un om de serviciu, împingînd un cărucior cu mîncare. Millie puse tava cu micul dejun al lui Susan pe măsuța patului. Apoi plecară, atît ea cît și omul de serviciu.

Rămasă singură din nou, Susan deschise pumnul. Medalionul era umezit de transpirație.

Susan intră în baie, aprinse lumina, închise ușa, lăsînd micul dejun neatins să se răcească pe tavă.

Începu să cerceteze pereții, începînd cu cel din spatele closetului. Era o suprafață cu aspect de prundiș, albă, proaspăt vopsită, fără vreo spărtură vizibilă. La colț, examină cu multă grijă felul în care să îmbinau cei doi pereți, dar nu văzu nimic ieșit din comun. Al doilea perete nu avea nici el vreo fisură, iar al

doilea colț era la fel de neted cum părea și primul. Chiuveta se afla la mijlocul celui de-al treilea perete; deasupra ei, oglinda acoperea suprafața pînă la tavan. De-o parte și de alta a chiuvetei și a oglinzii, peretele era perfect normal, fără vreun semn distinctiv.

În al treilea colț, în spatele ușii, după ce parcursese trei sferturi din perimetrul camerei, găsi ceea ce căuta. Îmbinarea pereților prezenta o fisură neobișnuit de dreaptă, de dimensiunile unui fir de păr, care se întindea pînă la tavan.

Asta este nebunie.

Își frecă ochii ușurel cu buricele degetelor, clipi și privi din nou colțul. Crăpătura era încă acolo, ca o muchie de cuțit și nu fusese cauzată în mod evident de trecerea anilor. Era o breșă deliberat făcută în perete.

Merse la chiuvetă din nou, se uită la oglindă și-i examină suprafața, cu propria ei imagine reflectată. Era o singură bucată de sticlă, nu prezenta nici o diviziune pe mijlocul ei, nimic care să sară în ochi. În aparență, era o margine nefixată; probabil că era implantată în perete doar cu partea stîngă, ascunzînd perfect în spatele ei un punct de susținere.

Îngenunche pe pardoseala rece și se uită dedesubtul chiuvetei. Toată instalația și cele două țevi de apă ieșeau din podea și nu din perete. Se băgă sub chiuvetă atît cît putu și examină peretele. Era străbătut de o altă fisură care evident cobora din tavan și traversa zona acoperită în mare măsură de oglindă și chiuvetă, devenea vizibilă în această zonă și se prelungea pînă la pardoseală; fisura era dreaptă ca un fir de plumb, exact la fel ca cea din colț. Rama care exista la îmbinarea peretelui cu dușumeaua avea o fisură exact la nivelul celei din perete. Susan putea să-și bage unghia în crăpătură, acolo unde se întîlneau cele două segmente ale ramei; nu fusese niciodată chituită.

Simțea la vîrful degetelor un curent slab și rece suflînd prin fisura aceea îngustă, ca o respirație firavă, dar înghețată.

Ieși de sub chiuvetă și se sculă în picioare, scuturîndu-și mîinile pline de praf.

Privi cu luare-aminte porțiunea de perete largă de doi metri de la colțul de lîngă ușă și pînă la mijlocul chiuvetei. După toate aparențele, prin acea porțiune de perete se putea comunica spre exterior, în afara băii.

Așa ieșise Ernest Harch, cu căpățîna tăiată la subsuoară, fără să-și dea seama că medalionul căzuse pe podea în urma lui.

Ce se afla de cealaltă parte?

Nebunia.

Susan cercetă peretele din spatele celui de-al doilea pat, cel în care stătuse Jessica Seiffert pînă ieri după-amiază. Se putea distinge o altă crăpătură, de grosimea unui fir de păr care se întindea de la podea pînă în tavan. De la o distanță mai mare de doi-trei metri, linia nu se putea distinge. O crăpătură similară era mascată în colțul peretelui.

Susan își lipi o mînă de perete și împinse cu putere de o parte și de alta a celor două fisuri, în speranța că ușa mascată putea fi deschisă prin împingere. Dar peretele rămase nemișcat în ciuda încercărilor ei temeinice.

Îngenunche și examină marginea podelei. O pipăi cu o mînă.

Din nou, se simțea un curent care ieșea din spărtură; era slab, dar sesizabil și rece.

În apropierea fisurii din partea stîngă, găsi o urmă de unsoare. Lubrefiant pentru balamalele compartimentului secret?

Pipăi fiecare centimetru de-a lungul structurii, dar nu găsi nici un mecanism care să se declanșeze prin apăsare.

Uși secrete? Era prea bizar ca să fie adevărat.

Conspiratori care bîntuiau clandestin, ca niște umbre, trecînd prin pereți? Era o fantezie paranoică clasică.

Dar atunci ce era cu fisurile din pereți?

Imaginație.

Și curenții care proveneau din camerele ascunse?

Confuzie senzorială.

Și lubrefiantul?

O interpretare greșită a stimulilor vizuali și tactili cauzată de o disfuncție cerebrală. O mică hemoragie a creierului. Sau o...

– E pe dracu, zise ea cu năduf.

Fiertura ei de cereale se sleise. O mîncă oricum; mai mult ca oricînd, avea nevoie să fie în puteri.

În timp ce mînca, încercă să-şi imagineze ce dracu se întîmplă. Se simţea atrasă de teoria conspiraţiei, în ciuda faptului că părea fără sens.

Cine ar fi putut avea resurse şi capacitatea să organizeze un complot atît de laborios, aşa o mascaradă incredibilă care să implice participarea a patru sosii ale unor morţi care puteau fi găsiţi doar cu un uriaş efort? Şi cu ce scop? De ce toată această risipă de timp, bani şi energie? Ce s-ar fi putut cîştiga din asta? Vreo rudă a unui mort din frăţie – tată, mamă, soră, frate – căuta să se răzbune pe Susan pentru mărturia pe care o depusese la proces, chiar dacă spusese numai adevărul? Căutau să se răzbune – după 13 ani? Încercînd s-o scoată din minţi? Nu. Slavă Domnului, asta era absurd! Era un scenariu luat dintr-o carte de umor. Oamenii nu caută să se răzbune prin intermediul unor conspiraţii atît de complicate – şi de *costisitoare*. Dacă erai mort să te răzbuni pentru aşa ceva, atunci foloseai un cuţit, un pistol sau otravă. În mod cert, nu aşteptai pentru asta 13 ani. Fără nici o îndoială, o ură nebunească – o ură suficient de puternică pentru a inspira o crimă din răzbunare – nu putea fi întreţinută timp de 13 ani.

Dar care spital mai are camere ascunse şi uşi secrete în pereţii săi?

Într-o clinică de nevroze, într-un sanatoriu pentru nebuni incurabili, ar putea exista asemenea uşi secrete – dar numai în minţile înfierbîntate ale pacienţilor cu tulburări grave. Aceste uşi nu erau doar plăsmuiri ale imaginaţiei ei: nu era doar o schizofrenică debusolată ce stă într-o celulă izolată, fabulînd că se află într-un spital obişnuit dintr-un oraş numit Willawauk. Se afla *aici*, fir-ar al dracului. Asta se întîmpla cu adevărat. Uşile secrete *chiar* există.

Dacă arunca o privire asupra ultimelor patru zile, îi reveneau în minte cîteva incidente stranii care nu i se păreau semnificative pe moment, dar care acum i se relevau ca fiind de o importanţă vitală. Erau incidente care ar fi trebuit s-o pună în gardă că în acest loc existau persoane care nu erau ce se pretindeau a fi.

Viteski. Era primul indiciu că ceva nu era în regulă.

Sîmbătă noaptea, cînd Susan se trezise din comă, dr. Viteski fusese rigid, greoi, vizibil stînjenit. Cînd îi povestise despre accidentul ei şi despre spitalul regional Willawauk, vocea lui fusese artificială, de lemn, fiecare cuvînt era ca o aşchie proaspăt desprinsă. Din timp în timp părea că recită replici ale unui scenariu bine memorat. Poate tocmai asta şi *făcea*.

Doamna Baker făcuse, la rîndul ei, o greşeală. Luni, cînd sora ieşea din tură şi se pregătea să meargă acasă, vorbise despre o întîlnire amoroasă cu un bărbat care avea umerii "cît uşa". Două zile mai tîrziu, cînd Susan întrebase cu întîrziere dacă a avut succes sau nu, doamna Baker se pierduse pentru un moment, total nedumerită. Momentul fusese *lung*. Prea lung. Acum, Susan era perfect lămurită că povestea despre întîlnirea cu muncitorul forestier la o cină cu hamburger şi mersul la bowling nu era nimic altceva decît o născocire de moment, din categoria detaliilor colorate şi fine pe care un bun actor le inventează în mod curent pentru a accentua verosimilitatea unui rol. De fapt, nu fusese nici un forestier în vîrstă şi viril. Nici o întîlnire cu bowling. În final, biata grăsană încărunţită Thelma Baker nu petrecuse o noapte plină de pasiune nestăvilită. Sora improvizase în totalitate această poveste romantică pentru a-şi contura personajul, iar mai tîrziu uitase de improvizaţie – pînă cînd Susan îi reamintise.

Susan termină de mîncat fiertura de cereale sleită. Începuse cu pîinea bine prăjită pe care untul se sleise în vîrtejuri cu aspect lăptos şi bău cîteva înghiţituri de suc de portocale.

Vînătaia, se gîndea ea în timp ce continua să mănînce. Vînătaia era un alt amănunt care ar fi trebuit să-i trezească bănuielile. Marţi după-amiaza, cînd fusese închisă în ascensor cu cei patru membri morţi ai frăţiei, Harch îi strînsese braţul foarte tare. Mai tîrziu, îi apăruse o mică vînătaie pe biceps, cu doi centrimetri mai sus de cot. Se gîndise că o căpătase din nebăgare de seamă în timpul exerciţiilor din sala de terapie şi că la nivelul subconştientului lovitura a fost încorporată în scenariul halucinaţiei. Dar nu aşa stăteau lucrurile. Vînătaia era dovada că Harch şi ceilalţi existau cu adevărat, era ca şi medalionul, în sensul că atît vînătaia cît şi pandantivul religios erau fragmente din presupusele halucinaţii de care îşi amintea după destrămarea celorlalte coşmaruri.

Brusc, Susan realiză că știa *de ce* o maltratase Harch. Nu era doar simpla plăcere datorată ocaziei de a o chinui. O maltratase cu cîteva clipe înainte de a o cuprinde toropeala, cu cîteva secunde înainte de a leșina pe targa cu rotile. Acum înțelegea că acea vînătaie barbară trebuia să acopere înțepătura hipodermică a acului. Harch o strînsese suficient de tare ca s-o facă să țipe, apoi unul dintre cei trei bărbați îi administrase cu rapiditate o injecție înainte de a dispărea durerea, înainte ca ea să-și dea seama de producerea celuilalt eveniment traumatizant. Din moment ce fusese terorizată cu meticulozitate de către cei patru bărbați, era evident că ei n-ar fi avut nici o posibilitate de a da un deznodămînt credibil și dramatic episodului, decît dacă ea ar fi leșinat la momentul oportun – *deoarece ei nu erau nici strigoi care puteau să dispară pur și simplu într-un nor de fum și lumină supranaturală, nici imagini halucinogene care se estompau după ce își reveneau în simțiri.* În momentul în care ea nu a leșinat, stricîndu-le pasiența, fuseseră obligați să-i anihileze subconștientul cu un drog. Îi acoperiseră urma injecției cu o vînătaie puternică; nici un strigoi care se respectă nu ar avea nevoie de pentatol de sodiu sau de vreo altă substanță de acest gen pentru a crea efectul unei dispariții misterioase adecvate.

Susan făcu o pauză înainte de a începe să mănînce o acadea cu glazură de lămîie și își suflecă mîneca halatului de spital. Vînătaia încă se mai vedea pe bicepsul ei și acum se îngălbenise. O examină de aproape, dar trecuse prea mult timp ca să mai poată fi identificat minusculul punct, în care acul îi străpunsese pielea.

Fără doar și poate, brutele făcuseră și alte greșeli pe care ea nu le observase. Într-adevăr, n-ar fi remarcat nici una dintre erorile pe care le *remarcase*, dacă duplicatul lui Harch n-ar fi lăsat accidental în urma lui medalionul, în baie; deoarece medalionul îi deșteptase imaginația și pusese într-o lumină nouă, de o suspiciune sănătoasă, amintirile ei în legătură cu alte incidente dubioase.

Dacă lua în considerație toate datele, conspiratorii o aduseseră bine din condei; genial, de fapt.

Dar cine *erau* acești oameni? Cine ar fi pus la bătaie atît de mulți bani, energie și timp pentru elaborarea minuțioasă a detaliilor acestei drame tridimensionale? Și-n ce scop?

Pentru numele lui Dumnezeu, ce vor de la mine?

Mai mult decît o răzbunare. Fără îndoială. Ceva mai mult decît răzbunare; ceva infinit mai ciudat – şi mai rău.

În pofida faptului că o străbăteau fiori de teamă şi avea stomacul congestionat, Susan muşcă un pic din acadea. Combustibil pentru motor. Energie vitală pentru lupta ce se va da.

Fără tragere de inimă, analiză rolul lui McGee în toată tărăşenia asta şi dulcele deveni amar şi calcaros în gura ei. Înghiţi cu mare greutate şi prima înghiţitură o luă la vale ca un bulgăre de nămol. Aproape se înecă cu el.

Nu exista nici o posibilitate ca Jeff să nu fi ştiut de ceea ce i se făcea.

Era părtaş la asta.

Era unul dintre *ei* – oricare ar fi fost ei.

Deşi ştia că trebuie să mănînce pentru a se menţine în formă, mai ales acum cînd boala nu mai era singurul sau principalul ei inamic, Susan nu mai putea mînca nici un pic. Gîndul la mîncare i se părea scîrbos. Cu gustul de nămol al acadelei persistîndu-i în gură, împinse deoparte tava cu micul dejun.

Avusese încredere în McGee.

O trădase.

Îl iubise.

Profitase de dragostea ei.

Mai rău decît orice era faptul că renunţase de bună voie la a-l controla, îşi încredinţase viaţa în mîinile lui, pentru a *supravieţui*, ceea ce nu făcuse cu altcineva, ceea ce nici nu-i trecuse prin minte să facă cu nimeni altcineva pînă atunci – exceptîndu-l, poate, pe tatăl ei, care oricum *nu dorise* niciodată să poarte responsabilitatea vieţii ei. Acum renunţase la principiul de auto-conservare pe care-l practicase toată viaţa, îi permisese lui McGee s-o scoată din carapacea ei, îl lăsase să preia controlul cu declaraţiile tandre de devoţiune şi cu grija lui călduroasă, iar el o trădase. Cu intenţie.

Ca şi ceilalţi, juca un rol în această conspiraţie care părea să nu aibă alt scop decît s-o scoată din minţi.

Era epuizată.

Se simţea ca o idioată.

Îl ura.

Corporația Milestone.

Într-un fel, evenimentele din ultimele cîteva zile erau direct legate de corporația Milestone.

Timp de cîteva minute se concentră să ridice vălul negru al amneziei care acoperea datele despre Milestone, dar descoperi, ca și înainte, că bariera nu era un văl ci un formidabil scut, un zid de plumb impenetrabil.

Cu cît se străduia mai mult să-și amintească, cu atît frica ei devenea mai puternică și mai teribilă. Știa intuitiv că nu avea îndrăzneala să-și amintească cu ce se ocupa la Milestone. A-și aminti era echivalent cu a muri. Simțea acest adevăr pînă-n măduva oaselor, dar nu putea înțelege. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era atît de primejdios la Milestone?

Se întreba ce era cu accidentul de mașină. Se întîmplase cu adevărat? Sau era tot o minciună?

Închise ochii și încercă să retrăiască cele cîteva clipe din timpul urcușului, chiar înainte . de accidentul (presupusul accident) care a avut loc cu o lună în urmă. Serpentina... a parcurs-o... încet... încet... apoi întuneric. Se străduia să înlăture amnezia persistentă, dar memoria nu-i revenea. Era aproape sigură că asta nu se petrecuse niciodată.

Ceva înspăimîntător se întîmplase pe acel drum de munte, chiar în curba aceea strînsă, dar nu fusese un accident. O așteptau acolo – așa cum procedează ei – o luaseră cu forța și o aduseseră în acest loc. Ăsta era motivul pentru care căpătase o lovitură la cap. Nu avea vreo dovadă, nu-și amintea de răpire, dar nici nu avea vreo îndoială în privința ei.

La jumătate de oră după ce Susan își terminase de mîncat micul dejun rece, Jeff McGee trecu pe la ea cu ocazia vizitei de dimineață.

O sărută pe obraz şi ea îi răspunse, în ciuda faptului că ar fi preferat să n-o atingă. Ea zîmbi şi se prefăcu că era bucuroasă că-l vede pentru că nu vroia ca el să-şi dea seama că bănuieşte ceva.

– Cum te mai simţi în dimineaţa asta? întrebă el, aplecîndu-se ca de obicei peste pat, zîmbindu-i, pe deplin încrezător în capacitatea lui de a o îmbrobodi.

– Mă simt minunat, spuse ea dorindu-şi să-l pocnească cu toată puterea peste mutră. Plină de vigoare.

– Ai dormit bine?

– Ca un urs în timpul hibernării. Probabil că din cauza sedativului.

– Mă bucur că a dat rezultate. În privinţa medicamentaţiei, ţi-am prescris o tabletă de metilfenidat la nouă şi încă una la ora cinci după-amiaza.

– N-am nevoie.

– Aa! Acum îţi pui singură diagnosticul? Ai ieşit pe furiş şi ţi-ai obţinut licenţa în medicină peste noapte?

– N-a fost nevoie. Am cerut-o prin poştă.

– Cît te-a costat?

– 50 de dolari.

– Mai ieftin decît pe mine, zise el.

– Doamne, *sper* că e aşa, spuse ea şi zîmbi forţat. Ascultă, n-am nevoie de metilfenidat pentru simplul motiv că nu mai am nici urmă de depresie nervoasă.

– Pe moment, poate că nu. Dar poate surveni oricînd un alt val de depresie narcoleptică puternică, mai ales dacă mai ai vreo halucinaţie. Eu cred în medicina preventivă.

Iar eu cred că eşti un şarlatan nenorocit, dr. McGee, se gîndi ea.

– Dar nu mai am nevoie de pilule. Serios. Îţi spun că m-am *restabilit*, zise ea.

– Iar eu îţi spun că *eu sînt* doctorul.

– Care trebuie să fie ascultat.

– Totdeauna.

– De acord, de acord. O pilulă la nouă şi una la cinci.

– Eşti o fată de treabă.

De ce nu mă mîngîi pe cap şi nu mă scarpini după urechi, aşa cum ai face cu un cîine la care ţii? gîndi ea cu amărăciune, cu toate că-şi ţinea ascunse adevăratele sentimente.

– Ai avut timp aseară să te uiți din nou peste analizele mele?

– Da. Timp de cinci ore m-am uitat pe ele.

Mincinosul dracului, gîndi ea. N-ai pierdut nici zece minute cu ele pentru că știi că n-am nimic.

Zise:

– Cinci ore? Asta înseamnă că ai depășit cu mult simțul datoriei, îți mulțumesc. Ai găsit ceva?

– Mi-e teamă că nu. Electroencefalograma nu mi-a spus nimic mai mult decît ieri la laborator. Iar radiografiile sînt ca un set de ilustrate cu mențiunea "imaginea craniului unei femei din specia umană, perfect sănătoasă".

– Mă bucur să aflu că aparțin rasei umane, oricum.

– Un specimen *perfect*, zise el rînjind.

– Iar analizele lichidului spinal? întrebă Susan jucîndu-se în continuare cu el, îndulcindu-și vocea și lăsînd să se strecoare o undă de nervozitate care să-i dea culoare, adăugînd în cantități bine dozate îngrijorare și autocompătimire. Își alese cu grijă o expresie încruntată care să-i permită lui McGee să citească temeri și îndoieli în cutele frunții ei brăzdate.

– N-am găsit nici o eroare în tehnicile de laborator, zise McGee, nimic nu era eronat în interpretarea datelor, nimic patologic care să ne fi scăpat.

Susan oftă obosită și se posomorî.

McGee nu rămase insensibil la oftatul ei și-i luă mîinile, încercînd s-o destindă.

Rezistă dorinței covîrșitoare de a se elibera și de a-i trage o palmă peste mutră.

– Bun... acum ce facem? Ne pregătim pentru angiograma despre care mi-ai vorbit ieri?

– Nu, nu. Nu încă. Trebuie să mă mai gîndesc dacă e bine s-o facem. Iar tu trebuie să te mai refaci pînă cînd vom lua serios în considerație această posibilitate. În următoarele zile o să ne menținem pe aceeași poziție. Îmi pare rău, Susan. Știu că te simți frustrată.

Mai discutară timp de cîteva minute, mai mult despre lucruri cu caracter personal, iar McGee nu păru să realizeze că ea îl privea altfel, dintr-o perspectivă mult mai puțin măgulitoare decît o făcuse anterior. Era surprinsă de propria ei

capacitate de a se preface şi era chiar încîntată de asta; era la fel de bună ca doamna Baker.

O să-i învinge pe aceşti ticăloşi cu propriile lor arme, dac-o să pot afla despre ce *dracu* este vorba, se gîndi ea cu satisfacţie crescîndă.

Dar nici un personaj din această sinistră farsă nu era nici pe jumătate atît de bun actor ca McGee. Avea stil şi stăpînire de sine. Deşi Susan ştia că este un şarlatan, doar 5 minute de conversaţie intimă cu el aproape ar fi convins-o de sinceritatea lui. Era atît de bun şi de grijuliu. Ochii lui albaştri exprimau o îndurerare vizibilă şi erau complet neatinşi de vreun semn al înşelătoriei. Grija lui pentru sănătatea ei părea naturală. Era fermecător, întotdeauna fermecător. Rîsul lui era plin de naturaleţe, niciodată forţat.

Dar cel mai impresionant lucru din interpretarea lui McGee era strălucirea iubirii sale. În prezenţa lui, Susan se simţea ca şi cum ar fi fost învăluită de dragoste, plutind într-o mare de dragoste. În timp, fuseseră cel puţin doi bărbaţi care o iubiseră – pentru care ea simţise doar afecţiune – dar în nici una dintre situaţii nu fusese atît de deplin conştientă de dragostea care i se oferea. Dragostea lui McGee avea o strălucire aproape vizibilă.

Dar era fals.

Trebuia să fie fals.

El trebuia să ştie ce se întîmplă aici.

Dar cînd McGee părăsi camera pentru a-şi continua vizita de dimineaţă, Susan era din nou plină de îndoieli. Posibilitatea să fi fost nebună îşi făcu din nou apariţia în mintea ei pentru a fi supusă unei noi analize. Camere ascunse, uşi secrete, un spital plin de conspiratori? În . ce scop? Ce căutau să obţină? Părea mult mai uşor de crezut că ea însăşi era dementă, decît că Jeff McGee era un mincinos şi un şarlatan.

Chiar cînd îşi puse capul pe pernă şi plînse în tăcere timp de cîteva minute, cutremurîndu-se, nu era sigură dacă plînge din cauza perfidiei lui sau a lipsei ei de încredere în el. Se simţea îngrozitor. Era pe cale să înfiripe o relaţie cu un bărbat la care visa de mult, cu genul de bărbat pe care şi-l dorise dintotdeauna. Acum îi scăpa sau poate că ea îi dădea cu piciorul. Era într-o stare de confuzie, neştiind care e adevărul, ce trebuia să creadă sau mai exact ce trebuia să simtă.

În cele din urmă, căută sub pernă și scoase medalionul de aur.

Se uită la el.

Îl întoarse pe toate părțile.

Treptat, acel obiect material, realitatea lui palpabilă, o readuse cu picioarele pe pământ. Îndoiala se evaporă.

Nu-și pierduse mințile. Nu era nebună – dar era foarte necăjită.

La ora nouă. Millie îi aduse prima doză de metilfenidat.

Susan scoase pastila din învelișul de hîrtie și întrebă:

– Unde-i doamna Baker?

– Joia e ziua ei liberă, zise Millie, în timp ce îi umplea un pahar cu apă din carafa metalică. Zicea ceva despre spălatul și lustruitul mașinii ei în dimineața asta cu niște prieteni. Dar nu știi cum o să fie vremea. Au spus că o să-i tragă o ploaie zdravănă mai tîrziu.

Oh, foarte drăguț. Amănuntul era foarte drăguț, se gîndi Susan cu un amestec de sarcasm și admirație veritabilă față de modul în care planul era pus în aplicare. *Joia era ziua ei liberă.* Vai, cît de bine gîndit, înduioșător de realist! Chiar și dacă spitalul ăsta nu e unul obișnuit, doamna Baker nu e o soră ca oricare alta și chiar dacă sîntem părtași cu toții la o farsă neînchipuit de bizară, ea are o zi liberă de dragul autenticității. Își spală și-și lustruiește mașina. Un picnic de toamnă tîrzie. Oh, e într-adevăr splendid. Detaliile sînt cele care conferă verosimilitate. Complimentele mele scenaristului.

Millie puse jos carafa metalică și-i întinse paharul lui Susan.

Susan se prefăcu că-și pune pastila de metilfenidat în gură, o ascunse în palmă și bău două înghițituri lungi de apă rece.

Pe viitor, n-o să mai ia nici unul dintre medicamentele care i se dădeau. Din cîte își dădea seama, acești oameni o otrăveau lent.

Deoarece era om de știință, i s-ar fi putut întîmpla în chip firesc să fie subiectul unui experiment. Ar fi putut chiar să

accepte de bună voie să participe la așa ceva. Un experiment legat de manipularea senzorială sau de controlul mental.

Existau precedente care s-o îndreptățească să creadă în această teorie. În 1960 și-n 1970, cîțiva oameni de știință se oferiseră ca voluntari pentru experimente de privare senzorială; stînd în tancuri subacvatice întunecoase și la temperaturi ridicate, perioade îndelungate de timp, au pierdut temporar contactul cu realitatea și au început să halucineze.

Susan era sigură că nu avea halucinații, dar se întreba dacă nu cumva al doilea etaj al spitalului era adaptat pentru un experiment de control mental sau de spălare a creierului. Spălarea creierului părea să fie o ipoteză foarte plauzibilă. Asta era specificul cercetărilor corporației Milestone.

Cîtva timp luă în serios această ipoteză, dar în cele din urmă o elimină. Nu putea să creadă că și-ar fi permis să se lase folosită și batjocorită în acest mod, nici chiar pentru progresul științei, nici chiar dacă munca ei i-ar fi impus asta. Ar fi renunțat la orice slujbă care i-ar fi cerut să-și aducă echilibrul psihic la limită.

Cine s-ar fi angajat în acest tip de cercetare lipsită de moralitate? Era ceva asemănător cu ce le făcuseră naziștii prizonierilor lor de război. Dar nici un om de știință cu reputație nu s-ar fi implicat în așa ceva.

Pe deasupra, era fizician și domeniul ei nu avea tangențe cu științele de studiu comportamental. Spălarea creierului era prea departe de domeniul ei și nu-și putea imagina împrejurările care ar fi putut s-o facă părtașă la un asemenea experiment.

Nu, nu intrase în așa ceva cu ochii deschiși, nu venise în acest loc de bună voie.

McGee îi prescrisese lui Susan o ședință de terapie fizică pentru joi, ora 10 dimineața.

Murf și Phil au venit după ea cu cîteva minute înainte de ora 10. Ca de obicei, au păstrat aceeași atitudine plină de umor în timp ce coborau spre sala de terapie fizică. Susan a vrut să le spună că, după umila ei părere, meritau Premiul Academiei, dar nu trebuia să se desconspire. Doar zîmbi și rîse, răspunse atunci cînd i se păru potrivit.

În timpul primei părți a ședinței de terapie, Susan a făcut toate exercițiile pe care i le-a propus Florence Atkinson, dar în a doua parte se plînse de crampe musculare dureroase la picioare. Tremură și scoase gemete convingătoare, cu toate că de fapt nu avea cîrcei. Doar că nu dorea să se obosească cu o ședință de terapie. Acum trebuia să-și economisească forțele, deoarece urma să aibă o nevoie acută de ele ceva mai tîrziu.

Intenționa să evadeze la noapte.

Doamna Atkinson părea cu adevărat îngrijorată de crampele ei musculare. Scurtă ședința de exerciții și-i făcu un masaj prelungit, plus 10 minute suplimentare de baie termală. În timp ce Susan făcu un duș fierbinte și-și uscă părul, se simți mult mai bine decît oricînd în perioada care se scursese de la ieșirea din comă.

Întorcîndu-se în camera ei, aflată încă o dată în grija lui Phil și Murf, Susan deveni încordată cînd ajunseră la lift, întrebîndu-se dacă nu cumva i se pregătise o altă "halucinație". Dar liftul era gol; urcarea a fost fără incidente.

Nu se decisese exact cum să abordeze viitoarea nălucire.

Știa cum ar fi *dorit* s-o abordeze. Dorea să răspundă cu o furie oarbă, cu un atac furios care să-i surprindă și să-i facă să dea înapoi. Dorea să le zgîrie fețele și să se mînjească cu sîngele lor, cu mult sînge, ceea ce va fi încă o dovadă că nu erau strigoi sau halucinații. Dorea să-i rănească și apoi să-i acuze sfidător.

Dar știa că nu putea să-și îndeplinească dorința. Atîta timp cît ei nu erau la curent cu faptul că ea le înțelesese jocul, avantajul era de partea ei. Dar în momentul în care ar fi arătat că e-n cunoștință de cauză, pierdea această infimă libertate de manevră pe care o avea momentan. Farsa s-ar fi putut sfîrși brusc. S-ar opri din încercarea de a o aduce în pragul demenței – care părea a fi singura lor intenție – și i-ar fi putut face mai mult rău. Era sigură de asta.

Își mîncă prînzul pînă la ultima firimitură. Cînd Millie veni după tavă, Susan scînci și spuse:

– Mamă, ce pui de somn o să-i trag acum!

– O să-nchid ușa de la hol ca să nu te deranjeze zgomotul, zise blonda cu față ascuțită.

De îndată ce sora plecă, trăgînd uşa după ea, Susan ieşi din pat, merse la dulap şi deschise uşa. Pe rafturi erau aşezate pături şi perne pentru celălalt pat din cameră. Jos erau valizele strivite ale lui Susan, care probabil fuseseră recuperate din maşina distrusă.

Trase valizele în cameră şi le desfăcu pe podea, rugîndu-se ca nimeni să nu intre peste ea în următoarele minute. Scormoni repede, adunînd un echipament util pentru o evadare. O pereche de jeans. Un jerseu albastru închis. Şosete groase, albe de sportiv şi o pereche de ghete Adidas pentru alergare. Împinse bocceaua în fundul dulapului şi puse valiza în faţă pentru a o ascunde.

Închise uşa dulapului şi se grăbi să intre în pat, îşi puse bara de siguranţă, coborî salteaua, puse capul pe pernă şi închise ochii.

Se simţea bine. Se simţea din nou responsabilă de propriul ei destin.

Apoi avu un alt gînd tulburător; în ultima vreme, părea să aibă un stoc inepuizabil de astfel de gînduri, iar acesta era în mod deosebit neliniştitor. Se întreba dacă fusese urmărită de o cameră mascată de luat vederi cu circuit închis. În definitiv, dacă-şi dăduseră osteneala cu camere ascunse şi uşi secrete, nu era posibil s-o fi pus sub observaţie 24 de ore din 24? Şi-n acest caz, nu exista oare posibilitatea să ştie că găsise medalionul şi că se pregătea să evadeze?

Deschise ochii şi privi de jur-împrejurul încăperii, căutînd locurile unde ar putea fi ascunse camerele de luat vederi. Orificiile pentru aer condiţionat din pereţi, de lîngă tavan, păreau singurele ascunzători plauzibile. Erau două astfel de orificii în doi pereţi diferiţi. Dacă video-camerele ar fi plasate în conductele de aer condiţionat, la cîţiva centimetri în spatele grătarelor de la gurile de aerisire, astfel încît să evite detectarea lor prin strălucirea lentilelor care captează lumina – şi dacă ar fi poziţionate adecvat, astfel încît să poată lua imagini supraangulare, fiind echipate cu motoare telecomandate, atunci puteau să acopere majoritatea, dacă nu chiar întreaga suprafaţă a camerei de spital.

Timp de cîteva minute, Susan a fost bolnavă de disperare. Se îmbărbăta singură şi se înfiora.

Treptat, își mai reveni și hotărî că în încăpere nu există camere de filmare. Dacă *ar fi fost* camere, ar fi fost observată încă de dimineață jucîndu-se cu medalionul. N-ar mai fi fost necesar ca Millie s-o întrebe despre bijuteria pierdută. Dacă ar fi văzut-o cu medalionul, le-ar fi fost teamă că ea era la curent cu șarada lor și ar fi oprit-o.

N-ar fi făcut-o?

Probabil. N-ar mai fi existat nici un motiv să mai însceneze "halucinații" dacă n-o mai puteau păcăli.

În ciuda faptului că era ferm convinsă că n-ar mai fi continuat să se joace cu ea în această manieră, nu avea această certitudine deoarece nu le cunoștea motivația.

N-avea altceva de făcut decît să aștepte și să vadă.

Dacă va reuși să iasă din spital în seara asta, atunci va fi sigură că în rezerva ei n-au fost camere de filmare.

Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să se furișeze afară și ar fi ajuns doar pînă la scări unde ar fi descoperit că o așteptau cei patru morți, zîmbind...

Deși acum știa că ei *nu erau* morți, cu toate acestea o trecură din nou fiorii.

N-avea altceva de făcut decît să aștepte.

Și să vadă.

15

Joi după-amiaza tîrziu, o boare de vînt ce se țesea cu repeziciune aduse pînză gri nouă ca să cîrpească norii și acoperi pînă și ultimul ochi de cer senin de septembrie. Camera de spital se întunecă devreme din nou.

O bubuitură, un trosnet și ecoul unui tunet precedară o violentă aversă de ploaie. Un timp, picuri grași de ploaie răpăiră în fereastră ca niște gloanțe, scoțînd sunetul unei duzini de mitraliere. Vîntul mormăi, scoase gemete și urlă ca o sălbăticiune în durere, apoi mugi. În timp, furtuna părea că se îmblînzește întrucîtva, dar numai temporar: își stabili un ritm care alterna între furie și docilitate, între ploaie torențială și bumiță agreabilă. Ruperile de nori erau urmate de răpăitul liniștitor al ploii ușoare de toamnă. Cu toate că intensitatea furtunii, după ce mai întîi crescu, se diminuă, ziua devenea constant mai întunecoasă, fără a se lumina cîtuși de puțin și Susan aștepta căderea serii cu o emoție abia stăpînită – și cu teamă, de asemenea.

Timp de aproape o oră, se prefăcu că doarme, cu spatele întors la ușa închisă, în timp ce urmărea furia furtunii. Nu era nevoie să continue să se prefacă, deoarece în toată perioada care trecuse nimeni nu venise s-o verifice.

Mai tîrziu, se ridică în capul oaselor, dădu drumul la televizor și petrecu restul după-amiezii în fața ecranului. Nu dădu prea mare atenție programelor care se derulau. Mintea ei era în altă parte, preocupată de planuri, comploturi și vise de evadare.

La ora cinci fix, sora Scolari, care intrase în tură la patru, îi aduse o altă pastilă de metilfenidat și o ceașcă cu apă rece și

proaspătă. Susan se prefăcu că înghite pilula, dar o ascunse în palmă așa cum făcuse și cu doza de dimineață.

La ora cinci, McGee veni cu două tăvi și o anunță că vor lua masa împreună.

– Fără lumînări. Fără șampanie, zise el. Dar avem niște cotlete de porc împănate care par delicioase, iar ca desert prăjitură cu mere și nuci.

– Nemaipomenit, zise ea. Oricum, niciodată nu m-am dat în vînt după lumînări.

Îi adusese de asemenea cîteva reviste ilustrate și încă două romane.

– Mă gîndeam că ți-ai terminat provizia de lecturi.

A stat mai mult de două ore și au discutat despre multe lucruri. În cele din urmă, efortul de a se preface, stresul de a părea îndrăgostită de el, cînd realmente îl disprețuia – toate astea deveniseră aproape prea mult pentru Susan. Descoperise că era o actriță destul de bună, dar învățase de asemenea că minciuna îi impunea anumite sacrificii. Era ușurată și extenuată cînd McGee o sărută de noapte bună și plecă.

Era ușurată, da, dar avea un sentiment curios de părere de rău că-l vedea plecînd. Pînă cînd el a ieșit pe ușă, nu-i venise să creadă că putea să-i pară rău că-l vedea plecînd; dar cînd el trecu pragul și dispăru pe coridor, Susan simți o pierdere neașteptată și bruscă, un gol. Știa că s-ar putea să nu-l mai vadă vreodată – poate doar la tribunal, unde el va fi acuzat de participarea la răpire și tortură psihică. Deși știa că este un șarlatan, încă îl mai considera o companie agreabilă. Era la fel de fermecător ca în totdeauna, un minunat partener de conversație, dotat cu un excelent simț al umorului și un rîs molipsitor. Partea cea mai proastă era că încă i se mai părea că o învăluie în dragoste. Se străduise să privească prin el, să distingă duplicitatea ticălosului de aspectul de sfînt și încercase din răsputeri să audă glasul minciunii în vorbele lui de dragoste, dar nu reușise.

Dacă știi ce este bine pentru tine, uită-l, își spuse ea supărată. Scoate-ți-l din minte, pur și simplu. Complet. Gîndește-te cum să scapi de aici. Asta este important. Să ieși.

Se uită la ceasul de lîngă pat.

8:03.

Afară, un fulger destrămă întunecimile.

Ploaia cădea în continuu.

La ora 9, Tina Scolari îi aduse sedativul pe care i-l prescrisese McGee. Își puse mîna făcută căuș peste gură să alunece repede pe gît sedativul inexistent cu o înghițitură de apă pe care i-o adusese sora.

– Noapte bună, zise Tina Scolari.

– Sînt sigură că așa o să fie.

La cîteva minute după ce plecase sora, Susan stinse veioza de lîngă pat. Lampa de noapte își împrăștia lumina fosforescentă de-a lungul încăperii, absorbind toate culorile din cameră, astfel încît totul părea gri-cenușiu sau de un alb fantomatic ca strălucirea lunii. Lumina nopții nu era o amenințare pentru noianul de umbre, dar era suficient de bună pentru ceea ce avea Susan de făcut.

Mai așteptă încă cîteva minute, stînd în pat, cu ochii pironiți în întunecimea tavanului pe care licăreau, cînd și cînd, străfulgerări de lumină reflectate prin pelicula de apă care acoperea geamul. Dorea să fie sigură că sora nu se va întoarce cu vreun medicament de care uitase sau ca s-o avertizeze că trebuie să se trezească devreme pentru noi analize.

În cele din urmă se sculă și se îndreptă spre dulap. Luă două perne și două pături din raftul de sus și le cără în pat. Le aranjă sub așternuturi în forma unei serii de umflături care spera ea că vor trece drept o femeie adormită. Simulacrul nu era prea convingător, dar nu mai pierdu timp cu asta; nu se acordau premii pentru artă și meșteșug.

Se întoarse la dulap. Căută în spatele bagajelor și găsi legătura de haine pe care o făcuse mai devreme. După ce își scoase pijamaua și îmbrăcă perechea de jeans, jerseul, șosetele groase și pantofii de sport și după ce-și scoase trusa din noptieră, ceasul de lîngă pat arăta ora 9:30.

Băgă medalionul în buzunarul pantalonilor, cu toate că nu era o dovadă pentru nimeni altcineva decît pentru ea.

Se duse la ușă și-și lipi urechea de ea, ascultînd. Nu se auzea nimic de cealaltă parte.

După o clipă de ezitare nervoasă, după ce își șterse palmele umede pe pantaloni, împinse ușa deschisă. Doar o întredeschise. Cercetă cu privirea holul bine luminat. Deschise ușa cu încă

cîțiva centimetri. Își scoase capul afară. Se uită la dreapta. Se uită la stînga. Nu era nimeni la orizont.

Coridorul era cufundat în tăcere. Era atît de tăcut, de fapt, încît în ciuda podelelor bine lustruite, a pereților galbeni fără urmă de pată și a lămpilor fluorescente din tavan fără vreun fir de praf, clădirea părea că fusese abandonată și că nu mai cunoscuse de multă vreme zgomotele activităților omenești.

Susan ieși din cameră, închizînd ușor ușa în spatele ei. Stătu o clipă fără răsuflare, cu spatele strîns lipit de ușă, fiindu-i teamă să mai facă un pas în afară, gata să se întoarcă în grabă înăuntru, din nou în pat, sub așternuturi, alungînd simulacrul acela incert la cel mai mic semn al apropierii vreunei surori.

La stînga ei se intersectau coridoarele, acolo cele două aripi mai mici comunicau cu holul mare, cel principal. Dacă s-ar fi întîmplat să aibă neplăceri, cel mai probabil ar fi venit din acea direcție, pentru că dispeceratul surorilor era după colț, la jumătatea celui mai lung hol.

În continuare tăcere, întreruptă doar de bubuitul scăzut și îndepărtat al furtunii.

Era convinsă că o ezitare în plus era mai periculoasă decît orice acțiune ar fi întreprins. Precaută, o luă la dreapta, evitînd intersecția coridoarelor, direct prin ușa mare de incendiu, de la capătul aripii mici unde era o inscripție cu litere roșii: "IEȘIRE". Stătea lipită de perete și se uita înapoi, spre centrul clădirii.

Era pe deplin conștientă de scîrțîitul scos de pantofii ei cu tălpi de cauciuc în contact cu podeaua bine lustruită. Nu era un sunet răsunător în adevăratul sens al cuvîntului, dar te călca pe nervi ca și scrîșnitul unei bucăți de tablă cu unghia.

Ajunse fără nici un incident la ușa metalică de incendiu și o deschise. Tresări la sunetul pe care-l scoase zăvorul sub acțiunea mîinii ei; balamalele masive scîrțîiră. Repede, păși peste prag, ajungînd în capătul unei scări și închise în spatele ei ușa grea cît mai atent posibil, dar nu atît de silențios pe cît ar fi vrut. Treptele, de beton, erau slab luminate. La fiecare palier era numai cîte un bec cu putere mică. Ici și colo, între paliere, pereții de beton erau acoperiți de umbre ca niște dîre de praf și funingine.

Susan stătea perfect nemișcată și asculta. Scările erau chiar mai cufundate în tăcere decît holul celui de-al doilea etaj unde fusese. Bineînțeles că făcuse atîta zgomot închizînd ușa încît

dacă un paznic ar fi fost pe trepte, ar fi stat nemişcat, ascultînd, exact cum făcea şi ea.

Cu toate acestea, era sigură că e singură. Probabil că ei nu puseseră paznici pentru că nu se aşteptau ca ea să încerce să evadeze; nu ştiau că era la curent cu mascarada lor. Iar personalul spitalului – sau al *instituţiei* în care se afla – mai mult ca sigur folosea numai lifturile de serviciu şi pentru public, întrebuinţînd scările numai în cazuri de urgenţă, atunci cînd se întrerupea curentul.

Se apropie de balustrada de fier neagră, se aplecă peste ea, privi în sus, apoi în jos. Deasupra ei erau patru grupuri de trepte şi patru paliere. Parterul era la o distanţă de două grupuri de trepte şi un palier.

Coborî spre parter, unde se aflau două uşi de incendiu, una în peretele interior al casei scărilor şi care după cît se părea se deschidea în coridorul de la primul etaj, iar cealaltă în peretele exterior. Susan puse mîna pe zăvor şi întredeschise cu 2-3 centimetri uşa care dădea spre exterior.

Un vînt rece năvăli în vestibulul de beton colţuros şi începu să se joace în jurul picioarelor lui Susan. Părea că o adulmecă, de parcă ar fi fost un cîine mare, agitat, încercînd să se hotărască dacă să dea din coadă sau să muşte.

În spatele uşii, se afla un parcaj de dimensiuni mici, măturat de ploaie şi luminat de patru globuri de neon, ca nişte fructe luminiscente. Nu părea suficient de mare pentru . a fi un parcaj public. Dar dacă era rezervat personalului, unde erau maşinile? Acum, cînd orele de vizită se terminaseră, parcajul public putea fi pustiu, dar ar fi trebuit să mai rămînă măcar cîteva maşini în parcajul personalului, chiar şi noaptea. Erau numai patru vehicule: un Pontiac, un Ford şi alte două cărora nu le recunoştea marca.

' În parcaj nu era nimeni, aşa că ieşi afară şi lăsă uşa de incendiu să se închidă în urma ei.

Ploaia aproape încetase, ca şi cum furtuna şi-ar fi trăit clipele ei de linişte. Pe cerul nopţii mai plutea doar o ceaţă uşoară.

Totuşi, vîntul bătea puternic. Îi zburli părul neţesălat, o făcu să lăcrimeze şi o forţă să privească printre gene. Cînd îi trăgea urlînd cîte-o rafală, Susan trebuia să stea cu capul aplecat

și cu umerii ridicați. De asemenea, era surprinzător de frig; îi înțepa fața și o pătrundea prin jerseul pe care-l purta. Și-ar fi dorit să aibă o jachetă. Se gîndi că părea mult *prea* frig pentru luna septembrie în Oregon. Era mai mult un vînt de sfîrșit de noiembrie. Sau chiar decembrie.

Or fi mințit-o în privința datei? De ce Dumnezeu au trebuit s-o mintă și-n privința asta? Dar încă odată, de ce nu? Era în ton cu tot ceea ce îi făcuseră pînă atunci.

Plecă de lîngă ieșirea de urgență, intrînd în umbra unui tufiș verde țepos, unde stătu pe vine un minut, timp în care hotărî încotro s-o apuce. Se putea îndrepta către intrarea principală a spitalului, ca s-o apuce pe drumul care ducea direct la vale în Willawauk. Sau putea merge în oraș luîndu-și mai multe precauții, pe o rută indirectă prin cîmp, pentru a evita să fie reperată de careva de la spital.

Un fulger pîlpîi și tunetul trosni ca un tren care deraiază în întuneric.

Indiferent pe ce drum ar fi luat-o, urma să se ude foarte tare. Deja, ceața ușoară începuse să-i lipească părul de țeastă. Curînd, ploaia va începe să toarne iarăși și se va uda pînă la piele.

Apoi îi veni în minte un plan de acțiune înfricoșător de îndrăznet, și îl puse în aplicare înainte de a avea timp să se gîndească și să-i cedeze nervii. Alergă în parcaj, către cea mai apropiată mașină, un Pontiac verde.

Erau patru mașini în zonă, avea de patru ori șansa ca cineva să fi uitat cheia în contact sau sub scaun, ori agățată în spatele măștii de protecție contra soarelui. În orașele de provincie ca Willawauk, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, oamenii nu erau atît de alarmați în privința hoților de mașini, așa cum erau cei din orașe și suburbii. "Ai încredere în vecinul tău". Asta încă era o regulă după care se călăuzeau oamenii care locuiau în cîteva locuri binecuvîntate. Patru mașini, patru șanse. Probabil că nu va avea noroc, dar merita să încerce.

Ajunse la Pontiac și-ncercă portiera din dreapta șoferului. Era neîncuiată.

Cînd trase de ușa deschisă, lumina din tavanul mașinii se aprinse. Părea la fel de strălucitoare ca și lumina unei case și era sigură că și-o făcuse cu mîna ei și că alarma va începe să sune în următoarea clipă.

"La dracu!"

Se strecură în mașină, în spatele volanului și închise repede portiera, preocupată nu de zgomotul pe care-l scotea, ci doar de modul în care putea să stingă blestemata de lumină.

"Proasto", își spuse ea, dojenindu-se singură.

Scrută parcajul prin parbrizul ud de ploaie. Nu zări pe nimeni. Se uită la ferestrele luminate ale spitalului cu patru etaje; nimeni nu stătea în dreptul vreuneia, nimeni n-o urmărea.

Oftă ușurată și trase aer în piept. Mașina duhnea a tutun. Susan nu era fumătoare și de obicei asemenea mirosuri o deranjau, chiar o îmbolnăveau. De data aceasta duhoarea i se părea un dulce parfum pentru că, în sfîrșit, nu era miros de *spital.*

Din ce în ce mai încrezătoare în șansele ei de a evada, Susan se înclină în față și-și băgă o mînă sub scaun, pipăind pe podea după cheile mașinii, și îngheță.

Cheile erau în contact.

Străluceau în lumina gălbuie a lămpilor cu neon care pătrundea prin ferestrele mașinii.

Susan încremeni la vederea lor. Se holbă la ele cu un amestec de entuziasm și teamă și se trezi certîndu-se cu sine:

– Ceva nu e în regulă.

– Nu, sînt, în sfîrșit, pe drumul cel bun.

– E prea simplu.

– Asta am sperat să găsesc.

– Dar e prea simplu.

– În orașele mici, oamenii își lasă cheile în contact.

– Chiar în prima mașină pe care o încerci?

– Ce contează dacă este prima, a patra sau a trei sutea mașină?

– Contează, pentru că e prea simplu.

– E vorba doar de noroc. Meritam și eu să am o dată noroc.

– E prea simplu.

Fulgere luminoase brăzdau înaltul întunecat al cerului și se auzi un muget de tunet. Ploaia căzu la început cu stropi rari, apoi se dezlănțui brusc un potop teribil.

Susan asculta ropotul ploii pe mașină, privea prin parbriz cum se scurgeau firișoare de apă ondulate, urmărea cum izbeau continuu suprafața bălțoacelor de pe pavaj și își dădu seama că

nu trebuie să meargă pe jos pînă în oraş, care era cam la vreo doi kilometri distanţă sau şi mai mult dacă o lua pe ocolite. De ce să se lupte cu ruperile de nori, dacă avea la dispoziţie o maşină în perfectă stare? De acord, poate că totul era un pic prea simplu – bine, nu era nici un "poate" în chestia asta; era evident prea simplu, dar nu era nici o lege împotriva acţiunilor care decurgeau simplu şi uşor din cînd în cînd. Era simplu să găseşti o cheie în contact, dar a fost doar noroc chior, nimic altceva.

Ce altceva *ar putea* să fie?

Răsuci cheia în contact. Motorul porni instantaneu.

Aprinse luminile de poziţie şi ştergătoarele, băgă maşina în viteză şi decuplă frîna de mînă. Ieşi din parcaj şi trecu prin faţa spitalului. O luă pe prima bandă, coti pe un drum ocolit deoarece drumul bun trecea mai întîi pe sub porticul bine luminat, unde cineva care stătea în faţa uşilor ar fi putut-o vedea. Ajunse la capătul căii de acces fără să întîlnească vreun vehicul şi se opri la intersecţia cu două drumuri regionale.

Privi înapoi la clădirea cu patru etaje din care tocmai evadase şi văzu pe peluza unduitoare şi bine tunsă o firmă imensă. Avea 2.5 metri lungime şi 1,2 – 1,5 metri înălţime şi era aşezată pe un postament de piatră, înconjurat de boschete pitice. Patru reflectoare mici erau aşezate la distanţe egale de-a lungul părţii superioare a firmei, iar razele lor erau direcţionate pe literele albe bine conturate pe un fundal albastru. În ciuda ploii dese şi bătute de vînt, Susan putu citi fără nici o dificultate ce era scris pe firmă:

CORPORAŢIA MILESTONE

Susan se holbă la cele două cuvinte, nevenindu-i să creadă.

Apoi îşi ridică din nou privirea spre clădire, privind-o nedumerită, cu o teamă rece şi mînie. Nu era nici un spital.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce era?

Nu trebuia oare Corporaţia Milestone să se afle la Newport Beach, California? Acolo locuia ea. Acolo se spunea că lucrează ea.

Ieşi dracu de aici, îşi spuse ea pe un ton imperativ.

O luă la stînga şi coborî peste dealuri, departe de Corporaţia Milestone.

Prin ploaie şi prin ceaţa rară care acoperise şesurile, Willawauk se distingea ca o grămăjoară de luminiţe estompate şi slabe, nici uneia nu i se putea stabili clar sursa de proveniență, multe dintre ele contopindu-se în pete albe, galbene şi roz pal.

Susan îşi aminti că dr. Viteski i se lăudase că oraşul are o populaţie de 800.000 de locuitori. Exact asta şi era: doar o laudă. Nu părea atît de mare; în cel mai bun caz, părea cam la jumătate.

După ce trecuse de culmea celui mai înalt deal, aplecîndu-se deasupra volanului în timp ce conducea, uitîndu-se printre ştergătoare, Susan observă producîndu-se o schimbare cu luminile din Willawauk. Acum păreau să fie strălucitoare, clipeau, se ondulau, ca şi cum întregul oraş ar fi fost un tub de neon imens şi complicat. Firește, era doar un efect al condiţiilor meteorologice.

Singurul lucru care nu se schimba era impresia în privinţa mărimii oraşului, pe care luminile o confirmau. Oraşul părea considerabil mai mic decît unul cu 800.000 de suflete. Poate chiar mai mic de 400.000.

Drumul regional făcea o curbă strînsă la dreapta şi cobora o pantă abruptă, lăsînd în urmă primele case din oraş. Unele dintre ferestre erau luminate; altele erau cufundate în întuneric; toate erau estompate de ploaie şi de palele învolburate de ceaţă.

Drumul regional deveni Stradă Principală. Nu puteau alege un nume mai adecvat sau mai nimerit pentru bulevardul lor central. Centrul Willawauk-ului era identic cu cel al altor zeci mii de oraşe împrăştiate prin toată ţara. Era un parc în miniatură avînd la intrare un monument al eroilor căzuţi în război. Exista o cîrciumă numită "Hanul Picătura de Rouă"; firma era luminată de un neon portocaliu şi P-ul de la Picătură licărea gata să se stingă; ferestrele erau decorate cu alte neoane făcînd reclamă unor mărci de bere. Oraşul încuraja o mulţime de afaceri mărunte, antreprize locale, cîteva sucursale minore ale unor concerniuri de nivel naţional: "Articole de menaj Jenkin"; "Florăria Laura Lee"; un magazin central "Sears" care livra numai la comandă după catalog; cafeneaua "Plenty Good",

unde Susan a văzut prin ferestrele uriașe în jur de o duzină de clienți stînd în separeuri; două magazine de îmbrăcăminte de damă; unul bărbătesc; "First National Bank of Willawauk", cinematograful de pe Strada Principală, la care rulau în mod curent două comedii ale verii trecute: *"Arthur"* și *"Dezbinarea continentală"*; "Economii chibzuite și Credit" cu firma sa electronică mare, arătînd ora exactă și temperatura; o intersecție cu trei stații de benzină cu service – "Arco", "Union 76" și "Mobil" – și cu un gang cu jocuri pe computer, "Rocketblast", pe al patrulea colț; Frații Giullini, T.V și alte articole electronice; o mică librărie și o altă cîrciumă cu grătar pe stînga; un magazin universal și "G.C. Murphy's five-and-dime" pe dreapta; "Hathaway și fiii pompe funebre", așezat mai retras față de stradă, avînd în spate un teren vast, o vitrină goală, o dugheană unde se vindea hamburger, un magazin de mobilă...

Cu toate că Willawauk era identic cu alte zece mii de orașe în multe privințe, cîteva lucruri păreau... *în neregulă*. Lui Susan i se părea că-n oraș totul e prea nou-nouț. Toate magazinele arătau ca și cum ar fi fost vopsite în ultima lună. Chiar și servisurile "Arco", "Union 76" și "Mobil" străluceau ca noi în ploaie, pompele de benzină la fel, iar ușile erau date la o parte cu mîndrie, lăsînd la vedere garaje iluminate și curate. Nu era măcar un singur gunoi lăsat dezordonat în rigolă. Copacii erau plantați cu regularitate în parcele, pe ambele trotuare ale străzii; nu erau doar bine îngrijiți, ci și perfect aliniați în două șiruri lungi. Nici una dintre lămpile de pe stradă nu avea becul ars. Nici una. Singurul semn discrepant era clipitul literei de neon de la hanul "Picătura de rouă" și asta părea a fi singurul aspect negativ al orașului.

Poate că-n Willawauk se dezvoltase un înalt spirit al mîndriei civice și aveau un sistem energetic deosebit. Sau poate că ploaia și vălul subțire de ceață îndulciseră peisajul, tăinuind aspectele sărăciei și ale mizeriei. Deși, în mod normal, ploaia dădea unui oraș un aspect mai sinistru și mai sărăcăcios decît în realitate. Putea oare mîndria civică să fie adevăratul motiv pentru care un oraș arăta aproape ca și cînd ar fi fost locuit de roboți?

Un alt amănunt ciudat era numărul mic de mașini din zonă. După trei cvartaluri, trecuse pe lîngă numai trei mașini și un

camion de mobilă oprit la bordură. În parcajul de lîngă cinematograful "Bulevardul Central" erau doar două maşini, iar la hanul "Picătura de rouă" una singură, plus un camion. Pînă acum nu trecuse pe lîngă o altă maşină în mişcare; Susan era singura care mergea cu maşina în noaptea asta.

Ei bine, vremea chiar era mizerabilă. Oamenii erau perfect îndreptăţiţi să stea acasă pe o noapte ca asta.

Pe de altă parte, cîţi oameni cunoştea ea care să facă de obicei anume lucruri fiind perfect îndreptăţiţi?

Nu prea mulţi, fir-ar să fie.

Nu *atît* de mulţi.

Hanul "Picătura de rouă" era tipul de loc care făcea bani buni în toiul unui viscol. O simplă ploaie nu i-ar fi oprit pe băutorii înrăiţi să se cherchelească, iar cei mai mulţi dintre ei veneau cu maşinile, cel mai bun mod de a se omorî unul pe altul cînd se îndreptau împleticindu-se spre casă, la ora două dimineaţa.

Nu te opri, îşi spuse Susan. Străbate oraşelul ăsta, şi nu te opri. Nu te opri aici. Ceva nu e-n regulă cu locul ăsta.

Dar nu avea hartă, nu cunoştea împrejurimile, nu ştia cît de departe era cel mai apropiat oraş şi, totodată, îi era teamă că ceea ce se întîmplase în spital – la *Milestone* – o făcuse să devină o paranoică. Apoi, cînd intră în zona celui de-al patrulea cvartal, văzu un loc unde era sigură că poate să ceară ajutor şi-şi parcă maşina.

ŞERIFUL REGIUNII WILLAWAUK
SEDIUL CENTRAL
WILLAWAUK, OREGON

Era o clădire de piatră, scundă, cu un acoperiş de ardezie şi cu uşile centrale din sticlă, exact ca marea majoritate a tribunalelor regionale din sud.

Susan parcă Pontiac-ul furat lîngă intrare. Era bucuroasă să iasă din maşină, deja mirosul de tutun stătut încetase a mai fi ispititor, chiar dacă nu-i mai amintea de spital.

Alergă prin ploaia şfichiuitoare. Se tupilă sub un molid uriaş prin care vîntul foşnea ca un cor de şoapte. De acolo ţîşni

sub un refugiu cu acoperiș de aluminiu alb și apoi spre ușile de sticlă, prin care pătrunse.

Se trezi într-o încăpere tipic oficială, cu pereți gri, lămpi de neon și o pardoseală din resturi de gresie multicoloră făcută să țină la uzură. O tejghea în formă de U separa cea mai mare parte a încăperii centrale de sala de așteptare, chiar în spatele ușilor. Susan trecu pe lîngă cîteva scaune metalice care păreau inconfortabile și pe lîngă două măsuțe mici pe care se aflau teancuri de broșuri cu oferte publice și se îndreptă direct spre tejghea.

De cealaltă parte erau cîteva bănci, niște dulapuri cu dosare, o masă mare de lucru, o etajeră cu sticle cu apă, un xerox, o uriașă hartă a țării, un avizier acoperit cu buletine, fotografii și note de necesitate, tăieturi din ziare prinse în pioneze.

Într-o nișă adiacentă, ferită de priviri, o dispeceră vorbea cu un ofițer de patrulă, printr-un aparat de emisie-recepție. Furtuna parazita comunicarea.

În camera mare se afla un singur bărbat. Stătea la un pupitru, bătînd la o mașină de scris electrică I.B.M., cu spatele întors la tejghea și la Susan.

– Iertați-mă, spuse Susan ștergîndu-și genele încărcate de stropi de ploaie cu dosul palmei. Mă puteți ajuta?

El se întoarse pe scaunul turnant, zîmbi și spuse:

– Sînt ofițerul Whitlock. Cu ce vă pot fi de folos?

Era tînăr, avea 20 sau 21 de ani.

Era un pic îndesat.

Avea un păr blond murdar, fața rotundă, bărbie cu gropiță, nas de mops și ochi mici și vioi ca de porc.

Avea un zîmbet contorsionat, rău.

Era Carl Jellicoe.

Susan trase aer în piept, simți ca și cum i s-ar înfige o gheară în plămîni și nu putu să-l dea afară.

Cînd purtase uniforma de infirmier de spital, se numea Dennis Bradley. Acum purta uniforma cafenie cu emblema Departamentului regional de poliție pe mîneca stîngă și pe buzunarul de la piept al cămășii, avea un revolver de calibrul 45 într-un toc de piele negru și se prezenta ca fiind ofițerul Whitlock. Susan nu mai putea scoate nici un cuvînt.

Frica îi paralizase coardele vocale cu iuțeala cu care se aprinde o flacără; avea gîtul uscat; gura îi ardea și ea pradă uscăciunii și simțea gustul arsurii.

Nu putea să mai miște.

În cele din urmă, lăsă să-i iasă aerul din plămîni cu un suspin și icni, simțind nevoia de mai mult aer, dar încă nu putea face vreo mișcare.

– Surpriză, surpriză, zise Jellicoe, chicotind, și ridicîndu-se din scaunul lui turnant.

Susan dădu din cap, la început ușurel apoi cu vehemență, încercînd să-i conteste existența.

– Chiar ai crezut că poți scăpa de noi atît de ușor? Chiar așa? întrebă el, stînd cu picioarele desfăcute și sălțîndu-și tocul pistolului.

Susan se holba la el paralizată și simțea că-i fuge podeaua de sub picioare. Mîinile ei erau încleștate cu putere pe marginea tejghelei de lemn, ca și cum ar fi fost singura legătură cu realitatea.

Fără să-și desprindă ochișorii lui de porc de pe Susan, Jellicoe chemă pe cineva din camera alăturată.

– Hei, vino să vezi cine-i aici!

Apăru un alt ajutor de șerif. Avea 20 sau 21 de ani, era înalt, cu păr roșu și ochi albaștri și era plin de pistrui. Cînd purta uniforma de infirmier de spital, își spunea Patrick O'Hara. Susan nu știa ce nume purta acum, dar știa cum se numea în urmă cu 13 ani, cînd era student la colegiul Briarstead și cînd dăduse o mînă de ajutor la uciderea lui Jerry Stein în Casa Tunetului: Herbert Parker.

– Măi, măi, zise Parker. Doamna pare supărată.

– Păi, vezi tu, sărăcuța de ea credea că a scăpat de noi, zise Jellicoe.

– Chiar așa? spuse Parker.

– Da.

– Nu știe că n-o să poată scăpa niciodată de noi? Nu știe că sîntem morți?

Jellicoe rînji către ea.

– Nu știi că sîntem morți, căței tîmpită ce ești?

– Ai citit despre asta în ziare, îi reîmprospătă memoria Parker. Nu-ți amintești?

– Accidentul de mașină? o ațiță Jellicoe.

– Acum 11 ani.

În nișa ei, dispecera nevăzută continua să vorbească cu ofițerii de patrulă prin stație, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic neobișnuit aici, în camera principală. Dar femeia trebuie să fi fost la curent.

– Ne-am dat peste cap cu mașina aia nenorocită de parcă era de jucărie, zise Jellicoe.

– Ne-am dat peste cap de două ori, adăugă Parker.

– Ce catastrofă a fost!

– În ce catastrofă eram *noi!*

– Totul din cauza otrepei ăsteia.

Începură să se apropie amîndoi de tejghea, nici unul dintre ei nu se grăbea, mergeau încet printre birouri, zîmbind.

– Iar acum ea-și închipuie că poate să fugă de noi, spuse Carl Jellicoe.

– Sîntem morți, cățea tîmpită. Nu înțelegi ce înseamnă asta? De morți nu poți să te-ascunzi, adăugă Parker.

– Pentru că noi putem fi oriunde...

– ... pretutindeni...

– ... toți în același timp.

– Ăsta e unul dintre avantajele de a fi mort.

– Ipostază care nu are prea multe avantaje.

Jellicoe scoase un hohot de rîs din nou.

Aproape ajunseseră la tejghea.

Susan era pe punctul de a-și pierde suflul, respira la fel de înnebunită ca fierarul care umflă foalele.

– Nu sînteți morți, să vă ia dracu', zise ea regăsindu-și dintr-o dată vocea.

– Oh, ba da. Sîntem morți...

– ... și băgați în pămînt...

– ... și ajunși în iad...

– ... și ne-am reîntors din nou.

– Iar locul ăsta este chiar iadul.

– Pentru tine, asta este, Susan. Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Jellicoe se îndreptă către ușa de acces; o porțiune din tejghea se putea ridica, permițînd trecerea între camera de așteptare și oficiu.

Pe tejghea, nu prea departe de Susan, se afla o scrumieră grea din sticlă. În cele din urmă se mişcă, apucă scrumiera şi o aruncă în capul lui Jellicoe.

Acesta nu rămase pe loc ca să lase proiectilul să treacă în chip magic prin trupul lui, demonstrînd astfel că e cu adevărat o stafie. Pentru un mort, Jellicoe trăda o teamă surprinzător de sănătoasă de a fi rănit. Se tupilă în spatele tejghelei.

Scrumiera nu-l atinse, se izbi de pupitrul metalic, plezni într-o parte şi cioburile căzură cu zgomot pe jos. .

Pe tejghea se mai găsea şi o lanternă din echipamentul poliţiei, iar Susan o înşfăcă. O balansă peste umăr, în spate, pregătindu-se s-o facă să zboare spre Jellicoe, dar văzu cu coada ochiului că Herbert Parker îşi scoate revolverul, aşa că traversă în goană camera de aşteptare şi dispăru prin uşile de sticlă, în noapte.

Ramurile molidului uriaş se contopiseră între ele, iar zecile de mii de ace verzi ale copacului se colorară rapid în argintiul unui fulger.

Susan fugi spre Pontiacul furat şi deschise portiera cu o zmucitură. Intră înăuntru şi căută cheile pe care le lăsase în contact.

Cheile dispăruseră.

Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Privi spre uşile de sticlă.

Jellicoe şi Parker tocmai ieşeau din clădire. Nu se grăbeau.

Susan trecu pe celălalt scaun, împinse cu bruscheţe portiera din dreapta şi coborî, interpunînd astfel maşina între ea şi cei doi bărbaţi.

Se uită de jur-împrejur, căutînd să descopere cea mai bună modalitate de a scăpa de ei, sperînd s-o ţină picioarele. Slavă Domnului că făcuse şedinţele de terapie fizică cu doamna Atkinson! Altfel, n-ar fi ajuns atît de departe. Dar patru zile de exerciţii şi mîncare bună nu însemnau că-şi revenise complet.

În cele din urmă, o să clacheze şi asta o să se întîmple cu mult înaintea lui Jellicoe sau Parker.

Peste ropotul ploii şi urletele vîntului, Jellicoe îi strigă:

– N-are nici un rost să fugi, Susan.

– N-ai unde să te ascunzi, urlă Parker.

– Du-te-n mă-ta, zise ea şi fugi.

16

Casa părea primitoare. Avea un gard alb, o alee mărginită de arbuşti, şi o verandă mare de modă veche, cu frontonul împodobit cu ornamente de lemn şi suspendată de grinzi. O lumină gălbuie, reconfortantă, răzbătea prin perdelele de dantelă ale ferestrelor de la parter.

Timp de cîteva minute, Susan stătu lîngă poartă, studiind casa şi întrebîndu-se dacă e un loc în care s-ar afla în siguranţă. Îi era frig, era udă leoarcă şi se simţea îngrozitor, iar afară turna cu găleata. Ardea de nerăbdare să intre înăuntru, unde era cald şi bine, dar nu intenţiona să cadă într-o nouă capcană, dacă îi era în puteri s-o evite; dorea să se asigure că totul e *în ordine* cu casa, înainte de a ajunge la uşă, de a suna la sonerie şi de a cere ajutor.

Mergi înainte, se îndemna ea singură. Haide. Nu sta aici înlemnită.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate ca toată lumea din oraşul ăsta blestemat să facă parte din complot.

Toată lumea din spital participase la complot, bineînţeles, dar ăla nu era un spital *adevărat*. Era corporaţia Milestone, indiferent ce dracu înseamnă *asta*.

Şi poliţia era implicată, ceea ce era scandalos şi înfricoşător şi constituia o lovitură năucitoare pentru ea, dar înţelegea cum de era posibil un astfel de lucru. Cîteodată, într-un oraş mic cum era Willawauk, dacă viaţa economică a comunităţii este controlată complet de un concern puternic – prin locurile de muncă pe care acesta le oferă şi prin taxele pe care le plăteşte – atunci acesta deţine puteri teribile asupra autorităţilor locale, mergînd pînă la a folosi poliţia ca pe o armă secretă pentru atingerea scopurilor concernului şi protecţiei lui. Susan nu era

sigură că Milestone era patronul orașului, dar i se părea evident că făcea trafic de influență și oferise mulți bani pentru a-l corupe pe șerif și pe oamenii săi. Situația era nefirească, în ciuda faptului că nu părea de necrezut.

Dar, în mod cert, conspirația se sfîrșea aici. Milestone, cu toți angajații săi și poliția făceau parte din complot, de acord, putea accepta acest lucru. Deja, dimensiunile conspirației erau extinse. Nu era posibil să includă pe toată lumea, fără a părea că e cusut cu ață albă. Prin însăși natura lor, conspirațiile nu pot implica *mii* de oameni.

Cu toate acestea, stătea în ploaie lîngă poartă, studiind casa și invidiindu-i pe cei dinăuntru care stăteau la căldurică, dar, în același timp, fiindu-i frică de ei.

Se afla la trei cvartale de birourile șerifului. Scăpase de Jellicoe și Parker, fără prea mare bătaie de cap, alergînd pe alei, stînd în umbră și țîșnind ca o săgeată de la un copac la altul de-a lungul peluzelor.

De fapt, acum, cînd analiza totul, i se părea că scăpase de Jellicoe și Parker mult prea ușor. Ca și atunci cînd găsise cheile în Pontiac chiar în momentul în care avusese nevoie de o mașină. Din motive lesne de înțeles, începuse să nu mai aibă încredere în evadările ușoare.

Un fulger de o excepțională strălucire transformă într-o clipă noaptea în zi. Ploaia începu să cadă în rafale mai puternice decît pînă atunci și parcă se făcu și mai frig.

Asta a fost suficient s-o împingă pe Susan să intre pe poartă și să meargă spre verandă. Sună la sonerie.

Nu vedea ce altceva ar putea face. N-avea unde să se ducă, n-avea cui să se adreseze, decît unor străini aleși la întîmplare din toată mulțimea de case pline cu străini de pe toate străzile astea ciudate și bătute de ploaie.

Pe verandă se aprinse lumina.

Susan zîmbi și încercă să arboreze un aer inofensiv. Știa că arăta ca o sălbatică; udă pînă la piele, cu părul în șuvițe lipite și încîlcite de ploaie și de vînt, cu fața încă trasă și cu o expresie de om hăituit în priviri. Îi era teamă că dacă vedeau așa o mutră, oamenii n-ar fi avut curajul să-i deschidă ușa. Un zîmbet tremurător nu era suficient s-o facă să arate ca o reclamă, dar era tot ceea ce putea să ofere.

Din fericire, ușa se deschise și apăru o femeie, clipind surprinsă. Era trecută bine de 40 de ani, o brunetă cu chip de heruvim și părul de zînă. Nu așteptă măcar ca Susan să vorbească și spuse:

– Doamne Dumnezeule, ce faci afară pe o noapte ca asta, fără o umbrelă sau o haină de ploaie? Ce s-a întîmplat?

– Am avut niște necazuri, spuse Susan. Am fost...

– Necazuri cu mașina? întrebă bruneta, dar nu așteptă un răspuns.

Era o femeie voluntară și vorbăreață și părea în aștepta- rea unei persoane care să-și plece urechea la ceea ce spunea ea.

– Ah, întotdeauna se întîmplă să te lase pe o vreme ca asta! Niciodată într-o zi însorită de iunie. Întotdeauna noaptea și pe timp de furtună. Niciodată atunci cînd poți găsi un mecanic sau cînd ai fise de telefon. Vrei să știi dacă poți da un telefon de la noi. Asta este, nu-i așa? Bine, desigur, desigur. Vino aici la căldură și vorbește cu cine dorești. Cred c-o . să-ți dau și o cafea fierbinte. După felul în care arăți, ai nevoie de ceva fierbinte, dacă nu vrei să răcești zdravăn.

Se dădu deoparte pentru ca Susan să poată intra.

Surprinsă de ospitalitatea fără rezerve a femeii și de flecăreala ei interminabilă, Susan spuse:

– Păi,...ăă..., sînt udă leoarcă.

– Nu-ți face probleme. Avem un covor închis la culoare – din cauza copiilor. Închipuie-ți ce s-ar întîmpla dacă am avea covor *alb* – și pe deasupra e dintr-o fibră specială, ceea ce înseamnă că *nu se va* păta, oricît s-ar strădui dracii ăștia de copii. Pe lîngă asta, ești udă leoarcă cu apă de ploaie, nu cu sos de spaghetti sau cu sirop de ciocolată. Puțină apă de ploaie n-o să-i strice. Intră, intră.

Susan intră înăuntru și femeia închise ușa. Stăteau într-un antreu micuț. Desenul înflorat al tapetului era prea încărcat pentru gustul lui Susan, dar nu era urît. O măsuță mică era lipită de unul dintre pereții antreului; o oglindă cu cadru de alamă atîrna deasupra măsuței, iar în fața oglinzii, pe măsuță, se afla un aranjament de flori uscate.

Dintr-o altă cameră răzbătea sonorul unui televizor. Era pe un post pe care se difuza un film de acțiune; frînele scrîșneau,

oamenii țipau, pistoalele răpăiau, iar pe fundal se auzea o muzică tensionată.

– Numele meu este Enid, zise bruneta. Enid Shipstat.

– Eu sînt Susan Thorton.

– Știi, Susan, ar trebui să ai totdeauna o umbrelă în mașină, chiar și atunci cînd nu ți se pare c-ar fi a ploaie, pentru cazuri de-astea. O umbrelă, o lanternă și o trusă de prim-ajutor. Ed – ăsta este bărbățelul meu – ține o mică pompă de umflat cauciucuri în portbagaj, un model minuscul cu alimentare electrică care se conectează în locul brichetei, așa că dacă ai o pană de cauciuc din cauza unei tăieturi sau înțepături poți să-l umfli suficient pentru a ajunge la un service. În felul ăsta nu mai e nevoie să schimbi tu cauciucul, la marginea drumului, pe vreme rea, sau în toiul unei furtuni ca asta. Dar, Doamne Dumnezeule, nu e momentul să vorbim despre felul în care trebuie să fii o fată prevăzătoare, nu-i așa? Ce naiba am? Te tot îndop cu sfaturi, iar tu tremuri ca o frunză. Cîteodată mă gîndesc că-mi merge gura fără mine. Haide la bucătărie. Cred că asta e cea mai călduroasă cameră din toată casa și pot să-ți dau să bei niște cafea fierbinte și bună. La bucătărie este și un telefon.

Susan se hotărî să bea cîteva înghițituri de cafea, înainte de a-i explica faptul că încurcătura în care se afla ea nu avea nici o legătură cu o pană de mașină. O urmă pe Enid Shipstat printr-un hol îngust unde lumina răzbătea din antreu și de la irizațiile albăstrui ale televizorului din sufrageria de pe dreapta.

În timp ce traversa sufrageria, Susan aproape încremeni și rămase cu gura căscată la ceea ce văzu dincolo de arcadă. Era o sufragerie americană destul de tipică, cu televizorul în centru, așa cum sînt majoritatea camerelor americane de acest gen, dar era supraîncărcată cu sofale și scaune – și cu copii. În jurul televizorului erau o duzină de copii, stînd pe mobilă sau pe podea, toți urmărind concentrați ecranul care, împreună cu o minusculă veioză, constituia sursa de iluminare a camerei. O duzină de capete se întoarseră ca și cum ar fi fost componente ale unui singur organism, o duzină de fețișoare tinere o ațintiră pe Susan pentru un moment, ochi în care se reflecta lumina televizorului, apoi se întoarseră din nou la ecran cu atenția îndreptată asupra unui schimb de focuri de armă și a unei sirene

de poliție. Tăcerea lor ca de vrajă și ochii lor goliți de expresie erau stranii.

– N-am decît marca "Hills Brothers", spuse Enid în timp ce o conducea pe Susan prin hol spre bucătărie. Este singurul fel de cafea pe care-l bea Ed. Personal, consider că "Folger's" este la fel de bună, dar Ed zice că nu e atît de aromată ca "Hills Brothers" și nu poate s-o suporte pe doamna Olsen care îi face reclamă. Spune că-i aduce aminte de un bătrîn profesor pisălog pe care l-a avut cîndva.

– Nu e nici un fel de problemă, spuse Susan.

– Ei bine, așa cum îți spuneam, din păcate nu avem decît marca "Hills Brothers", așa că sper că-ți place "Hills Brothers".

– E foarte bună.

Susan se întreba cum de reușea familia Shipstat să crească o duzină de copii în această casă simplă, cu două nivele. Era destul de spațioasă, dar nu chiar atît de spațioasă. Dormitoarele probabil că erau organizate ca la cazarmă, cu paturi suprapuse și cu cel puțin patru copii într-o cameră.

În timp ce Enid Shipstat împingea ușa batantă de la bucătărie, Susan spuse:

– Dar ai ditamai familia!

– *Vezi* de ce nu avem un covor alb? zise Enid și începu să rîdă.

Intrară în bucătărie, o cameră puternic iluminată, cu gresie galbenă curată, dulapuri albe, cu mînere din porțelan galben la uși și sertare.

Un tînăr stătea în partea laterală a ușii, cu coatele pe masa de bucătărie, cu capul ascuns între mîini și aplecat asupra unui curs voluminos.

– Asta e Tom, băiatul meu cel mare, spuse Enid cu mîndrie. Întotdeauna studiază, este la colegiu în ultimul an. Într-o bună zi o să ajungă un avocat bogat și atunci o să-i întrețină în lux pe bieții lui părinți. Nu-i așa, Tom?

Îi făcu cu ochiul lui Susan pentru a-i arăta că era doar o glumă.

Tom își luă mîinile de pe față, își ridică capul și o privi pe Susan.

Era Ernest Harch.

Nebunie, se gîndi Susan și inima începu să-i bată năvalnic. *Nebunie veritabilă.*

– Doamna are probleme cu maşina, îi spuse Enid fiului ei. Doreşte să dea un telefon de la noi.

Harch zîmbi şi-i spuse:

– Bună, Susan.

Enid clipi mirată.

– Oh, deci vă *cunoaşteţi*.

– Mda, zise Harch, ne cunoaştem foarte bine.

Lui Susan i se părea că-i fuge pămîntul de sub picioare.

Harch se ridică în picioare.

Susan se dădu înapoi, lovindu-se de frigider.

– Mamă, îi spuse Harch lui Enid, o pot ajuta eu pe Susan, dacă vrei să te duci să te uiţi la televizor.

– Păi, zise Enid uitîndu-se de la unul la altul, vroiam să fac nişte cafea...

– E deja făcută în cafetieră, zise Harch. Întot– deauna am nevoie de cafea cînd învăţ noaptea. Ştii asta, mamă.

– Bun, i se adresă Enid lui Susan, prefăcîndu-se că nu observă tensiunea care era în atmosferă, vreau-să-ţi spun că este una dintre emisiunile mele preferate şi nu-mi place să pierd vreun episod, pentru că au continuitate între ele...

– Taci, taci, taci! spuse Susan cu o voce pe jumătate scîncită, jumătate ameninţătoare. Terminaţi cu tîmpeniile.

Gura lui Enid se deschise şi ea se holbă prosteşte, ca şi cum ar fi fost uluită cu adevărat de izbucnirea lui Susan şi era complet incapabilă să înţeleagă motivul.

Harch rîdea.

Susan făcu un pas spre uşa batantă prin care . ea şi Enid intraseră în bucătărie.

– Nu încerca să mă opreşti. M-am jurat pe Dumnezeul meu c-o să-ţi scot ochii şi c-o să-ţi sar în beregată. *Jur* c-o s-o fac.

– Eşti *nebună?* întrebă Enid Shipstat.

Încă rîzînd, Harch începu să înconjoare masa. Enid spuse:

– Tom, prietena ta glumeşte, sau ce se-ntîmplă?

– Nu încerca să mă opreşti, îl preveni Susan în timp ce se retrăgea de lîngă frigider.

– Dacă este o glumă, mie nu mi se pare cîtuşi de puţin amuzantă, spuse Enid.

Harch adăugă:

– Susan, Susan, n-are nici un rost. N-ai aflat asta pînă acum?

Susan se întoarse, trînti ușa de la bucătărie și fugi în hol. Se aștepta să găsească copiii blocîndu-i ieșirea, dar drumul era liber. Copiii stăteau încă în sufragerie, lucru de care își dădu seama trecînd pe sub arcadă. Scăldați în lumina albăstruie a televizorului, ei păreau indiferenți la larma din bucătărie.

Ce fel de casă este asta? se întreba Susan plină de disperare în timp ce străbătea în goană holul plin de umbre. Ce fel de copii *sînt* ăștia? Mici strigoi în fața televizorului. Ajunse la ușa de la intrare, apăsă pe clanță și descoperi că era încuiată.

Harch venea pe hol dinspre bucătărie. O urmărea fără grabă, ca și Jellicoe și Parker.

– Ascultă, cățea tîmpită, te prindem noi indiferent dacă fugi sau nu.

Susan zgîlțîi clanța ușii.

Harch se apropie fără grabă prin holul întunecos.

– Mîine noapte o să plătești pentru tot ce ne-ai făcut. Mîine noapte se împlinesc șapte ani de la moartea mea, iar tu o să plătești pentru asta. O să ți-o tragem. Toți patru, cum o vrea fiecare, o să te-ntoarcem și pe față și pe dos pînă ți-or ieși mațele...

Ușa se cutremura din toate balamalele, dar practic nu ceda.

– ...O să ți-o tragem așa cum ar fi trebuit s-o facem în noaptea aia în peșteră, o să te despicăm în două și-o să-ți tăiem căpșorul tău drăgălaș, exact cum ar fi trebuit să te pedepsim, exact așa cum *am vrut* să fac acum treisprezece ani.

Susan își dori să aibă curajul să întoarcă capul și să-l privească, apoi să-l lovească și să-și înfigă dinții în beregata lui. Dorea să facă ceva care să-i provoace în mod sigur o suferință; nu i-ar fi întors stomacul pe dos. Avea puterea și dorința să-i simtă sîngele în gura ei fără ca asta s-o îngrețoșeze. Dar îi era teamă că-l va tăia și el *nu va* sîngera, pentru că de fapt era mort. Știa că e imposibil. Dar acum se ciocnise încă o dată de Harch, văzuse încă o dată ochii aceia gri și ciudați cu o expresie de gheață și nu mai putea să se mențină pe poziția de negare a fenomenelor supranaturale. Încrederea ei în argumentația științifică și logică se prăbușea din nou; ajunsese din nou să fie stăpînită de o teamă care-i frămînta ființa, să-și piardă controlul,

să se dispreţuiască şi să se urască, dar mai grav ca orice, să-şi piardă controlul.

Vorbele lui Jellicoe îi revenirâ în minte:

"Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul."

Smulse uşa din ţîţîni într-o panică oarbă şi o deschise cu un sunet hîrşîit. Nu fusese încuiată, ci doar înţepenită datorită vremii umede.

– Îţi risipeşti energia, micuţo, strigă Harch în urma ei. Economiseşte-ţi-o pentru vineri. Mă supăr dac-o să fii prea epuizată ca să ne putem distra vineri.

Ieşi pe uşă împleticindu-se, ajunse pe verandă şi coborî cele trei trepte. Fugi pe poartă, în ploaie şi vînt.

În timp ce alerga de-a lungul străzii întunecate, bălăcindu-se în bălţile adînci care-i treceau peste vîrfurile pantofilor, îl auzi pe Harch strigînd în urma ei, din casă:

– ...fără rost...n-are nici un sens...n-ai unde să te ascunzi...

Susan se apropie de cinematograful "Bulevardul Central", trecînd peste alei şi spaţii de parcare. Înainte de a da colţul clădirii, pe trotuarul Bulevardului Central care era bine luminat, se uită pe ambele părţi, scrutînd întunericul biciuit de ploaie, să vadă dacă este vreun poliţist prin zonă.

Casa de bilete era închisă. Ultimul spectacol de seară începuse demult, aşa că nu mai puteau fi vîndute bilete.

Împinse uşile de la intrare şi intră în hol. Era pustiu.

Dar era cald, îmbietor de cald.

Luminile erau stinse la bufetul cu răcoritoare şi părea ciudat. De cînd cinematografele scoteau mai mulţi bani din vînzarea mîncării şi a băuturilor nealcoolice decît din vînzarea biletelor, obişnuiau să ţină deschise aceste bufete pînă cînd ultimul client pleca acasă, după ce văzuse scena finală a ultimului spectacol al serii.

Din incinta sălii de spectacol, răzbătea muzica şi vocea lui Dudley Moore izbucnea în rafale ameţite. În mod evident, filmul care rula era "Arthur".

Venise la cinematograf deoarece avea nevoie să se usuce şi să se încălzească; dar mai mult decît atît, avea ocazia să stea şi

să se gîndească, să se gîndească – înainte de a-şi pierde cu totul minţile. Din momentul în care intrase în birourile şerifului şi-l întîlnise pe Jellicoe, mai degrabă reacţionase decît acţionase şi ştia că nu trebuia să se mai lase dusă de val în direcţia în care vroiau ei. Trebuia să recîştige controlul asupra evenimentelor.

Se gîndise să meargă spre magazinul "Plenty Good Coffee", în loc să intre la cinematograf, dar îi era teamă de patrulele de poliţie care ar fi putut s-o repereze prin vitrinele de sticlă uriaşe ale localului. În contrast, cinematograful părea un sanctuar întunecat şi intim.

Traversă culoarul curat mochetat cu pluş pînă la o uşă interioară capitonată, o deschise doar atît cît să se strecoare înăuntru şi o închise repede în urma ei.

Pe marele ecran, Arthur tocmai se trezea în pat după o noapte de desfrîu. Era prima scenă în care apărea John Gielgud. Susan văzuse filmul cînd ieşise pe piaţă, la începutul verii trecute. De fapt, îi plăcuse atît de mult, încît îl văzuse de două ori. Ştia că scena care rula acum era chiar la începutul filmului. Trebuia să mai fie măcar o oră pînă la final, o oră de stat într-un loc uscat şi călduros, timp în care putea să încerce să înţeleagă ce s-a petrecut în această seară.

Ochii ei încă nu se obişnuiseră cu obscuritatea sălii. Nu putea să distingă dacă erau o mulţime de spectatori sau doar cîţiva. Apoi îşi aminti că în parcare erau numai două maşini. Nu puteau fi o mulţime, prea mulţi oameni n-aveau cum să meargă la cinematograf pe o noapte ca asta.

Stătea în ultimul rînd, pe locul de lîngă culoarul din stînga, care era singurul loc pe care-l vedea clar şi era gol. Se aşezase acolo ca să nu mai caute vreun loc mai bun şi să riste să atragă atenţia asupra sa. Hainele ei ude se uscau în timp ce stătea jos şi se lipeau de ea, reci şi cleioase.

Îşi scoase filmul din minte.

Se gîndi la stafii.

Demoni.

La morţi ieşiţi din morminte.

Din nou, se decise că nu poate accepta o explicaţie din sfera supranaturalului. Cel puţin nu pentru situaţia de faţă. Pentru motivul că nu ar fi cîştigat nimic luînd în considerare factorul ocult şi dacă asta era explicaţia, n-ar fi putut face nimic

ca să se salveze. Dacă toate forțele diavolești se coalizaseră împotriva ei, atunci era în mod cert pierdută, drept care era mai bine să respingă o astfel de ipoteză.

Respinse, de asemenea, și nebunia. Putea să *fie* la ora actuală nebună, dar nu ar fi putut face nimic ca să schimbe ceva dacă așa stăteau lucrurile, deci era mai bine nici măcar să nu se gîndească la asta.

Nu-i mai rămăsese decît teoria conspirației.

Dar nici pentru asta nu avea prea multe date. Nu avea nici cea mai vagă idee cine, cum sau de ce.

În timp ce încerca să dea un răspuns acestor trei întrebări esențiale, gîndurile ei au fost deodată întrerupte de un val de rîsete care inundară sala. În ciuda faptului că erau o reacție la o scenă foarte amuzantă din "Arthur" și nu era deloc nepotrivită, era ceva în acele rîsete, o nuanță care i se părea *bizară*.

Desigur că intensitatea rîsetelor indica faptul că erau destui oameni în sală, cel puțin o sută, poate mai mulți și asta era, fără discuție, o surpriză; luînd în considerație faptul că-n parcaj erau doar două mașini. Dar nu asta era straniu în legătură cu chestiunea.

Ci altceva.

Altceva legat de felul în care suna.

Rîsetele încetară și gîndurile lui Susan se întoarseră la planurile ei de evadare.

Cînd începuse să greșească?

Imediat după ce părăsise spitalul – sau, mai degrabă cînd părăsise Milestone – *ăsta* a fost momentul în care începuse să greșească. Cheile în Pontiac. Prea ușor. Asta însemna că au știut că va încerca să evadeze, și chiar doriseră în mod efectiv ca ea să încerce. Pontiacul fusese lăsat acolo intenționat ca ea să-l folosească.

Dar cum de au știut că ea se va gîndi să caute cheile în mașină? Cum de au putut să aibă certitudinea că se va opri la sediul șerifului?

Cum de au știut că va merge în casa familiei Shipstat după ajutor? În Willawauk erau sute de alte case, atîția alți oameni cărora li s-ar fi putut adresa. De ce omul care arăta ca Harch o așteptase cu atîta siguranță exact la familia Shipstat?

Știa răspunsul cel mai apropiat de adevăr la propria ei întrebare, dar nu-i venea să creadă. Chiar nu dorea să-l ia în

considerație. Poate că ei știau întotdeauna unde urma să se ducă pentru că o *programaseră* să se ducă acolo. Poate că-i inoculaseră în subconștient cîteva instrucțiuni de bază în timp ce era în comă. Asta ar explica de ce niciodată n-o urmăriseră în mod serios cînd fugise de ei; ei știau că le va cădea în brațe mai tîrziu, într-un loc dinainte stabilit.

Poate că niciodată nu fusese stăpînă pe voința ei. Această posibilitate îi dădea o stare de vomă – și de asemenea îi îngreuna sufletul.

Cine *erau* acești conspiratori din umbră, cu puteri supranormale asupra ei?

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt de un alt val de rîsete puternice care năvăliră în incinta sălii și-n acel moment își dădu seama ce era în neregulă cu acel sunet. Era rîsul unor oameni tineri: mult mai intens decît cel al unui public obișnuit, mai spontan, mai vioi și mai pătrunzător decît rîsul adulților.

Ochii ei se obișnuiseră întrucîtva cu întunericul din sală și ea își ridică capul, uitîndu-se în jur. Cel puțin două sute de oameni se aflau acolo. Nu, mai degrabă trei sute. Aceia care erau în apropierea lui Susan, aceia pe care-i putea vedea, toți păreau să fie puști. Nu chiar copii. Adolescenți. Între treisprezece și optsprezece ani. Liceeni și puști de gimnaziu. Din cîte își dădea seama, era singurul adult din mulțime.

De ce trei sute de copii veneau pe o ploaie torențială ca să vadă un film vechi de aproape 6 luni?

Ce părinți nepăsători și-ar fi permis ca pușiul lor să riște să facă o pneumonie sau chiar să fie lovit de trăsnet, doar pentru a veni să vadă un film?

Se gîndi la duzina de copii din casa Shipstat și la fețele lor hipnotizate de irizațiile albăstrui ale televizorului.

Willawauk părea să aibă un procent de copii mai mare decît cel normal.

Ce dracu aveau de-a face toți acești copii cu propria ei situație?

Ceva. Era vreo legătură, dar nu o putea dibui.

În timp ce Susan încerca să ghicească ce era straniu legat de populația foarte tînără din Willawauk, văzu o ușă deschizîndu-se în partea din față a sălii, la stînga ecranului. O lumină palidă, albăstruie, răzbătea dintr-o cameră din spatele

uşii. Un bărbat înalt îşi făcu apariţia şi închise uşa în urma lui. Aprinse o lanternă cu un fascicul foarte îngust şi o proiectă în podea, chiar în faţa lui.

Un plasator?

Începu să meargă pe culoar.

Către Susan.

Sala de spectacole era destul de mare, de trei ori mai lungă decît lăţimea. Plasatorul făcuse cinci-şase paşi pe interval, pînă în clipa în care Susan îşi dădu seama, printr-un fel de al şaselea simţ, că era o ameninţare pentru ea.

Se ridică în picioare. Hainele ude i se lipiseră pe ea. Se afla în cinematograf doar de un sfert de oră, timp insuficient ca să se fi uscat şi era deja nevoită să plece.

Plasatorul continua să se apropie.

Fascicolul îngust de lumină se bălăngănea în sus şi-n jos, la fiecare pas. Susan se trase la marginea scaunului ei, spre culoar. Scrută întunericul din faţă, încercînd să deslueşească chipul plasatorului.

El se afla la o depărtare de vreo doisprezece metri, venind încet spre ea, invizibil în spatele lanternei lui, conturat deodată de-o scenă mai luminoasă, care însă nu-i dezvăluia chipul.

Dudley Moore spunea ceva amuzant.

Sala rîdea.

Susan începu să tremure.

John Gielgud spunea ceva amuzant, iar Liza Minelli făcea o afirmaţie hazlie chiar după el şi publicul începu să rîdă din nou.

Dacă am fost programată să fur Pontiacul, se gîndi Susan, dacă am fost programată să merg la sediul şerifului şi la casa Shipstat, atunci poate că am fost de asemenea programată să vin aici, în loc să o iau spre "Plenty Good Coffee Shop" sau oriunde în altă parte.

Plasatorul se afla la o distanţă de doar patru metri.

Susan făcu, mergînd de-a-ndărătelea, trei paşi tîrşiţi, pînă la uşile capitonate care dădeau în hol. Ajunse în spatele lor şi puse o mînă pe uşă.

Plasatorul ridică lanterna şi o îndreptă imediat în faţa lui, pe culoar, i-o băgă lui Susan drept în ochi.

Fascicolul nu era foarte puternic, dar o orbi, deoarece ochii ei se obişnuiseră cu întunericul.

E unul dintre *ei*, se gîndi Susan. Unul dintre cei morți. Probabil Quince, deoarece Quince nu apăruse încă în noaptea asta.

Sau poate că era Jerry Stein, cu capul lui care-i putrezea departe de ciolane, puroiul curgîndu-i din buzele diforme și vinete. Jerry Stein, îmbrăcat din cap pînă-n picioare într-o uniformă elegantă de plasator, venind s-o salute și să-i ceară o sărutare.

Nu e nimic supranatural în asta, își spuse ea într-o încercare disperată de a nu intra în panică.

Dar poate că era Jerry, cu chipul cenușiu, cu pielea un pic verde în jurul ochilor și cu semne de intrare în putrefacție – bășicuțe negre-maronii care porneau din jurul nasului. Poate că era Jerry, venit s-o îmbrățișeze, s-o cuprindă în brațele lui. Poate că-și va apleca fața spre ea, își va lipi buzele de ale ei și-și va împinge limba lui rece și cleioasă în gura ei, într-un sărut grotesc, plin de-o patimă de dincolo de mormînt.

Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Susan deschise ușa și alergă din cinematograf, prin hol, trecînd peste mocheta de pluș, prin ușile de acces, fără să îndrăznească să privească înapoi. O luă la dreapta după colțul clădirii, prin parcaj și se îndreptă spre aleea întunecoasă. Trase aer umed în adîndul plămînilor chinuiți și se simți ca și cum ar fi respirat bumbac jilav.

În cîteva clipe, hainele îi fură la fel de îmbibate cu apă ca și atunci cînd intrase în sală.

Străfulgerări fierbinți de durere îi săgetară picioarele, dar se străduí să le ignore. Își spuse că putea să alerge toată noaptea, dacă era nevoie.

Dar știa că se mințea singură. Își epuizase rapid rezervele de energie pe care reușise să le înmagazineze în ultimele cinci zile. Nu-i rămăsese prea mult.

Era pe drojdie.

Stația de service Arco era închisă pe timpul nopții. Ploaia șfichiuia pompele de benzină și bătea în ferestrele largi, zomăind pe ușile metalice ale garajului.

Lîngă stație se afla un telefon public, într-o cabină întunecoasă. Susan intră înăuntru, dar nu închise ușa pentru că, închizînd-o, s-ar fi aprins lumina.

Schimbase un dolar la un automat de fise. Introduse o fisă în telefon și formă numărul centralei.

Tremura fără să se poată controla, simțindu-se extenuată și înfrigurată.

– Telefonista de servici.

– Aș dori o convorbire interurbană pe care s-o treceți în contul postului meu telefonic.

– Cu ce număr doriți să vorbiți, vă rog?

Susan îi dădu numărul lui Sam Walker din Newport Beach. Se întîlnise cu Sam ultima dată acum cel puțin un an, iar el fusese cu mult mai implicat în relația lor decît fusese ea. Se despărțiseră primăvara trecută, nu fără durere, dar rămăseseră prieteni; vorbeau din cînd în cînd la telefon și se întîlneau ocazional în restaurantele care intrau în aria de preferințe comune, iar atunci nu se simțeau atît de străini unul față de celălalt încît să evite să cineze împreună.

Era poate pedeapsa pentru solitudinea ei împinsă la extrem, natura ei singuratică, încrederea exclusivă în propria ei persoană, faptul că nu avea prietene cărora să le poată cere ajutorul. Nu avea pe nimeni mai apropiat cu excepția lui Sam și-l văzuse ultima dată cu vreo cinci săptămîni înainte de a pleca în Oregon, în vacanță.

– În contul cărui număr doriți să trecem convorbirea? întrebă telefonista.

Susan îi dădu numărul ei de acasă, din Newport Beach.

După ce ieșise în goană din cinematograful Bulevardului Central, decisese că nu poate să aibă certitudinea că va scăpa din Willawauk decît dacă o va ajuta cineva din afara orașului. Nu știa dacă îl putea convinge pe Sam că era în pericol și că nu avea încredere în poliția din Willawauk. Chiar dacă el știa că nu e o consumatoare de droguri sau băuturi alcoolice, și va întreba dacă era în toate mințile. Nu putea să-i spună toată tărășenia sau măcar o bună parte din ce s-a întîmplat; desigur, el va crede că mințile ei au luat-o razna. Șmecheria era să-i spună doar atît cît să-l facă să vină aici alergînd, ori să-l convingă să anunțe F.B.I.-ul.

F.B.I.-ul, pentru numele lui Dumnezeu. Sună atît de înfiorător. Dar pe cine altcineva să chemi cînd nu te poți încrede în poliția locală? Către cine altcineva să te îndrepți? Pe lîngă asta, era un caz de răpire, ceea ce era o problemă la nivel federal, aflată sub jurisdicția F.B.I-ului.

Ar fi putut să sune chiar ea la sediul din Oregon, în ciuda faptului că nu credea să fie capabilă de a convinge un om cu desăvîrșire necunoscut că se afla la mare ananghie. Nu era nici măcar sigură că l-ar putea convinge pe Sam, care o cunoștea foarte bine.

Acolo, în Newport Beach, începu să sune telefonul lui Sam.

Te rog, răspunde, te rog, se gîndi ea.

O rafală de vînt rece ca gheața pătrunse prin ușa deschisă a cabinei telefonice. Îi bombarda spatele cu o ploaie rapidă.

Telefonul lui Sam sună de trei ori.

De patru ori.

Te rog, te rog, te rog...

A cincea oară.

Apoi cineva ridică receptorul.

– Alo?

– Sam?

– Alo?

Erau o grămadă de paraziți pe fir.

– Sam?

– Mda. Cine este?

Vocea lui se auzea slab.

– Sam, sînt eu, Susan.

O ezitare. Apoi:

– Suzie?

– Da.

– Suzie Thorton?

– Da, spuse ea, ușurată că în cele din urmă luase legătura cu cineva din afara Willawauk-ului.

– Unde ești? întrebă el.

– Willawauk, Oregon.

– Nu înțeleg.

– Willawauk, îi silabisi ea.

– Te aud de parcă ai vorbi din Tahiti, spuse el cînd paraziții diminuară pentru moment.

Ascultîndu-l, lui Susan i se trezi o suspiciune groaznică care i se cuibări ca un şarpe în minte. Un nou val de gheaţă îi străbătu fiinţa şi simţi furnicături reci pe şira spinării.

– Abia te-aud, spuse ea.

– Am spus că te aud de parcă ai vorbi din Tahiti.

Susan strînse receptorul lîngă ureche şi-şi apăsă mîna pe cealaltă, apoi zise:

– Sam, tu nu...

– Ce? Suzie, mai eşti pe fir?

– Sam... tu nu... nu mi se pare că e vocea ta.

– Suzie, ce se întîmplă?

Deschise gura, dar nu putea să rostească adevărul cumplit.

– Suzie?

În Willawauk nici măcar nenorocita de companie de telefoane nu era de încredere.

– Suzie, mai eşti pe fir?

Vocea ei era plină de revoltă şi mînie, dar rosti acel gînd de neconceput:

– Tu nu eşti Sam Walker.

Paraziţi.

Tăcere.

Mai mulţi paraziţi.

În cele din urmă se auzi un hohot şi el zise:

– Bineînţeles că nu sînt Walker, căţea tîmpită!

Era hohotul lui Carl Jellicoe.

Susan se simţi cu o sută de ani mai bătrînă, mult mai bătrînă decît atît, matusalemică, pustiită, golită, ofilită.

Vîntul îşi schimbă direcţia, lovi de cealaltă parte a cabinei telefonice, zăngănind geamul.

Jellicoe spuse:

– De ce te încăpăţînezi să crezi c-o să fie uşor să scapi de noi?

Susan nu spuse nimic.

– N-ai unde să te ascunzi. N-ai unde să fugi.

– Ticălosule, spuse ea.

– Eşti terminată. S-a sfîrşit cu tine, zise Jellicoe. Bun venit în iad, curvă nenorocită.

Ea trînti telefonul.

Susan ieşi din cabină şi se uită în jur la staţia service stropită de ploaie şi pe strada de dincolo de ea. Nimic nu mişca. Nu se vedea nici picior de om. Nu venea nimeni după ea. Încă.

Era încă liberă.

Nu, nu era liberă. Îi lăsaseră laţul lung, dar nu era liberă. Era în laţ – şi avea sentimentul indubitabil că vor începe să-l strîngă.

Pentru cîtăva vreme merse abia luînd în seamă ploaia şi vîntul rece, ignorînd cu încăpăţînare durerea care-i săgeta picioarele, incapabilă să formuleze vreun plan de evadare. Acum aştepta doar să treacă timpul ca ei să vină după ea.

Se opri în faţa bisericii luterane St. John's.

Înăuntru era lumină. Se filtra prin arcadele intrărilor de la o distanţă de 1-2 metri, dădea ploii tente roşii, albastre, verzi şi galbene şi împrumuta vălului fin de ceaţă purtat de vînt strălucirea curcubeului.

Biserica, o clădire în stil victorian, includea şi casa parohială: două etaje şi o mansardă cu fronton, cu geamlîcuri la al doilea nivel. Peluza elegantă era iluminată de un lampion din fier forjat în partea dinspre stradă şi de două lămpi identice din fier, aşezate de o parte şi de alta a verandei, pe fiecare latură a scărilor. Pe poartă se putea vedea o plăcuţă pe care era scris: REV. POTTER B. KINFIELD.

Susan stătu în faţa casei parohiale Kinfield cîteva minute, cu mîna pe poartă şi sprijinindu-se în ea. Era prea epuizată ca să mai încerce, dar era prea mîndră ca să stea în stradă şi să renunţe ca un cîine bătut.

Fără vreo speranţă, dar, în acelaşi timp, fără altceva mai bun de făcut sau altundeva de mers, intră în cele din urmă şi urcă treptele verandei de la casa parohială. În mod normal, poţi să te bizui pe un cleric. În mod normal, poţi să li te adresezi cu orice fel de probleme şi să obţii ajutor. Dar era asta valabil pentru un preot din Willawauk? Probabil că nu.

Sună la sonerie.

Cu toate că lămpile de afară străluceau feeric, casa în sine era cufundată în întuneric. Asta nu însemna neapărat că

reverendul nu era acasă. Poate că se culcase. De fapt, era tîrziu. Nu ştia cu exactitate cît de tîrziu era; pierduse o grămadă de timp. Era, probabil, între 11 şi 12 noaptea.

Sună încă o dată la sonerie.

Şi încă o dată.

Înăuntru nu se aprinse nici o lumină. Nu răspundea nimeni.

Anticipînd reacţia feţei bisericeşti la apelul ei, Susan îşi crease în minte imagini pline de căldură şi confort: un salon încălzit, un jilţ moale; o pijama, un halat gros şi papuci împrumutaţi de soţia parohului; poate nişte pîine prăjită cu unt şi o ceaşcă de cacao fierbinte; simpatie; blamare pentru ceea ce se pusese la cale împotriva ei; promisiuni de protecţie şi ajutor; un pat cu o saltea tare; aşternuturi curate şi apretate cu pături de lînă groase; două perne şi un sentiment minunat, minunat de a fi în siguranţă.

Acum, cînd nimeni nu-i deschidea uşa, Susan nu putea să-şi înlăture din minte aceste imagini. Nu putea să le dea uitării şi să plece mai departe. Te doare atît de mult să pierzi, chiar dacă pierzi ceva ce nu ţi-a aparţinut niciodată în realitate. Stătea în faţa verandei, gata să izbucnească în lacrimi, dorind cu disperare nenorocita aia de pijama uscată şi ceaşca de cacao fierbinte, dorindu-le cu o intensitate atît de sălbatică încît elimină celelalte emoţii, inclusiv frica pe care o resimţea faţă de Ernest Harch, de ceilalţi morţi ieşiţi din morminte şi de cei din culisele Milestone-ului.

Încercă uşa. Era încuiată.

Merse de-a lungul verandei, încercînd închizătorile ferestrelor. Cele trei de la stînga uşii erau toate încuiate. Prima din dreapta de asemenea, dar a doua nu era închisă. Era umflată din cauza aerului umed şi nu se mişca uşor, dar în cele din urmă o ridică suficient cît să se strecoare înăuntru, în casa parohială.

Deja comisese o faptă ilegală. Dar era o femeie ajunsă la disperare şi reverendul Kinfield va înţelege, desigur, în momentul în care va auzi care sînt datele problemei. Pe lîngă asta, se află în Willawauk, Oregon, unde normele uzuale de conduită în societate nu se aplicau.

Interiorul casei era complet cufundat în întuneric. Nu putea vedea la mai mult de 2-3 centimetri în faţa ei.

În mod ciudat, casa nu era nici încălzită. Părea aproape la fel de frig ca şi-n bezna de afară.

Susan merse pipăind de-a lungul peretelui, luînd-o la stînga, lăsă în urmă prima fereastră de pe acea parte a uşii şi apoi ajunse la uşă. Găsi întrerupătorul pe perete; aprinse lumina.

Clipi la revărsarea bruscă de lumină, apoi clipi surprinsă cînd văzu că acea casă parohială a bisericii luterane nu era ce părea de afară. Era un *depozit:* o cameră mare cît o şură, înaltă cît două etaje şi mai bine, fără compartimentări şi cu podeaua betonată. De tavan, erau atîrnate cu sîrme imagini în mărime naturală din hîrtie creponată pentru Crăciun, plus o sanie mare şi roşie, la care era înhămat un ren, lăsate spre depozitare pînă la sărbători. Camera în sine era plină cu cutii de carton, sute şi sute se aflau stivuite cîte patru şi cîte cinci; erau, de asemenea, cufere, lăzi, coşuri enorme din răchită şi două duzini de dulapuri metalice, fiecare dintre ele înalte de vreo 2 metri, late de 1,2 m şi lungi de 2,5 metri. Erau aranjate în şiruri ordonate care se întindeau pe toată lungimea încăperii, cu culoare între ele.

Nedumerită, Susan plecă de lîngă perete şi începu să exploreze prin mormane. În primele două dulapuri găsi robele negre pentru corul bisericesc puse pe umeraşe metalice, fiecare robă fiind perfect acoperită de un sac de plastic transparent. În al treilea dulap găsi cîteva costume de Moş Crăciun neîmpachetate, două costume de Iepuraşul Bunny pentru Paşte şi patru seturi de vestimentaţie pentru travesti-ul de Pelerin, care, după cîte se părea, erau utilizate la praznicul de Thanksgiving. Primele cutii de cartoane – potrivit etichetelor de pe ele – conţineau broşuri religioase, biblii şi cărţi de imnuri bisericeşti.

Toate aceste lucruri, inclusiv imaginile de Crăciun care atîrnau de tavan, erau obiecte pe care orice biserică şi-ar fi dorit să le depoziteze. Bineînţeles că nu într-o pseudo-casă parohială; chestia asta părea lipsită de sens. Dar obiectele respective erau perfect legitime.

Apoi găsi alte lucruri care păreau nelalocul lor şi destul de stranii.

Trei pereţi întregi, în lungime de 20 de metri, înţesaţi cu cutii şi cufere, conţinînd vreo două sau trei sute de colete – erau

plini cu haine. Etichetele indicau un conținut ciudat. Prima sută purtau toate aceeași inscripție:

MODELE S.U.A.
ROCHII DE FEMEI
1960-1964
(EPOCA KENNEDY)

Un număr mai mic de colete aveau inscripția:

MODELE S.U.A.
COSTUME BĂRBĂTEȘTI ȘI CRAVATE
1960-1964
(EPOCA KENNEDY)

Erau o mulțime de haine de damă, ceva haine bărbătești și cîteva cutii cu îmbrăcăminte de copii din moda perioadelor de pînă la începutul anilor 80. Erau adunate chiar colete care conțineau haine specifice anumitor curente.

MODELE S.U.A.
ÎMBRĂCĂMINTE BĂRBĂTEASCĂ – DIVERSE
CURENTUL HIPPIE

Toate acestea nu erau doar dovada unei acumulări ambițioase de haine pentru beneficiul misiunilor religioase de peste mări și țări. Era în mod evident vorba despre un program de depozitare pe termen lung.

Susan era de asemenea convinsă că nu era pur și simplu un proiect perseverent de conservare. Acestea nu erau exemplare ale unui muzeu de stiluri de vestimentație americane; erau garderobe întregi, suficiente pentru a îmbrăca sute și sute de oameni în orice stil al vreunei perioade din ultimii douăzeci de ani.

S-ar fi putut spune că toți oamenii din Willawauk erau extraordinar de chibzuiți – oricare bărbat, femeie sau copil; că se hotărîseră cu toții să-și păstreze îmbrăcămintea demodată, astfel încît dacă moda revine vreodată, hainele să poată fi refolosite. Era înțelept și de admirat să încerci să eviți tirania prețurilor

practicată de creatorii de modă. Dar cultura americană promova societatea de consum în care orice lucru urma să fie înlocuit; ce fel de oameni, ce fel de comunitate ar fi putut organiza şi executa atît de impecabil un program de conservare de proporţii, cum era acesta?

O comunitate de roboţi, poate.

O comunitate de furnici.

Susan continua să scotocească prin mormane, iar starea ei de confuzie creştea. A găsit multe colete pe care erau etichete ca: SĂRBĂTORI NEOFICIALE: HALLOWEEN. Desfăcu banda de pe una din aceste cutii şi o deschise. Gemea de măşti; spiriduşi, vrăjitoare, spiritele pămîntului, vampiri, monstrul lui Frankenstein, vîrcolaci, creaturi duşmănoase şi duhuri felurite. Deschise o altă cutie şi găsi decoraţiuni pentru petrecerile de Halloween; panglici colorate de hîrtie neagră şi portocalie, lampioane de plastic, baloţi de porumb indian adevărat, decupaje din hîrtie neagră în formă de pisici şi stafii. Această colecţie uriaşă de accesorii pentru Halloween nu era doar pentru petrecerile de la biserica St. John's; erau suficiente pentru a decora tot oraşul şi pentru a costuma toţi copiii săi.

Merse printre pachete, citind inscripţiile de pe cîteva sute de alte colete:

SĂRBĂTORI NEOFICIALE : ZIUA SF. VALENTIN
SĂRBĂTORI LEGALE : CRĂCIUNUL
SĂRBĂTORI LEGALE : AJUNUL ANULUI NOU
SĂRBĂTORI LEGALE : ZIUA INDEPENDENŢEI
SĂRBĂTORI LEGALE : ZIUA MULŢUMIRII
PETRECERI PARTICULARE : BOTEZUL COPILULUI
PETRECERI PARTICULARE : ZIUA DE NAŞTERE
PETRECERI PARTICULARE : ANIVERSAREA CĂSĂTORIEI
PETRECERI PARTICULARE : ZIUA HOLTEIULUI
PETRECERI PARTICULARE : BAR MITZVAH*

* Sărbătoare religioasă evreiască.

Susan termină examinarea coletelor şi a dulapurilor deoarece îşi dădea seama că printre ele nu va găsi răspunsuri la frămîntările ei. Ele ridicau noi semne de întrebare cu privire la Willawauk. De fapt, pe măsură ce sonda terenul, devenea tot mai dezorientată, mai confuză şi deprimată. Se simţea ca şi cum ar fi urmărit un şoarece alb şi ar fi căzut printr-o vizuină de iepure într-o Ţară a Minunilor bizară şi foarte puţin prietenoasă. De ce erau decoraţiunile de *bar mitzvah* depozitate în biserica luterană St. John's? Nu era oare straniu ca o biserică să depoziteze accesorii pentru o petrecere de holtei? Filme indecente, afişe cu femei goale, şerveţele cu scene obscure – toate astea să fie ţinute într-o *biserică*? De ce nu era casa parohială cu adevărat o casă parohială? Se afla acolo reverendul Potter B. Kinfield, sau era doar un personaj fictiv, un nume pe plăcuţa de pe poartă? Dacă exista, unde locuia, dacă nu în casa parohială? În Willawauk locuiau patru sute de mii de şobolani strîngători care nu aruncau nimic? Ce se petrecea în acest oraş? La prima vedere, totul părea să fie normal. La o cercetare mai amănunţită, nu era nici măcar un singur lucru legat de Willawauk care să nu fie straniu.

Cîte alte clădiri din oraş nu erau ceea ce păreau a fi?

Merse agale pe culoarele dintre vrafuri şi se întoarse la uşa din faţă. Tremura din ce în ce mai tare. Se întreba dacă avea vreo şansă să iasă din vizuina asta de iepuri, să se reîntoarcă în lumea reală.

Probabil că nu.

Din nou afară, abia putea să se ţină pe picioare. Îşi simţea hainele îmbibate de ploaie ca şi cum ar fi cîntărit o sută de kilograme. Impactul picăturilor de ploaie era incredibil şi rafalele de vînt o izbeau ca nişte lovituri de baros, făcînd-o să i se taie genunchii.

Ştia că Harch şi ceilalţi vor veni după ea, mai devreme sau mai tîrziu, dar pînă atunci îşi dorea doar să stea la căldură. O părăsiseră toate speranţele de evadare.

În biserică s-ar fi putut să fie cald. Măcar ar fi fost uscat şi s-ar fi aflat la adăpost de vîntul rece. Adică – dacă biserica era reală. Dacă nu era doar de faţadă, ca un decor fals de la Hollywood.

Oricum, în biserică era lumină. Poate că ăsta era un semn bun; poate că va fi şi căldură.

Urcă vreo zece trepte de cărămidă pînă la porţile grele de stejar sculptate, sperînd că nu sînt încuiate.

Porţile unei biserici, în mod normal, trebuie să rămînă descuiate tot timpul, 24 de ore pe zi, în fiecare zi, ca să poţi intra înăuntru să te rogi şi să te simţi eliberat cînd ai nevoie să-ţi alini durerile vieţii. Aşa *ar trebui* să fie, dar nu puteai conta pe nimic în bunul şi bătrînul Willawauk, Oregon.

Ajunse la uşi. Erau în număr de patru, două rînduri de cîte două. Încercă uşa din marginea din dreapta. Era descuiată.

Măcar *ceva* în Willawauk era aşa cum ar fi trebuit să fie.

În timp ce împingea uşa deschisă pentru a pătrunde în clădire, auzi din spatele ei zgomotul unui motor în stradă. Hîrşîitul anvelopelor pe pavajul umed. Zgomotul frînelor.

Se întoarse şi privi în jos.

În faţa bisericii se oprise o ambulanţă. Pe ea erau scrise cuvintele: SPITALUL REGIONAL WILLAWAUK.

Nu există aşa ceva, îşi spuse Susan surprinsă că-i mai rămăsese o picătură de mînie în noianul de resemnare şi de depresie psihică în care se afla.

Jellicoe şi Parker coborîră din ambulanţă şi priviră în sus spre ea. Nu mai erau travestiţi în oameni ai şerifului. Purtau haine şi pălării albe de ploaie, plus cizme negre. Jucau din nou rolul infirmierilor de spital.

Susan nu intenţiona să fugă de ei. Nu putea. Forţele şi energia ei se terminaseră, erau epuizate.

Pe de altă parte, nu intenţiona nici să coboare treptele şi să se predea. Vor trebui să vină ei s-o ia şi s-o ducă pînă la ambulanţă.

Între timp, o să intre înăuntru, unde era cald, să meargă în biserică atît cît o vor duce picioarele, astfel încît Jellicoe şi Parker vor trebui s-o care o cît mai mare distanţă cînd vor veni s-o ducă la ambulanţă. Era un protest mărunt, poate nesemnificativ. Cu adevărat patetic. Dar singurul lucru de care încă se mai simţea capabilă era o formă de rezistenţă pasivă.

Biserica era încălzită. Era minunat.

Se tîrî prin vestibul. În biserica propriu-zisă. Pe culoarul central. Către altar.

Era o biserică frumoasă. Cu mult lemn, marmură şi alamă. Probabil că era minunat în timpul zilei, cînd lumina pătrundea prin vitralii, îmbrăcînd totul în nuanţe strălucitoare.

Îi auzi pe Carl Jellicoe şi Herbert Parker intrînd în biserică pe urmele ei.

Picioarele ei care o dureau şi erau nesigure o duseră pînă în strană, dar ştia că se va prăbuşi dacă va mai face încă un pas.

– Hei, curvă, zise Jellicoe din fundul bisericii.

Refuză să se întoarcă şi să dea ochii cu ei, refuză să recunoască că-i era teamă de ei.

Se aşeză în prima strană, bine lustruită.

– Hei, căţea.

Susan privea înainte, cu ochii aţintiţi la marea cruce de alamă din spatele altarului. Şi-ar fi dorit să fi fost o credincioasă, şi-ar fi dorit să fie alinată la vederea crucii. Din faţă, de la stînga altarului, se deschise uşa sacristiei. Doi bărbaţi ieşiră de acolo.

Ernest Harch.

Randy Lee Quince.

Îi era clar acum gradul de manipulare la care fusese supusă. Evadarea nu fusese propria ei idee. Fusese ideea lor, făcuse parte din jocul lor. Se jucaseră cu ea precum o pisică cu şoarecele pe care l-a prins: lăsîndu-l să creadă că are o şansă să scape, lăsîndu-l să se zbată, să alerge cîţiva paşi, apoi înhăţîndu-l brutal. Medalionul nu fusese scăpat accidental în baie. Fusese lăsat acolo cu un scop, s-o împingă să evadeze, pentru ca pisicile să se mai distreze puţin.

Nu avusese niciodată o şansă cu adevărat.

Harch şi Quince coborîră din altar şi se îndreptară spre locul de împărtăşanie.

Jellicoe şi Parker apărură pe culoar, pe partea ei. Rînjeau amîndoi.

Ea şchiopăta. Nu putea nici măcar să ridice braţul ca să se apere, darmite să-i mai şi lovească.

– A fost şi pentru tine tot aşa de amuzant ca şi pentru noi? o întrebă Carl Jellicoe.

Parker rîdea.

Susan nu spuse nimic. Privea drept înainte.

Harch şi Quince deschiseră o uşiţă în dreptul locului de împărtăşanie şi se îndreptară spre prima strană unde stătea Susan. Toţi o priviseră cu privirile, zîmbind. Zîmbeau cu toţii.

Privea în gol printre Quince și Harch, încercînd să-și țină ochii fixați pe cruce. Nu dorea ca ei s-o vadă cutremurată de spaimă; era hotărîtă să le refuze această plăcere, măcar de data asta.

Harch se aplecă, direct în fața ei, forțînd-o să-l privească.

– Biata copilă, spuse el cu vocea lui aspră, schimonosită în încercarea de a mima simpatia. Biata noastră cățea este obosită? A alergat de și-a dat duhul în noaptea asta?

Susan dorea să-și închidă ochii și să se scufunde în întunericul care o aștepta, înlăuntrul ei. Dorea să se refugieze în ea însăși pentru multă vreme.

Dar se luptă cu acest imbold. Întîlni ochii cenușii, glaciali și plini de ură ai lui Harch, iar stomacul i se întoarse pe dos, dar nu-și feri privirea.

– Ți-a mîncat pisica limba?

– Sper că nu, zise Quince. Vreau să i-o tai eu însumi.

Jellicoe hohoti.

Harch spuse către Susan:

– Vrei să știi ce se-ntîmplă?

Ea nu răspunse.

– Vrei să știi ce e cu toate astea, Susan?

Îl străpunse cu privirea.

– Oh, ești atît de dură, spuse el în bătaie de joc. Tipul puternic, tăcut. *Ador* tipul puternic, tăcut.

Ceilalți trei rîseră.

– Sînt sigur că vrei să știi ce se întîmplă. De fapt, sînt sigur că *mori de curiozitate* să știi, zise Harch.

– Moare, zise Jellicoe, hohotind.

Ceilalți rîseră, ca de o glumă secretă știută doar de ei.

– Accidentul de mașină pe care l-ai avut, zise Harch, două mile mai la sud de Hanul Viewtop. Partea asta e adevărată.

Refuza să fie ispitită să vorbească.

– Ai trecut cu mașina peste un taluz, zise Harch. Ai intrat în doi copaci mari. N-am mințit în privința asta. Restul, bineînțeles, a fost fals.

– Sîntem cu toții niște tromboniști nerușinați, zise Jellicoe, hohotind.

– N-ai stat trei săptămîni în comă, îi spuse Harch. Iar spitalul a fost o farsă, desigur. Totul a fost minciună, iluzie, un mic joc inteligent, șansa de a ne amuza pe seama ta.

Ea aştepta, continuînd să-i susţină privirea rece.

– N-ai avut norocul să încetezeşti în comă, zise Harch. Ai murit pe loc, în accident.

Oh, la dracu, se gîndi ea istovită. Ce mai vor acum?

– Pe loc, zise Parker.

– Contuzie cerebrală putemică, adăugă Jellicoe.

– Nu doar o mică tăietură la frunte, spuse Quince.

– Eşti moartă, Susan, zise Harch.

– Acum eşti cu noi, adăugă Jellicoe.

Nu, nu, nu, gîndi ea. E nebunie. E demenţă.

– Eşti în iad, spuse Harch.

– Cu noi, adăugă Jellicoe.

– Noi am fost desemnaţi să te distrăm, zise Quince.

– Ceea ce ne şi doream, spuse Parker.

– Tare mult, veni replica lui Quince.

Nu!

– Nu ne-am fi gîndit că tu o să apari aici, zise Jellicoe.

– Nu o căţea prefăcută ca tine, spuse Parker.

– Bănuiesc că are tot felul de vicii ascunse, adăugă Jellicoe.

– Sîntem cu adevărat bucuroşi că ai reuşit, replică Quince.

Harch doar se holba la ea, o ţintuia fix cu privirea, ochii lui îngheţîndu-i sufletul.

– O să dăm o petrecere, afirmă Jellicoe.

– O petrecere fără sfîrşit, adăugă Quince.

– Doar noi cinci, zise Jellicoe.

– Între vechi prieteni, spuse Parker.

Susan închise ochii. Ştia că nu e adevărat. *Nu putea fi* adevărat. Iadul nu exista. Nici iadul, nici raiul. Întotdeauna fusese de această părere.

Dar oare necredincioşii nu mergeau în iad?

– Hai s-o futem acum, chiar aici, adăugă Jellicoe.

– Mda, îi ţinu isonul Quince.

Ea deschise ochii.

Jellicoe îşi trăgea în jos fermoarul de la pantaloni.

– Nu. Mîine seară. Se-mplinesc şapte ani de la moartea mea. Vreau să aibă această semnificaţie pentru ea, spuse Harch.

Jellicoe ezită, cu prohapul pe jumătate desfăcut.

– Pe lîngă asta, adăugă Parker, vrem s-o facem la locul potrivit. Ăsta nu e locul potrivit.

– Exact, adăugă Harch.

Te rog, Doamne, te rog, ajută-mă să ies din vizuina asta de iepure... sau măcar lasă-mă să adorm. Aș putea să mă așez chiar aici în stranâ... și s-adorm... pentru totdeauna.

– Hai s-o scoatem pe cățeaua asta de aici, spuse Harch.

Se aplecă, apucînd-o pe Susan de jerseu, ridicînd-o în picioare.

– Am așteptat mult timp pentru asta, spuse el cu fața foarte aproape de a ei.

Ea încercă să se elibereze.

El o plesni peste față.

Dinții îi clănțăniră, mintea i se întunecă. Se prăbuși și niște mîini o apucară.

O scoaseră din biserică. Nu erau deloc grijulii cu ea.

În ambulanță o imobilizară și Harch începu să pregătească o seringă.

În cele din urmă, ieși din letargie atît cît să poată vorbi:

– Dacă ăsta e iadul, de ce ai nevoie să-mi faci o injecție ca să mă adormi? De ce nu faci, pur și simplu, o vrajă?

– Pentru că așa este mult mai amuzant, spuse Harch rînjind și cu o veselie sălbatică înfipse acul seringii în brațul ei.

Țipă de durere.

Apoi adormi.

17

O lumină licărind.

Umbre tremurate.

Un tavan înalt, întunecos.

Susan era în pat. În patul de spital.

O durea brațul acolo unde Harch o străpunsese brutal cu acul. O durea tot trupul.

Nu era vechea ei cameră. Locul acesta era friguros, mult prea friguros pentru o cameră de spital. Trupul ei era fierbinte sub pături, dar umerii, gîtul și fața erau aproape înghețate. Locul era umed și mucegăit. Foarte mucegăit.

Și familiar.

Avea mintea înceţoşată. Privi printre gene, dar încă nu distingea nimic.

Avea o senzație de ameteală. Se simțea ca și cum ar fi fost într-un carusel în loc de pat; se învîrti, se tot învîrti, și căzu din nou într-un somn adînc.

Mai tîrziu.

Înainte de a deschide ochii, stătu un timp, ascultînd ropotul apei în cădere. Afară încă mai ploua? Părea o ploaie torențială, ca Armageddon-ul, un alt Mare Potop.

Deschise ochii și se simți din nou ameţită, dar nu atît de ameţită ca mai înainte. Luminile licăreau și umbrele tremurau ca și prima oară. Dar acum își dădu seama că era lumina provenită de la niște lumînări care pîlpîiau datorită curentului.

Întoarse capul pe pernă și văzu lumînările. Zece cilindri filiformi de ceară erau dispuși pe stînci și pe formațiunile și nișele de calcar cele mai apropiate.

Nu!

Întoarse capul în partea cealaltă, către apa care mugea, dar nu putu distinge nimic. Lumina lumînărilor o lăsa să vadă în întuneric doar la o distanță de 4-5 metri. Cascada se afla la o distanță mult mai mare, la cel puțin 25-30 metri depărtare, dar nu avea nici o îndoială în privința existenței ei acolo, rostogolindu-se înspumată în cel mai întunecos colț al peșterii.

Se afla în Casa Tunetului.

Nu, nu, nu, își spuse ea. Nu, ăsta e un vis. Sau delirez.

Închise ochii ca să nu mai vadă flacăra lumînărilor. Dar nu putea să înlăture mirosul mucegăit al peșterii sau zgomotul de tunet al căderii de apă în subteran.

Se afla la vreo cinci mii de kilometri de Casa Tunetului, fir-ar să fie. Era în Oregon, nu în Pennsylvania.

Nebunie.

Sau iad.

Cineva smulse păturile de pe ea și își deschise ochii cu un geamăt întretăiat, instantaneu.

Era Ernest Harch. Își puse o mînă pe piciorul ei și atunci ea își dădu seama că e goală. El își plimbă mîna peste coapsa ei, deasupra părului pubian, pe pîntece și pe sîni.

Înțepeni la atingerea lui.

El zîmbi.

– Nu, nu încă. Nu încă, căței scumpă. Încă nu, pentru un timp. La noapte. Atunci vreau. Exact la ora la care am murit în închisoare. Chiar în minutul în care nenorocitul ăla de negru mi-a băgat cuțitul în beregată, atunci vreau să-ți bag cuțitul în beregată, și o să fiu în tine, în același timp, o să te regulez în timp ce-o să-ți bag cuțitul adînc în drăguța ta beregată. La noapte, nu acum.

Își luă mîna de pe sînii ei. El ridică cealaltă mînă și atunci ea văzu că ținea o seringă hipodermică.

Încercă să se ridice.

Jellicoe apăru și o împinse la loc.

– Vreau să te odihnești puțin, zise Harch. Odihnește-te pentru petrecerea de la noapte.

Din nou o maltrată cu acul.

După ce termină de făcut injecția, el spuse:

– Carl, știi care o să fie plăcerea mea cea mai mare în uciderea ei?

– Care? întrebă Jellicoe.

– Asta nu e sfîrșitul. E doar începutul. O s-o omor de mai multe ori.

Jellicoe chicoti.

– Asta-i soarta ta, cățea. În felul ăsta o să-ți petreci veșnicia. O să te folosim în fiecare noapte și-n fiecare noapte o să te omorîm. De fiecare dată o s-o facem altfel. Sînt sute de feluri, un număr infinit de modalități de a muri. O să treci prin toate, zise Harch.

Nebunie.

Se scufundă într-un somn de drogat.

Sub apă. Se afla sub apă și se îneca.

Deschise ochii, încercînd să respire și-și dădu seama că se afla sub impresia *sunetului* apei. Al cascadei.

Se afla încă în pat. Încercă să se ridice și așternuturile alunecară de pe ea; nu avea suficientă putere să se ridice și se prăbuși înapoi pe perne, cu inima bătîndu-i nebunește.

Închise ochii.

Doar pentru un minut.

Sau poate pentru o oră.

Nu se poate spune cu certitudine.

– *Susan...*

Deschise ochii și o cuprinse spaima. Viziunea nu era clară, dar văzu un chip în lumina pîlpîitoare.

– *Susan...*

El veni mai aproape și ea îl văzu cu claritate. Era Jerry. Chipul acela sinistru, intrat în putrefacție. Buzele lui erau vineții, mai umflate decît înainte, mustind de puroi.

– *Susan...*

Ea țipă. Pe măsură ce țipa mai tare, patul părea că se învîrte mai repede. Se învîrtea într-un hău fără sfîrșit.

Iar se trezi.

Efectele drogului aproape că dispăruseră. Zăcea cu ochii închiși, fiindu-i teamă să-i deschidă.

Își dorea să nu se fi trezit. Nu vroia să se mai trezească vreodată. Își dorea să moară.

– Susan?

Stătea perfect nemișcată.

Harch îi deschise una dintre pleoape și ea și-o contractă spasmodic, surprinsă.

El rînji.

– Nu încerca să mă prostești, cățea împuțită, știu că ești trează.

Se simțea toropită. Înfricoșată, dar toropită. Poate, dacă era norocoasă, ar fi din ce în ce mai toropită, pînă cînd asta ar fi fost *singura* ei senzație.

– Se apropie momentul, zise Harch. Știi asta? Într-o oră și ceva începe petrecerea. Peste trei ore, o să-ți tai beregata care va rămîne larg deschisă. Vezi, asta înseamnă că o să petrecem două ore. Nu trebuie să-i dezamăgim pe ceilalți băieți, nu-i așa? Două ore ar trebui să le fie îndeajuns, nu crezi? Cît de sexy ești, o să-i termini repede.

Nimic nu părea real. Era prea nebunesc, prea fără sens, prea depășea măsura ca să fie real. Un pat de spital în mijlocul unei peșteri? Nu era real cîtuși de puțin. Teroarea, violența, aluziile la violență, răutatea fără limită a lui Harch... toate astea puteau fi atributele unui vis.

Încă mai simțea două puncte dureroase în locurile în care acele îi străpunseseră brațul. *Asta* era suficient de real.

Harch dădu așternuturile la o parte, dezvelind-o iarăși.

– Ticălosule, îngăimă ea încet, atît de încet că abia putea să-și audă propria ei voce.

– Era doar o vizionare înaintea premierei, zise Harch. Ia zi-i, iubito, nu-i așa că ești la fel de nerăbdătoare ca și mine? Hmm?

Ea își închise ochii, căutînd uitarea, apoi...

– *Harch!*

...îl auzi pe McGee strigînd numele torționarului ei. Deschise ochii și-l văzu pe Harch întorcînd capul de la ea cu o expresie de uimire pe chip. El zise:

– Ce faci *tu* aici?

Lipsindu-i forța să se ridice complet din pat, Susan își înălță capul din pernă cît de mult putu, ceea ce nu însemna mare lucru, și-l văzu pe Jeff McGee. Era doar la un metru sau doi de capătul patului. Flăcările tremurătoare ale lumînărilor proiectau umbre șerpuitoare asupra lui, astfel încît părea că poartă o mantie neagră care se unduia. Ținea un pistol cu țeavă lungă îndreptat asupra lui Harch.

– Ce dracu vrei să... rosti Harch.

McGee îl împușcă în față. Harch se prăbuși înapoi, dincolo de raza vizuală a lui Susan și lovi podeaua cu un zgomot care-ți întorcea stomacul pe dos.

Pistolul făcuse doar un zgomot slab și Susan realiză că o parte din țeava cea lungă era un amortizor.

Șuieratul ușor al glonțului, vederea chipului lui Harch explodînd, zgomotul corpului neînsuflețit căzînd pe podea – toate acestea erau negreșit de domeniul realității. Nu era violența suprarealistă, stilizată, exagerată, dusă la nesfîrșit, la care fusese supusă în ultimele zile; nimic nu era mai îndepărtat de oniric decît aceste imagini. Era moartea: rece, fulgerătoare, neiertătoare.

McGee veni lîngă marginea patului.

Susan se holbă la pistol. Era într-o stare de confuzie totală cu privire la turnura neașteptată a evenimentelor. Se simțea pe marginea prăpastiei.

– Urmez eu?

El își băgă arma în buzunarul trenciului. În cealaltă mînă avea o geantă și o puse pe pat, lîngă ea. Nu, nu o geantă. Era o față de pernă, umplută cu ceva.

– Plecăm de aici, zise el.

Începu să scoată haine din fața de pernă. Hainele ei. Chiloți. O pereche de pantaloni închiși la culoare. Un jerseu alb. O pereche de pantofi ușori din piele.

Pe fundul feței de pernă mai era un obiect rotund, mare, iar ea îl privea cu o teamă crescîndă. O cuprinse din nou senzația de coșmar; realitatea se destrăma; era aproape sigură că ultimul lucru din fața aia de pernă era capul decapitat al lui Jerry Stein, intrat în putrefacție.

– Nu, zise ea. Oprește-te!

El scoase afară şi ultimul obiect. Era doar blazer-ul ei de catifea reiată care fusese împachetat ca o minge.

Nu era o căpăţînă de mort.

Dar nu se simţea mai bine. Era încă dusă de valuri, incapabilă să se ancoreze în realitate şi să se liniştească.

– Nu, zise ea. Nu. Nu mai pot continua în felul ăsta. Haide să terminăm odată.

McGee o privi ciudat pentru o clipă, apoi în ochii lui albaştri apăru confirmarea că pricepuse.

– Crezi că ăsta este începutul unei noi serii de mici scene diabolice.

– Sînt foarte, foarte obosită, spuse ea.

– Nu este, zise el. Nu va începe iarăşi.

– Vreau doar să termin cu asta.

– Ascultă, cam jumătate din amorţeala ta se datorează drogului pe care l-au băgat în tine. O să te înviorezi puţin în scurt timp.

– Pleacă.

Nu mai putea să-şi ţină capul ridicat. Căzu înapoi pe pernă.

Nici măcar nu-i păsa că stătea goală în faţa lui. Nu căută păturile. Oricum, nu era sigură că avea forţă să le tragă peste ea. Pe lîngă asta, orice încercare de decenţă era penibilă după tot ceea ce-i făcuseră, după toate ipostazele în care o văzuseră.

Îi era frig. Dar nici asta nu conta. Nu mai conta nimic.

– Ascultă, zise McGee, nu mă aştept ca să înţelegi ce se petrece. O să-ţi explic mai tîrziu. Acum îţi cer doar să ai încredere în mine.

– Am avut, zise Susan abia şoptit, am avut încredere în tine.

– Şi uite că sînt aici.

– Da. Şi uite că eşti aici.

– Sînt aici ca să te salvez, prostuţo.

O spuse cu ceea ce părea a fi cu adevărat frustare şi afecţiune.

– Din ce să mă salvezi?

– Din iad, spuse el. Nu cu ideea asta te-au obişnuit ei în ultima vreme? Iadul. Aşa cerea programul.

– Programul?

El oftă şi dădu din cap.

– Nu avem timp pentru asta acum. Trebuie să ai încredere în mine.

– Pleacă.

El îşi strecură un braţ pe sub umerii ei şi o ridică în şezut. Apucă jerseul alb şi încercă să-i bage braţele pe mîneci.

Ea se opuse atît cît îi stătea în putinţă.

– Nu mai vreau, spuse ea. M-am săturat de şaradele astea demente.

– Dumnezeule, zise el.

Aruncă jerseul şi o lăsă uşurel pe pernă.

– Stai aici şi ascultă. Eşti în stare să asculţi?

Înainte de a putea să-i răspundă, scoase din buzunarul trenciului o lanternă în formă de stilou, o aprinse şi dispăru în întuneric. Zgomotul căderii de apă, spre care se îndrepta, acoperi imediat zgomotul paşilor lui.

Poate c-o va lăsa singură acum. Sau poate c-o va termina. Una din două.

Închise ochii.

Ropotul căderii de apă încetă brusc.

Într-o clipă, Casa Tunetului deveni Casa Tăcerii.

Ea deschise ochii şi se încruntă. Timp de o secundă crezu că a asurzit.

McGee strigă către ea din întuneric:

– Auzi asta? Nu e nimic altceva decît înregistrarea pe o casetă a unei căderi de apă.

Părea că se apropie în timp ce vorbea; nu era nici un sunet care să-i mascheze zgomotul paşilor acum.

– Era un casetofon, cu patru boxe uriaşe, în quadrofonie.

Păşi în conul de lumină al lumînărilor şi stinse lanterna.

– Cea mai uscată cădere de apă pe care ai văzut-o vreodată. Şi peştera asta? E un morman de pietre false, din hîrtie creponată, carton şi lipici. Un decor de scenă. De asta sînt doar cîteva lumînări; dacă ai fi putut să vezi măcar la o distanţă de 1-2 metri, ţi-ai fi dat seama că e doar o păcăleală. E montat în mijlocul unui gimnaziu, aşa că ai senzaţia că te afli într-un spaţiu deschis, acoperit de întuneric. O să aprind luminile ca să-ţi arăt, cu toate că nu vreau să le atrag atenţia. Ferestrele sînt camuflate, dar dacă se strecoară doar o rază de lumină, cineva ar putea să observe şi să vină în goană. Şi acest miros de mucegai, în cazul în care te surprinde, provine dintr-un tub care, garantat, îl va face pe un speolog să se simtă ca acasă. Cîţiva dintre oamenii noştri l-au preparat în laborator. Nu sînt pricepuţi?

– Ce *este* Willawauk? întrebă ea, vădit interesată în ciuda situației ei, în ciuda temerilor că va cădea încă o dată pradă înșelătoriei.

– O să-ți explic în mașină, zise McGee. Nu e timp acum. Trebuie doar *să ai* încredere în mine.

Ea ezita, avînd și o senzație de amețeală.

El spuse:

– Dacă n-ai încredere în mine, s-ar putea să nu mai afli *niciodată* ce este Willawauk.

Ea lăsă să-i iasă aerul din plămîni ușurel:

– De acord.

– Știu că ai "zvîc", zise el, zîmbind.

– O să am nevoie de ajutor.

– *Știu.*

Îl lăsă s-o îmbrace. Se simțea ca o fetiță mică în timp ce-i punea jerseul pe ea, îi trăgea chiloții și pantalonii, și o încălța cu pantofii.

– Nu cred c-o să pot merge, spuse ea.

– N-aveam de gînd să-ți cer asta. Poți măcar să ții lanterna?

– Cred că asta pot să fac.

O ridică în brațe.

– Ești ușoară ca un fulg. Un fulg uriaș. Ține-te strîns de gîtul meu cu brațul liber.

Ea îndreptă lumina încotro îi spunea el, iar McGee o cără afară din falsa peșteră, traversînd podeaua gimnaziului. Raza micuței lanterne se proiecta pe podeaua de lemn bine lustruită și în conul acela palid de lumină era conștientă de faptul că treceau pe sub un coș de baschet. Apoi coborîră cîteva trepte de beton, ajunseră la o ușă pe care McGee o lăsase întredeschisă și apoi pătrunseră într-o cameră care servea drept vestiar.

Aici luminile erau aprinse și-n zona dintre biroul antrenorului și vestiare zăceau trei bărbați morți. Jellicoe și Parker erau pe podea. Jumătate din fața lui Jellicoe era distrusă. Parker avea două găuri în piept. Quince era aruncat peste o bancă, cu sîngele încă șiroindu-i pe podea dintr-o rană la gît.

Gîfîind puțin, McGee o purtă printre două rînduri de dulapuri înalte de vestiar, trecură prin sala dușurilor și ajunseră la o altă ușă care fusese lăsată întredeschisă. O împinse cu umărul și dădură într-un hol bine iluminat. Aici, pe podea, zăcea un alt mort.

– Ăsta cine-i? întrebă ea.

– Paznicul, răspunse McGee.

Parcurseră o mică porțiune din hol, dădură colțul în alt hol și ajunseră la un șir de uși metalice, lîngă care se afla un alt cadavru, după toate aparențele, un alt paznic.

– Stinge lanterna, zise McGee.

O stinse, el apăsă pe clanța ușilor metalice și apoi ieșiră afară din clădire.

Era o noapte rece, senină. Trecuse aproape o zi întreagă în care se scufundase și apoi ieșise din nou din toropeala indusă de drog.

În parcajul școlii erau două mașini. Respirînd cu greutate, McGee o purtă pînă la un Chevrolet albastru și o puse jos. Ea se sprijini pe mașină, deoarece picioarele ei erau prea slăbite ca s-o mai susțină fie și cîteva secunde, cît i-ar fi trebuit lui ca să deschidă portiera și s-o ajute să intre înăuntru.

Ieșiră din oraș, după ce parcurseră cu îndrăzneală chiar Strada principală din Willawauk, care probabil dădea într-un drum regional. Se îndepărtau nu numai de Willawauk, ci și de clădirea în care ea fusese spitalizată. Nici unul dintre ei nu deschise gura pînă cînd nu dispărură din raza vizuală ultimele lumini ale orașului, iar în jurul lor nu mai era decît natura verde și sălbatică a acelei regiuni.

Ghemuită pe locul de alături, Susan îi aruncă o privire lui McGee. Fața lui era stranie în lumina verzuie a bordului. Stranie – dar nu înfricoșătoare.

Încă nu avea deplină încredere în el. Nu știa ce să creadă.

– Spune-mi, zise ea.

– Nu știu de unde să-ncep.

– De oriunde, la dracu. Dar începe odată.

– Corporația Milestone, zise el.

– Cea din spatele nostru, de pe deal.

– Nu, nu. Inscripția pe care ai văzut-o pe peluza spitalului cînd ai evadat cu Pontiacul – a fost pusă ca să te deruteze, ca să fii și mai dezorientată.

– Deci locul e cu adevărat un spital.

– Un spital – printre altele. Adevărata corporație Milestone se află în Newport Beach.

– Iar eu am lucrat pentru ei?

– Oh, da. Ăsta e adevărul-adevărat. Numai că cel cu care ai vorbit la telefon nu era Phil Gomez. Era cineva din Willawauk, care s-a dat drept Gomez.

– Ce fac eu la Milestone?

– E un laborator de cercetări, exact cum ţi-am spus. Dar nu ţine de industria particulară. Milestone e doar o faţadă pentru un laborator militar american ultrasecret, care lucrează sub directul control al Ministrului Apărării şi al Preşedintelui. Congresul nici măcar nu ştie de existenţa sa; alocaţiile sînt obţinute *foarte* pe ocolite. La Milestone lucrează împreună vreo douăzeci şi cinci dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă americani, avînd la dispoziţie unul dintre cele mai sofisticate sisteme de computerizare şi cea mai cuprinzătoare bancă de date. Fiecare bărbat sau femeie din Milestone este un specialist de elită în domeniul său şi fiecare domeniu este bine reprezentat.

– Sînt unul dintre experţi? întrebă ea, încă incapabilă să-şi amintească ceva în legătură cu Milestone, încă nefiind chiar convinsă de existenţa acestuia.

– Eşti unul dintre cei doi specialişti în fizică cuantică pe care-i au acolo.

– Nu-mi amintesc.

– Ştiu.

În timp ce conducea pe drumul care trecea printr-o pădure întunecată, McGee îi spuse tot ce ştia despre Milestone – sau măcar, tot ceea ce *pretindea* că ştie.

Milestone (potrivit lui McGee) avea un scop fundamental – să pună la punct o armă finală, un fascicol de particule, un nou tip de laser, o nouă armă biologică, orice – care ar fi putut, într-un fel sau altul, să transforme armele nucleare în ceva nu numai demodat, ci şi inutil. Guvernul S.U.A. avea de cîtva timp convingerea că U.R.S.S. căuta să deţină o superioritate nucleară cu intenţia expresă de a lansa la momentul oportun un atac decisiv, iar această tactică monstruoasă va conduce la o victorie sovietică curată şi fără bătăi de cap. Dar pînă de curînd nu era posibil să amăgeşti poporul american cu ideea că reînarmarea era o necesitate disperată. Prin urmare, pînă la mijlocul anilor şaptezeci, Preşedintele şi Ministerul Apărării nu vedeau vreo salvare, excepţînd un miracol; o armă miraculoasă care va anihila arsenalul sovietic şi va elibera specia umană de spectrul unui

holocaust atomic. Deşi nu era posibil să te lansezi într-o producţie cantitativă de arme care ar fi costat sute de miliarde de dolari, era posibil să pui la punct în secret noi direcţii în cercetare, mai bine fondate decît oricare altele dinaintea lor şi să speri că ingeniozitatea americană va scoate ţara din primejdie. Într-un fel, Milestone a devenit ultima speranţă pe care America poate conta.

– Dar în mod sigur acest gen de cercetare a mai fost abordat, zise Susan. De ce a fost necesar să se stabilească un nou program?

– Elementele anti-război din sînul comunităţii de cercetători – în primul rînd asistenţii de laborator care sînt studenţi – au furat informaţii şi le-au difuzat oricui era dispus să le asculte şi să intre în lupta împotriva maşinii de război a Pentagonului. La mijlocul anilor şaptezeci, institutele de cercetare în domeniul armelor, afiliate universităţilor, au fost nimicite. Preşedintele a dorit ca această cercetare să se facă în umbră, astfel încît orice descoperire să rămînă exclusiv în posesia S.U.A. Pe parcursul anilor, existenţa Milestone-ului a rămas necunoscută serviciilor secrete sovietice. Cînd agenţii K.G.B-ului au luat în cele din urmă cunoştinţă de ea, le-a fost teamă că S.U.A. erau pe aproape – sau poate deja îşi atinseseră scopul de a face neputincioasă maşina de război sovietică. Ei ştiau că trebuie să pună mîna pe unul dintre savanţii de la Milestone şi să-l supună săptămîni în şir unor interogatorii nelimitate.

Chevrolet-ul începuse să accelereze prea tare, în timp ce coborau un deal abrupt şi lung, iar McGee acţionă frînele.

– Oamenii de ştiinţă din Milestone sînt încurajaţi să se familiarizeze cu domeniile de interes ale celorlalţi, în scopul de a căuta domenii de interferenţă şi de a beneficia de schimbul de idei. *Oricare dintre cei 24 şefi de departamente de la Milestone ştie multe despre ideile la care se lucrează, care s-au născut în acest loc pe parcursul timpului.* Asta înseamnă că planurile de viitor ale Pentagonului pot fi compromise de oricare dintre oamenii de la Milestone.

– Aşa că sovieticii s-au decis să mă înhaţe pe mine, zise Susan, începînd încetul cu încetul să-l creadă, dar avînd încă multe îndoieli.

– Mda. K.G.B-ul se străduieşte să afle cine a lucrat la Milestone şi investighează trecutul fiecăruia. Păreai a fi o ţintă

valabilă, deoarece aveai îndoieli serioase în privința moralității cercetărilor în domeniul armamentului. Ai pornit-o pe acest drum imediat după ce ți-ai luat doctoratul, cînd aveai numai 26 de ani, înainte de a fi suficient de matură pentru a avea un sistem valoric rafinat. Pe măsură ce ai înaintat în vîrstă, ți-a crescut îngrijorarea în privința muncii tale și a impactului ei asupra generațiilor viitoare. Îndoielile au ieșit la suprafață. Ți le-ai exprimat în fața colegilor de muncă și chiar ai lipsit o lună pentru a-ți analiza poziția, timp în care, aparent, n-ai ajuns la nici o concluzie, deoarece te-ai reîntors la slujbă, fiind încă în dubii.

– În ceea ce mă privește, ai putea la fel de bine să vorbești despre o persoană cu desăvîrșire străină, zise Susan privindu-l cu suspiciune. De ce nu-mi pot aminti nimic din toate astea acum cînd îmi povestești despre ele?

– Îți explic imediat, zise el. Sîntem pe punctul de a fi opriți.

Ajunseră la poalele acelui deal nesfîrșit și trecură de o curbă. Mai aveau în față o porțiune de un kilometru și jumătate și apoi în mijlocul drumului era pusă o barieră.

– Ce-i asta? întrebă Susan speriată.

– Un punct de control.

– Aici mă predai lor? Din acest punct jocul devine iarăși murdar? întrebă ea, încă neștiind dacă să creadă că el era de partea ei.

El o privi, încruntat:

– Dă-mi o șansă, de acord? Doar dă-mi o șansă. Părăsim o zonă militară de mare restricție și trebuie să trecem de pază.

Cu o mînă scoase două rînduri de acte dintr-un buzunar al hainei în timp ce ținea volanul cu cealaltă.

– Lasă-te-n jos și prefă-te că dormi.

Ea făcu ce-i spuse el, uitîndu-se la punctul de control luminat strălucitor – două barăci cu o poartă între ele – printre gene. Apoi închise ochii și-și lăsă gura într-o parte, deschisă, ca și cum ar fi dormit adînc.

– Să nu scoți o vorbă.

– Bine, zise ea.

– Indiferent ce se întîmplă, nu scoți o vorbă.

McGee încetini viteza, opri și coborî geamul.

Susan auzi pe cineva încălțat cu cizme apropiindu-se.

Paznicul spuse ceva și McGee îi răspunse. Nu în engleză.

Susan fu atît de surprinsă să-i audă vorbind într-o limbă străină, încît aproape deschise ochii. Nu-i trecuse prin minte să-l întrebe de ce trebuia să se prefacă că doarme cînd aveau acte care le permiteau să treacă prin punctul de control. El nu dorea ca să i se ceară ei să vorbească cu paznicii, un singur cuvînt în engleză şi erau amîndoi terminaţi.

Aşteptarea nu se mai termina, dar în cele din urmă auzi cum se dă la o parte bariera acţionată electric. Maşina porni.

Deschise ochii, dar nu îndrăznea să privească înapoi.

– Unde sîntem? îl întrebă ea pe McGee.

– Ai recunoscut limba?

– Bănuiesc că da.

– Rusă, zise el.

Ea rămase fără grai. Dădu din cap: *nu, nu.*

– La 45 de kilometri de Marea Neagră, spuse el. Asta e direcţia în care mergem. Către mare.

– *În interiorul Uniunii Sovietice?* Asta nu e posibil. E o nebunie!

– E adevărat.

– Nu, zise ea, ghemuindu-se lîngă portieră. Nu e adevărat. Asta e o altă cursă.

– Nu, zise el. Lasă-mă să termin ce-am de spus.

Nu avea de ales: trebuia să-l asculte. N-avea de gînd să se arunce dintr-o maşină în viteză. Chiar dacă ar fi reuşit să iasă din maşină, fără să se sinucidă, n-ar fi putut să fugă. Nu putea nici măcar să meargă prea departe. Efectul somniferului începuse să scadă şi simţea cum îi revine puterea în picioare, dar cu toate astea era extenuată, practic neputincioasă.

Pe lîngă asta, poate că McGee spunea adevărul de data aceasta. Nu dorea să pună pariu, avînd ca miză viaţa ei.

El spuse:

– Agenţii K.G.B. te-au răpit în timp ce erai în vacanţă în Oregon.

– Atunci, n-am avut nici un accident?

– Nu. Asta făcea parte din programul pe care l-am elaborat ca să facem veridică farsa cu Willawauk. În realitate, au pus mîna pe tine în Oregon şi te-au scos din S.U.A. cu un avion diplomatic.

Ea se încruntă.

– De ce nu-mi pot aminti asta?

- Tot drumul pînă la Moscova ai fost sub influenţa somniferelor.

– Dar puteam măcar să-mi amintesc că am fost răpită, insistă ea.

– Toate amintirile legate de acest fapt au fost spălate din mintea ta cu nişte substanţe chimice şi prin tehnici de hipnoză.

– Mi s-a spălat creierul.

– Da. Era necesar să fie înlăturată amintirea răpirii pentru ca programul Willawauk să-ţi pară real.

Avea zeci de întrebări în legătură cu Willawauk şi "programul" la care se referise în repetate rînduri, dar se abţinu şi-l lăsă pe el să-i povestească în maniera proprie.

– La Moscova ai fost mai întîi ţinută într-o clădire de detenţie a K.G.B-ului, un loc cu adevărat murdar, în închisoarea Lubyianka. Cînd n-ai răspuns la întrebări prin procedurile psihologice standard, au devenit mai duri cu tine. Nu te-au bătut. Nu te-au torturat. Dar, în unele privinţe, a fost mai cumplit decît tortura fizică. Au folosit o serie întreagă de droguri, cu o mulţime de efecte secundare foarte periculoase, care induc debilitate fizică şi mentală şi care nu trebuie administrate *niciodată* unei fiinţe umane, sub *nici un motiv*. Desigur, este un procedeu K.G.B. normal, folosit pentru a extrage informaţii de la o sursă dificilă. Dar, îndată ce au început să practice aceste metode, de îndată ce au încercat *să te forţeze* să le răspunzi, s-a petrecut un fenomen straniu. Ţi-ai pierdut integral memoria conştientă legată de munca ta la Milestone, pînă la ultima frîntură şi n-a mai rămas decît un gol imens în locul acelor amintiri.

– Acel gol imens încă există, spuse ea.

– Da. Chiar drogată, chiar perfect docilă, nu ai fost capabilă să le spui ceva celor de la K.G.B. Au lucrat pe tine timp de cinci zile, cinci zile extrem de intense, pînă cînd au descoperit în cele din urmă ce s-a întîmplat.

McGee tăcu şi reduse viteza maşinii la jumătate în timp ce se apropiau de un sat cu vreo sută de case. Acest sat minuscul nu semăna cu Willawauk în nici o privinţă. Era bătător la ochi că nu era un peisaj american. Exceptînd cîteva lumini electrice răsfirate, părea că aparţine unui alt secol. Cîteva case aveau

acoperişuri de piatră, iar altele de tablă sau cu stuf. Casele erau joase, cu ferestre mici, nişte locuri sumbre şi murdare. Totul părea din evul mediu.

După ce străbătură satul şi ieşiră din nou la drum deschis, McGee mai apăsă piciorul pe accelerator încă o dată.

– Îmi povesteai de ce mi-am pierdut amintirile legate de Milestone, spuse Susan.

– Mda. Ei bine, atunci cînd cineva începe să lucreze pentru un proiect la Milestone, este obligatoriu să accepte să i se aplice o serie de tratamente extrem de sofisticate care au ca rezultat modificări comportamentale care-l pun în imposibilitatea de a vorbi despre munca sa cu oricine altcineva din afara Milestone-ului. Dacă nu este de acord să i se aplice tratamentul, atunci nu obţine slujba. Ba mai mult, în adîncul subconştientului lor, toţi angajaţii Milestone-ului sînt dotaţi cu mecanisme psihologice de o precizie inginerească, care pot declanşa blocaje de memorie, blocaje de memorie care-i împiedică pe agenţii străini să extragă cu forţa informaţii vitale de la ei. Cînd cineva încearcă să-şi bage nasul în secretele Milestone-ului prin intermediul torturii, hipnozei sau drogurilor, *toate* cunoştinţele legate de activitatea lor, stocate la nivelul conştientului, dispar aproape instantaneu, în adîncul subconştientului, în spatele unui blocaj impenetrabil, de unde nu mai pot fi scoase.

Acum ştia de ce nici măcar nu-şi putea aminti cum arăta laboratorul ei de la Milestone.

– Toate datele *sînt* încă acolo, undeva, în fiinţa mea.

– Da. Cînd şi dacă vei ieşi din Rusia, cînd te vei întoarce în S.U.A., Milestone deţine fără îndoială soluţia pentru a înlătura blocajul ăsta şi pentru ca memoria să-ţi revină. Este probabil o procedură pe care *numai* Milestone o poate practica, ceva care implică participarea ta şi a computerului, poate o serie de cuvinte-cheie care înlătură blocajul şi pe care computerul ţi le va spune doar ţie şi numai după ce te va identifica prin amprente. Desigur că asta e o simplă presupunere. Nu ştim cu adevărat *cum* îţi va reda Milestone memoria; dacă am fi ştiut, am fi folosit aceeaşi tehnică. În loc de asta, a trebuit să recurgem la programul Willawauk, în speranţa că vom anihila din temelii blocajul cu o serie de şocuri psihologice brutale.

Noaptea se lăsa rapid. Peisajul era cu mult mai atrăgător aici decît în jurul Willawauk-ului. Erau mai puțini copaci. Luna răsărise și radia o lumină fantomatică.

Susan se tolănise pe scaunul ei, pradă atît oboselii cît și tensiunii, urmărindu-i chipul lui McGee în timp ce vorbea, străduindu-se să identifice vreun semn de impostură, dorindu-și cu disperare să nu fi fost doar preparativele pentru *un alt* șoc psihologic brutal.

– Un blocaj de memorie poate avea ca fundament orice emoție – dragoste, ură, teamă – dar cea mai eficientă este teama, zise McGee. Acesta este inhibitorul pe care Milestone l-a utilizat cînd a creat blocajul tău. *Teama*. La un nivel profund al subconștientului, ești îngrozită de mărturisirea oricărui amănunt legat de Milestone; au folosit sugestia hipnotică și droguri pentru a te convinge că în momentul în care vei divulga ceva agenților străini, vei muri în chinuri groaznice, într-un mod oribil. Un blocaj bazat pe teamă este de departe cel mai dificil de înlăturat; de obicei, este aproape imposibil să-l spargi – mai ales cînd este așa bine implantat ca al tău.

– Dar ai găsit o modalitate.

– Nu eu, personal. K.G.B-ul folosește cohorte întregi de oameni de știință, specializați în tehnici de modificare comportamentală – spălarea creierului și așa mai departe – iar cîțiva dintre ei credeau că un blocaj bazat pe teamă *poate* fi anihilat dacă subiectul – asta ești tu, în cazul de față – se confruntă cu o teamă cu mult mai mare decît cea care stă la baza blocajului. Cum știi, nu e ușor să descoperi o frică mai puternică decît frica de moarte. Pentru majoritatea dintre noi, asta e numărul unu. Dar K.G.B-ul ți-a studiat cu mare grijă biografia înainte de a se decide să te înhațe pe tine și cînd s-au uitat prin dosarul tău, au crezut că ți-au găsit punctul slab. Căutau o întîmplare din trecutul tău care ar putea fi dezgropată și transformată într-un coșmar existențial care să-ți taie răsuflarea, în ceva de care să te temi mai mult decît de moarte.

– Casa Tunetului, spuse ea copleșită. Ernest Harch.

– Da, zise McGee. Asta era cheia planului pe care ei l-au pus în practică. După ce te-au studiat un timp, cei de la K.G.B. s-au convins că ești o persoană neobișnuit de bine organizată, eficientă și rațională; ei știau că nu poți suferi dezordinea și

gîndirea dezlînată. De fapt, se părea că eşti aproape obsedată, bolnavă de ordine în toate privinţele vieţii tale.

– Obsedată? Da, zise ea. Cred că sînt. Sau *am fost*.

– K.G.B-ului i s-a părut că cel mai bun mod de a reuşi să scoată ceva de la tine era să te arunce într-o lume de coşmar în care *totul* devine din ce în ce mai iraţional, o lume în care morţii pot reînvia, în care nimeni şi nimic nu este ceea ce pare a fi. Aşa că te-au adus la Willawauk şi te-au închis într-o aripă a spitalului axat pe cercetări comportamentale care se afla acolo, pe care l-au transformat în scena complicatelor lor şarade. Au intenţionat să te împingă lent către un colaps mental şi/sau emoţional, culminînd cu o scenă în falsa Casă a Tunetului. Aveau plănuită o chestie foarte murdară. Violul. Violul repetat şi tortura, aflîndu-te în mîinile celor patru "morţi".

Susan dădu din cap, năucită.

– Dar să mă împingă la un colaps mental şi emoţional... La ce le-ar fi folosit lor asta? Chiar dacă teama ar fi străpuns blocajul pe parcurs, n-aş fi fost în stare să le furnizez sub nici o formă informaţiile pe care le doreau. Aş fi fost o nebună tîmpă... sau aş fi amuţit definitiv.

– Nu pentru totdeauna. O cădere mentală şi emoţională indusă prin presiuni extreme de *scurtă durată* este forma de boală psihică cel mai uşor de tratat, zise McGee. De îndată ce ai fi cedat, ei ar fi înlăturat blocajul din memoria ta oferindu-ţi o descătuşare de teamă şi ar fi obţinut o deplină supunere şi cooperare din partea ta. Apoi ar fi început imediat să te reabiliteze, aducîndu-te într-o stare de sănătate mentală deplină, măcar în aparenţă, la un stadiu în care poţi fi chestionată şi poţi fi făcută să furnizezi informaţii exacte.

– Dar stai, spuse ea. Stai o clipă. Puse toate astea la un loc, alcătuirea scenariului pentru toată blestemăţia asta, găsirea unor indivizi asemănători, prognoza tuturor evenimentelor neaşteptate, transformarea unei aripi a spitalului, spitalizarea, toate astea au luat ceva timp. Iar eu am fost răpită cu numai cîteva săptămîni în urmă... nu-i aşa?

El nu-i răspunse direct.

– Nu-i aşa? insistă ea.

– Te afli în U.R.S.S. de mai bine de un an, spuse McGee.

– Nu. Oh, nu. Nu, nu, nu se poate să fie așa.

– Ba da. Cea mai mare parte din timp ai stat la Lubyianka, ai stat într-o celulă, așteptînd ca ceva să se întîmple. Dar nu-ți amintești acea perioadă. Ți-au șters toate astea din minte, înainte de a te aduce la Willawauk.

Starea ei de confuzie se transformă într-o furie oarbă.

– Au șters? Se ridică în scaun, cu pumnii încleștați. Ai spus-o cu atîta nepăsare. Au șters. Vorbești de parcă aș fi o biată bandă de magnetofon! Doamne, am petrecut un an într-o nenorocită de închisoare, mi-au furat un an și apoi m-au băgat în chestia asta cu Harch și ceilalți...

Furia îi îneca vocea.

Dar își dădu seama că acum îl credea. Aproape. Nu mai avea aproape nici o îndoială că *ăsta* era adevărul.

– Ai dreptate să fii furioasă, zise McGee uitîndu-se la ea, cu o privire greu de definit la lumina dată de bordul mașinii. Dar te rog să nu fii supărată pe mine. Nu sînt implicat cu nimic în ceea ce ți s-a întîmplat atunci. N-am avut nici o tangență cu tine pînă cînd te-au adus la Willawauk, iar apoi mi-a trebuit ceva timp pînă cînd s-a ivit o șansă să te scot de aici.

Merseră în tăcere preț de cîteva minute, timp în care mînia lui Susan începu să se mai domolească.

Ajunseră pe malul mării scăldat în lumina lunii și o luară spre sud pe o șosea pe care, în sfîrșit, mai circulau și alte mașini, deși nu erau prea multe. Majoritatea erau camioane.

Susan spuse:

– Cine dracu *ești* tu? Ce rol joci tu în toată chestia asta?

– Ca să pricepi, îi spuse el, trebuie mai întîi să înțelegi ce reprezintă Willawauk.

În ea se deșteptară din nou confuzia și suspiciunea.

– Chiar într-un an, nu e posibil să construiești un oraș întreg. Pe lîngă asta, să nu-mi spui că au făcut toată *chestia* doar ca să mă stoarcă pe mine de informații legate de Milestone.

– Așa e, spuse el. Willawauk a fost construit la începutul anilor '50. A fost proiectat ca un model tipic de orășel american și e modernizat și pus la punct în mod constant.

– Dar de ce? De ce un model de oraș american aici, în inima U.R.S.S.-ului?

– Willawauk e o bază de antrenament, zise McGee. Este locul unde agenții sovietici de infiltrație sînt antrenați să gîndească precum americanii, *să fie* americani.

– Ce este un... agent de infiltrație? întrebă ea în timp ce McGee trecu cu Chevroletul pe o altă bandă pentru a depăși un camion masiv, de fabricație sovietică, care scotea un fum putemic.

– În fiecare an, spuse McGee, între trei și patru sute de copii excepționali avînd 3-4 ani, sînt aleși să vină la Willawauk. Sînt luați de la părinții lor, cărora nu li se spune pentru ce sînt selecționați copiii și nici că nu-i vor mai vedea vreodată. Copiii sînt încredințați unor noi părinți adoptivi în Willawauk. Din acel moment, cu ei se întîmplă două lucruri. Mai întîi, sînt supuși unor ședințe zilnice de îndoctrinare intensă, concepute astfel încît să-i transforme în comuniști sovietici fanatici. Și crede-mă că nu folosesc cu ușurință cuvîntul "fanatic". Marea majoritate a acestor copii se transformă în fanatici; pe lîngă ei, discipolii Ayatollahului Khomeini par niște profesori sobri și rezonabili de la Oxford. Au ședințe de îndoctrinare de cîte două ore în fiecare dimineață, toată viața; mai mult decît atît, noaptea, în timp ce dorm, li se pun benzi de îndoctrinare subliminală.

– Sună ca și cum și-ar crea o mică armată de copii-roboți, spuse Susan.

– Exact asta și fac. Copii-roboți, spioni-roboți. Oricum, în al doilea rînd, copiii sînt învățați să trăiască precum americanii, să gîndească precum ei și *să fie* americani – măcar la suprafață. Trebuie să fie în stare să treacă drept buni americani, fără să-și trădeze devotamentul secret și fanatic față de cauza sovietică. În Willawauk se vorbește numai engleza americană. Acești copii cresc fără să știe o boabă rusește. Toate cărțile sînt în limba engleză. Toate filmele sînt americane. Spectacolele de televiziune sînt înregistrate de pe trei rețele americane și de pe diferite posturi independente – tot felul de spectacole, inclusiv distracții, sport, știri – apoi sînt difuzate în fiecare casă din Willawauk pe un circuit de televiziune închis. Acești copii cresc în același mediu informațional ca și copiii americani, avînd aceleași experiențe ca și copiii americani adevărați. Fiecare grup de subiecți are parte de aceleași repere sociale, ca și generația de americani veritabili corespunzătoare. În cele din

urmă, după mulți ani petrecuți în felul ăsta, după ce copiii din Willawauk au fost suprasaturați de cultură americană, cînd viața americană de zi cu zi cu toate amănuntele ei a fost adînc implementată în ei, sînt infiltrați în S.U.A. cu acte fără cusur – de obicei cînd sînt între 18 și 21 de ani. Unii dintre ei sînt plasați în colegii și universități cu sprijinul unor biografii de familie și evidențe școlare fabricate cu măiestrie, care cu ajutorul unei rețele de simpatizanți sovietici sînt imbatabile. Cei infiltrați își găsesc de lucru în diferite ramuri industriale, mulți dintre ei în guvern, și-și petrec zece, cincisprezece, douăzeci de ani sau și mai mulți construindu-și tacticos poziții ce le conferă putere și autoritate. Unii dintre ei nu vor fi niciodată puși de superiorii lor sovietici să facă vreo treabă murdară; vor trăi și vor muri ca niște americani patrioți – chiar dacă în inimile lor, acolo unde sînt ei înșiși – sînt niște ruși model. Alții vor fi folosiți pentru sabotaj și spionaj. *Sînt* folosiți, tot timpul.

– Dumnezeule! spuse Susan. Cît de scump trebuie să fie asemenea program! Efortul maniacal pentru a-l stabili și a-l menține este aproape de neconceput. Chiar merită cheltuiala?

– Guvernul sovietic crede că da, spuse McGee. Au avut cîteva succese uluitoare. Au oameni plasați în poziții-cheie în industria aerospațială a S.U.A.. Au absolvenți de la Willawauk în armată, în marină și în forțele aeriene; desigur, nu mai mult de cîteva sute, dar cîțiva dintre aceștia vor deveni în timp ofițeri de rang superior. Ei sînt absolvenții de la Willawauk adaptați pentru mediul de viață american care-i înzestrează cu o bază perfectă pentru a arunca semințele dezinformării. Din punct de vedere sovietic, cel mai important lucru din toate este că un senator al S.U.A., doi congresmani, guvernatorul unui stat și o mulțime de alți politicieni influenți sînt oameni de la Willawauk.

– Doamne Dumnezeule!

Propria ei mînie și teamă au fost temporar date uitării în fața enormității întregului complot care-i fusese dezvăluit.

– Rar se întîmplă ca un absolvent de la Willawauk să devină agent dublu și să-i servească pe americani. Oamenii de la Willawauk sînt mult prea bine programați, prea fanatici ca să devină trădători. Spitalul din Willawauk, unde ai fost ținută, servește orașului ca centru medical complet echipat, mult mai bun decît alte spitale din numeroase alte părți ale U.R.S.S., dar

este de asemenea şi centru de cercetări pentru modificări comportamentale şi control mental. Descoperirile făcute în aceste domenii le-au permis să-i facă pe copiii din Willawauk cei mai bine verificaţi, mai devotaţi şi de încredere membri ai unei reţele de spionaj, din lume.

– Şi tu? Cu tine ce-i, McGee? Tu ce rol joci în toată povestea asta? Numele tău adevărat e McGee?

– Nu, zise el. Numele meu este Dmitri Nikolnikov. Sînt rus de origine, părinţii mei sînt din Kiev, am 37 de ani. Jeff McGee e numele meu de la Willawauk. Vezi tu, am fost unul dintre primii copii de la Willawauk; asta era la începuturile programului, cînd luau tineri adolescenţi şi încercau să-i facă agenţi de infiltrare după trei-patru ani de antrenament. Înainte de a începe să lucreze numai cu copii luaţi la vîrsta de 3-4 ani. Eu sînt unul dintre cei cîţiva care au devenit agenţi dubli. Deşi ei încă nu ştiu asta.

– Vor şti cînd vor găsi toate cadavrele pe care le-ai lăsat în urma ta.

– Pînă atunci vom fi departe.

– Eşti foarte sigur pe tine.

– Trebuie să fiu, zise el dăruindu-i un zîmbet firav. Alternativa e de neconceput.

Din nou, Susan era conştientă de forţa neobişnuită a acelui bărbat, care era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el.

Mai sînt îndrăgostită de el? se întreba ea.

Da.

Nu.

Poate.

– Cîţi ani aveai cînd ai început antrenamentele la Willawauk?

– Cum ţi-am zis, asta era înainte ca ei să înceapă să-i aleagă aşa tineri pentru a petrece împreună cu ei mulţi ani. Recruţii aveau atunci între doisprezece şi treisprezece ani. Eu am stat acolo de la treisprezece pînă la optsprezece ani.

– Deci ai terminat pregătirea în urmă cu aproape douăzeci de ani. De ce n-ai fost implantat în S.U.A.? De ce erai încă în Willawauk cînd am apărut eu?

Înainte de a putea să-i răspundă, traficul pe drumul întunecos începu să-şi încetinească ritmul. Camioanele îşi aprin-

deau semnalizatoarele de frînă, şi încetineau pînă cînd se opreau.

McGee apăsă uşor frîna Chevroletului.

– Ce se întîmplă? întrebă Susan, devenind circumspectă.

– E punctul de control Batum.

– Ce-i asta?

– O barieră chiar la nord de oraşul Batum, unde sunt cercetate vehiculele. Acolo ne vom îmbarca pe un vas care să ne scoată din ţară.

– Faci ca totul să sune atît de firesc, de parcă am pleca într-o vacanţă, spuse ea.

– Ar putea să devină chiar aşa, replică el, dacă o să avem noroc şi în continuare.

Acum înaintau puţin cîte puţin, deoarece fiecare vehicul oprea la punctul de control, toţi şoferii prezentau actele unui miliţian. Miliţianul era înarmat cu o puşcă mitralieră pe care o purta în bandulieră.

Un alt miliţian deschidea uşile din spate ale unora dintre camioane, luminînd cu lanterna înăuntru.

– Ce caută? întrebă Susan.

– Nu ştiu. Asta nu face parte din procedura uzuală de la punctul de control Batum.

– Ne caută pe noi?

– Mă-ndoiesc. Nu mă aştept ca ei să descopere că am plecat din Willawauk pînă aproape de miezul nopţii. Măcar o oră de acum încolo. Indiferent ce caută oamenii ăştia, nu cred să fie ceva chiar aşa de important. Par a fi destul de neglijenţi.

Un alt camion trecu. Coloana se mişcă mai departe. Mai erau doar trei camioane în faţa Chevroletului.

– Probabil că vor doar să prindă vreun traficant care operează pe piaţa neagră, cu marfă de contrabandă, îi explică McGee. Dacă ne căutau pe noi, ar fi roit al dracului de mulţi pe aici şi ar fi fost cu mult mai meticuloşi cu percheziţiile.

– Sîntem aşa de importanţi?

– Cred şi eu, zise el îngrijorat. Dacă te pierd pe tine, îşi anulează una dintre cele mai valoroase operaţiuni de spionaj din toate timpurile.

Un alt camion trecu prin punctul de control.

McGee zise:

– Dacă te-ar putea sparge ca să-ţi culeagă mintea în stare pură, ar avea suficiente informaţii ca să încline balanţa puterii Est-Vest, în mod definitiv în favoarea estului. Eşti *foarte* importantă pentru ei, dragă doamnă. Şi cît de curînd, cînd şi-or da seama că am jucat dublu, vor căuta să pună mîna pe mine aproape la fel de mult ca şi pe tine. Poate chiar mai mult pe mine, deoarece *trebuie* să afle cîţi dintre agenţii lor infiltraţi în S.U.A. au fost compromişi.

– Şi pe cîţi dintre ei i-*ai* compromis?

– Pe toţi, zise el rînjind.

Apoi le veni şi lor rîndul să dea ochii cu miliţianul de la punctul de control. McGee lăsă geamul în jos şi le dădu două rînduri de acte. Verificarea a fost formală; actele i-au fost înapoiate pe geam aproape imediat.

McGee îi mulţumi miliţianului, a cărui atenţie era deja atrasă de camionul din spatele lor. Porniră spre Batum şi McGee ridică geamul în timp ce conducea.

– Razie pe piaţa neagră, aşa cum am bănuit, spuse el.

În timp ce el conducea prin periferia micului oraş-port, Susan reluă cele spuse:

– Dacă ai absolvit Willawauk la 18 ani, de ce nu te-ai implantat în S.U.A. acum 19 ani?

– Am fost. Am terminat colegiul medical acolo, plus un doctorat în medicina modificărilor comportamentale. Dar, în timp, am obţinut o slujbă importantă, avînd legături cu ministerul apărării al S.U.A. şi n-am mai fost un rus demn de încredere. Aminteşte-ţi, la acea dată, recruţii aveau 13 ani. În programul Willawauk nu erau încă luaţi la 3 ani. Am trăit 12 ani de viaţă obişnuită în Rusia, înainte de a fi început pregătirea, aşa că am putut să fac o comparaţie între sistemul sovietic şi cel american. Nu mi-a fost greu să schimb tabăra. Căpătasem dragoste pentru libertate. Am mers la F.B.I. şi le-am spus totul despre mine şi despre Willawauk. La început, vreo doi ani, m-au folosit ca pe un canal de difuzare a informaţiilor false, ceea ce îi ajuta să contracareze planul sovietic. Apoi, în urmă cu cinci ani, am decis să mă întorc în U.R.S.S. ca agent dublu. Am fost "arestat" de F.B.I. A fost un proces cu tam-tam

în timpul căruia am refuzat să scot vreo vorbă. Ziarele m-au numit "Spionul tăcut."

– Dumnezeule, îmi amintesc! A fost mare scandal.

– S-a făcut tapaj pe faptul că deşi am fost prins cu mîţa-n sac, în timp ce transmiteam informaţii secrete, refuzam să declar şi din ce ţară eram. Toată lumea *ştia* că e vorba de Rusia, desigur, dar am jucat acest rol de un impresionant stoicism. Celor de la K.G.B. le-a plăcut la nebunie chestia asta.

– Ce scop avea toată înscenarea asta?

– După proces am primit o pedeapsă cu închisoarea pe termen lung, dar n-am ispăşit decît o mică parte. Mai puţin de o lună. Am fost rapid eliberat în schimbul unui agent american pe care-l ţinea URSS-ul. Cînd am fost adus înapoi la Moscova, am fost primit ca un erou care a păstrat secretul programului de pregătire Willawauk şi al reţelei de infiltrare. Eram faimosul "Spion tăcut". Am fost în cele din urmă trimis înapoi la muncă, la bătrîna mea *alma mater*, exact ceea ce C.I.A. sperase că se va întîmpla.

– Şi-n tot acest interval de timp ai furnizat informaţii celeilalte tabere, Statelor Unite.

– Da, zise el. Am doi oameni de legătură în Batum, doi pescari care au înţelegeri pentru un profit limitat cu guvernul, aşa că au propiile lor vase de pescuit. Sînt georgieni, bineînţeles. Noi sîntem acum în Republica Socialistă Sovietică Georgiană, şi o mulţime de georgieni disprefuiesc guvernul central de la Moscova. Eu le transmit informaţia pescarilor mei, iar ei la rîndul lor o transmit mai departe pescarilor turci cu care se întîlnesc în mijlocul Mării Negre. După aceea, în vreun fel, e purtată de vînt spre C.I.A.. Unul dintre aceşti pescari ne va trece la turci în acelaşi mod în care trece şi documentele secrete sau, cel puţin, sper că o va face.

Accesul pe docurile din Batum era restrictiv; spre toate vapoarele, inclusiv vasele de pescuit, se putea ajunge doar trecînd prin unul din diferitele puncte de control. Erau porţi păzite care permiteau accesul camioanelor încărcate cu marfă şi

exista o poartă prin care treceau doar vehiculele militare şi personalul; mai erau porţi destinate muncitorilor docheri, marinarilor şi altora care erau obligaţi să meargă pe jos; printr-o poartă de acest fel pătrunseseră Susan şi McGee.

Noaptea, cheiurile erau slab luminate, întunecoase, exceptînd zona din jurul punctelor de control unde reflectoarele luminau ca ziua în amiaza mare. Intrarea pe poartă era supravegheată de doi miliţieni, ambii înarmaţi cu cîte un Kalaşnikov; erau angajaţi într-o conversaţie animată care se auzea, chiar în afara barăcii în care stăteau. Nici unul dintre miliţieni nu s-ar fi urnit din acel loc călduţ; nici unul nu dorea să-şi bată capul cu un control amănunţit. McGee le dădu actele falsificate, ale lui şi ale lui Susan, prin geamul întredeschis. Miliţianul mai în vîrstă examină superficial actele şi i le înapoie rapid, fără să se oprească o clipă din discuţia pe care o avea cu compatriotul său.

Poarta aceea ca de temniţă, avînd în partea de sus sîrmă ghimpată, se dădu la o parte, cînd unul dintre miliţienii din baracă apăsă butonul respectiv. McGee şi Susan intrară pe docuri nestingheriţi, iar poarta se închise în urma lor.

Susan se ţinea de braţul lui McGee, mergînd pe întuneric printre şirurile de construcţii masive, închise la culoare, care le ascundeau vederii portul.

– Şi acum? şopti Susan.

– Acum o să mergem la cheiul pescarului şi-o să căutăm un vas numit "Plasa de aur", o lămuri McGee.

– Pare prea uşor, zise ea.

– Mult prea uşor, reluă el îngrijorat.

McGee privi înapoi spre punctul de control prin care tocmai trecuseră, iar pe figura lui se putea citi teama.

Leonid Golodkin era stăpînul vasului de pescuit lung de 30 de metri, cu o uriaşă capacitate de depozitare în condiţii frigorifice. Era un bărbat plesnind de sănătate, cu trăsături colţuroase, o faţă tăbăcită şi mîini mari.

Chemat de unul dintre membrii echipajului, veni pe punte, în dreptul pasarelei, unde McGee şi Susan aşteptau în conul de lumină palidă al felinarului de pe doc. Golodkin se încruntă. El şi Jeff McGee începură să converseze rapid în rusă.

Susan nu putea înţelege ce-şi spuneau, dar îşi dădea seama de starea în care se afla căpitanul Golodkin. Era supărat şi înspăimîntat.

În mod obişnuit, cînd McGee avea de transmis informaţii lui Golodkin pentru ca acesta să le transmită mai departe pescarilor turci pe mare, documentele erau înmînate printr-un traficant de vodkă din Batum, în apropiere de docuri. McGee şi Golodkin se întîlniseră faţă în faţă rareori, iar McGee nu venise pe vas *niciodată*. Pînă în noaptea asta.

Golodkin scruta plin de nervozitate cheiul, evident uitîndu-se după martori curioşi, agenţi ai poliţiei secrete. Timp de o clipă lungă şi chinuitoare, Susan a crezut că le va refuza urcarea la bord. Apoi, fără tragere de inimă, Golodkin dădu la o parte porţiunea prinsă în balamalele a pasarelei de pe punte şi-i zori să treacă pe poarta deschisă. Acum, după ce se decise cu mare greutate să-i ia la bord, era în mod evident nerăbdător să-i vadă sub punte, feriţi de priviri indiscrete.

Traversară duneta spre o scară metalică în spirală, pe care coborîră. Îl urmară pe Golodkin de-a lungul unui coridor rece, cu miros de mucegai, slab iluminat, iar Susan se întrebă dacă o să mai ajungă vreodată într-un loc care să nu fie duşmănos şi ameninţător.

La capătul coridorului se afla cabina căpitanului, care avea un aer străin, chiar dacă era călduroasă şi bine luminată de trei lămpi. Acolo era un birou pe care stătea o sticlă pe jumătate plină cu rachiu – o bibliotecă cu uşi de sticlă, un bar şi patru scaune, inclusiv cel din spatele biroului. Cuşeta de dormit era separată de cabina principală printr-o perdea trasă.

Golodkin le arătă două scaune, iar Susan şi . McGee se aşezară. Arătîndu-i lui Susan rachiul, McGee o întrebă:

– Ai vrea un pahar dintr-asta?

Ea tremura. Chiar şi numai ideea de rachiu o încălzi.

– Da, zise ea. Pică la ţanc.

McGee îi ceru lui Golodkin nişte rachiu în limba rusă, dar înainte de a primi vreun răspuns de la căpitan, perdelele cuşetei

foşniră, atrăgînd atenţia tuturor. Foşniră... fură date la o parte. În cabină apăru Dr. Leon Viteski. Ţinea în mînă un pistol cu amortizor şi zîmbea.

O undă de şoc o străbătu pe Susan. De mînie pentru că fusese din nou trădată, de furie fiindcă fusese atrasă într-o altă cursă. Susan se uită la McGee, urîndu-se pentru că avusese încredere în el.

Dar McGee părea la fel de surprins ca şi ea. La apariţia lui Viteski, Jeff dădu să se ridice de pe scaunul lui, căutînd pistolul în buzunarul hainei.

Căpitanul Golodkin nu-l lăsă să-şi scoată arma şi i-o luă.

– Leonid, spuse McGee pe un ton acuzator.

Apoi spuse în rusă ceva ce Susan n-a putut înţelege.

– Nu-l acuza pe bietul Leonid, spuse doctorul Viteski. N-a avut de ales, a trebuit să ne facă jocul. Acum te rog să iei loc.

McGee ezită, apoi se aşeză. O privi pe Susan, văzu îndoiala în ochii ei şi-i spuse:

– N-am ştiut.

Ea dorea să-l creadă. Faţa lui era cenuşie şi i se putea citi teama în priviri, arăta ca un om care tocmai a dat nas în nas cu Moartea. *Dar este un actor bun*, îşi reaminti ea. Zile întregi o înşelase, poate că *încă* o mai înşela.

Viteski înconjură biroul şi se aşeză pe scaunul căpitanului. Golodkin stătea lîngă uşă, cu o expresie indescifrabilă.

– Ştiam de tine de doi ani jumătate, îi spuse Viteski lui McGee.

Roşeaţa reveni pe chipul palid a lui McGee, stinghereala lui părea să fie autentică.

– Ştiam şi de legătura ta cu Leonid, aproape din aceeaşi perioadă, zise Viteski. Bunul căpitan a colaborat cu noi chiar de cînd am descoperit că este unul dintre curierii tăi.

McGee îl privi pe Golodkin.

Căpitanul se îmbujoră şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Leonid? spuse McGee.

Golodkin se încruntă, dădu din umeri şi spuse ceva în rusă.

Susan se uită la Jeff McGee cum McGee îl privea pe căpitan. Părea cu adevărat ruşinat.

– Leonid n-a avut de ales, a trebuit să te trădeze, îi spuse Viteski lui McGee. Aveam un atu imbatabil. Familia lui, bineînţeles.

Nu i-a plăcut faptul că l-am transformat în agent dublu, dar ştie că noi avem pîinea şi cuţitul. A fost destul de util şi sînt singur că şi pe viitor ne va fi util pentru demascarea altor agenţi.

McGee zise:

– Timp de doi ani şi mai bine, de fiecare dată cînd îi dădeam documentele lui Leonid...

– El ni le dădea direct nouă, continuă Viteski. Le cîrpeam, le prelucram, înscenam date false pentru a pune C.I.A. pe piste greşite, apoi îi înapoiam pachetele lui Leonid. *După aceea*, el le dădea turcilor.

– La dracu, replică McGee cu amărăciune.

Viteski rîse. Ridică paharul cu rachiu şi bău din lichidul de culoarea chihlimbarului.

Susan îi urmărea pe amîndoi, iar neliniştea ei creştea vertiginos. Începuse să înţeleagă că nu era doar o altă şaradă. Începea să înţeleagă că McGee intenţionase cu adevărat s-o salveze şi că fusese trădat. Ceea ce înseamnă că amîndoi pierduseră ultima şansă de a-şi cîştiga libertatea.

McGee i se adresă lui Viteski:

– Dacă ştiai că vreau s-o salvez pe Susan, de ce nu m-ai oprit înainte de a o scoate din parodia aia de "Casa Tunetului", înainte de a sfărîma iluzia?

Viteski mai luă o înghiţitură de rachiu.

– Deja decisesem că nu-i putem străpunge blocajul. Pur şi simplu nu răspundea satisfăcător la program. *Tu* ai văzut asta.

– Aproape îmi ieşisem din minţi de teamă, spuse Susan.

Viteski o privi şi dădu din cap.

– Da. Aproape îţi ieşisei din minţi. Dar asta era limita pînă la care puteai ceda. Nu-ţi puteam penetra blocajul complect. Eşti prea tare pentru aşa ceva, draga mea. În cel mai rău caz, ai fi intrat într-un fel de semiletargie. Dar n-ai fi cedat. Nu *tu*. Aşa că am decis să fărîmiţăm programul şi să demarăm un plan de rezervă.

– Ce plan de rezervă? întrebă McGee.

Viteski se uită la Leonid Golodkin şi-i spuse repede ceva în rusă.

Golodkin dădu din cap şi părăsi camera.

– Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă McGee.

Îi întinse mîna şi după doar o scurtă ezitare, Susan i-o luă. Îi zîmbi încurajator, dar era un zîmbet neconvingător, chinuit. În spatele zîmbetului lui se citea teama.

Viteski spuse:

– Ăsta e un rachiu excelent. Bănuiesc că-i marfă de contrabandă. Nu poți cumpăra ceva atît de bun pe deasupra tejghelei – numai dacă ai acces la stocurile rezervate înaltelor oficialități din partid. Trebuie să-l întreb pe bunul căpitan cine i-l furnizează.

Ușa se deschise și intră Leonid Golodkin. În urma lui mai intrară doi oameni.

Unul dintre noii veniți era Jeffrey McGee.

Celălalt era Susan Thorton.

Încă două cópii fidele.

Chiar și îmbrăcămintea era identică cu a lui Jeff și a lui Susan.

Venele lui Susan se transformară în tuburi fragile de gheață cristalină, la vederea propriului ei duplicat.

Falsa Susan zîmbi. Asemănarea era neverosimilă. Palid la față, cu o privire hăituită, adevăratul Jeff McGee se uită crunt spre Leon Viteski și-l întrebă:

– Ce dracu-i asta?

– Planul de rezervă, spuse Viteski. L-am avut în vedere chiar de la început, deși nu *ți*-am spus, bineînțeles.

Falsa Susan i se adresă adevăratei Susan:

– Este absolut fascinant să mă aflu cu tine în aceeași cameră, în cele din urmă.

Șocată, Susan spuse:

– Vorbește exact ca mine!

Falsul McGee îi explică:

– Am lucrat cu înregistrări ale vocilor voastre timp de aproape un an.

Vorbea exact ca adevăratul McGee.

Viteski le zîmbi sosiilor cu o expresie în care puteai citi o mîndrie aproape paternă. Apoi i se adresă veritabilului McGee:

– Veți fi împușcați și aruncați peste bord în mijlocul Mării Negre. Aceștia doi se vor întoarce în S.U.A. în locul vostru. Susan *a noastră* va începe să lucreze la Milestone din nou.

Se întoarse spre Susan și-i spuse:

– Draga mea, ne-ar fi fost mult mai util dacă am fi putut să-ți sfărîmăm blocajul. Asta ar fi însemnat pentru noi un punct

de pornire. Cu toate astea, vom obține o bună parte din ce am dorit prin plasarea duplicatului în biroul tău de la Milestone. Ne va lua doar mai mult timp, atîta tot. Într-un an și ceva vom afla tot ceea ce ne-ai fi putut spune tu. Iar dacă micuța noastră rusoaică va rezista mai mult de un an, vom obține chiar mai multe informații decît am fi scos de la tine.

Se întoarse spre Jeff:

– Ne așteptăm ca dublura ta să-și găsească un loc în societatea spionajului american, poate chiar în cercetările de control comportamental și asta ne va aduce un *alt* agent secret bine plasat.

– N-o să meargă, veni replica lui McGee. Sînt de acord că ei vorbesc ca Susan și ca mine. Iar chirurgii noștri plasticieni au făcut o treabă al dracului de bună, așa încît ei arată ca noi. Dar nici un chirurg nu poate modifica amprentele.

– E adevărat, spuse Viteski. Dar vezi tu, în cazul celor pentru care trebuie garantată o mare siguranță, S.U.A. au un sistem special de luare și recunoaștere a amprentelor. Se numește SIDEPS. E înserat în computerul Ministerului Apărării, la care am reușit să obținem accesul. E suficient să ștergem înregistrarea electronică a amprentelor voastre și să le înlocuim cu cele ale dublurilor voastre. În această epocă a datelor centralizate și stocate pe computer, nu este necesar să modifici amprentele reale; e necesar doar să operezi o substituție în memoria computerului cu imaginea amprentelor duplicatelor voastre.

– O să meargă, recunoscu Susan resemnată, chinuită de imaginea propriului ei trup aruncat peste bordul "Plasei de aur", în apele reci ale Mării Negre.

– Bineînțeles c-o să meargă, spuse Viteski cu bucurie în glas. De fapt, am fi trimis duplicatele înapoi în S.U.A. chiar dacă am fi reușit să înlăturăm blocajul și ai fi mărturisit tot ce vroiam să aflăm.

Viteski termină rachiul din paharul său, oftă apreciativ, se ridică în picioare, cu pistolul în mînă.

– Căpitane, cît îi țin la respect cu arma pe ăștia doi, te rog leagă-le mîinile pentru mai multă siguranță.

Golodkin avea frînghia gata pregătită. Îi făcu pe McGee și pe Susan să se ridice în picioare ca să le lege mîinile la spate.

– Acum, spuse Viteski, du-i într-un loc sigur și ferit de priviri indiscrete.

Apoi li se adresă lui McGee și lui Susan:

– Gemenii voștri vă vor vizita mai tîrziu. Vă vor pune cîteva întrebări în legătură cu obiceiurile voastre intime, amănunte care-i vor ajuta să-și perfecționeze imitațiile. Vă sugerez să le răspundeți cu toată onestitatea, deoarece anumite întrebări sînt menite să vă testeze sinceritatea, ei cunosc deja răspunsurile corecte la aceste întrebări de testare și dacă nu veți răspunde adecvat, vă vor tăia încet-încet în bucățele, pînă cînd vă veți convinge că e spre binele vostru să cooperați.

Susan trase cu ochiul spre duplicatul lui McGee. Omul zîmbea; nu era un zîmbet cumsecade. Semăna cu McGee perfect, exceptînd un amănunt: nu avea sensibilitatea și blîndețea lui McGee. Părea să fie cu adevărat capabil să-și tortureze adversarul, pînă cînd acesta s-ar fi supus, în agonie.

Pe Susan o trecură fiorii.

– Acum vă spun la revedere, zise Viteski. Voi părăsi nava înainte de a ridica ancora.

Zîmbi plin de îngîmfare:

– *Bon voyage.*

Golodkin îi conduse pe McGee și pe Susan înspre coridor, în timp ce Viteski rămase în urmă în cabina căpitanului, cu duplicatele. Într-o tăcere rece, refuzînd să dea vreo replică celor spuse de McGee, Leonid Golodkin îi escortă pe scara dintre punți și coborî cu ei în cala traulerului, pe fundul vasului, în compartimentele care serveau pentru depozitarea mărfurilor. Locul duhnea a pește.

Îi duse într-o debara mică de la baza scării; o latură a încăperii nu era mai mare de patru metri. Pe pereți erau atîrnați colaci de frînghie de rezervă; pe jos zăceau stivuite cabluri mai groase răsucite și împachetate. Pe pereți erau și unelte, inclusiv harpoane și frigări. Erau patru seturi de scripeți și odgoane de diferite dimensiuni și lăzi cu piese de rezervă pentru motor.

Golodkin le ordonă să se așeze pe puntea goală, rece ca gheața. Le legă picioarele unul lîngă celălalt, apoi verifică dacă frînghiile de la mîini erau strîns înnodate. Cînd ieși, stinse luminile și închise ușa, lăsîndu-i într-un întuneric de nesuportat.

– Mi-e frică, zise Susan.

McGee nu răspunse.

Îl auzi agitîndu-se, rostogolindu-se şi zbătîndu-se.

– Jeff?

El mormăi. Se opintea în ceva pe întuneric şi începuse să respire din greu.

– Ce faci? întrebă ea.

– Ssst! şuieră el.

O clipă mai tîrziu, nişte mîini bîjbîiau peste ea şi dădu să ţipe surprinsă, înainte de a-şi da seama că era McGee. El se eliberase şi acum pipăia după legăturile ei.

În timp ce-i dezlegă mîinile, îşi lipi gura de urechea ei şi-i şopti cît mai încet posibil:

– Mă îndoiesc că cineva ne ascultă, dar niciodată nu strică să fii prudent. Golodkin nu mi-a făcut legături prea strînse de data asta; *le-a slăbit* un pic.

Mîinile ei erau libere. Îşi frecă încheieturile iritate. Îşi lipi gura de urechea lui Jeff pe întuneric şi spuse:

– Cît de mult o să ne mai ajute?

– Probabil că deloc, şopti McGee. Deja şi-a asumat un risc enorm. De aici înainte putem pune bază numai pe noi înşine. Nu ni se va mai da încă o şansă.

Plecă de lîngă ea de îndată ce se putu ridica în picioare. Bîjbîi un timp pe întuneric pînă cînd în cele din urmă descoperi comutatorul şi apăsă pe el.

Chiar înainte ca McGee să plece de lîngă comutator, Susan ştiu ce căuta şi o trecură fiorii.

Aşa cum îşi imaginase ea, Jeff se duse drept spre harpoanele pescăreşti cu mîner lung care atîrnau pe perete şi trase două dintre ele din suporturile în care erau fixate. Cîrligele uşor curbate de la capetele harpoanelor erau puternic ascuţite; lumina străluci pe vîrfurile ca nişte ace.

Susan luă una dintre arme cînd Jeff i-o dădu, dar îi şopti:

– Nu pot.

– Trebuie să poţi.

– Oh, Dumnezeule.

– Vieţile noastre sau ale lor, îi şopti el imediat.

Ea dădu din cap.

– Poți s-o faci, îi zise el. Și dacă sîntem norocoși, va fi ușor. Ei nu se așteaptă la nimic. Sînt sigur că nu sînt în cunoștință de cauză că Golodkin ne-a încuiat într-o cameră plină cu arme la îndemîna noastră.

Ea îl privi în timp ce el se decidea în privința celor mai bune poziții din care se putea lansa într-un atac-surpriză, apoi se așeză unde îi spuse el.

McGee stinse luminile din nou.

Nu avusese parte niciodată pînă atunci de o beznă așa de adîncă.

McGee auzi în întuneric un zgomot discret ca un foșnet. Rămase nemișcat, își ciuli urechile, ascultînd cu atenție. Apoi realiză ce era și se relaxă. Îi spuse încet lui Susan:

– E doar un șoarece.

Ea nu-i răspunse.

– Susan?

– Sînt bine, îi răspunse ea încetișor, de pe poziția ei din cealaltă parte a cabinei minuscule. Nu mi-e frică de șoareci.

În ciuda situației precare, McGee zîmbi.

Așteptară timp de cîteva minute lungi, obositoare.

"Plasa de aur" se cutremură în momentul în care motoarele fură puse în funcțiune. Mai tîrziu sunară niște clopote în alte sectoare ale vasului. Frecvența vibrațiilor punții se modifică atunci cînd elicea navei începu să se învîrtă în apă.

Alte minute. Altă așteptare.

Plecaseră deja de cel puțin 10 minute, poate chiar un sfert de oră, suficient ca să iasă din portul Batum, cînd în sfîrșit se auzi un zgomot la ușă.

McGee se încordă și ridică harponul.

Ușa se deschise spre interior și lumina din coridor se revărsă înăuntru. Intrară sosiile, întîi femeia și apoi bărbatul.

McGee era în stînga ușii, aproape în spatele ei. Făcu un pas lateral, balansă harponul și-l înfipse cu vîrful în pîntecul geamănului său, chiar în momentul în care acesta aprindea lumina

în cabină. Revoltat de jetul spontan de sînge, scîrbit de ceea ce avea de făcut, dar totuşi hotărît s-o facă, McGee smulse harponul cu mîner lung, apoi îl răsuci în burta geamănului său, încercînd să-l spintece cît mai adînc. McGee cel plin de sînge se năruí la picioarele adevăratului McGee, zvîrcolindu-se la pămînt ca un peşte, prea şocat şi prea zguduit de valul de durere ca să mai ţipe.

Femeia avea o armă. Era acelaşi pistol cu amortizor pe care Viteski îl avusese în cabina căpitanului. Se împletici din cauza surprizei, apoi slobozi un foc aproape silenţios asupra lui McGee.

Nu-şi atinse ţinta.

Încă un foc.

McGee simţi cum glontele îi atinse mîneca, dar fu cruţat de următorul.

În spatele falsei Susan, adevărata Susan ieşi dindărătul unui morman de lăzi şi aruncă celălalt harpon.

Sîngele ţîşni din gîtul copiei, ochii îi ieşiră din orbite şi arma îi căzu din mînă.

Inima lui McGee se zvîrcolea în piept. Deşi ştia că asista la moartea copiei, era zguduit în faţa imaginii teribile a gîtului subţirel străpuns de cîrligul de fier... Gurita dulce a lui Susan din care picura sîngele...

Falsa Susan căzu în genunchi, apoi se prăbuşi pe o parte, ochii devenindu-i sticloşi, iar gura îi schiţă un plînset care nu se mai auzi vreodată.

McGee se întoarse şi privi în jos spre celălalt, spre copia sa la indigo. Bărbatul îşi ţinea pîntecul sfîrtecat, încercînd să-şi menţină intestinele înăuntru. Faţa lui era contorsionată de agonie şi, prin graţie divină, lumina vieţii dispăru pe dată din ochii lui.

E ca şi cum aş vedea o avanpremieră a propriei mele morţi, se gîndi McGee în timp ce privea în jos spre chipul geamănului său. Se simţi rece şi golit pe dinăuntru.

Niciodată nu i-a făcut plăcere să ucidă, cu toate că totdeauna fusese capabil s-o facă cînd era nevoie. Avea bănuiala că nu va mai fi capabil să ucidă vreodată, indiferent de necesitate.

Susan se întoarse cu spatele la cadavre, se împletici pînă într-un colţ, se sprijini de perete şi vărsă violent.

McGee închise uşa.

Mai tîrziu, în timpul nopții, în cabina care le fusese rezervată falsei Susan și falsului McGee, Susan stătea pe patul de jos dintre cele două paturi suprapuse și zise:

– Golodkin știe în mod sigur care sîntem?

Stînd lîngă hublou și privind marea întunecată, McGee spuse:

– Știe.

– Cum poți fi sigur?

– Nu ți-a adresat un cuvînt – pentru că știe că nu-i poți răspunde în rusă.

– Deci acum ne întoarcem și începem să le furnizăm date false, iar ei vor crede că sînt ponturi adevărate, care vin de la sosiile fabricate de ei.

– Da, zise McGee. *Dacă* putem descoperi ce canale urmau să utilizeze pentru a-și trimite informațiile.

Amîndoi rămaseră tăcuți o vreme. McGee părea fascinat de ocean, chiar dacă vedea foarte puțin pe întuneric.

Susan stătea și-și studia mîinile, căutînd urme de sînge pe care omisese să le șteargă. După un timp, ea zise:

– Asta e sticla de rachiu pe care a lăsat-o Golodkin?

– Da.

– Am nevoie de o dușcă.

– Îți torn o porție dublă, răspunse McGee.

Pe mare. La scurt timp după ce se luminase de ziuă.

Susan se trezi cu un strigăt în gîtlej, sufocată.

McGee aprinse lumina.

Preț de o clipă, Susan nu-și putu aminti unde se afla. Apoi își reveni.

În ciuda faptului că știa unde se află, nu-și putea coordona respirația. Visul nu-și pierduse efectul și era un vis care, se gîndea ea, ar fi putut fi o alternativă reală.

McGee coborîse din patul de deasupra. Îngenunche lîngă patul ei.

– Susan, e-n regulă. Cu adevărat e în regulă. Sîntem pe mare, aproape am reuşit.

– Nu, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Echipajul.

– Ce-i cu echipajul?

– Harch, Quince, Jellicoe şi Parker. Toţi fac parte din echipaj.

– Nu, nu, îi spuse el. Visai.

– *Ei sînt aici*, insistă ea panicată.

– Şarada s-a sfîrşit, o asigură McGee răbdător. Nu va începe din nou.

– Ei sînt *aici*, la dracu!

Nu a putut s-o liniştească. A trebuit s-o ducă peste tot pe vas, în timp ce echipajul începea pescuitul în acea zi. A trebuit să-i arate fiecare cameră de pe navă, şi s-o lase să privească fiecare pescar în parte pentru a-i demonstra, dincolo de orice bănuială, că Harch şi ceilalţi nu se aflau la bord.

Şi-au luat micul dejun în cabină, unde puteau vorbi, fără a-i tot demonstra lui Golodkin că Susan nu ştia rusă.

Ea spuse:

– Unde i-*au* găsit pe gemenii lui Harch şi ai celorlalţi trei?

– Agenţii sovietici din S.U.A. au procurat fotografii ale lui Harch şi ale celorlalţi din ziare şi anuarele colegiului, spuse McGee. Au căutat ruşi care aveau vreo vagă asemănare cu cei patru membri ai frăţiei şi similitudinea perfectă s-a obţinut cu ajutorul chirurgiei plastice şi al unui machiaj adecvat.

– Ochii lui Harch...

– Lentile de contact speciale.

– Ca-ntr-un film de Hollywood.

– Ce?

– Efecte speciale.

– Da, cred că s-au descurcat la fel de onorabil ca şi cei de la Hollywood, aşa e.

– Cadavrul lui Jerry Stein.

– O lucrătură hidoasă, nu-i așa?
Ea începu să tremure, fără să se stăpînească.
– Hei, spuse el. Ușurel, ușurel.
Nu se putea opri din tremurat.
O susținu.

Susan se simți mai bine în ziua următoare, pe nava turcească, după ce s-a făcut transferul.

Cușetele erau mai confortabile, curate și mîncarea era mai bună.

În timpul unui prînz alcătuit din carne și brînzeturi, ea îi spuse lui McGee:

– *Trebuie* că sînt importantă pentru S.U.A., dacă sacrifică acoperirea ta pentru a mă scoate pe mine de acolo.

El ezită, apoi îi spuse:

– Ei bine... nu ăsta a fost planul inițial.

– Cum?

– Eu nu trebuia să te-mai duc înapoi.

Ea nu înțelegea.

McGee adăugă:

– Trebuia să te ucid înainte ca programul Willawauk să aibă vreun efect asupra ta. O bulă de aer într-un ac hipodermic – poc, o embolie cerebrală letală. Ceva în genul ăsta. Ceva pentru care nimeni nu m-ar fi putut bănui. În felul ăsta, eu aș fi rămas pe loc și n-ar mai fi fost vreo șansă ca sovieticii să scoată ceva de la tine.

Ea păli. Aproape că-i pierise pofta de mîncare.

– De ce nu m-ai omorît?

– Pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Îl privi fix și clipi.

– E adevărat, reluă el. În timpul săptămînilor în care aplicam programul, lucrînd cu tine, implantîndu-ți sugestia hipnotică care te-a dus la sediul șerifului și apoi la casa Shipstat, am fost impresionat de forța ta, de voința ta puternică. N-a fost ușor să te manipulez. Aveai... "zvîc".

– Te-ai îndrăgostit de "zvîc"-ul meu?

El zîmbi.

– Ceva în genul ăsta.
– Şi nu m-ai putut ucide?
– Nu.
– Or să fie furioşi pe tine cînd te întorci în S.U.A.
– Dă-i dracului.

Peste două nopţi, într-un dormitor din reşedinţa ambasadorului S.U.A. de la Istanbul, Susan se trezi ţipînd.

Camerista veni în fugă. Un om de pază. Ambasadorul şi McGee.

– Personalul casei, spuse ea, agăţîndu-se de McGee. Nu putem avea încredere în personalul casei.

McGee replică:

– Nici unul dintre ei nu seamănă cu Harch.
– Cum pot să ştiu asta? Nu i-am văzut pe toţi, spuse ea.
– Susan, e trei dimineaţa, îi răspunse omul de pază.
– *Trebuie* să-i văd pe toţi, îi zise ea înnebunită.

Ambasadorul se uită la ea o clipă, trase cu ochiul spre McGee. Apoi i se adresă omului de pază, zicîndu-i:

– Adună personalul.

Nici Harch şi nici Quince, nici Jellicoe şi nici Parker nu erau angajaţi ai ambasadorului S.U.A în Turcia.

– Îmi pare rău, spuse Susan.
– Nu-i nimic, o asigură McGee.
– O să mai dureze un timp, zise ea scuzîndu-se.
– Bineînţeles.
– Poate că tot restul vieţii mele, adăugă ea.

Peste o săptămînă, la Washington D.C., într-un apartament de hotel plătit de guvernul S.U.A., Susan se culcă cu McGee pentru prima oară. Erau foarte potriviţi. Trupurile lor se îmbinau ca piesele unui dominou. Se mişcau împreună armonios, într-un ritm perfect, sinuos. În acea noapte, pentru prima dată de cînd plecase din Willawauk, dormind goală alături de McGee, Susan n-a mai avut nici un vis.

Era în anul 1980 – un timp străvechi, îndepărtat. Omenirea era împărțită în două blocuri militare; milioane de oameni trăiau în lanțuri, libertatea se afla în primejdie și un oraș ca Willawauk era real. Dar acum, în lume există un nou sistem și inima omenească s-a purificat. Sau nu? Un loc ca Willawauk nu mai poate să existe în zilele noastre. Răul a fost eliminat din inima omenească. Sau nu?

Traducătoarea acestui roman:

MIHAELA MUNTEANU

Este absolventă a facultății de bio-chimie din București. Debutează ca traducător cu volumul de față care, la rîndul lui, constituie un dublu debut, fiind primul titlu lansat de Editura Olimp în colecția *Horror* și prima apariție a unei cărți scrise de Dean R. Koontz în versiune românească.
Mihaela Munteanu a avut privilegiul de a debuta ca traducătoare oferind cititorilor Editurii Olimp în premieră națională romanul *Casa Tunetului* de Dean R. Koontz.

*CASA TUNETULUI**

Se trezi într-o cameră de spital, incapabilă să-și aducă aminte cum o cheamă. Ce secrete ascundea mintea tinerei Susan Thornton? Ce accident cumplit o adusese aici? și cine erau cei patru străini misterioși care așteptau, ca niște spectre ale morții, pe coridoarele întunecoase? Susan găsi pe rînd rezolvarea fiecărui mister, apropiindu-se pas cu pas de chinurile îndurate în trecut, în cursul unei nopți bîntuite de violență și de prezența a patru tineri în...

Peste 75 de milioane de exemplare ale romanelor lui Dean R. Koontz se află chiar acum sub tipar!

* Text prezent pe coperta a IV-a a ediției originale

DEAN KOONTZ IN VIZIUNEA PRESEI

Un povestitor de o mare măiestrie,
cîteodată plin de umor,
cîteodată șocant,
dar totdeauna fascinant.
Personajele sale
strălucesc de vitalitate
și intrigile lui cu ritm alert
sînt teribil de diabolice,
luînd întorsături și turnuri neașteptate.

(SAN DIEGO UNION)

Unul dintre cei mai buni
și mai multilaterali scriitori
de proză cu suspense.

(MACON TELEGRAPH & NEWS)

Proza lui hipnotizează...
Koontz știe să apuce din plin
taurul de coarne.

(ARKANSAS DEMOCRAT)

Un romancier excepțional...
primul în top.

(LINCOLN STAR-JOURNAL)

Un mare povestitor.

(NEW YORK DAILY NEWS)

MARI SUCCESE ALE LUI DEAN R. KOONTZ

FOCUL RECE

Un incredibil succes de public. Un om obișnuit vede cu ochii minții tragediile chiar înainte ca acestea să aibă loc – dar una din viziuni este prea puternică și nu-i dă voie să se oprească...

Un roman extraordinar...
Va ajunge un clasic al genului.

(UPI)

VOCEA NOPȚII

Doi prieteni neobișnuiți, un adolescent simpatic și timida lui însoțitoare, se angajează într-un joc primejdios al îndrăznelii, riscului și morții...

Înfricoșător... Teribil...
Suspense la cea mai înaltă tensiune!

(Chicago Sun-Times)

SĂLAȘUL GROAZEI

Marele succes de public al unei povești care șochează. Un bărbat se trezește cu mîinile pline de sînge, fără să-și dea seama de drumurile făcute în timpul nopții...

O experiență inedită a celei
mai autentice terori!

(UPI)

ÎN SLUJBA AMURGULUI

O femeie și copilul ei sînt urmăriți de o sectă care crede că băiatul este întruchiparea Anticristului...

Un mare maestru al spaimei!

(USA Weekend)

ÎN MIEZ DE NOAPTE

Fenomenalul succes de public al lui Koontz. Povestea înfricoşătoare a feţei nevăzute a omenirii, cînd forţele răului se dezlănţuie...

Un veritabil triumf!

(New York Times)

FULGERUL

Un străin se iveşte în lumina unui fulger. Este oare îngerul păzitor al Laurei sau diavolul ascuns sub o altă înfăţişare?

Sclipitor... O poveste care dă fiori...
Pe cît de provocatoare, pe atît de fascinantă.

(Associated Press)

MASCA

O tînără pereche primeşte în casă – şi în propriile coşmaruri – un copil frumos şi ciudat...

Un maestru al literaturii de groază!

(Florida Times–Union)

PAZNICII

Ultimul produs al terorii evadează dintr-un laborator ultrasecret al guvernului...

Absolut înspăimîntătoare şi captivantă...
Cea mai bună carte a lui de pînă acum!

(Publishers Weekly)

OCHII ASFINŢITULUI

Un adolescent vagabond este chinuit de demoni pe care doar el poate să-i vadă...

O aventură palpitantă... care vă face
să nu puteţi lăsa cartea din mînă!

(Rave Reviews)

STRĂINII

Un grup restrîns de străini descoperă adevărul zguduitor de care se temeau cu toții...

O carte unică în care atenția
cititorului rămîne trează de la prima
pînă la ultima pagină!

(Mary Higgins Clark)

FANTOMELE

În Snowfield dangătul de clopot se aude tot mai des. Iar chipul fiecărei victime parcă ar vrea să țipe...

Senzațională. O veți citi
fremătînd de nerăbdare!

(Bestsellers)

ȘOAPTELE

O tînără ucide un nebun în legitimă apărare. Numai că acesta se întoarce mereu de dincolo de moarte...

Se citește cu sufletul la gură... o poveste
nemaipomenită și înfricoșătoare.

(Publishers Weekly)

FIORI ÎN MIEZ DE NOAPTE

O epidemie cumplită se abate asupra orășelului Black River, împingîndu-și victimele la crimă...

Vă veți cutremura de groază!

(New York Times)

BEZNA

În fiecare noapte zgîrie pereții și mișună pretutindeni. Ca niște șobolani. Dar infinit mai periculoși...

O poveste dinamică... Urmăriri
cum nu s-au mai văzut vreodată!

(Houston Post)

EDITURA OLIMP
Președinte Director general: VLAD ALEXANDRU GRIGORE
Piața Presei Libere nr. 1, tel.: 617.60.10 / 1113, 1606
Str. Maria Hagi Moscu nr. 6, tel.: 658.54.13, fax: 311.09.25

Bun de tipar: 15 iunie 1993

Tiparul executat sub comanda 30445
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA